

சஞ்சாரம்

எஸ்.ராமகிருஷ்ணன்

சஞ்சாரம்

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

<https://telegram.me/aedaham/library>

உயர்மை
பதிப்பகம்

விலை ரூ. 370

உயிர்மை பதிப்பக வெளியீடு 481

சஞ்சாரம் / நாவல் / ஆசிரியர் : எஸ். ராமகிருஷ்ணன் / © எஸ். ராம
கிருஷ்ணன் / முதல் பதிப்பு : டிசம்பர் 2014 / வெளியீடு : உயிர்மை பதிப்பகம்,
11/29 சுப்பிரமணியம் தெரு, அபிராமபுரம், சென்னை - 600 018 தொலைபேசி : 91 -
44 - 24993448, மின்னஞ்சல் : uyirmmmai@gmail.com, இணையதளம் :
www.uyirmmmai.com / அச்சாக்கம் : மணி ஆஃப்செட், சென்னை 600 077

Sanchaaram / Novel / Author : S. Ramakrishnan / © S. Ramakrishnan /
Language: Tamil / First Edition : Dec.2014 / Demy 1x8 / Paper : 18.6 kg
maplitho / Pages 376 / Published by : Uyirmmmai Pathippagam, 11/29
Subramaniam Street, Abiramapuram, Chennai - 600 018, India. Tele/Fax : 91-
44 -24993448, e-mail : uyirmmmai@gmail.com, Website: www.uyirmmmai.com /
Printed at Mani Offset, Chennai 600 077 / Price Rs. 370

aedahamlibrary

ISBN : 978-93-81975-70-1

எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

எஸ். ராமகிருஷ்ணன், விருதுநகர் மாவட்டம் மல்லாங்கிணறு கிராமத்தில் 1966இல் பிறந்தார். முழுநேர எழுத்தாளரான இவர் தற்போது சென்னையில் வசிக்கிறார்.

சிறுதைத் தொகுப்புகள்: எஸ். ராமகிருஷ்ணன் கதைகள், நடந்து செல்லும் நீருற்று, பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் மழை, அப்போதும் கடல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது, நகுலன் வீட்டில் யாருமில்லை, புத்தனாவது சுலபம், வெளியில் ஒருவன், காட்டின் உருவம், தாவரங்களின் உரையாடல், வெயிலை கொண்டு வாருங்கள், பால்ய நதி, மழைமான், குதிரைகள் பேச மறுக்கின்றன, காந்தியோடு பேசுவேன், நீரிலும் நடக்கலாம், எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் கதைகள் (இரண்டாம் தொகுதி), எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் கதைகள் (மூன்றாம் தொகுதி)

நாவல்: உபாண்டவம், நெடுங்குருதி, உறுபசி, யாமம், துயில், நிமித்தம், சஞ்சாரம்

கட்டுரைத் தொகுப்புகள்: விழித்திருப்பவனின் இரவு, இலைகளை வியக்கும் மரம், என்றார் போர்ஜே, கதாவிলাசம், தேசாந்திரி, கேள்விக்குறி, துணையெழுத்து, ஆதலினால், வாக்கியங்களின் சாலை, சித்திரங்களின் விசித்திரங்கள், நம் காலத்து நாவல்கள், காற்றில் யாரோ நடக்கிறார்கள், கோடுகள் இல்லாத வரைபடம், மலைகள் சப்தமிடுவதில்லை, வாசகபர்வம், சிறிது வெளிச்சம், காண் என்றது இயற்கை, செகாவின் மீது பனி பெய்கிறது, குறத்தி முடுக்கின் கனவுகள், என்றும் சுஜாதா, கலிலியோ மண்டியிட வில்லை, சாப்ளினுடன் பேசுங்கள், கூழாங்கற்கள் பாடுகின்றன, எனதருமை டால்ஸ்டாய், ரயிலேறிய கிராமம், பிகாசோவின் கோடுகள், இலக்கற்ற பயணி, காஃப்கா எழுதாத கடிதம், உணவு யுத்தம், ஹிரோஷிமாவில் மணி ஒலிக்கிறது, புல்லினும் சிறியது

திரைப்பட நூல்கள்: பதேர் பாஞ்சாலி - நிதர்சனத்தின் பதிவுகள், அயல் சினிமா, உலக சினிமா, பேசத்தெரிந்த நிழல்கள், இருள் இனிது ஒளி இனிது, பறவைக் கோணம், சாமுராய்கள் காத்திருக்கிறார்கள், நான்காவது சினிமா

குழந்தைகள் நூல்கள்: கால் முளைத்த கதைகள், ஏழு தலை நகரம், கிறுகிறு வானம், லாஸ்பாலே, நீளநாக்கு, தலையில்லாத பையன், எனக்கு ஏன் கனவு வருது, காசுகள்ளன், பம்பழாபம், சிரிக்கும் வகுப்பறை, அக்கடா, அண்டசராசரம், சாக்ரடீஸின் நூலகம்

உலக இலக்கிய பேருரைகள்: ஆயிரத்தொரு அரேபிய இரவுகள், ஹேமரின் இலியட், ஷேக்ஸ்பியரின் மெக்பத், ஹேமிங்வேயின் கடலும் கிழவனும், தஸ்தாயெவ்ஸ்கியின் குற்றமும் தண்டனையும், லியோ டால்ஸ்டாயின் அன்னா கரீனினா, பாஷாவின் ஜென் கவிதைகள்

வரலாறு: எனது இந்தியா, மறைக்கப்பட்ட இந்தியா

நாடகத் தொகுப்பு: அரவான், சிந்துபாத்தின் மனைவி, சூரியனை சுற்றும் பூமி

நேர்காணல் தொகுப்பு: எப்போதுமிருக்கும் கதை, பேசிக்கடந்த தூரம்

மொழிபெயர்ப்புகள்: நம்பிக்கையின் பரிமாணங்கள், ஆலீஸின் அற்புத உலகம், பயணப்படாத பாதைகள்.

தொகை நூல்: அதே இரவு, அதே வரிகள் (அட்சரம் இதழ்களின் தொகுப்பு).வானெங்கும் பறவைகள்

ஆங்கிலத்தில் வெளிவந்துள்ள நூல்: *Nothing but water, Whirling swirling sky*

இணையதளம்: www.sramakrishnan.com

மின்னஞ்சல்: writerramki@gmail.com

முன்னுரை

என் பால்ய காலத்தில் கரிசல் வெயிலின் ஊடே தொலைதூர கிராமத்தை நோக்கி நடந்து செல்லும் நாதஸ்வரம் வாசிப்பவர்களைக் கண்டிருக்கிறேன், கானல் அலைபாயும் கரிசல்வெளியில் அவர்கள் நிழல்களைப் போல கடந்து போய்க்கொண்டிருப்பார்கள்.

வேறு எந்த வாத்தியத்தைவிடவும் கிராமத்து மக்களுக்கு நாதஸ்வரம் கேட்பதே பிடித்தமானதாக இருக்கிறது. அந்த இசையை, தங்களின் மண்ணின் இசையாகவே விவசாயிகள் நம்பினார்கள். கரிசலின் தொல்நினைவுகளை எல்லாம் நாதஸ்வரம் மீட்டுத் தருவதாகவே கருதினார்கள்.

ராக ஆலாபனைகள் பற்றி எதுவும் தெரியாதபோதும், வாசித்த சங்கீதம் அற்புதமானது என உணர்ந்த கிராமவாசிகள் நெல்லும் கம்பும் கேப்பையும், சோளமும் நிறைநாழிகளில் அளந்து போட்டு வாத்தியக்கலைஞர்களின் பசியைப் போக்கினார்கள்.

தஞ்சை மண்ணில் கேட்கிற நாதஸ்வரம் கோவில் யானையைக் காண்பதுபோல வசீகரம் கொண்டது. அதன் சிறப்பும் கம்பீரமும் கேட்போரை மயக்கக்கூடியது. கும்பகோணம், மாயவரம், செம்பொனார் கோவில், சிதம்பரம், சீர்காழி, தஞ்சாவூர் என எந்தக் கோவிலுக்குச் சென்றாலும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் நாதஸ்வரத்தைக் கேட்க முடியும்.

திருவிழாவில் மல்லாரி வாசிப்பதைக் கேட்ட நினைவு தஞ்சைவாசிகளின் ரத்தத்தில் ஊறிக்கலந்திருக்கிறது. நாதஸ்வர இசைக்கு கௌரவமும் மரியாதையும் ஏற்படுத்திய மேதைகள் காவேரிக் கரையில் தான் வாழ்ந்தார்கள்.

அதே நாதஸ்வர இசை கரிசலில் ஒலிக்கும்போது அது யானையின் கம்பீரம் கொண்டதாக இல்லை. மாறாக நாட்டுப்பசுவைப் போல சாந்தமாகவும் நெருக்கமாகவும், பரலின் இனிமையோடும் இருந்தது. விதிவிலக்காக கரிசலிலும் சில காட்டுயானைகள் வாழவே செய்தன. அந்த இசைக்கலைஞர்கள் நிகரற்றவர்கள். தான் யானை என்பதை

உணர்ந்தவர்கள். உக்கிரமான கோடை மழையென இசை பொழிந்தவர்கள். காலத்தின் புகைமூட்டத்தில் அவர்கள் மறைந்துபோய் யாரோ சிலரின் நினைவுகளில் மட்டுமே மிஞ்சியிருக்கிறார்கள்.

கரிசல் விவசாயிகள் இயற்கையை நம்பி வாழ்பவர்கள். இயற்கையோடு போராடுகிறவர்கள். அவர்களது வாழ்க்கையின் சுகதுக்கங்கள் அத்தனையும் மண்ணை நம்பியவை.

காத்திருப்பும் ஏமாற்றமும் தனிமை உணர்வும் பீடித்துப்போன அந்த மக்களை ஆறுதல்படுத்தியது நையாண்டி மேளம். அதைக் கேட்கும்போது தன்னை மறந்து ஆசுவாசம் கொண்டார்கள். கண்ணீர் சிந்தினார்கள். கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

கறுப்பின மக்கள் எப்படி தங்களுக்கெனத் தனி இசை வகைமையைக் கொண்டிருந்தார்களோ அதற்கு நிகரானது கரிசலில் கேட்கிற நாதஸ்வரம் என்றே தோன்றுகிறது.

கடவுளுக்குப் பக்கத்தில் நின்று வாசிக்கிற நாதஸ்வரக்கலைஞன் சாதியின் பெயரால் ஒடுக்கப்படுவது, சன்மானம் கேட்டு கூனிக்குறுகிக் கையேந்தி நிற்க வைக்கப்படுவது, பந்தியில் சமமாக உட்கார்ந்து சாப்பிட அனுமதி மறுக்கப்படுவது எனக் காலம் காலமாக அவர்கள் மீதான சமூக ஒடுக்குமுறைகளும் அவலங்களும் தொடர்ந்து வருகின்றன.

இந்த நாவல் நாதஸ்வர இசையின் மேன்மையைச் சொல்ல முற்படவில்லை. மாறாக, நாதஸ்வரம், மேளம் வாசிப்பவர்களின் வாழ்க்கைத் துயரத்தை, அலைக்கழிப்பை, தனிமையை, கடந்தகாலப் பெருமைகளை, மறக்கமுடியாத நினைவுகளைப் பதிவு செய்யவே முற்படுகிறது. தமிழ் வாழ்வின் அடையாளங்களில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் இந்த மங்கள இசையின் வரலாற்றை, நினைவுகளை, அதன் பின்னுள்ள மானுட அவலத்தை அடையாளம் காட்டவே முற்பட்டிருக்கிறேன்.

இந்த நாவலை எழுதத் தூண்டுதலாக இருந்தவர்களில் முக்கியமானவராக எழுத்தாளர் கௌரிசங்கரைக் குறிப்பிடுவேன். பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக காருகுறிச்சி அருணாசலம் பற்றிய ஆவணப் படத்தை அவர் உருவாக்கிய நாட்களில் இதற்கான சிறு விதையை அவர் எனக்குள் விதைத்தார். பின்பு கவிஞர் தேவதச்சனும், எஸ்.ஏ.பெருமானும் கலைவிமர்சகர் தேனுகாவும் இதை எழுதும் ஆர்வத்தை வளர்த்தெடுத்தார்கள்.

நாவலில் இசை சார்ந்த விஷயங்களை எழுதுவதற்குத் துணைபுரிந்த கவிஞர் ரவிசுப்ரமணியம். பத்திரிகையாளர் கோலப்பன், எழுத்தாளர்

சுகா, இசை ஆசிரியர் வலிவலம் ஆர்.எஸ்.வெங்கட்ராமன், காருகுறிச்சி அருணாசலம் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த திரு.முருகேசன், இசை அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொண்ட சுந்தரம், ஆடிட்டர் சந்திரசேகர் ஆகியோருக்கும் மனம் நிரம்பிய நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்

இதை வெளியிடும் உயிர்மை பதிப்பகத்திற்கும், நண்பர் மனுஷ்ய புத்திரனுக்கும் செல்விக்கும், மெய்ப்பு நோக்கிய சிவனுக்கும், என்னையும் எழுத்தையும் நேசிக்கும் மனைவி சந்திர பிரபாவிற்கும் பிள்ளைகள் ஹரி மற்றும் ஆகாஷிற்கும் அன்பும் நன்றிகளும்.

மிக்க அன்புடன்
எஸ். ராமகிருஷ்ணன்

சென்னை
நவம்பர் 24, 2014

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

கரிசல் இலக்கியத்தின் பிதாமகர்
கி. ராஜநாராயணன்
அவர்களுக்கு

1

முதூர்

முதல் அடி ரத்தினத்தின் பிடறியில் விழுந்தது.

பதினெட்டுப் படிகள் கொண்டு உயர்ந்து நின் றிருந்த சூலக் கருப்பசாமி கோவிலின் முன்னாலிருந்த சிமெண்ட் திண்டில், வெளிறிய ஆரஞ்சுநிறச் சால்வை ஒன்றை விரித்து உட்கார்ந்து நாதஸ்வரம் வாசித்துக் கொண்டிருந்த ரத்தினம் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தபோது, “தாயோளி, நிறுத்துறா. சாமிக்கு யாரு வில்லு குடுக்கிற துங்கிற பிரச்சினையே இன்னும் முடியலை, அதுக் குள்ளே வாய்ல வச்சி ஊத ஆரம்பிச்சிட்டங்க. ரெண்டுல ஒண்ணு முடிவு செய்யாம இன்னைக்கு சாமி வேட்டைக்குப் புறப்படாது பாத்துக்கோ” எனக் கத்திக்கொண்டிருந்தான் வீரசின்னு.

கலங்கிய மஞ்சளும் வெளுப்புமான நிறத்தில் மூடாக்கிட்டு வெயிலடித்துக்கொண்டிருந்தது. கோவிலின் அருகே உயர்ந்து விரிந்திருந்தது ஆலமரம். தேரின் வடக்கயிற்றைப் போல முறுக்கேறித் தொங்கிய விழுதுகளைப் பிடித்து ஊஞ்சலாடியபடியே சிறுவர் கள் கூச்சலிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆலவிழுது களில் சில தரைதொட முடியாமல் காற்றில் ஆடிக் கொண்டிருந்தன. ஆலிலைகளின் சப்தம் நீரோடுவது

போலவே சீராகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது கிளையில் நின்றிருந்த கருங்குருவியொன்று விட்டுவிட்டு குரலிட்டுக்கொண்டிருந்தது. யாரும் அதற்குச் செவி கொடுக்கவில்லை.

அன்றைக்கு வானில் அதிக மேகங்களில்லை. கரிசலின் மேகங்கள் எப்போதும் வெளிநிப் போய்த்தானிருக்கின்றன. தங்க ரேகைகள் கொண்ட மேகத்தையோ, பஞ்சு போன்ற மேகங்களையோ காணுவது அரிது. அலுமினிய நிறத்தில் சில நாள் மேகங்கள் திட்டுத்திட்டாக மிதந்துகொண்டிருக்கும். அன்றைக்கு அதுவும்கூட இல்லை.

கொம்பில் பூ சுற்றிய ஆடுகள் தரையை முகர்ந்தபடியிருந்தன. கல்அடுப்பில் எரிந்துகொண்டிருந்த நெருப்பு பால் குடிக்கும் குட்டி ஆடுபோல பாத்திரத்தை முட்டுவதும் அடுப்பை விட்டு தலையை வெளியே எட்டிப்பார்த்து அடங்குவதுமாகவிருந்தது.

குடை ராட்டினத்தில் இருந்தபடியே ஒரு சிறுமி தன்னுடைய அம்மாவிற்குக் கையசைத்துக்கொண்டிருந்தாள். ராட்டினம் உயரமாக மேலே போகப்போக அவளது பயம் கூடிக்கொண்டே போனது. ராட்டினம் தலைகீழாகச் சுற்ற ஆரம்பித்தவுடன் அவள் வீறிட்டுக் கத்தினாள்.

பலூன் விற்பவர்கள், வளையல் பாசிக் கடைகள், அவித்த மக்காச் சோளம் விற்பவன். பிளாஸ்டிக் பந்து விற்பவர்கள், தேங்காய்பழக் கடைகள் எனக் கோவிலைச்சுற்றிலும் ஒரே ஆரவாரம், கூச்சலுக்கு பயந்துபோன கிழட்டுக் குரங்கு ஒன்று ஆலமரத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கிவராமல் கிளையில் ஒடுங்கி உட்கார்ந்து கடந்து செல்லும் ஆட்களை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்தக் குரங்கு நெடுங்காலமாகவே ஆலமரத்தில்தானிருக்கிறது. எப்படி இங்கே வந்து சேர்ந்தது எனத் தெரியவில்லை. ஆனால், கருப்பசாமிக்குப் படைக்கப்படும் வாழைப்பழங்களையும் வீசி எறியப்படும் சிதறுதேங்காய்களையும் பொறுக்கித் தின்றுகொண்டு பல்லை இளித்தபடியே அக்குரங்கு சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

அதன் பார்வை மங்கிக்கொண்டு வருகிறது போலும். சூரிய வெளிச்சத்தைக் கண்டால் கூச்சத்துடன் தலையை கவிழ்த்திக்கொள் கிறது. அதுபோலவே கிளையில் தாவுவதாக நினைத்துக்கொண்டு மண்ணில் சாடி விழுகிறது.

கோவில் பூசாரிக்கு இருக்கிற ஒரே துணை அந்தக் கிழக்குரங்குதான். சில சமயம் அவர் குரங்கோடு பேசிக்கொண்டிருப்பதுண்டு. பூசாரியைப் போலவே மனிதர்களைப் பற்றி குறை சொல்வதற்கு ஆயிரம் விஷயங் கள் குரங்கிடமும் இருந்தன. அதன் கண்களே அதைக் காட்டிக்

aedahamlibrary

கொடுப்பதாக இருந்தன.

திருவிழா மனிதர்களின் இயல்பை மாற்றிவிடுகிறது. அடக்க ஒடுக்கமாக உள்ள மனிதன்கூட கூட்டத்தைக் கண்டால் ஆள் உருமாறிவிடுகிறான். சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தவனைப் போல கூச்சலிடுகிறான். இடித்துத் தள்ளுகிறான். வேஷடி தரையில் புரள குடித்துவிட்டு ஆடுகிறான். ஆண்களைத் திருவிழா மூர்க்கமாக்கி விடுவதைப் போல பெண்களைப் பேரழகிகள் ஆக்கிவிடுகின்றன.

திருவிழாக் கூட்டத்தில் எல்லாப் பெண்களுக்கும் தனியழகு வந்துவிடுகிறது, கண்ணாடி வளையல்களும், கூந்தல் நிறைய பூவும், வெட்கம் கலந்த சிரிப்பும், குழைந்த நடையும், தழைய தழையக் கட்டிய புடவையுமாக பெண்களே திருவிழாவிற்கு வண்ணமளிக்கிறார்கள். அதிலும் புதிதாக மணமாகி வந்த பெண் திருவிழாவிற்கு வரும்போது அவளிடம் பீறிடும் ஜொலிப்பு நிகரில்லாதது.

தன்னுடைய அழகைத் தானே அன்றுதான் கண்டுகொண்டது போல அப்படியொரு மினுப்பு, நளினம், கள்ளச்சிரிப்பு, உடன் நடக்கும் கணவனை வேண்டுமென்றே இடித்தபடியே நடப்பதும், மற்றவர்கள் பார்க்கிறார்கள் என்பதற்காகவே கைகளைக் கோர்த்துக் கொண்டு சுற்றுவதுமெனப் புதுப்பெண்கள் திருவிழாவிற்கு அழகூட்டுகிறார்கள்.

கருப்பு கோவிலுக்கு சாமி கும்பிட வந்தவர்களில் நிறைய இளம் பெண்கள் இருந்தார்கள். எல் வடிவ கிருதாவும் முறுக்கிய மீசைகளுமாக வயிற்றில் மோர்ப்பானையைக் கட்டிக்கொண்டது போன்ற தொப்பையுடன் திரியும் ஆண்களும் அதிகமிருந்தார்கள்.

ஒரு ஆள் ரெண்டு கைகளிலும் இரண்டு பிளாஸ்டிக் குடங்களில் தண்ணீர் தூக்கிக்கொண்டு மொட்டை அடிக்கப்பட்ட பையனைக் குளிக்க வைக்க நடந்துகொண்டிருந்தான். மொட்டையடிக்கப்பட்ட சிறுவன் தலையைத் தடவியபடியே அவன் முன்னால் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். நாய் ஒன்று அவர்கள் பின்னாடியே மெதுவாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது.

சூலக்கருப்பசாமி கோவில் மூதூருக்கும் பனங்குளத்துக்கும் நடுவிலிருக்கிறது. விழுதுகள் விட்டுப் படர்ந்திருந்த பெரிய ஆலமரத்தை ஒட்டி சிறிய காட்டுக்கோவிலாக ஒரு காலத்திலிருந்தது. அதற்குப் பதினெட்டுப் படி எடுத்துக்கட்டியவர்கள் மூதூர்க்காரர்கள்தான்.

வெட்டவெளியில் நடுநாயகமாக ஒரு கையில் சூலமும் மறுகையில் நாயுடனும் கருப்பு நின்றிருந்தார். அதன் முன்னே ஒரு பலிபீடம், கிழக்கே ஆறடி நீளத்தில் சிமெண்ட் திண்டு. அதன் வலதுபக்கம்

aedahamlibrary

இரவில் பக்தர்கள் படுத்துறங்குவதற்காக நீளமான ஒரு தகரக் கொட்டகை. அதையொட்டியே நான்கு ஒற்றைச் சுவர் கொண்ட குளியல் அறைகள், கோவில் சாமான்களைப் பாதுகாத்து வைத்துக் கொள்வதற்கான ஒரு ஸ்டோர் ரூம். இடது பக்கம் முழுவதும் கல் அடுப்புகள். அதை ஒட்டி பழங்கிணறு ஒன்றும் கோட்டுதுரை மண்டபம் எனப்படும் இடிந்த மண்டபம் ஒன்றுமிருந்தது.

திருவிழா நாட்களில் கோட்டுதுரை மண்டபத்தை ஒட்டிய இடத்தைச் சுத்தப்படுத்தி பெரிய பந்தல் போட்டுவிடுவார்கள். காற்று பந்தலை எளிதாக அசைத்து இழுத்துப் போட்டுவிடும் என்பதற்காக கற்பாறைகளைத் தூக்கிவந்து மூலைக்கு மூலை அண்டக்கொடுத்து வைத்திருப்பார்கள். அப்படியும் சூறைக்காற்றின் வேகத்தில் பந்தலில் விரித்த வேஷ்டிகள் பறந்து போய்விடுவதுண்டு.

மற்ற கருப்பு கோவில்களில் எல்லாம் கையில் அருவாளோடுதான் சாமி நின்றிருப்பார். ஆனால், இந்த ஒரேயொரு கோவிலில் மட்டும் தான் கருப்பசாமி சூலத்தோடிருக்கிறார். அப்படியொரு சொரூபத்தை ஏன் செய்தார்கள் எனத் தெரியவில்லை. எங்கோ வடக்கே அத்தியூர் பக்கமிருந்து கோவித்துக்கொண்டு இந்த இடத்தைத் தேடி சூலக் கருப்பசாமி வந்துவிட்டதாகச் சொல்வார்கள்.

முன்னொரு சமயத்தில் மூதூரிலிருந்து பால் கொண்டு வந்த பெண் ஒருத்தி ஆலமரத்தின் அருகே வந்தபோது, கால் இடறிக் கீழே விழுந்தாள். கூடையில் இருந்த பால் குடம் கொட்டிப்போனது. மறு நாளும் அந்த வழியே பால் குடத்துடன் வந்தாள். சொல்லி வைத்தாற்போல் அதே இடத்தில் கால் இடறிப் பாலைக் கொட்டினாள். ஏன் இப்படி நடக்கிறது எனப் புரியாமல் மிரண்டுபோன அப்பெண், மறு நாள் வேறுவழியாகப் பால் கொண்டுசென்றாள். ஆனால், அவளை அந்த வழியே போக விடாமல் ஏதோ ஒரு சக்தி தடுத்தது.

பயந்துபோன பெண், வந்த வழியே திரும்பிப் போனபோது ஆலமரத்தடியிலிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது.

“நான்தான் சூலக்கருப்பு வந்திருக்கேன். நீயும் உன்னைச் சார்ந்தவர்களும் எனக்கு முப்பலி கொடுத்து, பூஜை வைத்தால் இங்கிருக்கும் மக்களை தலைமாட்டிலிருந்து காப்பேன்” என்றது. கருப்பு

“நீ சொல்றதை நான் எப்படி நம்புறது?” என்று கேட்டாள்.

கருப்பு, அவள் முன்னே தோன்றி கையிலடித்துச் சத்தியம் செய்தது. உடனே ஊருக்குள் சென்று, கருப்பு தனக்குக் காட்சி கொடுத்த அதிசயத்தைச் சொன்னாள். அதன்பிறகு தான் கருப்பருக்கு பூஜை மற்றும் படையல் போட ஆரம்பித்தார்கள். அந்த நினைவில்

aedahamlibrary

இப்போதும் பூஜை ஆரம்பிக்கும்போது வடக்கு பார்த்து ஆராதனை செய்வது வழக்கம். அப்படித்தான் மூதூருக்கு கருப்பு வந்து சேர்ந்தது.

○

கடவுள்கள் ஏன் ஒரு ஊரிலிருந்து மற்றொரு ஊருக்கு கோவித்துக் கொண்டு வருகின்றன எனத் தெரியவில்லை.

இதைப் பற்றி திருவிழாவின் முதல்நாள் கோவிலுக்கு மொட்டை போடுவதற்காகத் தன் குடும்பத்தோடு வந்திருந்த குருநாதன் பூசாரி யிடம் கேட்டான்.

அதற்குப் பூசாரி சொன்னார்,

“மனுசனைப் போலதான்பா சாமியும், அதுக்கும் வேளைக்கு சாப்பாடு போட்டு கவனிச்சிக்கிட துணையாள் வேணும், அம்போனு விட்டுட்டுப் போயிட்டா, கோவிச்சிக்கிட்டு கிளம்பிப் போயிரும். அதுக்கும் ரோசமிருக்குல்லே.”

பதிலுக்கு குருநாதன் சொன்னான்,

“சாமிக்கு எதுக்குப் போயி பசிக்குது. எல்லாம் மனுசன் கட்டுன கதை. சாமி வந்து எனக்குக் கிடாவெட்டிச் சோறு போடுனு சொல்லுச்சாக்கும். நாம கறிச்சோறு திங்குறதுக்கு சாமி ஒரு சாக்கு.”

“அப்படிச் சொல்லாதப்பா, மனுசனோட சேர்ந்தா சாமிக்கும் பசிக்கத்தான் செய்யும். குலசாமின்னா யாரு, அது நம்ம தாத்தனோ, பூட்டனோதான் செத்து சாமியாகியிருப்பான். அதான் சோத்துக்கு அலையுறான். ஆயிரம் வருசம் ஆகிட்டா நீயும் நானும் சாமியானாலும் ஆகிப்போயிருவோம்.” என்றார் பூசாரி.

“இதெல்லாம் ஜனங்க கட்டிவிடுற கதை, கதையில்லாத ஒரு சாமி இருக்கா சொல்லுங்க. மனுசனோட பயம் இருக்கிறவரைக்கும் சாமி இருக்கத்தான் செய்யும்” என்றான் குருநாதன்.

“உன்னை மாதிரி படிச்ச பயக இப்பிடித்தான் ஏதாவது இடக்கு மடக்காகப் பேசுவீங்க. நாங்க எல்லாம் தற்குறிக, எங்களுக்கு சாமி வேணும்பா. மனுசனைத்தான் நம்பமுடியாம போயிருச்சி, சாமியும் இல்லேன்னா நாங்க யாருகிட்ட போயி முறையிடுறது. மனுசப்பயல் குத்தம் குறையைக் கேட்க ஒரு நாதி வேணும்லே.”

“கருப்பு என்ன கவர்மெண்டா நடத்துருறாரு, நீங்க புகார் சொன்னதும் தீர்த்து வைக்க.”

“அப்படி பேசாதப்பா, உனக்கு குலக்கருப்போட பவர் தெரியாது.

aedahamlibrary

ரொம்ப துடியான சாமி, காவு வாங்கிடும். ஐகோர்ட்டு வரைக்கு சாமி போய் நியாயம் சொல்லிட்டு வந்துருக்காரு.”

“பெரிய வக்கீலு, ஐகோர்ட்டுக்குப் போயிட்டு வந்துட்டாரு.”

“பின்னே, சிவனாண்டி கேஸ்ல, சாமி தானப்பா சாட்சி. ஐகோர்ட்டுக்கு போய்ல சாட்சி சொன்னாரு. அதுலதானே அவன் ஜெயிச்சான்” என்றார் பூசாரி.

“நல்லா கதையைக் கிளப்பிவிடுங்க, உங்க பிழைப்பும் ஓடணும்லே.”

“நடந்ததைத்தானே சொல்றேன். நீ எல்லாம் அப்போ பிறந்தே இருக்கமாட்டே.”

“கருப்பு பச்சக்கறி திங்குமனு சொல்றாங்க, நிஜமா” எனக் கேட்டான் குருநாதன்.

“பின்னே, நம்மளை மாதிரி வேகவச்சா திங்கும், பச்சைகறிதான், அப்படியே ரத்தமும் சதையுமாக அள்ளித் திங்கும், ஒரு ஆடு அதுக்கு ஒரு வாய்.”

“வருஷம் பூரா பசியா இருந்துட்டு ஒரு நாள் பசியாறிக்கிடுதாக்கும். இந்நாள் வரைக்கும் சாமி பச்சைக்கறி தின்னதை ஒரு ஆள் பார்த்தது கிடையாது. நீங்கதான் புளுகிக்கிட்டு இருக்கீங்க.” எனக்கேலி செய்தான் குருநாதன்.

“அதைக் கிட்டநின்னு பார்த்தா பயத்துல மூச்சு அடைச்சி செத்துப்போயிருவே. நானே பதினாறு நாள் விரதம் இருந்து சாமியை வேட்டைக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப் போறேன். அது வேட்டையாட ஆரம்பிக்கப் போகுதுன்னா புலி உறுமுற மாதிரி ஒரு சப்தம் வரும். அப்பவே கண்ணை மூடிருவேன். பிறகு என்ன நடக்குனு எனக்கே தெரியாது” என்றார் பூசாரி.

“இந்தக் கூத்தைத்தான் வருஷாவருஷம் பாக்கமே. ஆமா அது ஏன் சாமி எப்பவும் நைட்லயே வேட்டைக்குப் போகுது. பகல்ல போகலாம்லே” எனக்கேட்டான் குருநாதன்.

“எகத்தாளம் பேசாதப்பா. சாமிக்குக் காது கேட்கும். அப்புறம் ஒழுங்கா நீ வீடு போயி சேர முடியாது.” என மிரட்டினார் பூசாரி.

“இப்படிச் சொல்லி எங்க வாயை அடைச்சி வச்சிருங்க. இந்த வருஷம் எத்தனை கிடா வந்துருக்கு?” எனக் கேட்டான்.

“நூத்துக்கும் மேல இருக்கும்.”

“அப்போ மூணு நாளைக்கு இருந்து கறிதின்னுட்டுத்தான் போவாங்க.”

“கிடாவெட்டுன்னா சும்மாவா” என்றார் பூசாரி ஆறுமுகம்.

அவர் சொன்னது போல கிடா வெட்டிற்காக நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட ஆடுகள் கொண்டு வந்து கட்டப்பட்டிருந்தன. குலக்கருப்பசாமி பசி அடங்காதது. அதை சாந்திபடுத்துவதற்காகவே வேட்டைத் திருவிழாவில் நூறு கிடா வெட்டுவார்கள். எங்கும் குருதியின் பிசிபிசுப்பும் நிணவாடையும் அடித்துக்கொண்டிருக்கும்.

வெட்டிய கிடாக்கறியை வீட்டுக்கு எடுத்துப் போய் சாப்பிடக் கூடாது என்பதால் அங்கேயே இரண்டு நாள் தங்கியிருந்து சாப்பிட்டுப் போவார்கள். திருவிழா தவிர்த்த மற்ற நாட்களில் அங்கே ஆடு மேய்கிறவர்கள் தண்ணீர் குடிக்க வருவதோடு சரி, வேறு சுடுகுஞ்சியை காணமுடியாது. மனிதர்களே ஊரை விலக்கி போய்விட்டபிறகு கடவுளை கவனித்துக்கொள்ள யாருக்கு நேரமிருக்கிறது?

ஒவ்வொரு வருஷமும் புரட்டாசி மாதம் வேட்டைத் திருவிழா நடக்கும். குலக்கருப்பசாமியைக் குலசாமியாகக் கொண்டவர்கள் மட்டும் கூடுகிற விழா. வேற்றுசாதியாட்கள் யாரும் அதில் கலந்து கொள்ள மாட்டார்கள். எப்போதாவது யாராவது வெளியாட்கள் கறிச்சோறு சாப்பிட உடன் அழைத்து வரப்படுவதுண்டு. ஆனால் அவர்கள் சாமி கும்பிட அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள்.

திருவிழாவின் இரண்டாம் நாள் சாமி வேட்டைக்குக் கிளம்புவார். அன்றைக்கு நிஜவேட்டைக்கு போவதுபோல சாமிக்குப் புதிதாக வில் கொண்டு வந்து காணிக்கை செலுத்துவார்கள்.

சாமியை ஒரு பல்லக்கில் வைத்துத் தூக்கிக்கொண்டு மேற்கிலிருந்த மயானம் வரை போய் வருவார்கள். சாமி என்ன வேட்டையாடுகிறது என யாருக்கும் தெரியாது. ஆனால் வேட்டைக்குக் கிளம்பும்போது பூசாரி சந்தம் கொண்டு துள்ளி ஆடத்துவங்குவார். அவரது வெறியடங்க ஒரு ஆட்டினை முன்னால் கொண்டு வந்து நிறுத்துவார்கள். அதன் குரல்வளையைக் கடித்துக் குருதி குடித்து சாந்தியானபின்பே ஆட்டம் அடங்கி நிற்கும்.

அதன்பிறகே சாமி வேட்டைக்குக் கிளம்பும், சாமி வேட்டையாடித் திரும்பி வந்து பீடத்தில் நிலை கொண்டபிறகு இரவெல்லாம் வந்திருந்த பக்தர்கள் கூடிக் குடிப்பார்கள். கறிவிருந்தும் குறவன் குறத்தி ஆட்டமும் நடந்தேறும்.

வீரசின்னு மிதமிஞ்சிக் குடித்திருப்பது அவனது வேஷ்டிக்கட்டிலே தெரிந்தது. சட்டைக்கு மேலாக வேஷ்டியைச் சுருட்டி ஏற்றிவிட்டுக் கட்டியிருந்தான். பருத்த தொப்பையால் சட்டை பட்டன்கள் தெறிக்கும் படியிருந்தன. இடது கையில் காய்த்துப்போனதொரு பித்தளைக் காப்பு அணிந்திருந்தான். கண் ரெப்பைகள் ரெண்டும் பிதுங்கித் தொங்கின. காதுமடலில் மயிர்கள் குத்திட்டு நின்றன. எச்சில் ஒழுகும் வாயைப் புறங்கையால் துடைத்தபடியே அவன் காற்றைப் பற்றிக்கொண்டு நிற்பதுபோல தடுமாறிக்கொண்டிருந்தான்.

அடிவாங்கிய ரத்தினம் தனது நாதஸ்வரத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு வீரசின்னுவை முறைத்துப் பார்த்தபடியே இருந்தார்.

ரத்தினத்திற்கு வயது நாற்பத்தைந்து கடந்திருந்தது. ஆறடிக்கும் அதிகமான உயரம், நெற்றி நிறைய திருநீறு, எண்ணெய் தடவி வாரிய நீண்ட தலைமுடி. சில்க் ஜிப்பாவும் மயில்கண்வேஷ்டியும் அணிந்திருந்தார். அவரது இரண்டு கைகளிலும் மோதிரங்கள் மினுங்கின. எதுவும் தங்க மோதிரமில்லை. அலங்காரத்திற்காக வாங்கிய கல்மோதிரங்கள், ஜிப்பாவின் பையில் வெற்றிலையைச் சுருட்டித் திணித்திருந்தார். அடிவாங்கிய வலியை மறைப்பதுபோல வலதுகையால் கழுத்தைத் தடவிவிட்டபடியே சின்னுவை முறைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதை வீரசின்னு கவனித்திருக்க வேண்டும்.

“என்னடா தாயோளி மகனே முறைக்கே” என ரத்தினத்தை மறுபடி அடிப்பதுபோலக் கையை ஓங்கி வீசினான்.

ரத்தினம் தலையைக் கவிழ்ந்துகொண்டார். பயந்துபோன தவில்கார பழனியும் தண்டபாணியும் தங்களது விரல் கவசங்களை உருவிவிட்டு தவிலை உறைக்குள் போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பக்கிரி நாதஸ்வரத்தை வாயிலிருந்து எடுக்கவேயில்லை. அவனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது. தன்னை மறந்து லயத்துப் போய் வாசித்துக் கொண்டிருக்கையில், இப்படியொரு சல்லிப்பயல் குடித்துவிட்டு வந்து பிரச்சினை செய்கிறானே என்ற கடுப்பில் அவன் சீவாளியை உதட்டின் நுனியில் வைத்தபடியே ரத்தினத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். நாதஸ்வரத்தைக் கீழே வைக்கும்படியாகக் கண்ணாடை காட்டினார் ரத்தினம்.

பக்கிரிக்கு ஆனியோடு இருபத்தியெட்டு வயது முடிந்திருந்தது. இரும்பு அடிப்பவன் போல உறுதியான உடற்கட்டு. கட்டையான தலை மயிர் படியாமல் நிமிர்ந்து நின்றது. நாயனம் வாசிப்பவர்கள் மீசை வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது என அவனது அய்யா

aedahamlibrary

சொல்லியதால் மீசையை வழித்துவிட்டிருந்தான். ஆனால் ஒரு நாளாவது பெரிய மீசை வளர்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவனுக்குள் இருந்தது. அதனாலே எதிர்ப்படும் பெரிய மீசை கொண்ட முகங்களை ஏக்கத்துடன் பார்த்துக்கொண்டேயிருப்பான். பக்கிரி இடது கையில் தங்கநிற வாட்ச் ஒன்றைக் கட்டியிருந்தான். நெற்றியில் குங்குமமும் கீற்றாகத் திருநீறும் வைத்திருந்தான். சீவாளிக் கயிறுகள் அவன் மடியில் விழுந்துகிடந்தன.

மினுமினுக்கும் சந்தனநிற ஜிப்பா ஒன்றை அவன் அணிந்திருந்தான். சுற்றுலாப் பொருட்காட்சிக்கு வாசிக்கப் போனபோது கிடைத்த துணியது. முக்குரோடு திலகர் டெய்லரிடம் தைத்துப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த ஜிப்பாவைப் போட்டுக்கொள்ளும்போது அவனுக்குத் தனி அழகு கூடிவிடுவதாகத் தோன்றியது. நாதஸ்வரம் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே ஓரக்கண்ணால் யாராவது பெண்கள் தன்னைப் பார்க்கிறார்களா என நோட்டம் விட்டுக் கொள்வான். சில ஊர்களில் பெண்கள் அவனை ரசிப்பதையும் கண்டிருக்கிறான். அப்படி அவர்கள் கண்பார்வை படுகிறது என்று தெரியவந்தால் உடனே குஷிவந்துவிடும். யானை தும்பிக்கையை உயர்த்துவது போல நாதஸ்வரத்தை உயர்த்தி வளைவு போட்டு வாசிக்கத் துவங்குவான். நளினத்துடன், குளுமையுடன், குழைவோடு, இசை காதை நிரப்பும்.

நாதஸ்வரம் ஒரு அசுர வாத்தியம் என்பார்கள். ஆனால் பக்கிரி வாசிக்கும்போது குழந்தைகள் விளையாட்டிற்காக இசைக்கும் பூவரசம் பீப்பீ போல அவ்வளவு விளையாட்டாக, குதுரகலமாக உணர முடியும்.

வாத்தியத்தில் என்ன இருக்கிறது, வாசிப்பவன்தானே அதன் கர்த்தா. அவன் மனது ஒன்றிப்போய்விட்டால் வாத்தியம் கையில் இருப்பதே தெரியாதுதானே. வாள் வீரர்கள் இருப்பில் வாள் தொங்குவதை ஒருபோதும் சுமையாக நினைக்கவே மாட்டார்களாம், வாத்தியக் காரர்களும் அப்படித்தானே.

உறையிலிருந்து நாதஸ்வரத்தைக் கையில் எடுக்கும்போது சில சமயம் பக்கிரி அதை விநோதமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். நாதஸ்வரம் அவனது மூன்றாவது கையைப் போன்றது.

சிவனுக்கு முக்கண் இருப்பது போலத்தான் அவனுக்கும். ஆனால், நாதஸ்வரம் என்ற இந்தக் கை விசித்திரமானது, மர்மமானது. ஒரு மாயச்சாவியைப் போல அவன் மனதைத் திறந்து அதனுள் புதைந்துபோன கண்ணீரை வலிகளை, மறக்கமுடியாத சந்தோஷத்தை

அவனுக்கே திரும்ப அடையாளம் காட்டிவிடுகிறது.

சில சமயம் நாதஸ்வரம் இசைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவனுக்கு ஈரவேஷ்டி காற்றில் உலர்வதுபோல மனது மெல்ல எடையற்றுப் போவதை உணர்ந்திருக்கிறான். சில சமயம் குளத்தில் மூழ்கிச் சென்று தரைமண் எடுப்பதுபோல மூச்சுத் திணறச்செய்வதாக இருக்கும். சில நேரம் உடல் எங்கும் கண்கள் முளைத்துவிட்டது போலவும் தோன்றும்.

வாசிப்பில் ஆழ்ந்துபோய்விட்டால் உடலே இல்லாமல் போய்விடுகிறது என்பதை பக்கிரி நன்றாக உணர்ந்து கொண்டிருந்தான். அந்த உணர்ச்சியை அடையும்போது ஏற்படும் ஆனந்தம் அளவில்லாதது.

தன்னிடமிருந்து வெளிப்படுவது வெறும் நாதமில்லை, அது ஒரு மனம், பூவிலிருந்து மனம் கசிவது போல மனிதர்களுக்குள்ளும் மணமிருக்கவே செய்கிறது, அதை மலரச்செய்வது, வாசனையைக் கமழவிடுவதுதான் இசையா?

ஒரு நாள் அவன் மோகனம் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது சட்டென மனதில் இறந்துபோன அம்மாவின் முகம் தோன்றி மறைவதை உணர்ந்தான். இவ்வளவு சந்தோஷமான ராகத்தை வாசித்துக்கொண்டிருக்கையில் மனம் ஏன் என்றோ இறந்துபோய்விட்ட அம்மாவின் மீதான துயரத்தைப் பீறிடச்செய்கிறது.

மனம் சந்தோஷத்தை எப்போதுமே விரும்புவதில்லையா, அல்லது சந்தோஷத்தை முழுமையாக உணர்வதற்குத் துயரம் தேவையானது தானா. அவனுக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் துக்கம் பாரம் ஏறுவதாக யிருந்தது.

அந்த உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அவன் மோகனத்தில் சஞ்சாரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான். தனது துக்கம் இசையின் வழியே கரைந்து கேட்பவர்களின் மனதை ஈரமாக்கியதை உணர்ந்த படியே அவன் மோகனம் வாசித்து முடித்தான்.

அப்போது கோவில் மடப்பள்ளியில் வேலை செய்யும் வயதானவர் ஒரு ஆள் அருகில் வந்து நின்று இரண்டு கைகளையும் உயர்த்திக் கும்பிட்டு கண்ணீர் மல்க, “தம்பி, உன் வாசிப்பைக் கேட்டு மூச்சு அடைச்சிப் போச்சிப்பா, இந்த மோகனத்தை கேட்டுக்கிட்டே செத்துப்போயிடலாமனு இருக்கு. அபாரம். இந்தப் பிச்சைகாரப் பயகிட்ட குடுக்கிறது பெரிசா ஒண்ணுமில்லை, இதை வச்சிக்கோ” என்று நாலணாக் காசை எடுத்து அவன் முன்னால் வைத்துவிட்டு காலில் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தார்.

அவனுக்கு உள்ளூர சந்தோஷமாகவும் பயமாகவும் இருந்தது.

அந்த மரியாதையும் கண்ணீரும் தனக்கானதில்லை, மோகனம்தான் அப்படிச் கசிந்துருகச் செய்கிறது. இசை கேட்கும் ஒவ்வொருவரும் ஏதோவொரு நினைவில் தன்னைக் கரைத்துக்கொண்டுவிடுகிறார்கள். தனக்கு அம்மையின் நினைவு பீறிட்டதுபோல அவருக்கு எவரது நினைவு கிளர்ந்து எழுந்ததோ என நினைத்தபடியே தனது கைகளை கூப்பி அவருக்கு நன்றி சொன்னான்.

அந்த மனிதர் போய்விட்டபிறகு அந்த நாலணாவைக் கையில் வைத்துப் பார்த்தபடியே இருந்தான்.

அதைக்கண்ட பழனி சொன்னார்:

“இதான் தம்பி, நமக்குக் கிடைச்ச நிஜமான மரியாதை. இதை விடவா பட்டமும் விருதும் பெரிசு.”

பழனி சொன்னதை ஆமோதிப்பவன்போல சொன்னான்

நாதஸ்வரத்தை வாசிச்ச முடிச்ச கீழே வைக்கும்போது திடீர்னு தாமரைப்பூவை கைல வச்சிருக்கற மாதிரி இறக்கிக் கீழே வைக்கிறமாதிரி கனமா இருந்துச்சின்னே, அப்படி ஒரு நாளும் நான் உணர்ந்ததே யில்லை, நாம என்ன புண்ணியம் செய்தோமோ, இந்த வாத்தியம் வாசிக்க நமக்குக் கொடுத்து வச்சிருக்கு.”

ஆமாம் என்பது போல பழனி தலையசைத்தபடியே சொன்னார்,

“மனுசன் அற்பப் புழு, அவனுக்கு என்ன தெரியும் இந்த வாத்தியத் தைப் பற்றி, கடவுளே நம்ம வாத்தியத்தைக் கேட்டுதான் சந்தோஷப்படு றார்னா, சாமானிய விஷயமா. நீயும் நானும் இந்த வாத்தியத்தோட மகிமையை உணர்ந்து இருக்கோம். இன்னும் நிறைய பேருக்கு இதோட மகத்துவம் புரியலை, தாய்ப்பாலுக்கு மிஞ்சி எதுவுமில்லைனு சொல்வாங்க, அப்படி இசைக்குத் தாய்ப்பாலு நாதஸ்வரம்தான் பா, பேச்சுக்கு சொல்லலை, இது சாமி சத்தியம்” என்றார் பழனி.

“அப்படிச் சொல்லும்போது அவரது கண்ணும் கசிந்திருந்தது.

அப்படித்தான், ஒவ்வொரு வாசிப்பின் போதும் பக்கிரி ஏதோ வொன்றைக் கண்டுகொள்கிறான். ஒன்றைப் பறிகொடுக்கிறான். அறியாத சந்தோஷமும் வலியும் ஒன்று கலந்துதானே இசையாக பீறிடுகிறது. அந்த நினைவுகளில் ஆழ்ந்து போனவனாக அவன் சின்னுவை ஏறிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

“இன்னும் என்னத்துக்குடா உட்கார்ந்துகிட்டு இருக்கீங்க, செரைக்கவா, எழுந்து கிளம்புங்க” எனத் திட்டினான் வீரசின்னு.

பக்கிரி நாதஸ்வரத்தைப் புலித்தோல் போன்ற புள்ளியிட்ட உறையினுள் போட்டபடியே “உங்க பிரச்சினை எங்களுக்கு எப்படி அப்புச்சி தெரியும், பொசுக்குனு நீங்க பாட்டுக்குக் கையை நீட்டிட்டங்க என ஆதங்கத்துடன் கேட்டான்.

அது சின்னுவின் காதில் விழுந்தது.

“ஒக்காலி அவன் வாங்குன அப்பு போதாதா, உன் செவுட்டையும் பேக்கனுமா” எனச் சீறினான் சின்னு.

“அடிக்கிற வேலை எல்லாம் என்கிட்ட வச்சிக்கிடாதீங்க அப்புச்சி, அப்புறம் வேற மாதிரியாகிப் போயிரும்” என முறைத்தான் பக்கிரி.

அவன் சொல்லிமுடிப்பதற்குள் செவுளோடு சேர்த்து அடிவிழுந்தது. தனது அகன்ற கைகளால் பக்கிரியை மாறி மாறி அடிக்கத் துவங்கினான் சின்னு.

பக்கிரி தனது கைகளைக் குறுக்கே வைத்துத் தடுத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் அடி முகத்தில், தலையில், தோளில் என விழுந்தபடியே இருந்தது.

“யே விடுப்பா, இடம் தெரியாம, கோவில்ல வச்சி எதுக்கு வில்லங்கத்தை இழுக்குறே. இருக்கிற பிரச்சினை போதாதா, ஏலேய் சின்னு விடுறா” என ஆளுக்கு ஆள் கத்தியபடியே வீரசின்னுவை விலக்கிவிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பக்கிரி கீழே விழுந்து கிடந்தான். சின்னு வேஷ்டி அவிழ்ந்துவிழவே சரிந்து பிதுங்கும் தொப்பை தெரிய கோடு போட்ட அண்டிராயருடன் நின்றனாண்டிருந்தான். அவனது காலில் ரோமங்கள் அடர்ந்து சுருண்டிருந்தன. சின்னுவின் ஆவேசம் அடங்கவேயில்லை.

“நாயனம் வாசிக்கிற ஈனப்பயலுக்கு இம்புட்டு தைரியம் வந்துருச்சா, யார்கிட்ட முறைக்கிறே, மயிராண்டி உன்னை வெட்டிப்போட்டுட்டு கையை ஆட்டிக்கிட்டு போய்க்கிட்டே இருப்பேன், எவன் கேட்கப் போறது” என சின்னு கத்திக் கொண்டிருந்தான்.

விழுந்துகிடந்த பக்கிரியை ரத்தினம் கைத்தாங்கலாகத் தூக்கிவிட்டு முதுகில் ஒட்டிய மண்ணைத் தட்டிவிட்டார். அடிவாங்கிய வலியும் அவமானமும் தாங்கமுடியாமல் பக்கிரி பல்லைக் கடித்தான். திருவிழா பார்க்க வந்த கூட்டமே அவர்களைச் சுற்றித் திரண்டு நின்று வேடிக்கை பார்த்தபடியே இருந்தது. அந்தக்கூட்டத்தில் அவர்களுக் காகப் பரிந்து பேச ஒருவர்கூட முன்வரவேயில்லை.

aedahamlibrary

ஒரு பெரியவர் மட்டும் ரத்தினத்தைப் பார்த்து அதிகாரமான குரலில் கேட்டார்

“எந்தாருடா நீ?”

“ஒதியூருங்க சாமி” என்றார் ரத்தினம்.

“வந்தமா வாசிச்சமானு இல்லாமல், என்ன குண்டிக்கொழுப்பு ஏறிப்போச்சா? நீ என்ன சாதி, நாங்க என்ன சாதி, தராதரம் வேணாமா?” எனக்கேட்டார் பெரியவர்.

“இல்லை எம்மான். அறியாப்பயல், தப்பா பேசிட்டான். மாப்பு குடுங்க” என்று பம்மினார் ரத்தினம்.

இதற்குள் திமிறிக்கொண்டிருந்த வீரசின்னுவை பந்தலை நோக்கி இழுத்துக்கொண்டு போயிருந்தார்கள்.

பக்கிரிக்கு மூத்திரம் முட்டுவது போலிருந்தது. கன்னம் வலித்தது. தாடை கட்டிக்கொண்டது போல இறுக்கமாகியிருந்தது. தலையைக் கோதியபடியே அவன் கீழே விழுந்துகிடந்த பீடிக்கட்டினையும் தீப்பெட்டியையும் எடுத்து ஜிப்பாவின் பையில் போட்டுக்கொண்டான்.

இந்நாள் வரை தன்னை ஒருவரும் இப்படி அடித்ததேயில்லை. காரணமேயில்லாமல் தன்னைப் போட்டு அடித்துவிட்டார்களே என மனக்குமுறலாக இருந்தது பக்கிரிக்கு. அவன் மூத்திரம் பெய்வதற் காக வேலிப்புதரை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

ரத்தினம் பக்கிரியின் கூடவே வந்தார். இருவரும் வேலியருகே குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்து மூத்திரம் பெய்தார்கள்.

மற்றவர்கள் கேட்டுவிடக்கூடாது என்பது போல மெதுவான குரலில் சொன்னார் ரத்தினம்,

“நைசா கிளம்பிப் போய்க்கிட்டே இருப்போம். இனிமே செத்தாலும் இந்தக் கோவில்ல வாசிக்கக்கூடாது.”

“கூட்டிக்கிட்டு வந்து இப்படி அசிங்கப்படுத்திட்டாங்க, பேசின பணமும் குடுக்கலை. நாம எப்படிண்ணே ஊருக்குப் போறது” என ஆதங்கப்பட்டவாறே மூத்திரம் பெய்த இடத்தில் எச்சிலைக் காறி உமிழ்ந்தான் பக்கிரி.

அதில் லேசாக ரத்தத்துளிகள் படிந்திருந்தன. அதைக் கவனித்த வரைப் போல ரத்தினம் சொன்னார்,

“அருப்புக்கோட்டையில் இறங்கி டாக்டர்கிட்ட காட்டிக்கிட்டுப் போயிருவோம். என்கிட்ட காசு இருக்கு.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம், பாத்துகிடலாம்” என வேஷ்டி நுனியால் முகத்தைத் துடைத்தபடியே பக்கிரி ஜிப்பாவின் பைக்குள்

aedahamlibrary

இருந்த பீடி ஒன்றை எடுத்துப் பற்றவைத்துக்கொண்டு இழுத்தான். புகையை இழுக்க இழுக்க மனதில் ஆவேசம் கொப்பளிக்கத் துவங்கியது.

என்ன மனிதர்கள் இவர்கள். அவர்கள் பிரச்சினைக்கு நம்மை ஏன் அடிக்கிறார்கள், சாதித்திமிர் என்பது இதுதானா? இப்படி அடியும் அவமானமும் பட்டு நாய்ப்பிழைப்பு எத்தனை நாளைக்குப் பிழைப்பது, எந்த ஊருக்கு வாசிக்கப் போனாலும் தங்களை சாதியைச் சொல்லிக் கேவலமாகத்தான் நடத்துகிறார்கள். சாமி முன்னால் வாசிப்பது மட்டும் தான் கௌரவம், சாப்பாடு தெருவில் உட்கார்ந்து தான் சாப்பிட வேண்டும் தாழ்வாரத்துல உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கிறோம்னு சொன்னால்கூட கெட்ட வார்த்தையில் திட்டுவார்கள். காற்றடித்து சோற்றில் மண்ணை வாரிப் போட்டாலும் அப்படியேதான் சாப்பிட வேண்டும். இதில் ரெண்டுநாள் கச்சேரி என்றால் மணிக் கணக்காக நின்று வாசித்து கால் வலி வந்துவிடும். படுப்பதற்கு இடம் கிடைக்காது. உருப்படாத சினிமாப்பாட்டுகளையும் வாசிக்கச் சொல்லி வேறு இம்சைபடுத்துவார்கள். பத்து வயசு பையன்கூட ஒருமையில்லான் பேசுவான். எதிர்த்து யாரையும் கேட்க முடியாது. ஏதாவது கூலிவேலைக்குப் போயிருந்தால்கூட கௌரவமாகக் கஞ்சி குடித்துக்கொண்டு வாழ்ந்திருக்கலாமே, என்ன வாழ்க்கையிது எனத் தன் மீதே அவனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

பீடியின் கசப்பு அவன் நாக்கில் எச்சிலைச் சுரக்க வைத்தது. நாக்கை சுழற்றி உதட்டை ஈரப்படுத்திக்கொண்டபடியே பீடியைப் பாதியில் அணைத்துவிட்டு எழுந்து விடுவிடுவென பந்தலை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினான்.

வீரசின்னுவின் குரல் பந்தலுக்குள் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“இங்க பாருங்கப்பா, சாமி வேட்டைக்குப் புறப்படணும்னா, பாண்டித்துரை அய்யா கையாலே வில்லை எடுத்துக் கொடுக்கச் சொல்லுங்க. இல்லை, சாமியும் புறப்படாது, ஒரு மயிரும் புறப்படாது பாத்துக்கோங்க.”

“அதுக்கு மூதூர்க்காரங்க ஒத்துகிட மாட்டாங்களே, என்ன செய்யச் சொல்றே?” என யாரோ கேட்டார்கள்.

“அதெல்லாம் எனக்கு தெரியாது. இது நம்ம குலசாமி. இங்க நாம வச்சதுதான் சட்டம், மூதூர்க்காரங்கன்னா என்ன பெரிய மயிரா, என்ன புடுங்கிருவாங்க” எனக் கேட்டான் சின்னு.

“சின்னு சொல்றது சரிதானப்பா, மூதூர்க்காரங்க விட்டுக் கொடுத்துப் போறதுதான் சரி” எனச் சொன்னான் வேலு

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்த போது சின்னுவின் எதிரில் போய்
aedahamlibrary

நின்றான் பக்கிரி. அவனை அங்கே சின்னு எதிர்பார்க்கவில்லை.

“என்னடா நெஞ்சை நிமித்திக்கிட்டு நிக்கே, வாங்கின அடி பத்தாதா” என கேலியான குரலில் கேட்டான்” வீரசின்னு.

பதில் சொல்லாமல் தனது கையை மடக்கி ஓங்கி வீரசின்னுவை நோக்கிக் குத்தினான் பக்கிரி.

இதற்குள் சின்னுவை யாரோ பின்னாலிருந்து பிடித்து இழுக்கவே பக்கிரியின் குத்து சின்னுவின் தாடையோடு விழுந்தது. மறுநிமிஷம் சின்னுவின் உதட்டிலிருந்து ரத்தம் கொழுகொழுவெனக் கொட்ட ஆரம்பித்து தாடையில் வழிந்தது. அவன் தன் கைகளால் ரத்தத்தைத் தொட்டுப் பார்த்தபடியே ஓலமிட்டு அலறத் துவங்கினான்.

இதை பக்கிரி எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இனி என்ன செய்வது எனப் புரியாமல் திகைத்து நின்று கொண்டிருந்த போது இருளாண்டி பாய்ந்து தாவி பக்கிரியைப் பிடித்து இழுத்துக் கீழே தள்ளினான். யாரோ சிலர் சேர்ந்து அவனை அழுக்கினார்கள்.

பக்கிரி கீழே விழுந்துவிடவே நாலைந்து பேர் ஒன்று சேர்ந்து கொண்டு அவனை மிதிமதியென மிதித்தார்கள். ஒரு ஆள் தன்னுடைய செருப்பைக் கழட்டி பக்கிரியை ஆவேசமாக அடிக்கத் துவங்கினான்.

“நாயனக்கார நாயி, எங்க வந்து கறித்திமிர காட்டுறே” எனச் சிலர் ஆவேசமாகக் கத்தியபடியே இடையில் நுழைந்து தாங்களும் அடிக்கத் துவங்கினார்கள்.

பக்கிரி வலியைப் பொறுத்துக்கொண்டபடியே விழுந்துகிடந்தான்.

“சாமி, மாப்பு குடுங்க. அறியாம செஞ்சிட்டான், அவனை விட்டுருங்க, உங்க காலைப்பிடிக்குறேன்” என ரத்தினம் கூட்டத்தைப் பார்த்துக் கையெடுத்துக் கெஞ்சிக்கொண்டிருந்தார்.

யாரும் அவரது வேண்டுகலைக் கேட்கவேயில்லை. அடித்துக் கொண்டிருந்த ஒருவன் ஆத்திரத்தில் பக்கிரியின் தலையில் காறித் துப்பினான். பக்கிரி கைகளை அடிவயிற்றோடு சுருட்டிக்கொண்டு பூரான் போலச் சுருண்டுகிடந்தான். மண்ணில் அவன் முகம் அழுந்திக் கிடந்தது.

தவில் வாசிக்கும் பழனியும் தண்டபாணியும் எங்கே தங்களையும் அடித்துவிடப்போகிறார்களோ என பயந்துபோய் பந்தலைவிட்டு ஒளிந்து நின்றன்கொண்டார்கள்.

வேட்டைத் திருவிழா பார்க்க வந்திருந்த பெண்களில் சிலர் பக்கிரி அடிபடுவதை வேடிக்கை பார்த்தபடியே “கொழுப்பு எடுத்த

நாயி, அடி வாங்குறான்” எனப் பேசிக்கொண்டார்கள்.

அடித்துக்கொண்டிருந்தவர்களை விலக்கி சொக்கு உரத்த குரலில் சப்தமிட்டார்.

“நாயனக்காரங்க ரெண்டு பேரையும் பிடிச்சி வேப்ப மரத்துல கட்டிப்போடுங்க. பெறகு விசாரிப்போம். இப்போ சாமி வேட்டைக்குப் போய்ட்டு வரட்டும்பா. அதுக்கு ஆகுற வழியப் பாருங்க.”

“அதைத்தானே நானும் சாயங்காலத்திலிருந்து சொல்லிக்கிட்டு இருக்கேன். என் பேச்சைக் யாரு கேட்குறா, எவனை வெட்டறது, எவனைக் குத்துறனு தானே அலைஞ்சிகிட்டு இருக்காங்க” எனச் சலித்துக்கொண்டார் பூசாரி ஆறுமுகம்.

சின்னுவை சமாதானப்படுத்தி நாற்காலியில் உட்கார வைத்திருந்தார்கள். அவன் உதட்டில் வழிந்த ரத்தத்தைத் துடைத்தபடியே ஆத்திரம் அடங்காமல் திட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

“கொழுப்பு எடுத்துப்போய் நம்ம மேலயே கையை வைக்கிறான். இவங்களை எல்லாம் இப்பவே ஒட்ட நறுக்கிவிட்ரணும், இல்லேன்னா நாளைக்கு மூஞ்சியிலே ஒண்ணுக்கு அடிப்பாங்க” என்றான் சின்னு.

“அதான் அவன் கையைக் கால உடைச்சிப் போட்டாச்சில்லே விடுறா சின்னு” என்றான் வேலு.

“அப்படி விடமுடியாதுறா, ஒருத்தனையாவது ரத்தபலி போட்ரணும், அப்போதான் மற்றவங்களுக்கு பயம் வரும்.” என்றான் சின்னு.

“எதைச் செய்றதா இருந்தாலும் இங்கே வச்சி செய்ய வேணாம் பாத்துக்கோ, இது நாலு பொம்பளைப் பிள்ளைக வந்து போற இடம். சாமி வேட்டைக்குப் போய் வந்து அடங்கட்டும், ராவுல பாத்துக்கிடுவோம்” என்றான் கருத்தகண்ணன்.

“அவன் சொல்றதுதான்பா சரி, இது நம்ம பிரச்சினை, பிறகு பார்த்துக்கிடுவோம். கோவில் காரியத்தை முடிக்கிற வழியைப் பாருங்க” என்றார் செல்லையா.

“இத்தனை வருஷமா மூதூர்க்காரங்கதான் வேட்டைக்கு வில்லு குடுக்குறது வழக்கம். இப்போ என்னப்பா பனங்குளத்துக்காரங்க மரியாதை செய்ய சொல்லுறீங்க” எனக்கேட்டார் பரமசிவம்.

“மூதூர்க்காரங்களுக்கு முன்னாடி அந்த மரியாதை பாண்டித்துரையோட வம்சத்துக்குத்தானே இருந்துச்சி, பஞ்சம் பிழைக்க அவங்க தஞ்சாவூர்ப் பக்கம் போன நேரம் பார்த்து மூதூர்க்காரங்க வில்லு குடுக்க ஆரம்பிச்சாங்க. இப்போ நாங்களும் வளந்து நிக்ருறோம், உரியதைத்தானே கேட்குறோம். எங்க வில்லை ஏத்துக்கிட்டா சாமி

aedahamlibrary

புறப்படும். இல்லை பீடத்தை விட்டு சாமி வெளியே வரமுடியாது, பாத்துக்கோங்க” என்றான் வேலு.

“ஏன்பா பழசைப் பேசி நமக்குள்ளே சண்டை போட்டுகிட்டு, நாம எல்லாம் ஒரே தாயாதிகள் தானே” என்றார் முத்துவேல்.

“அதனாலே தான் வாயிட்டு பேசிக்கிட்டு உட்கார்ந்திருக்கோம். வேற சாதிப் பயகன்னா, அந்த நாயனகாரனுக்கு விழுந்த அடி இந்நேரம் உங்களுக்கும் விழுந்திருக்கும்லே.” என்றான் கருத்த கண்ணன்.

“நாங்களும் ஒண்ணும் சும்மா வரலை. அருவா கம்போடதான் வந்துருக்கோம். ஆள் பாத்து பேசச் சொல்லுங்க” என்றான் மூதுரைச் சேர்ந்த துரைப்பாண்டி.

“மீசையை வச்சிட்டா, என்ன பெரிய சூரப்புவியா, என் சூத்துமசிரை கூட பிடுங்க முடியாது பாத்துக்கோ” என்றான் சின்னு.

“அவன் பாட்டுக்கு வாய்க்கு வந்ததைப் பேசிக்கிட்டே இருக்கான், நீங்க எல்லாம் வேடிக்கை பாக்குறீங்க, முதல்ல சின்னுவை அடக்கிப் படுக்கப் போடுங்கப்பா.” என்றார் பூசாரி ஆறுமுகம்.

“நியாயத்தை யாரு வேணும்னாலும் கேட்கலாம்” என்றான் வீரசின்னு.

“அதை நாங்க பாத்துகிடுறோம், நீங்க போயி படுங்க” என அடக்கினார் பூசாரி ஆறுமுகம்.

“ஆமா மாப்ளே, நாங்க பாத்துகிடுறோம், நீங்க போயி படு” என்றான் வேலு.

“மச்சான் சொல்லிட்டா, ஓகே. ஆனா கருப்பசாமி மூதூர்க்காரங்க வில்லை ஏத்துகிட்டா, இங்கே எத்தனை கொலை விழும்னு சொல்ல முடியாது, அப்புறம் என்னையக் குத்தம் சொல்லக்கூடாது பாத்துக் கோங்க” என்றான் சின்னு.

“சரிப்பா, அதெல்லாம் நாங்க பாத்துகிடுறோம், நீ போயி கோட்டு துரை மண்டபத்துல படு” என்றார் பூசாரி.

“நான் ஏன் படுக்கணும், நான் இங்கேதான் இருப்பேன். நியாயம் கிடைக்கிற வரைக்கும் இந்த இடத்தை விட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேன்” என்றான் சின்னு.

இதற்குள் எக்காளம் ஊதும் சப்தமும் அதைத் தொடர்ந்து மூதூர் நாகேந்திரன், தனது ஆட்கள் சகிதமாக வில்லேந்தி கோவிலை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார். அவர்கள் வந்து இறங்கிய அம்பாசிடர் கார்கள் ஆலமரத்தை ஒட்டிய மைதானத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தன.

சூரியன் மேற்கில் அடங்கிக்கொண்டிருந்தது. பந்தல் நிறைய சாமி கும்பிட வந்தவர்கள் நிரம்பியிருந்தார்கள். புதிதாக முளைத்திருந்த உரத்து சப்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அன்றைக்கு யாருடைய வில்லை ஏந்தி கருப்பசாமி வேட்டைக்குக் கிளம்பப் போகிறார் எனப்புரியாமல் சாமி கும்பிட வந்தவர்கள் பயந்து போயிருந்தார்கள்.

ஸ்கார்ப்பியோ கார் ஒன்றில் தனது பரிவாரங்களுடன் வந்து இறங்கினார் பாண்டித்துரை. அறுபதுவயதைக் கடந்த தோற்றம், தலை முழுவதும் வெண்மையாகயிருந்தது. ஆனால் மீசைக்கு கறுப்புமை அடித்திருந்தார். அவரது கழுத்தில் இரண்டு தங்கச் சங்கிலிகள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவரது சார்பாக கோவிலுக்கு பலி கொடுக்க கொண்டுவரப்பட்ட ஆட்டினைப் பிடித்துக்கொண்டு ஒருவன் முன்னால் போய்க்கொண்டிருந்தான். சாமி கும்பிட வந்தவர்களில் சிலர் பாண்டித்துரையைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார்கள். அவர் தலையாட்டியபடியே மௌனமாக கோவிலை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினார்.

ரத்தினத்தையும் பக்கிரியையும் கழுத்தில் துண்டைப் போட்டு இழுத்துக்கொண்டு சென்று கிழக்குப் பக்கமிருந்த இரண்டு வேம்புகளில் ஆளுக்கு ஒருவராகக் கட்டிப்போட்டார்கள்.

“சாமி, எங்களை விட்டுங்க, நாங்க பிழைச்சிப் போயிடுறோம்” எனக் கதறிக்கொண்டிருந்தார். ரத்தினம். அதை அவர்கள் கேட்டுக் கொள்ளவேயில்லை.

ஆனால் பக்கிரியின் கோபம் அடங்கவேயில்லை.

‘சே, ஆயுதம் எதுவும் கையில் இல்லாமல் போய்விட்டதே’ என்று மனதிற்குள் குமுறிக்கொண்டிருந்தான். அவனது ஜிப்பா கிழிந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தது, மிதித்த மிதியில் அடிவயிறும் விதைக் கொட்டைகளும் கூட வலித்தன. காறித் துப்பிய எச்சில் அவன் தலையில் வழிந்து ஈரமாகியிருந்தது. நரநரவெனப் பல்லைக்கடித்த படியே அவன் கோவிலை வெறித்துப் பார்த்தபடியே நின்றிருந்தான்.

ரத்தினம் தங்களை இனியென்ன செய்யப்போகிறார்களோ எனப் புரியாத பயமும் கவலையுமாயிருந்தார்.

அவர்களைப் பாதுகாக்க இரண்டு ஆட்கள் காவலுக்கு நின்றிருந்தார்கள். ஒருவன் கையில் விறகுக்கட்டையிருந்தது. கட்டிப்போடப்பட்ட

aedahamlibrary

அவர்களை வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக சிறுவர்கள் ஒன்று திரண்டு நின்றிருந்தார்கள்.

ஒரு சிறுவன் பக்கிரியின் அருகில் போய் நின்று முறைத்தபடியே “இவன் நடுவிரலை உடைக்கணும், அப்போதான் வாசிக்க முடியாது” என்றான்.

அந்தச் சிறுவனின் கண்களில் இருந்த ஆத்திரத்தைக் கண்டபோது நிஜமாக ஒடிக்கப்போகிறானோ என்று ரத்தினத்திற்கு பயமாயிருந்தது. இரண்டு சிறுவர்கள் அவர்கள் முன்பாக விளக்குமாற்றுக் குச்சியை வாயில் வைத்து நாதஸ்வரம்போல வாசித்துக் காட்டி ஆடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கோவிலின் தகரக்கொட்டகைக்குள் சமாதான பேச்சு வார்த்தை போய்க்கொண்டிருந்தது. எங்கே தங்களையும் சேர்த்து கட்டிப் போட்டுவிடுவார்களோ என பயந்த பழனியும் தண்டபாணியும் தவிலையும் நாதஸ்வரத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வேம்பை நோக்கி ரகசியமாக நடந்து வந்தார்கள். அவர்களை தப்பிப் போய்விடும்படியாக ரத்தினம் ஜாடை காட்டினார். தலையசைத்தபடியே அவர்கள் கூட்டத்தை விட்டு விலகி கண்மாய்ப் பாதை வழியாக வேகமாக நடந்து போய்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் தப்பிப் போனதை எவரும் கண்டுகொள்ளவேயில்லை.

○

மூதூர்க்காரர்கள் விட்டுத்தருவதாகவேயில்லை. பனங்குளத்துக்காரர் களும் இதற்கு மேல் பொறுக்கமுடியாது என்பது போல ஆத்திரமாகிக் கொண்டார்கள்.

“எதுக்குப்பா வீணா பேசிக்கிட்டு நமக்குள்ளே மோதிப் பாத்துருவோம். இன்னைக்கு சாமி வேட்டைக்குப் புறப்படாது எங்களை மீறி எப்படிப் போகுதுனு பார்த்துரலாம்.”

“ஏன்பா பிரச்சனை பண்ணணும்னே வந்துருக்கீங்களா, ஒரு வழிக்கும் வரமாட்டேங்குறீங்க” எனச் சலித்துக்கொண்டார் பூசாரி.

“இதுலே இனிமே பேசுறதுக்கு ஒண்ணுமில்லை. மூதூர்க்காரங்க விட்டுக் கொடுத்துப் போனாதான் சாமி புறப்படும்” என்றார்கள் பனங்குளத்துக்காரர்கள்.

தடித்த சொற்களும் வசைகளும் ஒரே கூச்சலாக இருந்தது. உஷ்ணமான அந்தக் குரல்களைக் கேட்டு ஆத்திரமானவராக எழுந்தார் பாண்டித்துரை, அவருடன் வந்தவர்களும் எழுந்து கொண்டார்கள்

aedahamlibrary

“உங்க இஷ்டம்பா, நாலு உசிரு போயிதான் விடிவு பெறக்கும்னா, அதையும் பாத்துருவோம்” என எழுந்து வெளியே போனார்.

பதற்றத்துடன் நின்றிருந்த மூதூர் ஆட்கள் நாகேந்திரனைச் சுற்றிலும் சூழ்ந்துகொண்டு ஆளுக்கு ஒரு யோசனை சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

பந்தலைக் கடந்து வந்த பாண்டித்துரை தனது உடன் வந்தவர்களிடம் சொன்னார்,

“நான் கார்ல உட்கார்ந்திவருக்கேன், எட்டு மணி வரைக்கும் பார்ப்போம், இல்லே போலீஸை வரச்சொல்லிருவோம்.”

“போலீஸ் எதுக்குய்யா, நம்ம பயகளை விட்டா மூதூர்க்காரங்களை ஓட ஓட அடிச்சி விரட்டிபுடுவாங்க.” என்றான் சின்னு.

“அது எதுக்குப்பா ரத்தசேதம், எஸ்.பி.ராமகுருகிட்ட பேசினா, ஆள் அனுப்பி வைக்கப்போறார், சட்டி போலீஸ் வந்தா இந்தப் பயக தானா அடங்கிப் போயிருவாங்க.” என்றார் பாண்டித்துரை.

“அதை உடனே செய்யுங்கய்யா” என்றார்கள் பனங்குளத்துக் காரர்கள்.

பாண்டித்துரை தனது காரில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டு யாரிடமோ போனில் தொடர்பு கொண்டு பேசத்துவங்கினார்.

இன்னொரு பக்கம் மூதூர்க்காரர்கள் கோட்டுதுரை மண்டபத்தில் உட்கார்ந்தபடியே அடுத்து என்ன செய்வது என்பதைப் பற்றி ஆவேசமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

○

இந்தக் கொந்தளிப்பின் இடையில் இரண்டு சிறுவர்கள் பக்கிரியின் முன்னால் வந்து நின்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

“ராச நம்மளும் இவனை அடிப்பமாடா.”

“பயமா இருக்குடா.”

“கட்டிப் போட்டு வச்சிருக்காங்க, ஒண்ணும் செய்ய மாட்டான், வந்து இவன் வகுத்துல ஓங்கிக் குத்து.”

“வேணாட்டா.”

“ஏன்டா பயப்படுறே, நான் குத்துறேன் பாரு.”

எனத் தனது சின்னஞ்சிறு கையை மடக்கி பக்கிரியின் வயிற்றில் குத்தினான். சிறுவனின் கை வலித்தது.

aedahamlibrary

“பாறை மாதிரி வயிறை வச்சிருக்கான்டா. கைவலிக்கு, நீ குத்துறா.”

“கையிட்டு அடிச்சா அப்படி வலிக்கத்தான் செய்யும். நாம போயி மூங்கில் குச்சியை எடுத்துட்டு வந்தா, அவன் இடுப்புலயே குத்தலாம்” என்றான் ராகு.

இருவரும் ஒருவர் தோள்மீது மற்றவர் கைபோட்டபடியே கடந்து போனார்கள். அவர்களின் நடை ஆனந்தமாயிருந்தது. கூண்டில் பிடிபட்ட எலியொன்றை போலவே தன்னை உணர்ந்தான் பக்கிரி.

○

பாண்டித்துரை உட்கார்ந்திருந்த காரின் கதவைத் தட்டிச் சொன்னான் நவமணி.

“அய்யா, உங்களை சபைக்கு கூட்டிகிட்டு வரச்சொல்லுறாங்க.”

“யாரு.”

“முதூர்க்காரங்க.”

“வர்றேன் போ” என்றபடியே அவர் சட்டைக்குள் கையை விட்டுச் சொறிந்தபடியே காரை விட்டு இறங்கினார்.

அவர் கூடவே நாலைந்து பேர் சென்றார்கள். பாண்டித்துரை உட்காருவதற்கு மரநாற்காலியொன்றினை எடுத்துப் போட்டார்கள்.

முதூர் சார்பில் நாகேந்திரன் பேசினார்.

“இப்படியே நீயா நானானு ஏறிகிட்டு நின்னா, சாமி வேட்டைக்குப் போக முடியாது. விட்டுக் கொடுத்துதான்பா போகணும். நான் சொல்றதுக்கு எல்லோரும் கட்டுப்படுறதா இருந்தா சபையில உட்கார்ந்து பேசுறேன், இல்லேன்னா இப்பவே நான் விலகிடுறேன்.”

“நீங்களே பேசி முடிங்கய்யா” என்றார்கள் முதூர்க்காரர்கள்.

“அய்யா நீங்க என்ன சொல்லுறீங்க” எனப் பாண்டித்துரையைப் பார்த்துக் கேட்டார் நாகேந்திரன்.

“நாங்க சாமி கும்பிடதான் வந்துருக்கோம். நீங்கதான் தேவையில்லாம பிரச்சினை பண்ணுறீங்க” என்றார் பாண்டித்துரை.

“நான் ஒரு யோசனை சொல்லுவேன். நீங்க சரின்னு ஒத்துக்கிட்டா பிரச்சினை முடிஞ்சிரும்.” என்றார் நாகேந்திரன்.

“சொல்லுங்க.”

“ரெண்டு ஊரும் ஒத்துமையா இருக்கணும்னா, வில்லு முதூர்க்காரங்க தரட்டும். அதை சாமிக்கு பனங்குளம் சார்பா நீங்களே

aedahamlibrary

காணிக்கை செலுத்துங்க.”

“அது எப்படிங்க, உங்க ஊரு வில்லை நாங்க காணிக்கை செலுத்த முடியும்” எனக்கேட்டார் பாண்டித்துரை.

“சாமிக்குத்தானப்பா, யாரு குடுத்தா என்ன” எனக் கேட்டார் நாகேந்திரன்.

“அதுக்குல்லே. நாங்களும் வில்லு வாங்கி வந்துருக்கோம்.”

“அதை அடுத்த வருஷம் செலுத்துங்க, நாங்க விட்டுத்தருறோம்.”

“விட்டுக் குடுக்கிறதுல ஒண்ணுமில்லை. ஆனா இதுவே வழக்கமா ஆகியிருமேனுதான் யோசிக்கிறேன்” என்றார் பாண்டித்துரை

“அதை எல்லாம் யோசிக்காதப்பா, நாங்களும் விட்டுக் கொடுக்கோம். நீங்களும் விட்டுக் கொடுங்க, தாயாதிகள் ஒண்ணுக்கு ஒண்ணு இதைக் கூடவா செய்யக்கூடாது” எனக் கேட்டார் நாகேந்திரன்.

“இதுல யோசிக்க என்ன இருக்கு, சரினு சொல்லுங்க முதலாளி” என பாண்டித்துரையிடம் சொன்னார் பூசாரி.

பாண்டித்துரை தன்னோடு இருப்பவர்களிடம் ரகசியமாக ஏதோ கேட்டார், அவர்கள் தலையாட்டினார்கள். பிறகு தனக்கும் சம்மதம் எனத் தெரிவித்தார்.

“எங்களுக்கும் சம்மதம்” என வெற்றிலையை எடுத்து நீட்டினார் நாகேந்திரன். அதைக் கையில் வாங்கிக்கொண்ட பாண்டித்துரை சொன்னார்,

“பிறகு என்னப்பா, கொட்டுக்காரங்களைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்து வாசிக்கச் சொல்லுங்க, சாமி வேட்டைக்குப் புறப்பட வேண்டிய ஏற்பாடு நடக்கட்டும்.”

“கொட்டுக்காரப்பயலுக இடம் தெரியாத வந்து முறைச்சாங்க, அதான் நாலு அடியைப் போட்டு கட்டி வச்சிருக்கோம்” என்றான் வேலு.

“அவிங்ககூட எதுக்குப்பா பிரச்சினை, அவுத்துவிட்டு கூட்டிக்கிட்டு வாங்க” என்றார் பாண்டித்துரை.

இதற்குள் ஒருவன் கூட்டத்திலிருந்து எழுந்து சொன்னான்,

“கொட்டுக்காரங்க பயத்தில் ஓடிட்டாங்க, இவங்க வெறும் கைய வச்சா வாசிப்பாங்க.”

“பயந்தோளிப்பயலுக” எனச் சிரித்தபடியே பாண்டித்துரை சின்னுவைப் பார்த்துக் கேட்டார்.

“உன் வேலைதானா மாப்ளே, யாரோ ஒரு பீப்பீ வாசிக்கிறவன்

aedahamlibrary

உன்னைய அடிச்சிப்புட்டான்னாங்க. அடி பலமா.”

அவன் வெட்கத்துடன் அதெல்லாமில்லை மாமா, “அந்தப்பய கையை ஒடிச்சி கட்டிப்போட்டு வச்சிருக்கேன்” என்றான்.

“நாயனம் வாசிக்கிற பயகளுக்கு கூதிகொழுப்பு கூடிப்போச்சு. அவிங்களை சும்மா விடக்கூடாது, நீங்க தான் மாமா ஞாயம் சொல்லணும்” எனக் கேட்டான் வேலு

“இதுல நான் சொல்றதுக்கு என்னப்பா இருக்கு, பொச்சல அடிச்சி துரத்திவிடுங்க” என்றார் பாண்டித்துரை.

“இல்லை மாமா, ஒரு ராத்திரியாவது கட்டிப்போட்டு வச்சிருந்தா தான் அவங்களுக்கு புத்தி வரும்.” என்றான் சின்னு.

“அப்போ சரிப்பா, இப்போ யாரு நாயனம் வாசிக்கிறது நீயா வாசிப்பே, வேற ஆள் கிடைப்பானா” எனக்கேட்டார் பாண்டித்துரை.

“வேற ஆள் தேடிக்கண்டுபிடிச்சி கூட்டிக்கிட்டு வர்றதுக்குள்ளே திருவிழா முடிஞ்சி போயிரும்” என்றார் நாகேந்திரன்.

“கழுதைய விடுங்கப்பா. இவங்க வாசிச்சி தான் நிறையப் போகு தாக்கும், சாமி அலங்காரத்தை முடிங்க, வேட்டைக்குக் கிளம்பட்டும், மைக்செட்காரன்கிட்ட சொல்லி நாதஸ்வரம் போடச்சொல்லு.” என்றபடியே பந்தலை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினார் பாண்டித்துரை.

சில நிமிடங்களில் ஸ்பீக்கரில் நாதஸ்வர இசை ஒலிக்கத் துவங்கியது. கோவிலை விட்டு விலகிய கண்மாய் பாதையிலிருந்த வேலிப்புதருக்குள் உட்கார்ந்து சாராயம் குடித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் நாதஸ்வர சப்தம் கேட்டு “சாமி வேட்டைக்குக் கிளம்பப் போகுதப்பா. விரசா குடிங்க” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வெள்ளியில் செய்த வில்லை ஒரு தாம்பாளத்தில் வைத்து சந்தனம், பூக்கள், கற்கண்டு சகிதமாக கருப்பசாமியின் முன்னால் வைத்து பூஜை செய்துகொண்டிருந்தார் பூசாரி. அடுத்த சில மணிநேரங்களில் வில்லை பாண்டித்துரை காணிக்கையாக தர கையில் வில்லேந்தி சாமி வேட்டைக்குப் போவதை ஆரவாரத்துடன் மக்கள் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கல்தூணில் கட்டப்பட்ட ரத்தினம் அதை ஏறிட்டுப் பார்க்க மனதின்றித் தலை கவிழ்ந்துகொண்டார்.

பந்தலில் கட்டியிருந்த ட்யூப்லைட் மினுக்மினுக் என அணைவதும் எரிவதுமாக இருந்தது. பாதி இருட்டில் ஒரு ஏறும்பு பக்கிரி உடம்பில் ஏறி ஊர்ந்துகொண்டிருந்தது. கைகளால் அதைத் தட்டிவிட முடிய வில்லையே என்ற கூச்சத்துடன் உடம்பை நெளித்தான். ஏறும்பு

பிடிமானம் நழுவிவிடுவது போல உணர்ந்து அவனைக் கடிக்கத் துவங்கியது. வலி தாங்கமுடியாமல் அரற்றியபடியே கண்களை இடுக்கி அந்த ஏறும்பு எங்கேயிருக்கிறது எனப் பார்த்தான் பக்கிரி. அவன் கழுத்தடியில் நின்றிருந்தது. ஏறும்பு, “சே, இந்த சனியன் வேற உசிரை வாங்குது” என சலித்துக்கொண்டபடியே தலையை அசைத்தான். ஏறும்பு கீழே விழுந்தது. தன்னை அடித்தவர்களில் ஒருவரையாவது கொல்ல வேண்டும் என்ற வெறி அவனுக்குள் பொங்கிக்கொண்டிருந்தது.

○

பின்னிரவாகியிருந்தது. குடிவெறிச்சியும் கூச்சலும் அடங்கி ஆட்கள் ஆங்காங்கே உறங்கத் துவங்கியிருந்தார்கள். டியூப்லைட்டுகளில் ஒன்றிரண்டு மட்டும் எரிந்துகொண்டிருந்தன. ரத்தினம் கழுத்தை ஒருசாய்த்து உறங்கியிருந்தார். பக்கிரிக்கு கடும்பசியாக இருந்தது. மதியம் இரண்டு மணிக்கு சாப்பிட்டது, அதன் பிறகு எதுவும் சாப்பிடவில்லை, சாமி புறப்பாடு ஆனதும் கறிச்சோறு சாப்பிடலாம் என நினைத்துக்கொண்டிருந்தான். அதற்குள் இப்படி தன்னைக் கட்டிப்போட்டுவிடுவார்கள் என்று அவன் நினைக்கவேயில்லை.

பசியோடு அவன் மினுங்கும் வெளிச்சத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். வீசி எறியப்பட்ட எச்சில் இலைகளில் இருந்த கறியின் வாசனை காற்றில் படர்ந்திருந்தது. ஒரு நாய் உறக்கம் கொள்ளாமல் இரவிலும் அலைந்துகொண்டிருந்தது. வேட்டைத் திருவிழாப் பார்க்க வந்திருந்த கார்கள் போய்விட்டிருந்தன. ஒரேயொரு வேன் மட்டும் நின்றிருந்தது. வெளியூரிலிருந்து வந்திருந்த ஆட்களில் சிலர் பந்தலுக்குள் உறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். யாரோ ஒரு குழந்தை அருகில் இருந்த வேம்பில் கட்டப்பட்ட தொட்டிலில் கிடந்து காலை உதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

வானில் நட்சத்திரங்கள் இருக்கிறதா எனப் பார்க்க தலையை நிமிர்த்தினான். ஒன்றிரண்டு நட்சத்திரங்கள் தென்பட்டன. மணி என்னவானது என்று தெரியவில்லை. இப்படியே எவ்வளவு நேரத்திற்கு இரவில் விழித்துக்கொண்டிருப்பது. உறங்காமல் கண்விழித்து பல காலமாகிவிட்டது. நீண்ட நேரமாக நின்றன்கொண்டிருப்பதால் கால்கள் கடுக்கத் துவங்கியிருந்தன.

வலியை மறந்து எப்படி ரத்தினம் உறங்குகிறாரோ பக்கிரி பந்தலையே வெறித்து பார்த்தபடி இருந்தான். காலையில் தங்களை என்ன

செய்யப்போகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. மறுபடியும் அடித்தாலும் அடிப்பார்கள். அப்படி அடிக்க முயன்றால் லேசாக விட்டுவிடக் கூடாது. நாமும் கட்டி உருண்டுவிட வேண்டும் என முடிவு செய்து கொண்டான்.

யாரோ மூத்திரம் பெய்வதற்காக பந்தலில் இருந்து எழுந்து வெளியே வந்தார்கள். இருவர் கட்டிப்போடப்பட்டிருப்பது எவர் நினைவிலும் பதிவாகவில்லை போலும். அவர்களைக் கடந்து போய் அந்த ஆள் மூத்திரம் இருந்துவிட்டு தூக்கக் கலக்கத்துடன் திரும்பப் போய் படுத்துக்கொண்டான். பசி பக்கிரியின் அடிவயிற்றைப் பிசையத் துவங்கியது. நாக்கு உலர்ந்து போய் உதடுகள் ஒட்டிக்கொண்டன.

தண்ணீராவது தராமாட்டார்களா என்ன, யாரையாவது கூப்பிடலாமா என யோசித்தான். வெட்கம் கெட்டுப்போய் தண்ணீர் கேட்டால் என்ன நினைப்பார்கள், இதற்கு மேலும் அசிங்கப்படத்தான் வேண்டுமா?

கோவில் ஸ்டோர் ரூம் பக்கம் நோக்கி ஒரு பெண் நடந்து போவது தெரிந்தது. அவள் போன சில நிமிடங்களிலே ஒரு ஆண் எதுவும் தெரியாதவன்போல வேஷ்டியை முக்காடு இட்டபடியே அந்த ரூமை ஒட்டி நடந்து போவதையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். எந்த இடத்திலும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் ஆணும் பெண்ணும் கூடிப்புணர்வது நடக்கத்தானே செய்கிறது.

அந்தப் பெண்ணின் சிரிப்பொலியும் ஆணின் ரகசியப்பேச்சும் துல்லியமாக அவன் காதில் கேட்டது. பசியோடு காமமும் அவனுக்குள் கிளர்ச்சிகொள்ளத் துவங்கியது. ரத்தினம் சொல்வதுபோல கல்யாணம் செய்துகொள்ளாமல் இருப்பது தப்புதான். வீட்டில் ஒருத்தி இருந்தால் பசியைப் போக்கிக்கொள்வதைப் போல உடற்குகத்தையும் தேடிக்கொள்ளலாம்தானே. எதற்காக இத்தனை ஆண்டுகளாகியும் திருமணம் செய்துகொள்ளாமல் இருக்கிறோம் என்று அந்த இரவில் தோன்றியது.

இதைப்பற்றி இப்போது நினைத்து என்ன பிரயோசனம். இந்த இரவு ஏன் இவ்வளவு மெதுவாக ஊர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. சட்டென விடிந்துவிடாதா என ஏக்கமாக இருந்தது. அவன் குழப்பமான நினைவுகளுக்குள் தன்னைப் புதைத்துக்கொண்டிருந்தபோது டயர் செருப்பு ஓசை அவன் அருகில் வருவதுபோல கேட்டது.

பூசாரி ஆறுமுகம் அவன் முன்னால் வந்து நின்றிருந்தார். அவரது கையில் ஒரு டார்ச் லைட் இருந்தது, அதைத் திருகி பக்கிரியின் முகத்தில் அடித்து உறங்கிவிட்டானா எனப் பார்த்தான். வெளிச்சம் நாங்கமுடியாமல் கூச்சத்தில் கண்களை மூடிக்கொண்டான். ஆனால்

வெளிச்சம் பட்டு முகம் கோணியதைக் கண்டவரைப் போல பூசாரி மெதுவான குரலில் சொன்னார்.

“உங்க ரெண்டு பேரையும் அவுத்து விட்டுறேன். ஓடிப்போயிருங்க. இனிமே இந்த பக்கமே வரக்கூடாது, புரியுதா.”

பக்கிரி தலையாட்டினான். ஆறுமுகம் அவன் கைகளைக் கட்டிய கயிற்றை அவிழ்த்துவிட்டார். பிறகு ரத்தினத்தின் கைகளை அவிழ்ப்ப தற்காக நடந்து போனார். கைகால்களை உதறியபடியே சோம்பல் முறித்துக்கொண்டான் பக்கிரி.

பசிக்கு அவரிடம் சாப்பாடு கேட்கலாமா என்று தோன்றியது. ரத்தினத்தைத் தொட்டு எழுப்பியதும் எங்கே தன்னை திரும்பவும் அடிக்கத்தான் வந்திருக்கிறாரோ என்று நினைத்து பயந்து கத்தினார்.

பூசாரி அவர் வாயைப்பொத்தியபடியே ‘அமைதியா இரு’ என ஜாடை காட்டினார், பிறகு யாராவது ஆள் எழுந்து வருகிறார்களா என சுற்றிலும் பார்த்தபடியே அவரது கைகளையும் அவிழ்த்துவிட்டார். ரத்தினம் கைகூப்பி நன்றி சொன்னார்.

“கண்மாய்ப் பாதை வழியா போயிருங்க. இனிமே இந்த ஊர்ப் பக்கமே வரக்கூடாது.”

“சரி சாமி” என்றார் ரத்தினம்.

அவர்கள் இருவரும் கோவிலை விட்டுக் கிளம்பியபோது நாய் ஒன்று அவர்களின் காலடி சப்தம் கேட்டுக் குரைத்தது. பூசாரி அதனை அதட்டி ஒடுக்கும் சப்தமும் கூடவே வந்தது. இருவரும் இருட்டிற்குள் அவசரமாக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

எங்கே யாராவது திரும்ப வந்து பிடித்துவிடுவார்களோ என்பது போல அவர்கள் மேற்கில் நடந்து கண்மாய் கரையில் ஏறினார்கள். தூரத்திலிருந்து பார்க்கும்போது கோவிலைச் சுற்றிலும் வெளிச்சம் ஒரு திட்டுபோல படர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. ரத்தினம் கெட்ட வார்த்தையால் அவர்களைத் திட்டியபடியே நடந்துகொண்டிருந்தார். கண்மாய் முழுவதும் கருவேல மரங்கள் அடர்ந்திருந்தன. ஒரே இருட்டு. எந்தப்பக்கம் நடந்து போவது என்று தெரியவில்லை.

பக்கிரி தீப்பெட்டியைத் துழாவி ஒரு தீக்குச்சியை உரசிக் காட்டினான். மண்பாதை வடக்கே போவது போலத் தெரிந்தது. இருட்டிற்குள்ளாகவேதான் நடந்து போக வேண்டும், கருவேலமரங்களில் இருந்து கசியும் அடர்ந்த மணம் நாசியில் ஏறியது. கொஞ்ச தூரம் நடந்தபிறகு பக்கிரி சொன்னான்,

“யண்ணே, வயிற்றைக் கலக்குது. வெளிக்குப் போயிட்டு வந்துருறேன்.

நீங்க முன்னாடி போங்க.”

“இல்லை நான் நிக் குறேன், நீ போயிட்டு வா” என்றார் ரத்தினம்.

இருட்டிற்குள் நடந்த பக்கிரி விடுவிடுவென செருப்பைக் கழட்டி ஒரு கருவேலமரத்தில் சொருகினான், வெறும்காலோடு வேகமாக கண்மாய்க் கரையை நோக்கி ஆவேசமாக நடக்க ஆரம்பித்தான். அவ்வளவு வேகமாக அதன் முன்பு ஒரு போதும் அவன் நடந்ததே யில்லை.

சூலக்கருப்பசாமி கோவிலை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான். இருட்டிற்குள் பம்மியபடியே போய் கோவிலை ஓட்டிய பந்தலின் பின்பக்கம் போய் நின்றான். ஜிப்பா பையில் இருந்த தீப்பெட்டியை வெளியே எடுத்தான். காய்ந்த சருகுகள், கிழிந்து கிடந்த காகிதங்களை ஒன்றாகப் போட்டு அதில் தீயைப் பற்ற வைத்தான். புகையோடு தீ பற்றிக்கொள்ளத் துவங்கியதும் அதை கொட்டகையை நோக்கி வீசிவிட்டு நிச்சயம் இந்தத் தீ பந்தலில் ஏறிவிடும் என உணர்ந்தவனைப் போல கண்மாயை நோக்கி வேகமாக ஓடத்துவங்கினான்.

கண்மாய்க்குள் வந்தபோது தூரத்தில் கோவிலின் பந்தல் கொழுந்து விட்டு எரிந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டான். மனதிற்குள் சொல்ல முடியாத சந்தோஷம் கொப்பளித்தது.

இருட்டில் அவன் ஓடிக்கொண்டிருந்தான். கண்மாய்க் கரைக்கு வந்த போது தூரத்தில் புகை பரவிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். விடிந்தால் தெரியும் வேடிக்கை என மனதிற்குள் சொல்ல முடியாத சந்தோஷம் கொப்பளித்தது.

கண்மாய்க்குள் இறங்கி கருவேல மரங்களுக்குள் நடந்தபோது ரத்தினம் அவனைத் தேடிக்கொண்டிருக்கும் சப்தம் கேட்டது. செருப்பைத் தேட நேரமில்லை என்பதால் அவன் இருட்டிலிருந்து வெளிப்பட்டு இன்னொரு தீக்குச்சியை உரசிக்காட்டினான்.

ரத்தினம் பயந்துபோன முகத்துடன் நின்றிருந்தார்

“உனக்கு என்னமோ ஆகிருச்சினு நான் பயந்தே போயிட்டேன்பா, வா போவோம்.”

பக்கிரி சிரிப்போடு சொன்னான்,

“பந்தலுக்குத் தீ வச்சிட்டு வந்துட்டேன், எரிஞ்சி சாகட்டும்.”

“என்னடா சொல்லுறே?”

“நம்மனைக் கட்டிப்போட்டு வச்சி ஆட்டம் காட்டுனாங்கல்லே அதான்” என சொல்லி சிரித்தான் பக்கிரி.

“போச்சு, நம்ம பொழப்பைக் கெடுத்துட்டு வந்துருக்கே, பனங்குளத் துக்காரங்க நம்மனை சும்மா விடமாட்டாங்கடா” எனப் பதறினார் ரத்தினம்.

“நாமதான் தீ வச்சோம்னு யாருக்குத் தெரியப்போகுது. சும்மா வாண்ணே” என்றான்.

“ஏன்டா பைத்தியக்கார பயலா இருக்கே. நாம ரெண்டு பேரும் தப்பி வந்திருக்கோம், அவங்க நம்மளைத்தானே சந்தேகப்படுவாங்க. சிக்குனோம் கண்டம் துண்டமா வெட்டிப் போட்டுவாங்க” என கலக்கமான குரலில் சொன்னார்.

“அதெல்லாம் ஒரு மசிரும் புடுங்க முடியாது. நீ வாண்ணே பாத்துக் கிடலாம்” என இருட்டிற்குள் நடந்தான் பக்கிரி.

“இல்லைடா, அவிங்களைப் பற்றி உனக்குத் தெரியாது. வெறிபிடிச்ச பயலு” என்றார் ரத்தினம்.

“யண்ணே உனக்கு பயமா இருந்தா நீ ஒதுங்கிக்கோ. எனக்குத் தெரிஞ்சதை நான் பாத்துகிடுறேன்.”

“இந்தக் கோவம் மயிருக்கு ஒண்ணும் குறைச்சலில்லை. அவிங்க விஷப்பயலுகடா. பின்னாடியே மோப்பம் பிடிச்சகிட்டு நம்ம வீடு தேடி வந்து வெட்டிபடுவாங்க.”

“ஊர்ல இருந்தாதானே, நாலாம் பேருக்குத் தெரியாம வெளியூர் போயிருவோம். எங்க அக்கா வீடு கொடுமுடியில இருக்கு. அங்கே போயி இருப்போம்” என்றான் பக்கிரி.

“எத்தனை நாளைக்கு, நம்ம பிழைப்பை யாரு பாக்குறது” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“பிழைப்பை பார்த்தா, நமக்கும் மானம் மரியாதை இருக்குண்ணே, அதை விட்டுக் கொடுத்து இவங்க காலை நக்கி பிழைக்க வேண்டியது அவசியமேயில்லை” என்றான் பக்கிரி.

“உனக்கெல்லாம் சொன்னா புரியாதுடா, நல்லதோ கெட்டதோ இவங்களை அனுசரித்துதான் நாம வாழ்ந்தாகணும். இல்லாட்டி வாத்தியக்காரன் பிழைக்கமுடியாதுடா” என ஆதங்கத்துடன் சொன்னார் ரத்தினம்.

“அப்படி வாத்தியம் வாசிக்க வேண்டிய அவசியமேயில்லை. அந்தக் காலம் எல்லாம் மலையேறிப்போயிருச்சு” என்றான் பக்கிரி.

அதன்பிறகு ரத்தினம் எதையும் பேசவில்லை. எங்கே தங்களைப் பின்னாடியே தேடிவந்து வெட்டிப்போட்டுவிடுவார்களோ என பயமாக இருந்தது.

ஏன் இந்த பக்கிரி இப்படி அவசரப்பட்டு நடந்துகொண்டான். நடக்க நடக்க ரத்தினத்திற்கு பெரும்குழப்பமாக இருந்தது. அதே சமயம் இவங்க, ஆடுன ஆட்டத்துக்கு இதுவும் வேணும், இன்னமும் வேணும் நல்லா எரியட்டும் என உள்மனது சந்தோஷமும் கொண்டது. அதை அவர் காட்டிக்கொள்ளவேயில்லை.

பக்கிரியும் ரத்தினமும் வேகவேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தார்கள். வழியெங்கும் இருட்டுப்பூச்சிகள் சப்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. செருப்பில்லாமல் நடப்பதால் பக்கிரியின் கால்கள் கூசின. அவர்கள் நாலுரோட்டிற்கு வந்தபோது விடிகாலையாக இருந்தது. பசியும் தாகமும் அவர்களின் நடையை மெதுவாக்கியது. பொழுதுபுலர்கிற நேரம் அவர்கள் ஒரு லாரியை நிறுத்தி ஏறிக்கொண்டார்கள்.

நின்று நிதானமாக பந்தல் எரிவதை வேடிக்கை பார்க்க முடியாமல் போய்விட்டதே என்று மட்டும் பக்கிரியின் மனதில் தோன்றிக் கொண்டிருந்தது

ரத்தினம் தன்னிடமிருந்த பணத்தில் நூற்றுசொச்சம் ரூபாயை எடுத்து லாரிக்காரனிடம் கொடுத்து கொடுமுடிக்குப் போக வேண்டும் என்றான். டிரைவர் வாங்கி சட்டைப் பையில் சொருகிக்கொண்டு “லாரி ஈரோடு வரை போகிறது. அங்கே போய் மாறிக்கொள்கிறீர்களா” எனக்கேட்டான். அவர்கள் சரியென்று ஏறிக்கொண்டார்கள்.

லாரியில் இருந்த கண்ணாடியில் தனது முகத்தைப் பார்த்தான் பக்கிரி. கன்னம் வீங்கிப்போயிருந்தது. முகத்தை அழுத்தித் துடைத்துக் கொண்டான். லாரி வேகமெடுத்துப் போகத் துவங்கியது. சீட்டில் சாய்ந்து உட்கார்ந்தபடியே தளர்ந்த நிலையில் ரத்தினம் உறங்கிப் போயிருந்தார். பக்கிரிக்கு உறக்கம் கூடவில்லை. பின்னிரவின் குளிர் காற்று முகத்தில் அடித்தபடியே இருந்தது. பிஞ்சுவிரல்களால் காது மடலைத் தடவிவிட்டபடியே முகத்தை வருடியது காற்று. லாரி சீரான வேகத்தில் சென்றுகொண்டிருந்தது.

2

அரட்டானம்

கி.பி.1311ஆம் ஆண்டு மாலிக்கபூர் தமிழ்நாட்டை நோக்கிப் படையெடுத்தபோது இச் சம்பவம் நடந்ததாகக் கூறுகிறார்கள். சிலரோ இது வெறும்புனைவு, இப்படி நூறாயிரம் கதைகள் மாலிக் கபூர் படையெடுப்பைப் பற்றி இருக்கின்றன என்றும் சொல்கிறார்கள். கதைகளுக்குள் சரித்திரமும், சரித்திரத்திற்குள் எண்ணிக்கையற்ற கதைகளும் இருக்கத்தானே செய்கின்றன.

அரட்டானம் லட்சய்யாவின் வம்சாவழியினர் தங்களின் அடையாளமாக இன்று வரை இந்நிகழ்ச்சியைச் சொல்லி வருகிறார்கள். அத்தோடு கரிசலின் நாயனக்காரர்கள் அத்தனை பேருக்கும் இக்கதை தெரிந்தேயிருக்கிறது.

அரட்டானம் சிவன் கோவில் மிகப்பெரியது. ஊரின் நடுவே கிழக்கு நோக்கி இக் கோவில் அமைந்துள்ளது. இதற்கு மூன்று முக்கிய வாசல்கள் உள்ளன. அவைமட்டுமின்றி அர்த்த மண்டபத்தின் தென்பகுதியில் ஒன்றும், வட பகுதியில் ஒன்றும் ஆக இரண்டு துணை வாசல்களும் இருக்கின்றன. முதல் கோபுரம் ஏழு நிலைகளுடனும், இரண்டாம் கோபுரம்

aedahamlibrary

மூன்று நிலைகளுடனும் உயர்ந்தோங்கி நிற்கின்றன. இக் கோவிலினுள் இரண்டு பிரகாரங்கள் உள்ளன. இங்குள்ள நந்தி மற்ற கோவில்களில் இருப்பதுபோலின்றி மாலைகள் சூடிய அலங்கார நந்தியாக நுண்மையான வேலைப்பாடுகளுடன் அமைந்துள்ளது.

புதிதாக கோயில் கட்டுவதற்காவோ அல்லது சிற்பங்கள் செய்வதற்காகவோ கோயில் நிர்வாகிகளிடம், சிலைவடிக்கும் சிற்பிகள் ஒப்பந்தம் செய்து தாம்பூலம் வாங்கும்போது, தாரமங்கலம், தாடிக்கொம்பு, பேரூர், அரட்டானம் கோயிலில் உள்ள சிற்பங்கள் நீங்கலாக மற்ற கோயில்களில் உள்ளதைப் போன்ற சிற்பங்களை செய்துகொடுக்கிறோம் என்று சொல்லித்தான் இன்றளவும் ஒப்புதல் கொடுக்கிறார்கள். அந்த அளவு அரட்டானம் கோவிலின் சிற்பங்கள் அழகில் சிறந்தவை.

அறு கற்றாண்களில் குதிரையேறி வேட்டைக்குச் செல்லும் வீரன் புலியைக் குத்திக் கொல்லும் காட்சி வேறுவேறு விதமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. இதில், புலியை குத்திய வேல் மறுபக்கம் துளைத்துக் கொண்டு வருவதுபோல அற்புதமாகச் செதுக்கியிருக்கிறார்கள்.

இச்சிலைகளிலுள்ள குதிரையின் திறந்திருக்கும் வாயிலுள்ள பற்களுக்கு உள்ளே ஒரு கற்பந்தை விரலால் தள்ளி உருட்டி விளையாடும் வகையில் அமைத்திருந்தார்கள். வடக்கு ஓரத்தில், ஏறும்புகள் நுழையுமளவு துவாரமுள்ள மனிதனின் முகம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஏறும்பு காது, மூக்கு, பிறகு தாடியில் நுழைந்து மறுபக்கம் வெளியே செல்லும் வகையில் சிறிய துவாரங்களை அமைத்து செய்திருப்பதே இச்சிற்பத்தின் தனியழகு.

உட்பிரகாரத்தை ஒட்டி, பொன், பொருளைப் பாதுகாத்து வைப்பதற்காக ஒரு பாதாள அறை அமைத்திருந்தார்கள். பிரகார மண்டபத்தில் இருக்கும் ஒவ்வொரு தூணும், ஒரே கல்லில் செய்யப்பட்டவை. இருபத்தி மூன்று தூண்களில், கணக்கிடமுடியாத சிற்ப வேலைப்பாடுகள் இருந்தன. குறிப்பாக குறவன் சிலை. ரதி, மன்மதன் சிலையும், வேடன் அம்புவிடும் காட்சியும் மிகவும் நுணுக்கமாக அமைத்திருந்தார்கள்.

கோவிலின் நுழைவாயில் கதவு வேங்கை மரத்தினால் செய்யப்பட்டது. இந்தக் கதவின் முன்பக்கத்தில் அறுபது குமிழ்கள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. யானைகளைக் கொண்டுவந்து மோதினாலும் கதவை உடைக்க முடியாதபடி சிறந்த நுட்பத்துடன் பொருத்தப்பட்டிருந்தது.

மண்டப மேற்கூரையில், ஏழு அடி நீளமும் அகலமும் கொண்ட விரிந்த எட்டுத் தாமரை செதுக்குகள் காணப்படுகிறது. ஒவ்வொரு தாமரை இதழின் மீதும் ஒரு கிளி தொங்கிக்கொண்டு தாமரைப்

பூவின் நடுத்தண்டின் மீது போட்டிருக்கும் ஒரு கல் வளையத்தை தன் அலகால் பிடித்துக்கொண்டிருக்கும் வண்ணம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

மாலிக்கபூர் பெரும் படையோடு அரட்டானம் சிவன் கோவிலைத் தாக்கியதை வரலாறு கூறுகிறது, இதற்குச் சான்றாக அரட்டானம் கோவில் யானைச் சிற்பம் இன்றும் காது உடைந்தே காணமுடிகிறது. எழுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நடந்த சம்பவம் என்றாலும் ஊர் வாசிகள் மனதை விட்டு இன்றும் அகலவேயில்லை.

வளைந்த வாளுடனும், நீண்ட தாடி, தலைப்பாகையுடனும் பல்லாயிரம் பேர்கொண்ட படையோடு மாலிக்கபூர் வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதை அறிந்த மக்கள் ஊரையே காலி செய்து போயிருந்தார்கள். காகத்தின் சப்தம்கூட இல்லை.

ஒற்றை ஆளாகக் கோவிலில் மிஞ்சியவர் நாயனம் வாசிக்கிற சரக்கூடு லட்சய்யா மட்டுமே, அவர் கோவிலே க்தி என்று வெளியேற மறுத்துவிட்டிருந்தார். அப்போது லட்சய்யாவிற்கு ஐம்பது வயதிருக்கும். ஆறு தலைமுறையாக அவர்கள் குடும்பம்தான் கோவிலுக்கு வாத்தியக்காரர்கள்.

லட்சய்யா எலும்பும் தோலுமாய் நீண்ட மூக்கு கொண்ட மெலிந்த திரேகி, ஒடுங்கிய முகம். நீண்ட கைவிரல்கள். தலைமயிரைச் சுருட்டி குடுமி போட்டிருந்தார்.

கோவில் அடியார்கள் என்பதற்காக தேரடியை ஒட்டியே சிறிய வீடும் அரைக்காணி நிலமும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது.

இத்தனை காலம் கோவில் தயவில் வாழ்ந்துவிட்டு எங்கிருந்தோ மாலிக்கபூர் வருதை கண்டு பயந்து ஓடுவது முறையில்லை என்று அவர் எப்போதும் போலவே சந்திதி முன்பாக உட்கார்ந்து வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

கோவிலின் வைர வைடூரியங்கள், உற்சவமூர்த்திகள் யாவும் முன்னதாகவே மரப்பெட்டிகளில் ஏற்றி ரகசியமான இடத்திற்குக் கொண்டுபோகப்பட்டிருந்தன.

மாலிக் கபூர் தன் படையோடு அந்தக் கோவிலுக்கு வந்தபோது மாலைநேரமாக இருந்தது. சின்னஞ்சிறிய கிராமத்தில்கூட இவ்வளவு பெரிய கோவில் கட்டியிருக்கிறார்களே என்ற வியப்போடு அவன் கோவிலின் உயர்ந்த கோபுரத்தை ஏறிட்டுப் பார்த்தபடியே குதிரையில்

aedahamlibrary

நின்றிருந்தான்.

வீரர்கள் அடைத்துச் சாத்தப்பட்ட கோவிலின் மரக்கதவை மோதித் திறக்கப் போராடிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னொரு பக்கம் சுற்றுச்சுவரை உடைத்து உள்ளே போகவும் முயற்சி நடந்து கொண்டிருந்தது.

அப்போது கோவிலின் உள்ளேயிருந்து ஒரு சங்கீதம் கசிந்து வருவதை மாலிக் கபூர் கேட்டான். அந்த இசை அபூர்வமான கிளர்ச்சி தருவதுபோல இருந்தது. என்ன இது எனப் புரியாமல் அவன் நரம்புகளைத் தூண்டும் இசையைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

பிறகு தன்னோடிருந்த செளகத் அலியிடம் அது என்ன இசை என்று கேட்டான்.

அவனும் இதுபோன்ற இசையைக் கேட்டதேயில்லை. அவன் ஹக்கீமை அழைத்துக் கேட்டபோது அவர் சொன்னார்,

“இது மங்கள இசை, கோவிலினுள் வாசிக்கிறார்கள்.”

“யாருக்காக இதை இசைக்கிறார்கள்” என மாலிக் கபூர் கேட்டான்

“கடவுள்” என்றார் ஹக்கீம்.

மாலிக் கபூர் கேலியான குரலில் கேட்டான்.

“அப்படியானால் நாம் கதவை உடைத்து இப்போது கடவுளை சந்திக்கப் போகிறோமா?”

“இசைதான் கடவுளோடு பேசும் மொழி. அது இந்துக்களின் நம்பிக்கை.”

“இந்த இசை என்னை மயக்குகிறது, இதைக் கேட்கும்போது மனதில் ஏதேதோ உணர்ச்சிகள் தோன்றுகின்றன” என்றான் செளகத் அலி.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது கதவு உடைக்கப்பட்டது. குதிரை போகுமளவு வழியை உண்டாக்கியிருந்தார்கள்.

தனது குதிரையில் கோயிலினுள் சென்று இறங்கினான் மாலிக் கபூர்.

பெரிய கோவிலாக இருக்கிறது. நிச்சயம் நிறையப் பொன்னும் வெள்ளியும் கிடைக்கக்கூடும் போலத் தோன்றியது. அவனது ஆட்கள் கோவிலின் கஜானாவை கொள்ளையிட வானோடு பாய்ந்தார்கள்.

எங்கிருந்து இசை வருகிறது என அறிவதற்காக உள்ளே நடந்தான் மாலிக் கபூர்.

மகா மண்டபத்தில் மூலவராக இருக்கும் கைலாசநாதரின் சன்னதிக்கு முன்பாக உட்கார்ந்து தன்னை மறந்து நாதஸ்வரம்

aedahamlibrary

வாசித்துக்கொண்டிருந்தார் சரக்கூடு லட்சய்யா, அவர் மாலிக்கபூர் வந்து நிற்பதையோ, அவன் தனது இசையைக் கேட்டிருப்பதையோ கண்டுகொள்ளவேயில்லை. அருகில் சென்று தனது நீண்டவாளை உருவி அவரது கழுத்தில் வைத்தபோது கண்கள் திறந்துகொண்டன. அவர் நாதஸ்வரத்தைத் தாழ்த்திவிட்டு பயமற்ற கண்களுடன் அவனைப் பார்த்தார்.

இவன்தான் மாலிக் கபூரா பெண் தன்மை உள்ள முகம், உறுதியான கண்கள், வாளைப்பிடித்துள்ள விதத்திலே அவன் குரூரமானவன் என்பது தெரிந்தது.

ஏறிட்டுப் பார்த்த லட்சய்யாவை ஒரு படைவீரன் ஓடிவந்து தலையைப் பிடித்து தரையோடு அழுத்தினான். மாலிக்கபூர் அவனை விடச்சொல்லிவிட்டு உன் பெயர் என்னவென்று உருது மொழியில் கேட்டான்.

அவன் பேசுவது புரியாமல் திகைத்தபோது ஹக்கீம் தமிழில் கேட்டார்.

“என்ன பேரு.”

“லட்சய்யா.”

மாலிக் கபூர் லட்சய்யாவின் கையிலிருந்த வாத்தியக்கருவியைப் பிடுங்கினான்.

அது கல்லில் செய்யப்பட்டிருந்தது. வியப்போடு அதை உருட்டிய படியே கேட்டான்.

அதையும் ஹக்கீமே தமிழில் சொன்னார்,

“யாருக்காக நீ வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.”

“கைலாசநாதருக்காக.”

“உனது கடவுளுக்குக் காது இருக்கிறதா?”

“காதும் இருக்கிறது, கேட்கவும் செய்கிறது, தலைமுறையாக நாங்கள் கைலாசநாதருக்கு அடியார்கள்.”

“உனது இசை கல்லிற்குக் கேட்கும் என்கிறாயா?”

“நிச்சயம் கேட்கும். இந்தக் கல்யாணைகூட இசையைக் கேட்டுக் காதை அசைக்கும்.”

“அப்படியா கல்யாணைக்குக்கூட காது கேட்குமா, எங்கே இசைத்து காதை அசைத்துக் காட்டச் சொல் பார்க்கலாம்.”

“கல்யாணை காதை அசைத்துவிட்டால் இந்தக்கோவிலைக் கொள்ளை அடிக்காமல் போய்விடுவாயா” என உறுதியான குரலில்

aedahamlibrary

கேட்டார் லட்சய்யா.

“அப்படியே செய்யலாம்” என்றான் மாலிக் கபூர்.

மாலிக் கபூரிடமிருந்த தனது நாதஸ்வரத்தை வாங்கிய லச்சையா மனதிற்குள் கைலாசநாதரை வணங்கிக்கொண்டார். பிறகு கல்யாணி ராகத்தில் இசைக்கத் துவங்கினார். கல்யாணி ராகம் ஒரு தாயின் பரிவை அளித்துத் தன்னம்பிக்கையையும் தைரியத்தையும் கொடுக்கக் கூடியது. அவரது வாசிப்பின் உக்கிரம் கோவிலை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தது.

மாலிக் கபூர் குளத்தில் மூழ்குகிறவன்போல கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இசையினுள் மூழ்க ஆரம்பித்திருந்தான். வாசிப்பின் உச்சத்தில் கல்யாணையின் காதுகள் மெதுவாக அசைவதை மாலிக் கபூர் பார்த்தான்.

அது நிஜம்தானா, இல்லை தனது கற்பனைதான் அப்படித் தோன்றுகிறதா, அவன் உடனே “சௌகத்” எனக் கத்தினான்

சௌகத் தனது வானோடு ஓடிவந்தவன் மாலிக் கபூர் சுட்டிக் காட்டிய இடத்தில் திகைத்துப் போய் பார்த்தான்.

கல்யாணையின் காதுகள் காற்றில் இலைகள் அசைவதுபோல அசைந்துகொண்டிருந்தன.

இந்த விந்தை எப்படிச் சாத்தியமானது எனப் புரியாமல் “இவன் ஏதோ சித்துவேலை செய்கிறான்” எனக் கத்தினான்.

நாதஸ்வரத்தை நிறுத்தியதும் யானையின் காது அசைவது உறைந்து போனது. யானையின் காதைத் தொட்டுப் பார்த்தான் மாலிக் கபூர்.

கல், தட்டினால் விரல் உடைந்து போய்விடும் உறுதியான கல்.

ஆனால், இசை கேட்டு அசைந்தாடுகிறது, என்ன விந்தையது, வானால் யானையின் காதை ஓங்கி அடித்தான். வாள்தான் வளைந்து போனது.

“யானையின் காதை உடைத்து எடு” என்று ஆங்காரமாகக் கத்தினான்.

இரண்டு வீரர்கள் ஓடிவந்து சிலையின் காதை உடைத்தார்கள். கல்லேதான்.

ஆனால் எப்படி அது அசைந்தாடியது?

லட்சய்யா சொன்னார்,

“இங்குள்ள ஒவ்வொரு சிற்பமும் கண் திறக்கவும் செய்யும்,

aedahamlibrary

வாய்விட்டு சிரிக்கக்கூட செய்யும். அதையும் காட்ட வேண்டுமா?"

பயந்துபோன மாலிக் கபூர் லட்சய்யாவிடம் சொன்னான்.

"போதும், இந்தக் கோவிலை கொள்ளை அடிக்காமல் விட வேண்டும் என்றால் ஒரேயொரு நிபந்தனை. அதற்கு நீ கட்டுப்பட வேண்டும்."

"சொல்லுங்கள்."

"நீ என்னோடு டெல்லிக்கு வர வேண்டும், பாதுஷாவிற்கு உன்னைப் போன்ற ஒருவனை பரிசாக அளிக்க வேண்டும்."

"ஒத்துக்கொண்டால் கோவில் காப்பாற்றப்படுமா" எனக்கேட்டார் லட்சய்யா.

"நிச்சயம்."

"எல்லாம் சிவன் செயல்" என லட்சய்யா அவர்களுடன் கிளம்பினார்.

படை செல்லும் வழியெங்கும் ஒவ்வொரு இரவும் மாலிக் கபூர் லச்சாயவை நாதஸ்வரம் வாசிக்கச் சொல்லிக் கேட்டான். அந்த இசை மாலிக் கபூரின் மனதை மாற்றிக் கொண்டேயிருந்தது. ஒவ்வொரு முறை அதைக் கேட்கும்போதும் இந்த உலகில் தான் ஒருவனே மிகப்பெரியவன். தனக்கு நிகரேயில்லை என்ற எண்ணம் அவன் மனதில் உருவானது. திடீரென தான் ஒரு கழுகு போலவும் வானில் ஒற்றையாகப் பறந்து அலைவதைப் போலவும் உணர்வான், என்ன விந்தையிது. இசை இப்படி எல்லாம் மனதை மாற்றிவிடுமா என்ன?

நாயன வாசிப்பு கேட்கக் கேட்க மாலிக் கபூரின் குருதி கொந்தளிக்கத் துவங்கியது, போதையை விட, பெண்ககத்தைவிட, மதுவை விட இது உன்னதமானது என அவன் உணர்ந்தான். தனது படைவீரர்கள் கொள்ளையடிக்கச் செல்லும் எந்த ஊரிலும் ஒரு வாத்தியக்கலைஞரை கூடக் கொல்லவோ, அவர்களின் வீடுகளைக் கொள்ளை அடிக்கவோ கூடாது என அறிவித்தான். ஒரு லட்சய்யாவால் பலநூறு இசைக்கலைஞர்கள் காப்பாற்றப்பட்டார்கள்.

அப்போது டெல்லியில் பாதுஷா கில்ஜியின் ஆட்சி நடந்தது கொண்டிருந்தது. வேசையர் விடுதிகள் யாவையும் தடை செய்துவிட்ட கில்ஜி நகரமெங்கும் ஒருபால் புணர்ச்சியை அனுமதித்திருந்தார். கில்ஜி வெளிப்படையாகவே தனக்குப் பிடித்தமான ஆண்களோடு ஒன்றாகப் பவனி வரவும் பொது இடங்களில் அவர்களது அந்தரங்க உறுப்புகளோடு விளையாடவும் செய்கின்றவராயிருந்தார். டெல்லி நகரமே ஆண்மோகத்தின் கொந்தளிப்பில் இருந்தது.

aedahamlibrary

கில்ஜியின் ஆட்சியில் மது விற்பனை தடை செய்யப்பட்டிருந்தது. கள்ளத்தனமாக மது கடத்துபவர்கள் பிடித்து உயிரோடு மண்ணில் புதைக்கப்பட்டார்கள். ஆகவே போதையேற்றும் புகைக் குழாய்களும், லாஹிரி பொருட்களும் புழக்கத்திலிருந்தன. மாலிக் கபூருக்கு டெல்லி நகரமே ஒரு பிரம்மாண்டான கழிப்பறையைப் போல அசூயை ஊட்டுவதாகயிருந்தது.

தென்னாட்டிலிருந்து கொள்ளையடித்த பொருட்களுடன் டெல்லி வந்த மாலிக் கபூருக்குப் பெரும் வரவேற்பு அளிக்கப்பட்டது. மாலிக்கபூர், தனது பரிசாக 312 யானைகள், 20 ஆயிரம் குதிரைகள், கோகினூர் வைரம், தங்க நாணயங்கள், முத்து, மரகதம், மாணிக்கம் ஆகியவற்றை கில்ஜிக்கு அளித்ததோடு இன்றிரவு ஒரு விசித்திரமான இசையை அவர் கேட்கப் போவதாகச் சொன்னான்.

பாதுஷாவிற்கு ஆடல், பாடல் என்றால் மிகவும் விருப்பம் என்று அவன் அறிவான்

“என்ன இசை அது” எனக்கேட்டார் மன்னர்.

“இரவில் சொல்கிறேன்” என்றான் மாலிக்கபூர்.

கில்ஜியின் உடல் நோயில் மெலிந்திருந்தது. சாவின் ரேகை படிந்த முகம். களைத்துப் போனவராக இருந்தார் கில்ஜி.

அன்றிரவு பெளர்ணமி தினம், அவர்களின் சயனத்திற்காக விசேஷமான அறை தயாரிக்கப்பட்டது. அந்த அறை முழுவதையும் நிலா வெளிச்சம் பரவுமாறு ஜன்னலைத் திறந்து வைத்திருந்தான் மாலிக் கபூர். பட்டுத் திரையொன்றின் பின்னால் மேடை அமைத்து அங்கே லட்சய்யா உட்கார்ந்து இசைத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் தன்யாசி ராகத்தை வாசித்தபோது, கில்ஜி சயன அறைக்குள் நுழைந்தார், முரட்டுப்பெண் ஒருத்தியைக் கட்டித் தழுவதுபோல அந்த இசை அவரை இழுத்துக்கொண்டது.

அவர் படுக்கையில் சாய்ந்தபடியே விரலால் தாளமிட்டபடியே இசை கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்.

பிறகு மாலிக் கபூரிடம் கேட்டார்.

“இது என்ன வாத்தியம் இப்படி ஒன்றைக் கேட்டதேயில்லையே.”

“இதன் பெயர் நாதஸ்வரம். இந்துக் கோவிலில் கடவுளுக்கு வாசிக் கிறார்கள். நீங்கள்தானே எனக்குக் கடவுள், அதான் அழைத்து வந்துவிட்டேன்” எனச்சொல்லி சிரித்தான் மாலிக் கபூர்.

“இந்த இசையைக் கேட்கும்போது நரம்புனை யாரோ மீட்டுவது போல உணர்கிறேன். புதுவிதமான போதையாக இருக்கிறது, வாசிப்பை

aedahamlibrary

நிறுத்தாமல் வாசிக்கச் சொல்.”

“சுல்தான், இந்த இசையைக் கேட்டு கல்யாணைகூட காதை அசைக்கிறது.”

“கண்டிப்பாக அசைக்கும். எனக்கே பிடித்திருக்கிறதே” எனச் சொல்லி சிரித்தார் கில்ஜி.

கில்ஜியின் உதடுகளை மாலிக்கபூர் தன் வலிமையான முரட்டு உதடுகளால் கவ்வி முத்தமிட்டான். குழந்தைக்கு மருந்து ஊட்டுவதைப் போலக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக போதையைப் புகட்டினான். சில நிமிடங்களில் கில்ஜி மயங்கிப் போனார்.

கில்ஜியின் உடலை அணைத்தபடியே கிடந்த மாலிக் கபூர் நாதஸ்வரம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

திடீரென அறை முழுவதும் எலுமிச்சை மணம் அடிக்க ஆரம்பித்தது. எங்கிருந்து வருகிறது எனப் புரியாமல் அவன் எழுந்து வாசனை வரும் திசை நோக்கி நடந்தான்.

அது நாதஸ்வரத்திலிருந்தே கசிந்து வருகிறது.

“இசைதான் வாசனையாக மாறுகிறதா?”

“நிறுத்து” எனக் கத்தினான் மாலிக் கபூர்.

லட்சய்யா நாதஸ்வரத்தை நிறுத்தினார்.

ஆழ்ந்து சுவாசித்தபடியே சொன்னான்,

“இந்த வாசனை என்னை வேதனைப்படுத்துகிறது. வேறு ராகத்தை வாசி.”

லட்சய்யா ஒன்றும் புரியாமல் நாதஸ்வரத்தை மறுபடி வாசிக்க ஆரம்பித்தார்.

இதிலிருந்தும் அதே எலுமிச்சை வாசனை. அது மனதை துவளச் செய்கிறது.

அவன் ஓங்காரமாக அலறினான்.

“போதும் போய்விடு.”

பாதுகாப்பு வீரர்கள் லட்சய்யாவை வெளியே அழைத்துக் கொண்டு சென்றார்கள். இசை நின்றபோதும் வாசனை அந்த அறையிலே சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

“என்ன இது, இந்த ஆள் உண்மையில் வாத்தியக்காரன்தானா இல்லை மாயாவிடா. எப்படி ஒரு இசைக்கருவியால் வாசனையை உருவாக்க முடியும்?”

மாலிக் கபூருக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. நிலவை வெறித்தபடியே வெளியே வந்து நின்றிருந்தான்.

“எலுமிச்சைதான் சாவின் மணமா, இது ஏன் மரணத்தைப் பற்றியே நினைக்க வைக்கிறது” எனக் குழப்பமாக இருந்தது.

கில்லியை அந்தப்புரத்திற்கு அழைத்துப் போக பல்லக்கு வந்திருந்தது. கில்லியை போதையுடன் பல்லக்கில் கொண்டுசென்றார்கள்.

அன்றிரவு மாலிக் கபூர் விழித்தபடியே படுக்கையில் உறக்கமில்லாமல் கிடந்தான்.

அதன் மறுநாளும் இரவில் நாதஸ்வரம் கேட்கும்போது அதே மணம் வந்தது. அதை அவனால் தாங்க முடியவில்லை. கடந்து போன சிறுவயது நினைவுகளை, இருட்டில் அழுத நாட்களை அது நினைவூட்டியது.

ஹக்கிமை வரச்சொல்லி “இந்த சைத்தான் வாசிக்கும்போது ஏன் இப்படி வாசனை வருகிறது” எனக் கேட்டான்.

அதற்கு ஹக்கிம் சொன்னார்,

“அது எலுமிச்சை வாசனையில்லை, குடும்பத்தைப் பிரிந்தவனின் வாசனை. ஏக்கமுள்ள நினைவுகள் தான் எலுமிச்சை வாசனையாக உருமாறுகின்றன.”

“நிஜமாகவா?”

“ஆமாம் சாகேப், ஒவ்வொரு உணர்ச்சியும் ஒரு வாசனையாக உருமாறுகின்றன. இசையால் அதை உருவாக்கிவிட முடியும்.”

“என் மனதில் உறைந்துபோன ஏக்கத்தை இந்த வாசனை பற்றி எரிய வைக்கிறதா?”

“இசை அப்படிப்பட்டதுதான் சாகேப், அது மனதைத் தூய்மைப் படுத்தவே செய்யும்.”

“என்னால் இந்த இசையை கேட்க முடியவில்லை, கேட்காமலும் இருக்க முடியவில்லை.”

“அதுதான் சிறந்த இசையின் அடையாளம். சாகேப் இவன் தனது குடும்பத்தை நினைத்து மனதிற்குள் அழுகிறான். அவனைத் திருப்பி அனுப்பிவிடலாம்.”

“இந்த இசையைக் கேட்காமல் என்னால் தூங்க முடியாது. எனக்கு இது ஒரு போதை. அவனை ஒரு போதும் திருப்பி அனுப்ப முடியாது.”

“ஆனால் அவன் மனது இசையில் லயக்கவில்லை. நினைவுகள்

அவனை வாட்டி வதைக்கின்றன.”

“என்னால் அவனை எதன்பொருட்டு அனுப்ப இயலாது.”

“அனுப்பிவிடுவது உங்கள் உடல் நலத்திற்கு நல்லது.”

“ஏன்?”

“இல்லையென்றால் அவன் உங்கள் மனதோடு விளையாட துவங்குவான்.”

“என்ன விளையாடுவான்.”

“பொறுத்துப் பாருங்கள் தெரியும் சாகேப்.” என அவர் சயன அறையை விட்டு வெளியேறினார்.

மறுநாள் லட்சய்யா வாசித்த இசையைக் கேட்டபோது மாலிக் கபூருக்கு தான் ஏன் கில்ஜியை கொல்லக்கூடாது என்ற எண்ணம் மனதில் உதயமானது. இசையைக் கேட்கக் கேட்க அந்த எண்ணம் வேகமாக வளர்ந்து மேலோங்கியது. போதையில் விஷத்தைக் கலந்து தந்துவிட்டால் கில்ஜி இறந்து போய்விடுவார், நானே டெல்லியின் சுல்தான் என முடிவு செய்தான் மாலிக் கபூர்.

ஒவ்வொரு நாள் இசை கேட்கும்போதும் மனதை அது மூர்க்கமாக்கி விஷம் கொடுத்துக் கொல்லத் தூண்டியபடியே இருந்தது. முடிவில் ஒருநாள் அவன் கில்ஜிக்கு விஷம் கொடுத்துக் கொன்றான். எதிர்ப்ப வர்களை கொன்று குவித்து தானே டெல்லியின் சுல்தானாகவும் உருமாறினான். ஆனால் அவன் மனதில் முன்பு இருந்த சந்தோஷம் எதுவுமில்லை. நாதஸ்வர இசை அவனை பைத்தியமாக்கியது போலிருந்தது. பலநேரம் இசையைக் கேட்டு குலுங்கி அழுதான்.

முடிவில் ஒரு நாள் மாலிக் கபூரும் அரியணைச் சண்டையில் குரூரமாக வெட்டிக் கொல்லப்பட்டான். அவனது உயிர் பிரிவதற்கு முன்பு அவனுக்குத் தோன்றியது தனது மரணத்திற்கான காரணம் லட்சய்யாதான். அவனது இசையே தனது மனதை குரூரமாக மாற்றியிருக்கிறது. அது ஒரு தந்திரம்.

அவன்தான் ராகங்களைக் கொண்டு மனதோடு விளையாடியிருக்கிறான். அதுதான் தன்னை மூர்க்கனாக மாற்றியிருக்கிறது. இது ஒரு சூது. தான் அதில் மாட்டிக்கொண்டுவிட்டேன். லட்சய்யா நாம் நினைப்பதுபோல ஒரு சாதாரண வாத்தியக்காரனில்லை. அவனைக் கொன்றுவிட வேண்டும் என ஆத்திரம் கொப்பளித்தது.

மாலிக் கபூர் இறந்துபோன இரவில் ஹக்கீம் லட்சய்யாவைத் தேடி வந்து இனி ஒருபோதும் டெல்லியின் மீது உன் நிழல்கூட விழக்கூடாது என்ற எச்சரிக்கையோடு அவனை குதிரையில் ஏற்றி

aedahamlibrary

அனுப்பி வைத்தார்.

லட்சய்யா டெல்லி நகரைத் தாண்டி குதிரையில் வரும்போது யமுனை ஆற்றின் கரையில் செளகத் அலியால் கொல்லப்பட்டார். நாதஸ்வரம் யமுனை ஆற்றில் வீசப்பட்டது. இறந்த லட்சய்யாவின் உடலை ஆற்றில் இழுத்து எறிந்தபடியே செளகத் அலிதனது வீரர்களிடம் சொன்னான்.

“இனி இந்த இசை ஒருபோதும் டெல்லி சாம்ராஜ்யத்தில் ஒலிக்கக் கூடாது.”

அதன்பிறகு நாதஸ்வர ஓசை வட இந்தியாவில் ஒலிக்கவேயில்லை. எந்த தர்பாரிலும் அதற்கு இடம் கிடைக்கவேயில்லை.

அதனால்தானோ என்னவோ இன்றுவரை நாதஸ்வரம் வடஇந்தியாவில் எவராலும் அடையாளம் காணப்படவோ, கொண்டாடப்படவோ இல்லை. தென்னாட்டில் எத்தனையோ பேர் ஷெனாய், சரோட், சிதார் கற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் வடநாட்டில் ஒரு வித்வானும் நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொள்ளவில்லை.

அரட்டானம் கோவிலையும் இசைக்கலைஞர்களையும் காப்பாற்றிய லட்சய்யாவின் குடும்பத்திற்கும் அவர்களின் வம்சாவழிக்கும் கொடையும் மானியங்களும் வழங்கப்பட்டன. இன்றும் அந்த கல்யாணையின் உடைந்த காது அப்படியே மூளியாக இருக்கிறது. ஒற்றை காது கொண்டு அந்த யானை நாதஸ்வரம் கேட்பதாகவே ஐதீகம். இன்றும் கோவிலில் அந்த யானையை நோக்கி உட்கார்ந்தே நாதஸ்வரம் வாசிக்கிறார்கள்.

காதுள்ள கடவுளும் கல்யாணையும் இருக்கிற ஊரில் மங்களஇசை மறைந்து போய்விடுமா என்ன?

3

கரிசக்குளம்

எல்லா நிலத்தையும் போலவே கரிசலிலும் சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்புவரை தவறாமல் மழை பெய்துகொண்டுதான் இருந்தது. அதற்கு காரணம் அறுபத்திநான்கு ஊரோடிப் பறவைகளின் வருகை. அவை கொக்குகள் போல வெண்ணிறமாகயிருந்தன. ஆனால் கொக்கை விடவும் நீண்ட அலகு கொண்டிருந்தன. அதுபோன்ற பறவையை கரிசல்வாசிகள் முன்னொரு போதும் கண்டதேயில்லை. ஊரோடி என அப்பறவையை மக்கள் அழைத்தார்கள்.

ஊரோடிகள் யாவும் ஒரே குடும்பம்போல ஒன்றாகப் பறக்கக்கூடியவை. ஒரே இடத்தில் தான் தரையிறங்கும். அவை வானில் பறக்கும் போது வெண்புகை மிதப்பதுபோலவே இருக்கும். எங்கிருந்து அந்த பறவைகள் வருகின்றன எனத் தெரியாது.

ஆனால் அவை ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு ஊரில் தரையிறங்கின. மற்ற பறவைகளைப் போல இவற்றிற்கு பயம் கிடையாது. அவற்றை யாராலும் பிடிக்கவும் முடியாது. அப்பறவைகள் வானிலிருந்து தரையிறங்கும் போது “ஊராரே! ஊராரே! மண்ணு வேணுமா, பொன்னு வேணுமா” எனக்கேட்டன.

“மண்ணு” என்று சொன்ன ஊர்களில் மட்டுமே அவை தரையிறங்கின.

சம்சாரிகள் கொடுத்த நெல்லைத் தின்றுவிட்டு அந்த ஊரோடிகள் மரக்கிளையில் அமர்ந்து நடனமாடுவதும் பாட்டு பாடுவதுமாக இருந்தன. மாலையில் அவை கிளம்பிப் பறக்கையில், “இடி இடிக்க போகுது, மழை வரப்போகுது” என சப்தமிட்டபடியே பறந்து போயின.

அதன் மறுநாள் அந்த ஊரில் மழை கொட்டி எடுக்கத் துவங்கி கண்மாய், கிணறு பெருகிவிடும். இப்படித்தான் ஊரோடிகள் கரிசலுக்கு மழையைக் கொண்டு வந்தன. அவை தேவலோகத்து பறவைகள் என்றும் கரிசல்மக்கள் மீது அன்பு கொண்டு அது பூமிக்கு வருவதாகவும் மக்கள் நம்பினார்கள்.

அந்தப் பறவைகள் எப்போது தங்கள் ஊருக்கு வரும் எனக் கரிசல்வாசிகள் வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தபடியே இருப்பார்கள். திடீரென ஒரு நாளில் வானில் ஊரோடிகளின் குரல் கேட்கும், உண்மையில் அது ஒரு விசித்திர சங்கீதம், அப்பறவைகள் வானில் பறக்கும்போதும் மெல்லிசையைப் பரவவிட்டபடியேதான் பறந்தன.

ஒவ்வொரு முறை வானில் இருந்து தரையிறங்கும்போது அவை “ஊராரே, ஊராரே மண்ணு வேணுமா, பொன்னு வேணுமா” எனக்கேட்டன.

“மண்ணு” என ஊர்வாசிகள் ஒன்று திரண்டு சப்தமிடுவார்கள்.

பறவைகள் வந்து இறங்கி நெல்தின்று மழை கொடுத்துவிட்டுப் போயின, அப்படித்தான் காலம் காலமாக நடந்து வந்தது.

ஆனால் கரிசலில் விளைச்சல் பெருகிப்போகவே, விளைந்த கம்பும் சோளமும் பருத்தியும், நெல்லும் ஊரை வளமாக்கிவிடவே ஊர்மக்களின் இயல்பு மாற ஆரம்பித்தது. அவர்கள் வறுமையில் கிடந்த நாட்களை விடவும் வசதி வந்தவுடன் அதிகம் சண்டையிடவும் பொறாமை கொள்ளவும் ஆரம்பித்தார்கள். வல்லடிகளும், வாக்குவாதங்களும் முற்றின. குடும்பங்கள் பல்கி பெருகின. ஆடு மாடுகள் மந்தைமந்தையாக பெருகியிருந்தன. கரிசல் பொங்கி வளர்ந்திருந்தது.

அதுபோன்ற ஒரு காலத்தில் அதே ஊரோடிப் பறவைகள் திரும்பவும் வானில் பறந்து வந்தன. அவற்றை இப்போது சிறார்களைத் தவிர பெரியவர்கள் யாரும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவேயில்லை.

அந்தப் பறவைகள் செழித்து உயர்ந்திருக்கும் கரிசல் கிராமங்களின் மீது பறந்தபடியே “ஊராரே ஊராரே மண்ணு வேணுமா, பொன்னு வேணுமா?” எனக் கேட்டன.

aedahamlibrary

“பொன்னுதான் வேண்டும்” என்றார்கள் சம்சாரிகள்.

ஒரு ஊரில்கூட மண்ணு வேண்டும் என்று எவரும் கேட்கவே யில்லை.

பசியோடும், களைப்போடும் பறந்த பறவைகள் கரிசல் முழுவதையும் சுற்றிவந்தன. முடிவில் வெயிலூத்து கிராமத்தில் அந்தப் பறவைகள் தரையிறங்கும்போது ஊர் மக்கள் “மண்ணு வேண்டும்” என்றார்கள்.

ஊரோடிகள் அவ்வூரின் மரத்தில் நின்றபடியே “பசிக்கு நெல் வேணும்” என்றன.

ஊர்மக்கள் மணியில்லாத சாவிநெல் கொண்டு வந்து சாப்பிடத் தந்தார்கள். அந்த நெல்லைக் கொத்தி ஏமாந்த ஊரோடிகள் பறக்கும் போது “இடி இடிக்காது. மழை பெய்யாது” எனச் சொல்லியபடியே பறந்துபோயின.

ஆத்திரமான சம்சாரிகள் ஊரோடிகளைக் கல்லால் எறிந்து விரட்டினார்கள். ஊரோடிகள் அன்று பறக்கும்போது சப்தமிடவே யில்லை.

ஊரோடிகள் மறைந்துபோன பிறகு கரிசல் கிராமங்களுக்கு மழை வருவது நின்றுபோனது. ஒரு சொட்டு மேகம் கூடவில்லை. பூமி வறண்டு வெடிக்க ஆரம்பித்தது. கிணறுகள் உலர்ந்து போயின, கையில் இருந்த தானியங்களை விற்றுத் தின்ற சம்சாரிகள் பிடி தானியம் இல்லாமல் கரையான் புற்றுகளைத் தோண்டி அரிசி தேடினார்கள்.

ஊரோடிகள் திரும்ப வரும் என அவர்கள் வானம் பார்த்துக் காத்துக்கிடந்தார்கள். ஆனால் அவை வரவேயில்லை.

ஒவ்வொரு நாளும் ஊர்க் கண்மாயில் நின்றபடி சம்சாரிகள் வாளைப் பார்த்தபடியே ஊரோடி வருகிறதா எனக் கண்களால் துழாவிக்கொண்டிருந்தார்கள். வானில் ஊரோடிகளைக் காண முடியவேயில்லை.

கிழக்கே அடிவானம் வரை விரிந்திருந்த அத்தனை கரிசல் கிராமங்களும் நீரற்றுப் போயின. வெக்கையை வாரி இறைத்தது காற்று.

ஊரோடிகளை அழைத்து வருவது யார், எப்போது மீண்டும் அவை ஊரை நோக்கி திரும்பி வரும் எனத் தெரியாமல் புலம் பினார்கள்.

நீண்ட பல காலங்களுக்குப் பிறகு கரிசக்குளம் என்ற ஊரில் ஒரேயொரு ஊரோடிப் பறவையை வானில் பார்த்தார் செல்லையா

aedahamlibrary

ஆசாரி. கைகூப்பி வணங்கி தரையிறங்கும்படியாக வேண்டினார்.

இதற்குள் ஊர்ச்சமசாரிகள் ஒன்று திரண்டு அதை தங்கள் ஊரில் இறங்கும்படியாக மன்றாடினார்கள்.

அந்தப் பறவை மெல்லிய குரலில் “ஊராரே! ஊராரே! மண்ணு வேணுமா, பொன்னு வேணுமா” எனக்கேட்டது.

“மண்ணுதான்” என்றார்கள்.

அது தரையிறங்கியது. ஒரு பிடி நெல் கொண்டுவந்து அதன் முன்பாக வைத்தார்கள். ஒரேயொரு நெல்லைக் கொத்தித் தின்றுவிட்டு அந்தப் பறவை சொன்னது.

“பசியில் என்னோட இருந்த அறுபத்திமூணு ஊரோடிகளும் செத்துப்போயிட்டாங்க. நான் இப்பா ஒற்றை உசிரு. என்னாலே மழையைக் கொண்டுவர முடியாது. ஆனா ஊருக்கு ஒரு சொட்டு கண்ணீரைத் தர முடியும். இதை வச்சி பிழைச்சிக்கோங்க.”

“ஒரு சொட்டு கண்ணீரால் எப்படி ஒரு ஊர் பிழைக்கமுடியும்” எனக் கேட்டதற்கு பெத்துநாயக்கர் சொன்னார்,

“நம்ம ஊரு பிழைக்க வழியில்லைப்பா, பேசாமல் அந்த ஒரு சொட்டு கண்ணீரை பட்டுப்போயி நீக்குற வேம்புல விடச் சொல்லுப்பா. அதுவா பிழைச்சிப் போகட்டும்.”

ஊரோடி பறந்து போய் தன் ஒரு சொட்டு கண்ணீரை காய்ந்து நின்ற வேம்பில் விட்டது. கண்ணீர்த்துளியை உறிஞ்சிய வேம்பு சிலிர்த்துக்கொண்டது போல அசைவுற்றது. ஊரோடி பறந்து போய் விட்டது. இப்படி ஊரோடி வந்தும் ஊருக்குள் மழை பெய்யாமல் போய்விட்டதே என சகலருக்கும் ஆதங்கமாக இருந்தது.

அவர்கள் எதிர்பாராதபடி வேம்பு துளிர்க்க ஆரம்பித்தது. அடுத்த மூன்று மாதங்களில் அது கிளைபரப்பிக் காற்றுவீச ஆரம்பித்தது. வேம்பின் காற்று எங்கிருந்தோ மழையைக் கொண்டுவந்தது. வேம்புதான் அவர்களைக் காப்பாற்றியது.

வேம்பங்காற்றின் சிலுசிலுப்பால் மழை கரிசல் பூமியில் இறங்கியது. அந்த நன்றியை மறக்காமல் தானோ என்னவோ வேம்பில்லாத கரிசல் கிராமங்களேயில்லை. ஊருக்கு நூறு மரங்களுக்கும் மேலிருந்தன.

வேம்புதான் கரிசலின் அடையாளம். வேம்பில்லாத ஊர்களே யில்லை. வெக்கையில் அம்மை உடலில் கொப்பளிக்கும் போது வேம்புதான் மருந்தாகிறது. வேம்பைத் தாய் என்று கருதினார்கள். வேம்பின் கொழுந்தைப் பிடுங்கி வாயிலிட்டு அதன் கசப்பை ருசித்து வளர்ந்தவர்கள் என்பதாலே வாழ்வின் கஷ்டங்களை, கசப்பான

அனுபவங்களை அவர்கள் இயல்பாகவே ஏற்றுக் கொண்டார்கள்.

ஊரோடிகளின் இசையை தாங்கள் புறக்கணித்தது தவறு என உணர்ந்த கரிசல்வாசிகள் அதை நினைவுபடுத்தும் நாதஸ்வரத்தை வான்விலகின் இசையாக கருத ஆரம்பித்தார்கள். நாதஸ்வரக் கலைஞர்களுக்கு வீடு கொடுத்து குடி அமர்த்தினார்கள். நாதஸ்வர இசையில் ஊரோடி பறவைகளின் நெக்கையடிப்பு இருப்பதை உணர்ந்தார்கள்.

ஊரோடிகளின் குரல் அந்த மண்ணில் திரும்பக் கேட்கவேயில்லை. ஆனால் யாரோ ஒரு வயசாளி இன்றும் மண்ணு வேணுமா, பொன்னு வேணுமா கேட்கிற பறவையைப் பற்றி தன் நினைவைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருக்கிறான். கரிசலைக் காப்பாற்றிய வேம்பு அதைக்கேட்டபடியே அசைந்து கொண்டதானிருக்கிறது. கரிசல் நிலத்தில் நாதஸ்வரம் அழியாத நினைவின் சாட்சியாக அறியப்படுகிறது.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

4

உறங்காபட்டி

பிரிட்டிஷ் ஆட்சி நடந்துகொண்டிருந்த காலத்தில் ஒரு ஆள் நாதஸ்வரம் ஒன்றைத் தோளில் மாட்டியபடி கரிசலில் ஒற்றை ஆளாக நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். கறுப்புக்கடல்போல விரிந்து கிடந்தது கரிசல் நிலம். கண் எட்டும் தூரம் வரை கரிசலின் மணம்.

கானல் அலையெனப் பரந்திருந்தது அலை. ஆம், அலையேதான். கடலின் அலையைப் போல கரிசலும் அலை வீசுகிறது. இது வெயிலின் அலை.

கானல் வீசிக்கொண்டிருந்த கரிசலில் ஊங், ஊங் கென ஒரு சப்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. பறவையின் சப்தமா இல்லை மண்தான் அப்படி சப்தமிடுகிறதா. அவனுக்கு நாவுலர்ந்து போயிருந்தது. பசியும் தாளமுடியவில்லை. எங்கிருந்து நடந்து வருகிறான் எனத் தெரியவில்லை? ஆனால் நீண்ட தொலைவு நடந்தவனாகயிருக்க வேண்டும். தளர்ந்து போன நடை, எதையோ பற்றிக்கொள்ள முயலுபவன் போன்ற தடுமாற்றம், குனிந்த தலையோடு அவன் மெதுவாக நடந்துகொண்டிருந்தான். சூரியன் அவன் தலைக்கு மேலாக நின்றபடியே அவனை வெறித்து பார்த்தபடி இருந்தது.

கரிசலின் வெக்கைக்குப் பழகியவனில்லை என்பது போல அவன் கண்கள் கூச்சத்தில் சுருங்கியிருந்தன. வெயிலை ஏறிட்டுப் பார்க்க முடியாமல் அவன் தலைகவிழ்ந்தபடியே நடந்துகொண்டிருந்தான். யாரைத்தேடி போகிறான் எனத் தெரியாமல் அவன் நடந்து கொண்டிருந்தான்.

கிழக்கே அடிவானம் வரை கரிசல் விரிந்து கிடந்தது. பெருமூச்சிட்ட படியே அவன் களைப்பும் அசதியுமாக நடந்து ஒரு மேட்டில் நின்றபோது தொலைவில் இரண்டு ஊர்கள் தென்பட்டன.

எந்த ஊருக்குப் போவது எனத் தெரியாமல் வெறித்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு தெற்கேயிருந்த ஊரை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினான். அது தவறானது என்பதையோ, வடக்கே போயிருந்தால் அவன் பிழைத்துக்கொண்டிருப்பான் என்பதோ அப்போது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. தெற்கேயுள்ள கிராமம் உறங்காபட்டி. அங்கே நூறு வீடுகளுக்கும் குறைவாகவே இருந்தன.

ஊரில் அவன் நுழைந்தபோது தெருநாய்கள் குலைத்து விரட்டின. அவன் மெதுவாக ஊருக்குள் நடந்து பொதுக்கிணற்றின் அருகில் வந்தான். பாசி படர்ந்து போயிருந்த படியேறி கிணற்றை எட்டிப் பார்த்தான். அரைக்கிணறுக்கும் மேல் தண்ணீர் கிடந்தது. ஒரு வானியும் கயிறுமிருந்தால் தண்ணீர் இறைத்து குடிக்கலாம் என்பவன் போல சுற்றிலும் தேடிப் பார்த்தான். எவரிடமாவது கேட்கலாம் என்பதுபோல கிணற்றடியை ஒட்டிய மண்வீட்டின் முன்பு போய் குரல் கொடுத்தான்.

“வாளி கயிறு குடுங்க தாயி.”

“நீ என்ன ஆளுப்பா” என மறுகுரல் கேட்டது.

“நாயனம் வாசிக்கிறவன்” என்றான் அந்த ஆள்.

“உனக்கெல்லாம் கயிறு தரமுடியாது, குட்டையில் தண்ணி கிடந்தா போயி குடி” என மறுகுரல் சொன்னது.

அந்த வீட்டில் மட்டுமில்லை. எந்த வீட்டிலும் அவனுக்குக் கயிறும் வாளியும் தரவில்லை. உலர்ந்த உதடுகளை நாவில் எச்சில் படுத்தியபடியே அவன் உடைந்த குரலில் கேட்டான்,

“பசியும் தாகமும் தாங்க முடியலை தாயி, ஒரு வாய் கஞ்சியாச்சும் ஊத்துங்க.”

“கண்டசாதிப்பயலுக்கு எல்லாம் கஞ்சி ஊத்தமுடியாது. இது ஒரு சாதிக்காரங்க வாழற ஊர்” என மறுமொழி கிடைத்தது

“அப்படிச் சொன்னா எப்படி. ஒரு சிரட்டை நீச்சத்தண்ணியாவது

aedahamlibrary

குடுங்க. புண்ணியமா போகும்” என்றான்.

சாதிக்கட்டுபாட்டினை மீறி அவனுக்கு ஒரு மடக்கு நீச்சத்தண்ணீர் கூட யாரும் தரவில்லை.

நாய்க்கு ஊற்றி வைத்த கஞ்சிக்கலயத்தில் ஏதாவது மிச்சமிருக்கிறதா எனப் பார்க்க மண்சட்டியை அவன் உருட்டி பார்த்தான். சட்டி காலியாக இருந்தது.

அவன் பசியோடு தாகத்துடன் ஊர் நடுவே உட்கார்ந்துகொண்டு நாதஸ்வரத்தை எடுத்து வாசிக்கத் துவங்கினான்.

கரிசலின் வெக்கைதான் இசையாக மாறுகிறது என்பதுபோல அந்த நாதஸ்வரத்தை இசைத்துக்கொண்டிருந்தான். கிராமவாசிகள் எவரும் அந்த இசையைக் கேட்கவில்லை. நாய் வெறிச்சியில் கத்திக் குலைத்தபடியே இருந்தது, ஆனால் அவன் வாசித்துக்கொண்டேயிருந்தான். சட்டென வெயில் மங்கிப்போய் வானம் இருண்டது போலானது. அவன் ஆவேசம் கொண்டவன்போல நாதஸ்வரத்தை மேலும் கீழுமாக உயர்த்தி வாசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

“இந்தப் பயலை அடிச்சி பத்திவிடுங்கப்பா. எழவு காதைத் துளைக்குது” என ஒரு சம்சாரி திட்டினார். ஊனாகம்பு ஒன்றைப் பிடுங்கி அவன் மீது எறிந்தார் ஒரு ஆள்.

அவன் வாசிப்பை நிறுத்திவிட்டு நாதஸ்வரத்தின் உறையைக் கூட எடுத்துக்கொள்ளாமல் எழுந்து விடுவிடுவென நடந்தான்.

வடக்கே ஒரு ஊர் இருக்கிறது. அங்கே போய் சாப்பிடக் கேட்போம் என நினைவேயின்றி அவன் நடந்துகொண்டிருந்தான். வானில் அடங்கியிருந்த சூரியன் மீறிக்கொண்டு வெளிப்பட்டதுடன் அவனைப் பரிகசிப்பதுபோலப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

அவன் கிழக்கேயுள்ள பனைகளைக் கடந்தபோது புதரிலிருந்து வெளிப்பட்ட பாம்பு ஒன்று அவனை கடித்தது. வாயில் நுரை பொங்க அந்த இடத்தில் விழுந்து செத்துப் போனான்.

○

இது நடந்த பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு ஒரு நாள் ஆடுமேய்க்கிற சிறுவனாக இருந்த வாலன் மண்ணில் புதையுண்டு அந்த நாதஸ்வரத்தைக் கண்டெடுத்தான். துளைகள் அடைத்துப் போய் நிறமிழந்துபோன அந்த நாதஸ்வரத்தைத் துடைத்து சுத்தம் செய்தான். சீவாளிகளில் மண்பிகக்கேறியிருந்ததை தண்ணீரில் ஊற வைத்து சுத்தம் செய்தான்.

பிறகு பனைமரத்தடியில் உட்கார்ந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தான்.

நாதஸ்வரத்தை எப்படி இசைப்பது எனத் தெரியவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் அவன் ஆடுகளை மேய்ச்சலுக்கு விட்டுவிட்டு தானே வாசித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பான். அந்த வாத்தியத்தை வாசிக்கும்போது தன் உடல் மீது பச்சைக் கொடிகள் பற்றி ஏறுவதைப் போலவே உணர்ந்தான். வாசிக்க வாசிக்க இலைகள் அரும்புவதையும் கொடி அவன் சிரசுவரை சுற்றிப் படருவதையும் முழுமையாக உணர்ந்தான். ஏன் அப்படி உணர்கிறோம் என அவனுக்குப் புரியவேயில்லை.

சில மாதங்களில் அவன் தேர்ந்த வாத்தியக்காரனாக மாறியிருந்தான். ஆடு மேய்ப்பதை விட்டுவிட்டு அவன் பனையடியில் உட்கார்ந்து தனியே வாசித்துக்கொண்டிருப்பான். கரிசலின் ஆன்மாவே அந்த இசைதான் என்பது போலவும், மண்ணின் துயரத்தை நாதஸ்வரம் பேசுவதைப் போலவும் கரிசல்திட மக்கள் உணர்ந்தார்கள். அதைக் கேட்க கேட்க இறந்து போனவர்கள் நினைவிற்கு வரத்துவங்கினார்கள். நடந்து முடிந்துபோன சந்தோஷங்கள் நினைவில் வந்து போயின. திரும்பக் கிடைக்கவே கிடைக்காது என நினைத்த உறவுகளும், மனிதர்களும் ஒன்று சேர்வதுபோல உணர்ந்தார்கள்.

அது துயரத்தின் இசை மட்டுமில்லை. மறக்கப்பட்ட சந்தோஷத்தின் இசை, ரகசியத்தின் இசை, இச்சைகளின் இசை, நிராசையின் இசை. வெயிலின் சங்கீதம் என ஆளுக்கு ஒருவிதமாக உணர்ந்தார்கள்.

வாலன் ஒவ்வொரு நாளிலும் காலை சூரிய உதயம் துவங்கி இருட்டும் வரை வாசித்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

ஆள் அடையாளம் தெரியாமல் இறந்து போன அந்த வாத்தியக்காரனின் ஆசைகள் எல்லாம் அந்த இசையின் வழியே கொப்பளிப்பது போலவே இருந்தன. மனிதர்கள் மட்டுமின்றி அவனது இசையைக் கேட்டு ஆடுமாடுகள்கூட மயங்கி நின்றன. கரிசல் நிலத்தின் நூற்றாண்டு கால வேதனையை அவனது இசை மறக்கச் செய்துகொண்டிருந்தது.

ஒரு நாள் அவன் திடீரென எழுந்து உறங்காபட்டியை நோக்கி நடந்து சென்றான். கிணற்றடியில் உட்கார்ந்துகொண்டு கிழக்குப் பார்த்து வாசிக்கத் துவங்கினான். மெல்ல மேகங்கள் திரளத்துவங்கின. மழை வரப்போவதற்கான மண்வாசம் கிளர்ந்தெழ ஆரம்பித்தது. அதைத் தொடர்ந்து இடியோடு மழை பெய்ய ஆரம்பித்தது. ஆச்சரியம் என்னவென்றால் ஒதியூரில் ஒரு சொட்டு மழை பெய்யவில்லை. உறங்காபட்டிக்கு மட்டுமே மழை. அதுவும் கனமழை. ஊரில் படிந்திருந்த அத்தனை தூசிகளையும் அழுக்கையும் துடைத்து சுத்தம்

aedahamlibrary

செய்வதுபோல மழை ஓங்கி அடித்தது. காற்றில்லாத மழை. பகலில் துவங்கிய மழை மாலை வரை பெய்து ஓய்ந்தது. அவன் நனைந்து தொப்பலாகியவனாக சிரித்தபடியே உறங்காபட்டியை விட்டு வெளியேறினான்.

அந்த ஒரு மழையில் கிணற்றில் தண்ணீர் சுரக்க ஆரம்பித்தது. வீடுகள் குளிர்ந்து போயின. குளத்தில் தண்ணீர் நிரம்பியது. மண் சுவர்களில் வழிந்தோடிய தண்ணீர் வீதியில் தேங்கியிருந்தது. அந்த வருஷம் உறங்காபட்டியில் விளைந்ததுபோல ஏழு ஊர்களிலும் விளைச்சலில்லை. கண்முன்னே ஊர் மீண்டும் எழுச்சிபெற்று எழுந்து நின்றது.

அதன் பிறகு மழை பெய்யாத ஊர்களிலிருந்து வாலனைக் கூட்டிப்போகத் துவங்கினார்கள். கீகாடு முழுவதும் வாலன் போகாத ஊரேயில்லை. அவனால்தானோ என்னவோ நாதஸ்வரம் வாசிப்பவர் களுக்கு என அந்த கிராமங்களில் ஒரு மரியாதை உண்டானது.

எந்த ஊராக இருந்தாலும் அவர்களுக்குக் கஞ்சியும் தண்ணீரும் இல்லையெனச் சொல்லாமல் கொடுத்தார்கள். சில ஊர்களில் தானியக்களம் அடிக்கும்போது நெல்லோ, கம்போ, கேப்பையோ நாயனக்காரங்களுக்கு படி அளப்பதை வழக்கமாக வைத்திருந்தார்கள்.

கரிசலின் ஊடே சுற்றி வாசித்து வாலன் கண்ட ஒரே உண்மை, நாதஸ்வரம் என்பது வெறும் வாத்தியக்கருவியில்லை. அது கரிசலின் ஆன்மாவை விழிப்படையச் செய்யும் ஒரு வாத்தியம். வெயில் எப்படி கரிசல் பூமியில் பிறந்தவனை வளர்த்து எடுக்கிறதோ, அப்படித் தான் இந்த வாத்தியமும்.

இதைக் கேட்பதன் வழியே அவன் மண்ணின் ரகசியத்தை அறிந்துகொள்கிறான்.

நாதஸ்வரம் கேட்டுப்பழகிய எவனும் ஒருபோதும் நம்பிக்கை இழக்க மாட்டான். அது அவன் மனஉறுதியை அதிகப்படுத்திவிடுகிறது. சந்தோஷத்தை நிரப்புகிறது. வேதனைகளை ஏற்றுக்கொண்டு கடந்து போகத் துணை செய்கிறது. குருடனின் ஊன்றுகோலைப் போல இசை வாழ்க்கையைப் பற்றிக் கொள்ள துணை செய்கிறது.

கொத்துருக்குப் போவதற்காக மேற்கு நோக்கி ஒரு நாள் வாலன் சென்றான். அதன் பின்பு திரும்பி வரவேயில்லை. அவனுக்கு என்ன நடந்தது என்று யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆனால் உறங்காபட்டியில் உள்ள ஒவ்வொரு சொட்டு தண்ணீரிலும் வாலனின் இசை கலந்திருக்கிறது. இன்றும் அந்த ஊரில் மழை பெய்யும்போது அவர்கள் வாலனை நினைவு கொள்கிறார்கள். மழைக்குள் கூர்ந்து கேட்பவன்

aedahamlibrary

அதன் ஊடாக நாதஸ்வரம் ஒலிப்பதைக் கேட்க முடியும். இன்றும் யாரோ ஒரு சிறுவன் பூவரச இலையைப் பறித்து பீப்பீ என ஊதிக்கொண்டு ஓடுகிறான்.

அற்புதங்களுக்காக மனித மனம் எப்போதும் ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறது போலும், வாலன் அதைத்தான் நிறைவேற்றியிருக்கிறான்.

நாதஸ்வரம் என்பது கரிசலைப் பூக்க வைக்கும் ஒரு விசித்திர வாத்தியம் என்பதை கரிசல்வாசிகள் ஒவ்வொவருவரும் உணர்ந்தேயிருந்தார்கள். அதனால்தான் கோவில் உள்ள ஊர்களில் எல்லாம் மேளமும் நாதஸ்வரமும் வாசிப்பவர்கள் குடிஅமர்த்தப்பட்டார்கள். அப்படி ஒதியுருக்கு வாசிக்க வந்து சேர்ந்தவர்கள்தான் ரத்தினத்தின் மூதாதையர்களும் பக்கிரியின் மூதாதையர்களும்.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

5

ஓதியூர்

காண்டாமிருகத்தின் மூக்கைப் போலப் புடைத்து உயர்ந்து நின்றது ஓதியூர். கரிசல் நிலத்திலிருந்த சிற்றூர்களைவிடவும் ஓதியூர் சற்று மேடான நிலமாக இருந்தது.

கரிசல் பூமிக்கென சில விசேஷ குணங்களிருக்கின்றன. மண்ணைப் போலத்தான் இங்கே மனிதர்களும், அவர்கள் வெயிலில் காய்ந்து கிடந்தாலும் ஈரமனது கொண்டவர்களே. கோபம் அவர்களின் இயல்பான குணம். ஆனால் எந்தக் கோபமும் மனதிற்குள் உறைந்து போவதில்லை. காற்றில் தூற்றப்படும் உமியைப் போல அது கண்முன்னே மறைந்து போய்விடுகிறது.

பெரும் கழுகு ஒன்றைப் போல கரிசலுக்குள் வருகிறது சூரியன். அதன் நெக்கையடிப்பு கரிசலை பயம்கொள்ள வைக்கிறது. ஆனாலும் சூரியன் அவர்களுக்குத் தகப்பன் போலதான். தகப்பனின் நேசமும் கோபமும் வெறுப்பும் ஒன்று கலந்ததுதான் கரிசலின் சூரியன். அதன் உஷ்ணம் அவர்கள் உண்ணுகிற சோளத்தில், கம்பில், நெல்லில் உறைந்து போயிருக்கிறது. குடிக்கிற தண்ணீரில்கூட சூரியனின் சூடு இருக்கத்தானே செய்கிறது.

aedahamlibrary

பிறந்த குழந்தையை சூரியனுக்கு எதிராகக் காட்டி முகத்தில் வெயில்பட விடுவார்கள். நன்றாக வெயில் குடித்து வளரட்டும் எனச் சொல்வாள் மருத்துவச்சி. வருஷத்தில் சில நாட்களே மழை கரிசலைக் கடந்து போகிறது. அப்போதும் மாடு மூத்திரம் பெய்வது போல தெளித்தபடியேதான் போகும். மழை நின்று பெய்யாது.

கரிசலில் மழை நின்று பெய்தால் அந்த ஆண்டு வெள்ளம் வந்துவிடும் என்பார்கள் சம்சாரிகள். உலர்ந்த கிணறுகள், உலர்ந்த பாதைகள், உலர்ந்த வீடுகள், உலர்ந்த வீதிகள் என எங்கும் ஈரமே காணமுடியாத கரிசல் கிராமங்களில் காதையும் கௌதாரியும் குருவியும் மைனாவும் புறாவும் வந்து போகின்றன. கிளிகளைக் காண்பது அபூர்வம். அப்படியும் சில நாட்களில் கூட்டமாகக் கிளிகள் பனங்கூட்டத்தைச் சுற்றி அலைவதுண்டு.

தண்ணீர் குறையகுறைய மனிதர்களின் உறவு சிக்கலாகிக்கொண்டே வருவதை கரிசலில் ஒவ்வொருவரும் நன்றாக உணர்ந்திருக்கிறார்கள். முந்தைய காலங்களில் கிணறு வறண்டு போய் குடிதண்ணீர் எடுக்க பத்து மைல் தூரம் வரை நடந்துபோய்வருவார்கள். தண்ணீர் சுமப்பதுகூடப் பழகிப்போய்விட்டது. ஆனால் தண்ணீர் எடுக்கப் போகும் ஊர்களில் காது கூசும் சொற்களைக் கேட்க வேண்டிய திருக்கும். சில நேரங்களில் இறைத்த தண்ணீரைப் பிடுங்கி தரையில் கொட்டியதோடு அசிங்க அசிங்கமாகத் திட்டுவார்கள்.

தண்ணீர் இல்லாத ஊர்கள் என்பதாலே யாரும் பெண் கொடுக்க மாட்டார்கள். ஆனால் காலம் எவ்வளவோ மாற்றங்களை கரிசலில் நிகழ்த்திவிட்டிருக்கிறது. அதில் தண்ணீர் தூக்க அலைந்த பெண்களின் கண்ணீர் கரைந்து மறைந்துபோய்விட்டிருக்கிறது. ஊரில் ஆழ்துளைக் கிணறு போட்டு வீட்டுக்குவீடு குழாய் இழுத்து தண்ணீர் கொண்டு வந்துவிட முடியும் என யாரும் நம்பியதில்லை. ஆனால் அது நடந்தேறிவிட்டது.

பஸ் பிடிப்பதற்கு ஏழு மைல் நடந்துபோன ஊர்களுக்குள் எல்லாம் பேருந்து வந்து போகிறது.

மண்சாலைகள் மறைந்துபோய் தார்ச்சாலைகள் வந்துவிட்டன. கூட்டுறவு வங்கிகளும் பள்ளிகளும் புதுப்பணக்காரர்களும் உருவான பிறகு கரிசலின் நிறமே மாறிவிட்டது. ஆனாலும் அதன் ஆதி இயல்பு பெரிதாக மாறிவிடவில்லை.

கரிசலில் ஆணும் பெண்ணும் சமமே, அரசாங்கம் சட்டம் கொண்டுவருவதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னே கரிசலில் அந்த சமத்துவம் நிலைபெற்றிருந்தது. அது எழுதப்படாத ஒரு

விதி. விவசாய வேலையைப் பகிர்ந்துகொண்டு செய்வதும், வீட்டினை நிர்வாகம் செய்வதும், ஆடுமாடுகளைக் கவனித்துக்கொள்வதும் இணைந்தே செய்தார்கள்.

பருத்தியும் சோளமும் கம்பும் கேப்பையும் விளைந்த ஊர்களில் களையென வளர்ந்து பரவியிருந்தது சாதி. ஊருக்கு வரும் எந்தப் புதிய மனிதரையும் என்ன சாதி எனக் கேட்பதில் யாருக்கும் ஒரு கூச்சமும் இருந்ததில்லை. சாதியில் தாழ்ந்தவர்கள் என ஒதுக்கி வைப்பதும் கடுந்தண்டனைகள் தருவதும், விலக்கி வைப்பதும் தலைமுறையாகத் தொடர்ந்து வந்த அவலம்.

○

ஒதியூரின் இருட்டு தனி விசேஷமுள்ளது. அது உருகும் பசு வெண்ணெய்போல மணமுள்ளது. சிலநாட்களில் இருட்டு முற்றிவிடும். அப்போது வேப்பம் பிசினைப் போல அதிலொரு பிசுபிசுப்பும் ஒட்டுதலுமிருக்கும். எந்த வெளிச்சத்தாலும் அந்த இருட்டைத் துடைக்க முடியாது. வீடுகளில் ஏற்றிவைக்கப்படும் சிம்னிவிளக்குகளையும், கல்அகல்களையும் அந்த இருட்டுக் கேலியோடு வெறித்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கும். இருட்டு பழகிய கண்களைக் கொண்ட மனிதர்கள் என்பதாலே அவர்கள் பயமற்றிருந்தார்கள்.

அதுபோலவே கரிசலில் கிராமங்கள் முற்றாக உறங்குவதேயில்லை. யாரோ ஒரு மனிதன் நிச்சயம் விழித்துக்கொண்டுதானிருப்பான். அவனுக்கு ஊரில் ஒரு ஏறும்பு நுழைந்தால்கூட அதன் காலடி ஓசை கேட்டுவிடும்.

அதனால் கரிசலுக்கு திருடர்கள் இரவில் திருட வரமாட்டார்கள். பகலில்தான் திருட வருவார்கள். பகலில் காட்டு வேலைகளுக்கு ஆட்கள் போன பிறகு வயதானவர்களும் கைக்குழந்தைகளும் சிறார்கள் மட்டுமே வீட்டிலிருப்பார்கள். அப்போது ஈயம் பூச வந்தவர்களை போல நுழைந்து ஆடு கோழிகளை திருடிக்கொண்டு போய்விடுவார்கள்.

ஒருமுறை மூக்கன் என்ற ஒரு திருடன் ஒதியூரில் பிரசவித்துக் களைத்துப்போய் படுத்துக்கிடந்த வெங்கட்டம்மாள் வீட்டில் புகுந்து வெண்கலப் பாத்திரங்களை திருடும்போது அவள் பார்த்துக் கூச்சலிடவே ஆட்கள் வளைத்துப் பிடித்துக்கொண்டார்கள்.

ஊர்மைதானத்தில் அவனைக் கட்டி வைத்துவிட்டு அவனை என்ன செய்யலாம் எனக் கேட்டபோது நூறு வயதைக் கடந்துவிட்ட கொண்டம்மாள் என்ற கிழவி சொன்னாள்,

aedahamlibrary

“இவனை அடிச்சி கையைக் காலை உடைச்சி விட்டா, திரும்பி வரத்தான் செய்வான். அதுக்கு பதிலா எங்க காலத்துல செய்ததுபோல ஏழு வீட்டுச் சோறு போட்டு அனுப்பி வைக்கலாம்.”

அது என்ன ஏழு வீட்டுச் சோறு என யாருக்கும் தெரியவில்லை. கிழவியே சொன்னாள்,

“எங்க காலத்துல யாராவது திருடன் பிடிபட்டா அவனுக்கு ஏழு வீட்ல இருந்து ஒருவாரம் மூணு வேளையும் சோறு போடுவோம், அவன் ஏழு வீட்டுச் சோற்றையும் மூணு வேளை திங்கணும், முத ரெண்டு நாளைக்கு ஆசையா தின்பான். அப்புறம் சோற்றைப் பார்த்தாலே வயிற்றைப் புரட்டும், ஒருவாரம் இப்படிச் சாப்பிட்டா அவன் மனசு தானா மாறிடும், அதுக்கு அப்புறம் நம்ம ஊருக்குத் திரும்பத் திருட வரவே மாட்டான்.”

அப்படியும் நடக்குமா என அவர்களுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கிழவி சொன்னதுபோலவே ஏழு வீட்டுச் சோறு போடுவது என முடிவு செய்தார்கள். அதன்படியே திருடனின் கட்டினை அவிழ்த்துவிடுவதற்கு முன்பாக அவனிடம் கேட்டார்கள்.

“நாங்க போடுற சாப்பாட்டைச் சாப்பிட்டு இருக்கிறதுன்னா கட்டை அவிழ்த்துவிடுறோம், இஷ்டமில்லேன்னா கழுமரத்துல ஏத்தீருவோம், என்னப்பா சொல்றே.”

திருடன் ஏழு வீட்டுச் சோறு தின்ன ஒத்துக்கொள்வதாகக் கூறினான்.

அதன்படியே அவன் கைகளை அவிழ்த்துவிட்டு அவனைக் குளிப்பாட்டுவதற்காகக் கிணற்றடிக்குக் கூட்டிப்போனார்கள். அன்று ஒரு நாள் அவன் முழுப்பட்டினியாக இருக்கும்படியாக செய்தார்கள்.

மறுநாள் காலை ஏழு வீட்டிலிருந்து கும்பா நிறைய சோளக்கஞ்சியும் கம்பங்கஞ்சியும் வந்தன. அதில் ஒரேயொரு வீட்டில் மட்டும் நெல்லுச் சோறு பொங்கிப் போட்டிருந்தார்கள். அவன் சோற்றை ஆசையாகத் தின்றான். பிறகு ஊறுகாயைத் தொட்டுக்கொண்டு கஞ்சியைக் குடித்தான். ஏழு வீட்டுச் சோற்றையும் சாப்பிட்டுவிட்டு ஏப்பம் விட்டபடியே அவன் சிரித்தபடியே “நான் போயி மரத்தடியில் படுக்கேன்” என்றான்.

கிழவி சொன்னதுபோல அவனால் மூன்றாம் நாளில் இருந்து சாப்பாட்டினைச் சாப்பிட முடியவில்லை. அவன் ஆத்திரப்பட்டு கத்தினான். தன் முன்வைக்கப்பட்ட கும்பாவை எடுத்துக்கொண்டு போய்விடும்படியாகக் கெஞ்சினான். சிறுவர்களும் ஊர் பெண்களும் அதை வேடிக்கை பார்த்துச் சிரித்தார்கள். சாப்பிடமுடியாமல்

அவன் அழுதான். ஐந்தாம் நாள் காலை அவன் எழுந்து கொண்டம்மாள் கிழவியிடம் வந்து தன்னைச் செருப்பால் அடித்து அனுப்பி வைத்துவிடும்படியாகச் சொன்னான்.

கிழவி அவனிடம் “நீ ஏன்பா திருடுறே” என்று அன்றுதான் கேட்டாள்.

“ஏழு பிள்ளைகள் அதுல ஐந்து பொம்பளைப் பிள்ளை. எப்படிக் கரையேற்றறது” எனக் கேட்டான் திருடன்.

“பொண்டாட்டின்னா உனக்கு அவ்வளவு இஷ்டமா, இத்தனை பெத்துருக்கே” எனக்கேட்டுச் சிரித்தாள் கிழவி.

திருடன் ஒரு குழந்தையைப் போல அவனிடம் மன்றாடும் குரலில் சொன்னான்,

“என் பிள்ளைக இப்படி ஒரு நாளும் வயிறாரச் சாப்பிட்டதே யில்லை. இப்படி ஏழு கும்பா கஞ்சி குடிக்கும்போது மனது கேட்க மாட்டேங்குது. சாணியைக் குடிக்கிற மாதிரி அருயையா இருக்கு.”

கிழவி சொன்னாள்,

“மனுசனுக்குக் கொடுக்கிற தண்டனையிலே எது பெரிசு தெரியுமா, பிடிக்காதவங்க கொடுக்குற சோற்றைத் திங்குறதுதான்.”

அவன் கண்ணீர் மல்க சொன்னான்,

“என்னால ஒரு வாய் இனிமே சாப்பிட முடியாது. என்னை விட்டுங்க. இப்படியே ஓடிப்போயிடுறேன்.”

“மனுசனுக்கு சாப்பாடு கிடைக்காட்டியும் பிரச்சினை, நிறைய கிடைச்சிட்டாலும் பிரச்சினை. வயிறு எப்படியிருக்கோ அப்படித்தான் புத்தியும் இருக்கும்” என்றாள் கிழவி.

கொண்டம்மாள் சொன்னது நிஜம் என்பதை உணர்ந்தவனைப் போல அவன் கைகூப்பி வணங்கிச் சொன்னான்.

“இனிமே நான் திருடவே மாட்டேன் சாமி, சத்தியம்.”

ஏழாம் நாள் இரவு அவனுக்கு ஏழு வீட்டிலிருந்தும் சாப்பாடு கொண்டு வந்திருந்தார்கள். திருடன் அதை ஏறிட்டுப் பார்த்தான். பிறகு ஊர்மடத்தை விட்டு இறங்கி தனக்கு ஏழு நாளும் சாப்பாடு போட்ட வீடுகள் ஒவ்வொன்றாகப் போய் அதன் முன்னால் விழுந்து கும்பிட்டு “நீங்க நல்லா இருக்கணும் சாமி. உங்க புள்ளை குட்டிக நல்லா இருக்கணும். சோறு போட்ட இந்த மகராசியை என் பெத்த தாயா நினைச்சிக் கும்புடுறேன்” எனக் கண்ணீர் மல்கச் சொன்னான்.

அவனது வாழ்த்தொலி கேட்டு சம்சாரிகள் தங்களை மறந்து கண்ணீர் விட்டார்கள். ஏழு நாளும் திருடனுக்குச் சோறு ஆக்கிப் போடுகிறோமே எனச் சலித்துக்கொண்ட பெண்கள் அவனது நன்றியை அறிந்து பொங்கும் கண்ணீரோடு நல்லா இருய்யா என அவனை வாழ்த்தினார்கள்.

அவன் கொண்டம்மாள் கிழவி முன்னால் வந்து நின்று நெடுஞ் சாண்கிடையாக வணங்கினான். ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. கிழவி குனிந்து கரிசல் மண்ணைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு “எந்திரிப்பா” என்றாள்.

அவன் எழுந்து நின்றான். அவன் நெற்றியில் மண்ணைப் பூசிவிட்டு சொன்னாள்.

“இந்த பூமி மாதா உன்னைக் காப்பாற்றுவா. இனிமே திருட்டுக்குப் போகாதே. பசியா இருந்தா பெண்டாட்டி பிள்ளைகளை கூட்டிக்கிட்டு இந்த ஊருக்கே வந்துரு. நாங்க வச்சிக் காப்பாத்துறோம்.”

அவன் தன் வயதை மறந்து மூசமூசவென அழுதான். ஆண் அழுவதைக் காணும்போது ஏற்படும் துக்கம் தாங்க முடியாதது. அதை சம்சாரிகள் உணர்ந்தவர்களைப் போலச் சொன்னார்கள்.

“அரை மூட்டைச் சோளமும் கம்பும் வச்சிருக்கோம். அதைக் கொண்டுகிட்டு போயி பிள்ளை குட்டிக்குக் குடுப்பா.”

அத்தனை பேருக்கும் நன்றி சொல்லிவிட்டு அவன் தானியங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு நடந்தான். அதன்பிறகு மூக்கன் திருட்டிற்குப் போகவேயில்லை. கொண்டம்மாளின் காலத்தோடு ஏழு வீட்டுச் சோறு போடும் முறையும் ஒழிந்து போய்விட்டது. ஆனால் திருட்டு ஒழியவில்லை. ஆடு மாடுகள் துவங்கி மோட்டார் பம்ப் செட், பைக், சைக்கிள், நகை, பணம் எனக் களவு போய்க்கொண்டே தானிருக்கிறது.

கரிசலின் இருட்டை மின்சாரத்தின் வருகை ஓட்டிவிட்டது. மின்சாரம் ஊரில் நிறைய மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்துவிட்டது. ஜோடி மாடுகள் வைத்து கமலை கிணற்றில் தண்ணீர் இறைத்து விவசாயம் செய்தவர்கள் மோட்டார் பொருத்திவிட்டார்கள். வீதியெங்கும் தெருவிளக்குகள் முளைத்தன. வீடுகளில் மின்சார விளக்குகள் எரியத்துவங்கின. பிள்ளைகள் படிக்கத் துவங்கினார்கள். கரிசல் கிராமங்களுக்குப் பள்ளிகளைக் கொண்டுவந்தவர்களை அந்த நிலம்

aedahamlibrary

ஒருபோதும் மறக்கவேயில்லை. ஒதியூருக்குப் பாடம் நடத்துவதற்காக வந்த முதல் ஆசிரியர்களை இன்றைக்கும் நினைவு கொள்ளத்தான் செய்கிறார்கள்.

அதிலும் மந்திரமூர்த்தி என்ற கல்வி அதிகாரியைப்பற்றித் தான் எத்தனை நல்ல நினைவுகள். அவர்தான் கரிசல் கிராமங்கள் ஒவ்வொன்றாகத் தேடித்தேடி பள்ளிகளை உருவாக்கியிருக்கிறார். அந்தக் காலத்தில் ஒரு மாட்டுவண்டியில் கரும்பலகைகள் நாற்காலி மேஜைகளை ஏற்றிக்கொண்டு வந்து வழியில் தென்படும் ஊர்கள் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு கரும்பலகை. இரண்டு மேஜை நாற்காலிகளை கிடைத்த இடத்தில் போட்டு கிராமப்பள்ளி என்ற ஒன்றைத் துவங்கிவந்தவர் மந்திரமூர்த்திதான்.

அவர் அரசாங்க அலுவலராகச் செயல்பட்டபோதும் தங்களின் ரத்தஉறவாகவே மக்கள் நினைத்தார்கள். அதிலும் குறிப்பாக ஒட்டர்கள் மட்டுமே வாழ்ந்துகொண்டிருந்த சின்னஞ்சிறிய நடுக்குடி என்ற கிராமத்திற்கு ஒரு பள்ளிக்கூடத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று போராடி அரசு ஆரம்பப் பள்ளியை மந்திரமூர்த்தி கொண்டுவந்தார் என்பதால்தானே இன்றைக்கும் ஊரின் நுழைவாயிலில் அவருக்குச் சிலை செய்து வைத்திருக்கிறார்கள்.

மந்திரமூர்த்தி தனது வேலையை வெறும்பணியாக நினைக்கவில்லை. மண்ணை நம்பி மட்டுமே பிழைத்துக்கொண்டிருந்த கூலியாட்களின் குடும்பத்தைத் தலைநிமிர்ந்து பிழைக்க வைப்பதற்குக் கல்வி மட்டுமே உதவி செய்யும் என அவர் உணர்ந்திருந்தார். எத்தனையோ பிற்படுத்தப்பட்ட மாணவர்களுக்கு அவர் ஸ்காலர்ஷிப் வாங்கித் தந்து படிக்க வைத்திருக்கிறார். மந்திரமூர்த்தியின் பேரன் ஒருமுறை சர்வே பணிக்காக நடுக்குடி கிராமத்திற்குச் சென்றிருந்தபோது அவனைத் தோளில் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு ஊர்வலம் போய்க் கொண்டாடியிருக்கிறார்கள். அன்றைக்குத்தான் அவனுக்கே தனது தாத்தாவின் பெருமை தெரிந்தது.

கரிசல் கிராமங்களில் நாய் இல்லாத வீடுகளேயில்லை. ஒரு வீட்டிற்கு இரண்டு நாய் மூன்று நாய் வளர்ப்பார்கள். நாய் தான் அவர்களின் தோழன். நாட்டுநாய்களின் மோப்பசக்தி அபாரமானது. நிழல், அசைந்தால்கூட குலைத்துவிடும். அந்த நாய்கள் வெக்கைக்குப் பழகியவை. அதன் குரைப்பொலி உஷ்ணமாகயிருக்கும். கிட்டண்ப்ப நாயக்கர் தனது நாய் செத்துப் போனதற்காக சமாதி கட்டி பூப்

போட்டு வழிபட்டு வருகிறார் என்றால் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் நாய்களின் மீதான அன்பை.

அந்த நாய்கள் விளையாட்டுத்தனமிக்கவை. தட்டாரப்பூச்சிகள் பறந்து கொண்டிருந்தால் அதைப் பிடிப்பதைப் போலவே பின்னாடியே விரட்டும். திடீரென முரண்டு பிடித்துக்கொண்டவை போல சாக்கடையில் போய்ப் படுத்துக்கொள்ளும். எதிர்பாராமல் இரண்டு நாய்களுக்குள் சண்டை வந்துவிட்டால் அதன் கோபமும் குரைப்பும் உச்சமாகி விடும். அதுபோன்ற நாட்களில் சம்சாரிகளே தங்கள் நாய்களை கண்டு பயப்படுவார்கள்.

ஒதியூருக்கு நாயனம் வாசிக்கிற குடும்பங்கள் எப்படி வந்தன என யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆரம்பத்தில் அந்த ஊரிலுள்ள சிவன் கோவிலில் மங்கள வாத்தியம் வாசிப்பதற்காக நாலு குடும்பங்களை வருஷக்கூலி தருவதாகச் சொல்லிக் கூட்டி வந்திருக்கிறார்கள். இது நடந்து இருநாறு வருஷம் இருக்கும் என்று சொல்வார் ரத்தினத்தின் தந்தை தெட்சிணாமூர்த்தி.

அப்படி வந்தவர்களில் ஒதியூருக்கு ஒரு அடையாளத்தையும் பெருமையும் உண்டாக்கியவர் கண்ணுசாமி நாயனக்காரர். அவர் ஆள் குள்ளமானவர், எள் கறுப்பு நிறம். நடுவகிடு எடுத்து சீவியிருப்பார். தாளத்தில் சிறு தவறு ஏற்பட்டாலும் அவருக்குப் பயங்கரக் கோபம் வந்துவிடும். என்ன செய்வார் என்றும் சொல்லமுடியாது.

அவர் கோவிலில் வாசிப்பதுடன் தனிக்கச்சேரிகளும் செய்திருக்கிறார். அவ்வளவு ஏன் வெள்ளைக்கார துரைகளின் பார்ட்டிகளில் கூட வாசித்திருக்கிறார் என்கிறார்கள்.

கண்ணுசாமிதான் ஒதியூரில் முதன்முறையாக மாடி வீடு கட்டியவர். அந்தக் காலத்தில் ஒரு நாயனம் வாசிப்பவர் மாடி வீடு கட்டுவது என்பதெல்லாம் நடக்காத காரியம்.

கண்ணுசாமி கப்பலில் பர்மாவிற்குத் தனது குழுவினருடன் போய் அங்கேயே இரண்டு வருஷங்கள் தங்கியிருந்து பல்வேறு கோவில்களில் வாசித்துப் பணமும் பேரும் சம்பாதித்திருக்கிறார்.

பர்மாவில் இருந்த நாட்களில் ஒரு பர்மாக்காரியைக் கட்டிக் கொண்டார் என்றும் கூறுகிறார்கள். அவர் காலத்தில் நாதஸ்வரக் கச்சேரி அவ்வளவு பிரபலமானதில்லை. தாசிகள் ஆடும்போது அவர்களுடன் உடன்வாசிப்பதுதான் வழக்கம். ஆனால் ஆட்டக்காரிகள்

இல்லாமலே தனியாக வாசித்தாலும் கேட்பார்கள் என்பதை கண்ணுசாமி நாயனக்காரர் துவக்கி வைத்தார்.

தஞ்சாவூர்ப் பக்கம் இதுபோல தனிக்கச்சேரி கேட்கிறார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டதைக் கொண்டே இதைச் செய்து பார்த்ததாக தெட்சிணாமூர்த்தி கூறுவது வழக்கம்.

ஆரம்ப நாட்களில் கண்ணுசாமியின் கச்சேரியைக் கேட்பதற்குப் பத்துப் பேர்கூட வரமாட்டார்கள். தனிக்கச்சேரி செய்கிறார் என்று தாசிகளில் சிலரேகூட அவரை ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அவர் விடாப்பிடியாக கச்சேரிகள் செய்துகொண்டிருந்தார்.

பாண்டிய மன்னர்கள் தங்கள் ஆட்சியை மீண்டும் பெறப் போராடிக்கொண்டிருந்த சமயம் பல குறுநில மன்னர்கள் சிற்றூர்கள் பலவற்றை அழித்தார்கள். அதில் வீழ்ந்துவிடாமல் எதிர்த்துப் போராடி பாண்டியமன்னர்களின் விகவாசத்திற்குரிய ஊராக இருந்தது ஒதியூர், அதன் காரணமாகவே சிவன் கோவிலுக்குப் பிரகார மண்டபம் கட்டித் தந்ததோடு அந்த ஊருக்கு நிலவரி விலக்கு அளிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும் கூறுவார்கள்.

இராமநாதபுரம் சேதுபதியின் ஆளுகையின் கீழிருந்த பந்தல்குடியை நத்தத்தைச் சேர்ந்த 'துபாஷ் காதர் சாகிப்' என்பவர் இராமநாதபுரம் மன்னரிடமிருந்து ஒரு லட்சத்து எழுபத்தைந்தாயிரம் கொடுத்து வாங்கினார். அதிலிருந்து அவர் பந்தல்குடி ஜமீன்தார் என்று அழைக்கப்பட்டார்.

பந்தல்குடியின் சிறப்பு ஒவ்வொரு தெருவும் ஒவ்வொரு ஊரின் பெயரைக் கொண்டு விளங்குவதே. குறிப்பாக அழகாபுரி, வெள்ளையா புரம், மேட்டுப்பட்டி, நெடுங்கரைப்பட்டி, ரெட்டியப்பட்டி எனத் தெருப் பெயர்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

காதர் சாகிப்பின் விருப்பத்திற்குரியவரான கண்ணுசாமியை அவர் ஒருமுறை புதுக்கோட்டை மன்னரிடம் அறிமுகம் செய்து வைத்து சபையில் வாசிக்க வைத்தார்.

அங்கே விருந்தாட வந்திருந்த பரோடா வணிகர் ஒருவர் கண்ணுசாமியின் இசையில் மயங்கி அவரை பரோடா மன்னர் சபைக்கு வாசிக்க அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லி உறுதி அளித்ததோடு அடுத்த இரண்டு மாதங்களில் ஒரு ஆள் அனுப்பி ரொக்கப்பணமும் காகமாலையும் கொடுத்து அவரை பரோடா வரச்செய்தார்.

பரோடா சமஸ்தானத்திற்குத் தெற்கிலிருந்து நாதஸ்வரம் வாசிக்க போன முதல் நபர் கண்ணுசாமி மட்டுமே.

சாயாஜி மன்னர் அவரது வாசிப்பைக் கேட்டு மயங்கிப்போய் சமஸ்தானத்திலே தங்கிக்கொண்டு விடும்படியாக உத்தரவு போட்டார். தன்னால் பிள்ளை குட்டிகளை விட்டு வரமுடியாது என்பதால் வருஷம் பத்து நாள் வந்து இருந்து வாசிப்பதாக கண்ணுசாமி வாக்குக் கொடுத்தார். அதன்படியே வருஷம் ஒருமுறை அவர் பரோடா போய் வாசித்து வருவதை வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார்.

இப்படி ஒதியூரில் வசித்தபடியே சமஸ்தானம் சமஸ்தானமாகப் பேரும் புகழும் வாங்கிக்கொண்டிருந்த காரணத்தால் அவர் மீது உள்ளூரில் பொறாமையும், வெறுப்பும் அதிகமாகியது.

ஒருமுறை சூரநத்தம் ஜமீன்தார் தனது வீட்டுத் திருமணத்திற்கு அவர் வாசிக்க வேண்டும் எனக் கேட்டு முன்பணம் நீட்டியபோது தான் அந்த நாளில் அதே ஊரில் வேறு ஒரு கல்யாணத்திற்கு வாசிக்க ஒத்துக்கொண்டுவிட்டதாகக் கூறி மறுத்துவிட்டார்.

கூடுதல் பணம் தருவதாகச் சொல்லி ஜமீன்தார் ஆசைகாட்டியும் கண்ணுசாமி அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. தன்னை விட பெரிய ஆள் யார், யாருடைய கல்யாணத்தில் கண்ணுசாமி வாசிக்கப் போகிறார் என அறிந்துகொள்வதற்காக ஒரு ஆளை கண்காணிக்கப் போட்டிருந்தார் ஜமீன்தார்.

குறிப்பிட்ட நாளில் கண்ணுசாமி பட்டு வேஷ்டி, சட்டை அணிந்து கம்பீரமாகக் கிளம்பினார். அவருடன் தவில் வாசிக்கும் குப்பையா, சாரட் வண்டியைத் தயார் செய்தபோது நடந்தே போயிருவோம். பக்கத்து ஊர் தான் என்றிருக்கிறார் கண்ணுசாமி, அப்படி யார் வீட்டுத் திருமணம் எனப்புரியாமல் அவர்கள் வெயிலோடு நடந்தே போயிருக்கிறார்கள்.

நடுக்குடிக்குள் நுழைந்தபோதுதான் குப்பையாவிற்குப் புரிந்தது. அன்று அவர்களுடன் ஒத்துவாசிக்கும் தங்கவேலு மகளின் கல்யாணம். வசதியில்லாதவர் என்பதால் அரசமரத்தடி பிள்ளையார் கோவிலில் திருமணம் செய்து வைத்துவிடுவது என முடிவு செய்து நெருங்கிய சொந்தபந்தங்களை மட்டும் அழைத்திருக்கிறார்.

எங்கே கண்ணுசாமியை அழைத்து அவர் வருவதாக இருந்தால் கச்சேரிக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். ஊர் திரண்டுவிடும். அத்தனை பேருக்கும் சாப்பாடு போட வேண்டும். ஏகப்பட்ட செலவு ஆகிவிடுமே என்று அவரிடம்கூட சொல்லிக்கொள்ளவில்லை.

ஜமீன்தார் வீட்டுக் கல்யாணத்திற்கு வாசிக்கப்போவதை விடவும் ஒத்து ஊதும் தங்கவேலு வீட்டுக் கல்யாணத்தில் வாசிப்பதற்காக நடந்தே கண்ணுசாமி வந்திருக்கிறார் என்று தெரிந்த ஊர்க்காரர்கள்

aedahamlibrary

ஒன்று திரண்டு அவரை வரவேற்றார்கள்.

அவர் சிரித்தபடியே இது எங்க வீட்டுக் கல்யாணம். இங்கே கச்சேரி பண்ண வரலை, தங்க வேலுக்கு ஒத்தாசையா பந்தி பரிமாற வந்துருக்கோம். எல்லோரும் இருந்து சாப்பிட்டுப் போகணும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

தான் அழைக்காமல் வந்து நிற்கும் கண்ணுசாமியைக் கண்டதும் கண் கலங்கிய தங்கவேலு தன் மகளை அழைத்துக் கொண்டுவந்து அவர் காலில் விழுந்து ஆசிபெறச் செய்திருக்கிறார். தன் கழுத்தில் போட்டிருந்த தங்கச்சங்கிலியைக் கழற்றி அந்தப் பெண்ணிற்குப் போட்டுவிட்டதோடு “நீயும் என் மகள் மாதிரிதான்மா” என்று சொல்லி திருநீறு பூசிவிட்டு ஆசிர்வாதம் செய்திருக்கிறார். அத்தோடு நில்லாமல் தான் சொன்னபடியே வேஷ்டியை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு வந்தவர்களுக்குப் பந்தியும் பரிமாறியிருக்கிறார்.

சாப்பாடு முடிந்தவுடன் ஊர்மக்களின் விருப்பத்தை நிறைவேற்ற பிள்ளையார் கோவிலின் முன்பாகவே ஒரு கச்சேரி செய்திருக்கிறார். அப்படியான ஒரு வாசிப்பை அந்த ஊர்மக்கள் கேட்டதேயில்லை. நீர்வழிச்சிபோல ராக பிரக்காக்கள் தெறித்தன. ஊர் மக்கள் தங்கள் அன்பின் வெளிப்பாடாக ஒரு பசுமாட்டினை அவருக்குப் பரிசாகத் தந்தார்கள். அந்தப் பாலின் இனிமை அவரது இசைக்கு ஈடாகட்டும் என நினைத்து தந்தார்களோ என்னவோ.

ஊர் மணியக்காரர் இறந்தபோது வாசிக்க அழைக்கவே, கண்ணு சாமி தான் ஒருபோதும் சாவு வீட்டிற்கு வாசிக்க மாட்டேன் என மறுத்துவிட்ட காரணத்தால் அவரை ஊரைவிட்டு விலக்கி வைத்திருந்தார்கள்.

அதை அவர் பொருட்டாகவே கருதவில்லை. இந்த ஊரே வேணாம். மதுரைக்குப் போய்விடலாம் என உடன் வாசிப்பவர்கள் சொல்லிய போதும் கண்ணுசாமி அதைக் கேட்டுக்கொண்டதேயில்லை.

பாட்டன் பூட்டன் வாழ்ந்த ஊரை விட்டுப் போனா வாசிப்பும் நம்மை விட்டுப் போயிடும் என உறுதியான குரலில் சொன்னார்.

கண்ணுசாமி நாயனகாரர் யாரும் செய்ய யோசிக்காத இன்னொரு துணிச்சலான காரியத்தையும் செய்தார்.

செருப்பு தைக்கிற குடும்பத்தைச் சேர்ந்த கருப்பையாவிற்கு நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொடுக்க ஆரம்பித்தார். அதை அவரது ஆட்களே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. ஆனால் கண்ணுசாமி இதில் என்ன தவறு இருக்கிறது என வாதிட்டார். அதற்கு எதிர்ப்பு வலுத்தது.

“வாத்தியம் கத்துகிட ஆசைப்படுறான், இதுல அவன் எந்த சாதியா இருந்தா என்ன. வாசிக்கிறவன் என்ன சாதினு பாக்குற நீங்க, கேட்குறவன் என்ன சாதினு பாக்கமாட்டேங்குறீங்களே. எல்லோருடைய காதுலயும் ஒரே சங்கீதம்தானே விழுது. நான் உங்க கட்டுப்பாட்டுக்கு எல்லாம் பயப்பட மாட்டேன். இந்தப் பய என் பிள்ளை மாதிரி. இவனை என் வீட்டையே வச்சி கத்துக் கொடுக்க தான் போறேன்” என உறுதியான குரலில் சொன்னார்.

சொன்னபடியே அவனை ஆறு வருஷங்கள் தனது வீட்டிலே உடன் வைத்துக்கொண்டு நாதஸ்வரம் கற்று தந்தார். ஆனால் கருப்பையாவோடு சேர்ந்து நாதஸ்வரம் வாசிக்க எவரும் முன்வரவே யில்லை.

ஆற்றாமையில் ஒரு நாள் கண்ணுசாமி தன்னோடு இணைந்து வாசிப்ப தற்காக கருப்பையாவைக் கோவிலுக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார். இருவரையும் கோவிலுக்குள் அனுமதிக்க மறுத்துவிட்டார்கள்.

“இவங்க யாரு உன் வாசிப்பை நிறுத்துறதுக்கு, கலெக்டர் எட்வின் துரை முன்னாடி வாசிக்க ஏற்பாடு பண்ணுறேன்” என்று சொல்லிய தோடு அன்று மதுரை கலெக்டராக இருந்த எட்வின் துரையின் முன்னால் வாசிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்தார்.

அன்று கண்ணுசாமிக்கு இணையாக கருப்பையா வாசித்தான். யார் எதை வாசிக்கிறார்கள் என அடையாளம் பிரிக்க முடியவில்லை. ஒன்றாக பின்னப்பட்ட பிரிநூலை போல இருவரும் ஒரே குரலாக ஒலித்தார்கள். கலெக்டர் துரை அவர்களின் இசையைப் பாராட்டி ஒரு சான்றிதழ் தந்ததோடு வெள்ளித்தட்டு ஒன்றும் இனாம் தந்தார்.

கண்ணுசாமி இப்படி சாதி கெட்டுப்போய் நடந்துகொள்வதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என முடிவு செய்த பக்கவாத்தியக்காரர்கள் பலரும் அவருடன் இணைந்து வாசிப்பதை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். எந்தக் கோவிலுக்குள்ளும் அவரை நுழைய விடமறுத்தார்கள். பந்தல் குடி ஜமீன்தாரும் அவரது முற்போக்கு எண்ணத்தை ஏற்றுக்கொள்ளா மல் கருப்பையாவிற்கு சங்கீதம் கற்றுத்தந்ததிற்கு அவர் பரிகாரம் செய்துவிட்டு வந்தால்தான் தனது விசேஷங்களில் வாசிக்க முடியும் என்று சொல்லிவிட்டார்.

கண்ணுசாமிக்குக் கச்சேரிகளே இல்லாமல் போனது, ஒருநாள் இரவு கண்ணுசாமி உறங்கிக்கொண்டிருந்தவர் திடீரென விழித்து எழுந்து நாதஸ்வரத்தை எடுத்துக்கொண்டு வீதிக்கு வந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தார். யார் இந்த நடுநிசியில் வாசிப்பது எனப் புரியாமல் உறங்கிக்கொண்டிருந்த மக்கள் எழுந்து வர ஆரம்பித்தார்கள்.

aedahamlibrary

சாமி புறப்பாடு நடப்பதுபோலவும் அதற்குத் தான் வாசிப்பது போலவும் கற்பனை செய்துகொண்டு அவராக வாசித்துக்கொண்டே யிருந்தார். இசையின் வேகம் கூடிக்கொண்டே போனது. ஒருவேளை அவருக்குப் புத்தி பிசகிவிட்டதோ என்கூட நினைத்தார்கள். ஆனால் அவர் தன்னை மறந்து வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். இரவில் துவங்கிய அந்த நாயனம் காலை வெயில் ஏறியபோதும் நிறுத்தவே யில்லை. பிறகு மூச்சடைத்துப் போய் தரையில் மயங்கி விழுந்தார்.

இரண்டு மாச காலம் அவருக்கு வைத்தியம் பார்த்தார்கள், அதன்பிறகு கண்ணுசாமி எழுந்து நடமாட ஆரம்பித்தார். முன்பு போல அவரிடம் கம்பீரமில்லை, சதா ஏதோவொரு யோசனையிலே இருந்தார். இந்தச் சூழலில் தன்னால்தான் கண்ணுசாமிக்கு இத்தனை பிரச்சினைகளும் என நினைத்த கருப்பையா வேதனை தாங்காமல் புளியமரத்தில் தூக்கிலிட்டுக்கொண்டு செத்துப்போனான். அவனது சாவு கண்ணுசாமியைப் புரட்டிப்போட்டுவிட்டது.

அதன்பிறகு அவர் வாத்தியத்தைத் தொடவேயில்லை. எங்காவது நாதஸ்வரம் வாசிக்கிற சப்தம் கேட்டால்கூட காதைப்பொத்திக் கொண்டுவிடுவார். கருப்பையாவிற்குப் பதினாறாம் நாள் காரியங்கள் செய்யதாக வேண்டும் என்று ராமேஸ்வரத்திற்கு போய் இறங்கினார். அன்று காலையில் அவருக்கு திடீரென வயிற்றுப்போக்கு துவங்கியது. பகல் முழுவதும் தீராத வயிற்றுப்போக்கு போய்க்கொண்டேயிருந்தது. மாலையில் ஆள் சுருண்டு விழுந்தார். அன்றிரவே கண்ணுசாமி இறந்து போனார்.

அதன்பிறகுதான் அது காலராவின் வருகை என்பதும் அதற்குப் பதினெட்டு பேர் பலியானார்கள் என்பதும் தெரியவந்தது.

கண்ணுசாமி இறந்துபோன பிறகு அவரது மனைவியும் பிள்ளை களும் ஒதியூரில் வசிக்க விருப்பமில்லாமல் மதுரைக்கு இடம்மாறிப் போனார்கள். அப்படிப் போகும்போது வீட்டை பூட்டிவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். பல வருஷகாலம் பூட்டியே கிடந்த அந்த வீடு ஒரு மழைக்காலத்தில் இடிந்து விழுந்தது.

இடிபாடுகளில் புல்முளைத்து தும்பை செடிகள் வளர்ந்து நின்ற போதும் யாரும் அதைச் செப்பனிட முன்வரவேயில்லை. அதன்பிறகு ஒதியூரில் வசித்த நாயனகாரர்கள் பலரும் அந்த ஊரை விட்டு வெளியேறி போக ஆரம்பித்தார்கள். ஊரிலே வாழலாம் என முடிவு செய்து பிழைத்திருந்தவர்கள் ஆறு குடும்பங்கள் மட்டும்தான். அதில் ஒன்றுதான் ரத்தினத்தின் குடும்பம்.

ஓதியூர் ரத்தினம் செட்டு என்று அவர்களை அழைத்தார்கள். ஒன்பது வருஷமாக அவர்கள் தென்மாவட்டங்களில் எந்த ஊரில் காதுகுத்து, கல்யாணம், கோவில் விசேஷம், கடைதிறப்புவிழா, வரவேற்பு என்றாலும் நாதஸ்வரம் வாசிப்பதற்காகப் போய்வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ரேட்டு பேசி நிகழ்ச்சியை ஏற்பாடு செய்வது ரத்தினம்தான். அவன் ஒருவன் மட்டும் தற்போது ஓதியூரில் குடியிருக்க வில்லை. அவனது மனைவி சுப்புத்தாய் கிராமத்தில் குடியிருக்கப் பிடிக்கவில்லை என்பதால் அருப்புக்கோட்டையில் வீடு பார்த்துக் கொண்டு குடிபோய்விட்டான். மற்ற மூவரும் ஓதியூரில்தான் வசித்தார்கள்.

அந்த நால்வரில் வயதில் மூத்தவர் தண்டபாணி, அவருக்கு வயது அறுபதைத் தொட்டுவிட்டது, தலில் வாசிக்கும் அவர் ரத்தினம் கோஷ்டியுடன் இணைந்து வாசிப்பதற்கு முன்பாக பழஞ்சி சுப்ரமணியத்துடன் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார். அவருக்கு ஆறு பிள்ளைகள். அதில் நான்கு பெண்பிள்ளைகள். கடைசியாக இரண்டு ஆண் பிள்ளைகள். அதில் ஒருவனுக்கு இப்போதுதான் பத்து வயது நடந்துகொண்டிருக்கிறது. உள்ளூர்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் பெண்களைப் படிக்க வைத்தத்தோடு நிறுத்திக்கொண்டுவிட்டார். மூத்தவன் ருக்மணி மட்டும் அருகிலுள்ள மில்வேலைக்குப் போய்வந்தான். மற்ற பெண்பிள்ளைகள் ஊறுகாய் கம்பெனிக்கு வேலைக்குப் போய்வந்தார்கள்.

தண்டபாணியை விடவும் பழனிக்கு ஐந்து வயது குறைவு. ஆனால் அவருக்கு அதிகம் தலைமயிர் நரைத்துப் போய்விட்டது. கவலை அதிகம் என்று சொல்லிக்கொள்வார். பழனி சீக்காளி என்பதால் அவரை நம்பி கச்சேரிக்குக் கிளம்ப முடியாது. ஆஸ்துமா அவருக்கு பத்து வயதில் துவங்கியது. எத்தனையோ வைத்தியம் பார்த்து விட்டாலும் இந்த மூச்சிரைப்பை அவரால் கட்டுப்படுத்தவே முடிய வில்லை. அதிலும் மழைக்காலத்தில் ஈரக்காற்று உடம்பில் பட்டால் போதும் மூச்சு இழுத்துக்கொள்ளத் துவங்கிவிடும். வெந்நீர் ஒத்தடம் கொடுத்தபடியே படுத்துக்கிடப்பார். அவருக்கு இரண்டே பையன்கள். மூத்தவனுக்குத்தான் படிப்பு ஏறவில்லை. அவனை எலக்ட்ரிசன் உடன் தொழில் பழக விட்டிருந்தார். அடுத்தவன் மிலிட்டரியில் இருந்தான்.

பழனியின் சட்டைப் பையில் எப்போதும் ஒரு விக்ஸ் டப்பா இருக்கும். அடிக்கடி அதை எடுத்து மூக்கிலும் நெற்றியிலும் தேய்த்துக் கொள்வார். அந்த வாடை ரத்தினத்திற்குப் பிடிக்காது, அதனால் அவரை விலகியே உட்காரச் சொல்லுவார். பழனிக்கு ஒரேயொரு ஆசைதான் இருந்தது. அரசாங்கம் தன்னை கௌவரப்படுத்தி ஒரு

aedahamlibrary

பதக்கம் அளிக்க வேண்டும் என்பது. ஆனால் தங்களைப் போல கிராமம் கிராமமாகச் சுற்றிவாசிக்கிற வெறும்பயகளுக்கு எப்படி விருது தரப்போகிறார்கள் என ஆதங்கப்பட்டுக்கொள்வார்.

மூச்சிரைப்பு முற்றி பழனி வராத நேரங்களில் அவர்களோடு சேர்ந்து தவில் வாசிப்பதற்காக மீனாட்சி சுந்தரத்தை அழைத்துக் கொள்வார்கள். மீனாட்சி ஜாலியான ஆள். எந்தநேரமும் ரெட்டை அர்த்தம் வரும்படியாகவே பேசிக்கொண்டிருப்பார். ஆம்பளை பொம்பளை என்று விவஸ்தையே கிடையாது. சமயங்களில் பெண்களும் அந்தப் பேச்சைக் கேட்டு ரசிப்பதுண்டு. அப்படிப் பேசுவது ஒரு சொகம் போலும். எந்தப் பேச்சையும் பொம்பளை சமாச்சாரம் ஆக்கிவிடக்கூடியவர் மீனாட்சி. ஆனால் தேர்ந்த வித்தைக்காரன். கச்சேரி வாசிக்க வரும்போது ஜிப்பாவிற்குள் புனுகு டப்பா ஒன்றை வைத்திருப்பார். அதை எடுத்து அடிக்கடி பூசிக்கொள்வார். அந்த மணத்தை எப்படித்தான் ரசிக்கிறாரோ.

தவில் கச்சேரியை விடவும் சீட்டுக்கச்சேரிகளில் கலந்துகொள்வது தான் மீனாட்சிக்குப் பிடித்தமான வேலை. சம்பாதிக்கிற பணத்தை சீட்டிலே செலவழித்துவிடுவார். போதாது என்று கடன்வாங்கி வேறு சீட்டு விளையாடுவார். சீட்டை கையில் பிடித்துவிட்டால் அவரது தோரணை மாறிவிடும். ரத்தினம் எவ்வளவோ எடுத்துச் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டார். ஆனால், மீனாட்சி சுந்தரம் கேட்பதே யில்லை. இந்த நால்வருடன் சில நேரம் சிங்கி அடிப்பதற்காக திரவியத்தின் மகன் கணேசன் உடன் வருவதுண்டு. அந்தப் பயல் பள்ளி விடுமுறை நாட்களில் மட்டுமே அவர்களுடன் வருவான்.

நால்வரில் இளையவன் பக்கிரிதான். அவன் பனிரெண்டு வயதிலே நாதஸ்வரம் கற்பதற்காக மருதூர் மடத்தில் கொண்டு போய்விடப் பட்டான். யாருடைய யோசனை என்று தெரியவில்லை, பக்கிரிக்கு வீட்டை விட்டு வெளியேறிப் போய் மடத்திலே தங்கிப் படிக்க இஷ்டமேயில்லை. ஆனால் ஒதியூர் சிவன் கோவிலில் வாத்தியக்காரனாக தனது வாழ்க்கைதான் முடிந்துவிட்டது. மகனாவது பெரிய நாதஸ்வரக்கலைஞனாக வரட்டும் என்று வடிவேல் ஆசைப்பட்டார். இதற்காகவே அவனை தன்னிடம் பாடம் கற்க விடாமல் ஒன்பது வயதிலே கிண்ணிமங்கலம் வேணுகோபாலிடம் அனுப்பி வைத்தார்.

வேணுகோபாலிடம் முன்னதாக நான்கு மாணாக்கர்கள் வீட்டிலே தங்கிப் பாடம் கற்றுக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆகவே அவர் பக்கிரியின் மீது ஈடுபாடு காட்டவேயில்லை. அவனை வீட்டு வேலைகளுக்கு மட்டுமே பயன்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்.

அவரது வீட்டில் பக்கிரிக்கு இருந்த ஒரே பிரச்சினை சாப்பாடுதான். ஒரு நாளும் வயிறு நிறைய சோறு போட மாட்டார்கள். தட்டில் போட்டு வைத்த சோற்றை சாப்பிட்டு எழுந்துவிட வேண்டும்.

தொழுவத்திலிருந்த பசுமாட்டினைக் கவனித்துக்கொள்வது, இலை நறுக்கித் தருவது, மில்லுக்குப் போய் மாவு அரைத்துக்கொண்டு வருவது, வில்வ இலை பறித்து வருவது, போர்வை தலையணை உறைகளைத் துவைத்துப் போடுவது, இரவில் நயினாருக்கு குதிங்காலில் தைலம் தேய்த்துவிடுவது என ஓயாத வேலைகள் இருந்துகொண்டே யிருந்தன.

வேணுகோபால் வெற்றிலைப்பிரியர். சதா வெற்றிலை போட்டு உதப்பிக்கொண்டேயிருப்பார். அவருக்காக ஸ்பெஷலாக நெய்யில் வறுத்த சீவல் வேண்டும். அதற்கு தனியே வாசனை சேர்ப்பது, புகையிலைக் காம்புகளைக் காயப்போட்டு பதப்படுத்துதல், சுண்ணாம்புக் கிளிஞ்சல்களை வேகவைத்து நாக்கைத் துளைக்காத நைஸ் சுண்ணாம்பு அரைப்பது கொழுந்து வெற்றிலைகளை அதன் நரம்புகளை எடுத்துவிட்டு தொடையில துடைத்துத்தருவது போன்ற எடுபிடி வேலைகளை பக்கிரி தான் செய்ய வேண்டும், அரைமணி நேரத்துக்கு ஒருமுறை வெற்றிலை சீவல் போடுவதும், வாயில் தண்ணீர் ஊற்றி அதனைத் துப்புவது, மீண்டும் மீண்டும் வெற்றிலை போடுவதும் அவரது வழக்கம்.

அதிகாலை மூன்றரை மணிக்கெல்லாம் வேணுகோபால் எழுந்து கொண்டுவிடுவார். கரிஅடுப்பைப் பற்ற வைத்து அவருக்காக வெந்நீர் கட வைக்க வேண்டும். நாலு மணிக்கெல்லாம் அவர் மாணவர்களுக்குப் பாடத்தைத் துவங்கிவிடுவார். விடியாத இருட்டில் எரியும் ஐந்துமுக விளக்கின் முன்னால் அமர்ந்தபடியே மாணவர்களுடன் பக்கிரியும் வாசித்துப் பழகுவான்.

அவனாகக் கேட்டு வாசிக்க வேண்டியதுதான். வேணுகோபால் சொல்லித்தர மாட்டார். அவனை விடவும் ஐந்து வயது பெரியவனாக இருந்த அருணாசலத்திற்கு மட்டும் தனியே சொல்லிக் கொடுப்பார். அவர்கள் இரண்டு பேரும்தான் ஒன்றாகக் கோவிலுக்குப் போய் வருவார்கள். காலை பயிற்சி முடிந்தபிறகு நெல் அவிப்பதற்கோ, தோட்ட வேலைகளுக்கோ, மாடுகளை குளிப்பாட்டுவதற்கோ பக்கிரி போயாக வேண்டும். அவனுக்கு வேலைகள்கூட பழகிவிட்டன. ஆனால் பசியோடு கிடப்பது வருத்தமாகவே இருந்தது.

வேணுகோபால் வீட்டின் பின்பக்கம் பெரிய சாணக்குழி ஒன்றிருந்தது. மாட்டுச்சாணத்தை அதில் கொட்டி வைப்பார்கள். மழை

பெய்தால் அந்த சாணக்குழி உடைப்பு எடுத்துவிடும். அதை அடைப் பது லேசானதில்லை. அப்படியொரு மழைநாளில் சாணக்குழி உடைந்து பின்வாசலில் கால் வைக்கமுடியாதபடி நசநசப்பாக இருந்தது.

பக்கிரி கையில் மண்வெட்டியைக் கொடுத்து, சாணக்குழியின் கரையை மண் அள்ளி போட்டு அடைப்பைச் சரிசெய்யச் சொன்னார் வேணுகோபால். அப்போதும் தூறல் விழுந்துகொண்டேதானிருந்தது. மழைக்குள்ளாகவே மண்வெட்டியோடு இறங்கிப் போனான் பக்கிரி.

குனிந்து மண்ணைத் தோண்டும்போது முதுகில் மழை பெய்தது. ஈரத்திற்குள் மண்ணை இழுக்கமுடியவில்லை. ஓங்கி இழுத்து இழுத்து உடைப்பில் போட்டான். மண்வெட்டியை ஓங்கி வெட்டியபோது அது மண்ணிற்குள் மாட்டிக்கொண்டது. முழுப்பலம் கொடுத்து இழுத்தான். மண்வெட்டியின் கணை மட்டும் உருவி வந்துவிடவே தடுமாறி சாணக்குழிக்குள் விழுந்தான். முகம் சாணத்திற்குள் அமிழ்ந் தது. உதடுகளில் ஒரே சாணம், தலைமயிர், காதுகள், கண்கள், பிடறி என எங்கும் நாள்பட்ட சாணக்கரைசல் அப்பிக்கொண்டது. நாற்றம் தாங்கமுடியவில்லை. சாணக்குழிக்குள்ளிருந்து எழுந்துகொள்ளவும் முடியவில்லை. கால்கள் சிக்கிக்கொண்டது போலிருந்தது. வாய்விட்டுக் கதறிக் கூப்பாடு போட்டான். தோட்டவேலை செய்யும் முத்துவை அழைத்தார்கள். அவன் ஓடிவந்து பக்கிரியை வெளியே இழுத்துப் போட்டான்.

சாணக்கரைசல் வாய்க்குள்ளும் போயிருக்கவே பக்கிரி குமட்டிக் கொண்டு வாந்தியெடுத்தான். அவன் அப்படியே கிணற்றடியில் உட்காரவைத்து தண்ணியை ஊற்று என வேணுகோபால் கத்தினார்.

முத்து அவனை இழுத்துக்கொண்டு போய் கிணற்றடியில் உட்கார வைத்து வாளியில் தண்ணீர் இறைத்து ஊற்றினான். அவன் மீது படிந்திருந்த சாணம் லேசாகப் போகவில்லை. சீயக்காய்ப் பொடியைத் தேய்த்து அவனை குளிக்க வைத்தான் முத்து. உடம்பெங்கும் சாண வாடை அடிக்க பக்கிரி நடுங்கிக்கொண்டபடி மாட்டுக் கொட்டகைக் குள் போய் நின்றான். அன்றிரவு பக்கிரிக்கு காய்ச்சல் வந்தது. வலியில் ஏதேதோ புலம்பினான். அவனை யாரும் கண்டுகொள்ளவே யில்லை. மறுநாள் மாலை வரை அவன் படுத்தேகிடந்தான். உடம்பில் சாணவாடை வீசுவது போலவே இருந்தது. ஏன் இப்படி யார் வீட்டிலோ வந்து சாணக்குழி அடைக்கும் வேலை செய்கிறோம் என அழுகையாக வந்தது. அவன் நினைத்து நினைத்து அழுதான். சூடான கண்ணீர் தாடையில் வழிந்தது. இரவில் அவன் குடிப்பதற் காகக் கஞ்சியும் ஒரு துண்டு ஊறுகாயும் கொண்டுவந்து கொடுத்தான் முத்து.

“பக்கிரி வீட்டிற்குச் சொல்லிவிடுங்கள்” என நயினாரின் மனைவி சொன்னபோது நயினார் மறுத்துவிட்டார்.

ஒன்பது நாட்கள் படுத்தே கிடந்தான். வயிற்றுக்குள் சாணக்கரைசல் மீதமிருப்பதுபோலவே குமட்டிக்கொண்டு வந்தது. தலையமிரைக் கையில் தொட்டால் பிசுபிசுப்பாக இருப்பதுபோன்றே தோன்றியது. மூத்திரம் போவதற்கு எழுந்து நடக்கக்கூட கால்களில் வலுவில்லை. நடப்பதே கஷ்டமாகயிருந்தது.

இந்த வீடே வேண்டாம். ஓடிப்போய்விடலாம் என்றுகூட தோன்றியது. பத்தாம் நாள் காலை வெயிலேறியபோது அவன் வீதிக்கு வந்து நின்றான். தெருவே புதுசாகத் தெரிந்தது. கால்கள் சோகையாகிவிட்டது போலிருந்தன. மெதுவாக தெருமுனை வரை நடந்து வந்தான்.

முக்குக்கடையில் வேலை செய்யும் கண்ணாயிரம் அவனைப் பார்த்து ஆதங்கமாக கேட்டான்,

“சாணக்குழிக்குள்ளே விழுந்து செத்துப் போக பாத்தியாமே.”

“ஆமா, தடுமாறி உள்ளே விழுந்துட்டேன்.”

“ஆளு ரொம்ப மெலிஞ்சி போயிட்டே. கழுத்து எலும்பு எல்லாம் துருத்திக்கொண்டு இருக்கு. உங்க வீட்ல இருந்து யாரும் உன்னைப் பார்க்க வரலையா?”

“யாரும் வரலை” என தழுதழுத்த குரலில் சொன்னான்.

“இனிப்பு வடை திங்குறயா” எனக்கேட்டான் கண்ணாயிரம்.

பக்கிரி தலையாட்டினான். தனது கடையிலிருந்து ஒரு இனிப்பு வடையைக் காகிதத்தில் வைத்து நீட்டினான் கண்ணாயிரம்.

அதை வாயிலிடும்போது நாக்கில் ருசியே தெரியவில்லை, கண்களில் கூட மஞ்சள் திரை படர்ந்திருப்பது போலிருந்தது. வடையை மென்ற படியே தன்னை மறந்து அழுதான்

“ஏன்டா அழுடுறே?” என ஆதங்கத்துடன் கேட்டான் கண்ணாயிரம்.

“எனக்கு இங்க இருக்கப்பிடிக்கலை. ஊருக்கே போயிரப்போறேன்.”

“போயிருடா, வேணுகோபால் ஈவு இரக்கம் இல்லாத ஆளுடா” என்றான்.

அது உண்மை என்பதுபோல பக்கிரி தலையாட்டிக்கொண்டான்.

இனிப்பு வடையைப் பாதிகூட திங்கமுடியவில்லை. மீதமுள்ள வடையை அங்கே படுத்துக்கிடந்த நாயிடம் வீசி எறிந்தான். அது எழுந்து

aedahamlibrary

முகர்ந்து பார்த்துவிட்டு வடையை தின்னாமல் படுத்துக்கொண்டது.

இதற்கு இருக்கிற வீறாப்பு கூட நமக்கு இல்லையே. பிடிக்காத ஒன்றை வேண்டாம் என விட்டுவிட்டுப் போய்விடுகிறதே என நாயைப் பார்த்தபடியே இருந்தான் பக்கிரி.

அதன் மறுநாளிலிருந்து அவன் ஒருநாளைக்கு இரண்டு முறை குளிக்கத் துவங்கினான். காசு கொடுத்து லைபாய் சோப் ஒன்றும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டான். அவனை வேணுகோபால் அதன்பிறகு சாணக்குழி அடைக்கச் சொல்லவேயில்லை. ஆனால் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்ததுபோல அவர்கள் யாரும் காட்டிக்கொள்ளவே யில்லை. எப்போதும் போலவே அரைவயிறு கால்வயிறு சாப்பாடுதான் போட்டார்கள்.

ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒருநாள் அவனைப் பார்ப்பதற்காக அய்யா வந்தபோது அவரிடம் எப்படிச் சொல்வது எனத் தெரியாமல் வாய்விட்டு அழுதுவிட்டான்.

அவர் பக்கிரியிடம் “என்னடா வாத்தியார் அடிச்சாரா?” எனக் கேட்டார்.

“இல்லைய்யா, வயிறு நிறைய சாப்பிட்டு பல மாசமாச்சி. தினம் அரைப்பட்டினி கால்பட்டினிய்யா” எனச் சொன்னான்.

அய்யா அதை நம்ப முடியாதவரைப் போல கேட்டார்,

“வாத்தியார் வீட்ல சோறு போட மாட்டாங்களா.”

“போடுவாங்க. ஆனா கால்வயிற்றுக்குக்கூட பற்றாது” என்றான்.

அவருக்கு என்ன செய்வது எனத் தெரியவில்லை. அவனை கொண்டுவந்துவிடுகிற நாளிலே வேணுகோபாலிடம் சாப்பாட்டுக்கு தன்னால் முடிந்த பணம் தருவதாக ஒத்துக்கொண்டுதானே படிக்க அனுப்பினார். பின் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்கிறார்கள்.

ஆற்றாமையை அடக்கிக்கொண்டு அவர் வேணுகோபாலைக் காண்பதற்காகக் காத்திருந்தார். கோவிலுக்குப் போய்விட்டு வந்த வேணுகோபால் அவரைக் கண்டும் காணாதது போல வீட்டிற்குள் போய்விட்டார்.

வீட்டுத் திண்ணையை ஒட்டி ஓரமாக வடிவேல் நின்றுகொண்டே யிருந்தார். ஒரு மணி நேரத்துக்குப் பிறகு வெளியே வந்த வேணுகோபாலைக் கண்டதும் வடிவேல் இடுப்பில் துண்டைக் கட்டிக் கொண்டு “சேவிக்கிறேன் அய்யா” என்றார்.

“என்னடா வேலு, ஊர்ல இருந்து என்ன கொண்டுவந்துருக்கே.” என அதிகாரத் தோரணையில் கேட்டார் வேணுகோபால்.

“நாலு படி எள்ளு, மிதி பாவற்காய் ஒரு கொட்டான், பசுநெய், கொய்யாப்பழம், எல்லாம் கொண்டுவந்து அம்மாகிட்ட குடுத்துருக் கேன்யா” என்றார் வடிவேல்.

“உன் மகன் ஒரு உதவாக்கரப்பய. ஒண்ணும் கத்துக்கிட மாட்டேங்கிறான். சுத்த ஞானஞானியம். இவனைக் கொண்டுவந்து ஏன்டா என்கிட்ட தள்ளுனே” எனக் கேட்டார் வேணுகோபால்.

“நீங்கதான் படிப்பிச்சி குடுக்கணும். இவனை நம்பித்தான் நான் இருக்கேன்” என்றார் வடிவேல்.

“இவனை நம்புறதுக்கு நீ ஒரு எருமை மாட்டை நம்பலாம்” எனச் சொல்லி சிரித்தபடியே உள்ளே போக முயன்றார்

தயங்கித் தயங்கி வடிவேல் சொன்னார்,

“அய்யா என் பொண்டாட்டிக்கு உடம்பு முடியலை. மகனைப் பாக்கணும்னு சொல்றா. பத்து நாள் கூட்டிக்கிட்டுப் போயிட்டு வர்றேன். உத்தரவு குடுக்கணும்.”

“தாராளமாகக் கூட்டிக்கிட்டு போ. போடுற சோறு மிச்சம்” என்றார் வேணுகோபால்.

“அப்போ உத்தரவு வாங்கிக்கிடுறேன்” என வடிவேல்பிள்ளை மகனுடன் கிளம்பும்போது வேணுகோபால் சொன்னார்,

“அவனுக்குத் தலைக்கு வைக்க எண்ணெய் வாங்குன வகையில் முப்பத்தியாறு ரூபா நீதான் தரணும்.”

“தர்றேன்யா” என சில்லறை நோட்டுகளாக எண்ணி எடுத்து அவர் முன் வைத்தார் பக்கிரியின் அய்யா.

அதை வேணுகோபால் எடுத்துக்கொண்டபடியே சொன்னார்,

“இவனுக்கு வாத்தியம் கத்துக்கிட இஷ்டமில்லை. இந்தப் பய தேறமாட்டான். பேசாம மாடு மேய்க்க அனுப்பி வை. நாலு வருசம் மாடு மேய்ச்சன்னா, ரெண்டு எருமையை வாங்கிக் குடுத்து பிழைச்சிக்கிடச் சொல்லு. வருமானமாவது கிடைக்கும்.”

“ஆகட்டும்யா” என்றார் பக்கிரியின் அய்யா.

இருவரும் ஒற்றையடிப் பாதை வழியாக நடந்து வரும்போது அய்யா தனது ஆத்திரத்தை கொட்டி தீர்த்தார்.

“எவ்வளவு பெரிய வாத்தியக்காரனா இருந்தாலும் மனசு இல்ல பாத்தியா. எப்படி பேசுறான் பாரு. இவன் யோக்கியதை எனக்குத் தெரியாதா, ஊருக்கு ஒரு வைப்பாட்டி வச்சிருக்கான். குடிகாரப்பய. உனக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க அந்த ஆளுக்கு குடுத்து வைக்கலை. விடு சவத்தை. நீ ஒண்ணும் மனசுல வச்சிக்கிடாதே. இவங்க வாயை அடைக்குற மாதிரி நீ வாசிக்கணும். உன்னை மாதிரிதான் காரு குறிச்சியாரும் சின்ன வயசில ஒண்ணும் இல்லாத வீட்டில பிறந்தாரு. ஆனா அந்த மகான் ராஜரத்தினம் பிள்ளை கூட்டிக்கிட்டுப் போயி அவரைப் பெரிய ஆள் ஆக்கிவிடலை. உனக்கும் அப்படி ஒரு ஆசான் கிடைப்பாரு. நீ நல்லா வருவேய்யா.

அய்யா அப்படிச் சொல்லும்போது அவரது கண்ணில் கண்ணீர் கசிந்தோடியது. அதை பக்கிரி கண்டுவிடாமல் புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டார். அவர்கள் வீடு வந்து சேர்ந்தபோது அம்மா மெலிந்து போன அவனைக்கண்டு ஆற்றாமையால் கட்டிக்கொண்டு “என்னடா இப்படி தேவாங்கு மாதிரி வந்துருக்கே” என்று கேட்டாள். அவளிடம் எதையும் அவர்கள் சொல்லவில்லை.

அதன்பிறகு பக்கிரிக்கு தானே பாடம் கற்றுத்தருவது என முடிவு செய்து வடிவேல் நிறைந்த பெளர்ணமி அன்று சிவன் கோவில் பிரகாரத்தில் வைத்து அவனுக்குப் பாடம் நடத்த ஆரம்பித்தார். அவர் நினைத்ததை விடவும் பக்கிரி நன்றாகவே வாசித்தான்.

“பாடம் எல்லாம் மண்டையில் ஏறியிருக்கு, ஆனா பயிற்சி போதாது. நிறைய வர்ணங்களை அவன் மண்டையில் ஏற்றிவிடணும்” என்று நினைத்தபடியே அவனை எப்படியாவது தேற்றிவிட வேண்டும் என முடிவு செய்துகொண்டார்.

இரண்டு வருஷம் அவரிடம்தான் பக்கிரி படித்தான். மற்ற சிறுவர்களைப் போல அவன் பள்ளிக்குப் போகவில்லை. காலை எழுந்தவுடன் சாதகம் செய்யத் துவங்கிவிடுவான். பிறகு சிவன் கோவிலுக்குப் போய் அய்யா வாசிப்பதைக் கேட்டுக்கொண்டிருப்பான். சில நேரம் கோவில் காரியங்களுக்கு உதவி செய்வான்.

திருக்கோயிலின் பூசைக்கு நீர் கொண்டுவரும்போது மேகராகக் குறிஞ்சி ராகமும், குடமுழுக்கின்பொழுது தீர்த்த மல்லாரியும், தளிகை எடுத்து வரும்போது தளிகை மல்லாரியும் வாசிக்கப்படும். திருக்கல்யாணம் நடக்கும்பொழுது ‘நாட்டைக் குறிஞ்சி’யோ ‘கல்யாண வசந்தமோ’ வாசிப்பார்கள். அதைக்கேட்டு தானும் அதுபோல வாசித்துப் பழகிக்கொண்டிருப்பான் பக்கிரி.

ஒதியூர் சிவன் கோவில் மிகப்பெரியது. பாண்டிய மன்னர்கள் காலத்தில் கட்டியது என்கிறார்கள். பெரிய பிரகாரமும் நான்கு மண்டபங்களும் கொண்டது. உள்ளே மிகப்பெரிய கல்தெப்பமிருந்தது. அதன் படிக்கட்டுகளில் உட்கார்ந்துகொண்டுதான் பக்கிரி இசைத்துப் பழகுவான். மதியநேரங்களில் கோவிலின் வெளித்திண்ணையில் உட்கார்ந்துகொண்டு பதினெட்டாம்புலி விளையாடுவான். அதன்பிறகு தான் மருதூர் மடத்தில் இலவசமாக நாதஸ்வரம் கற்றுத்தருகிறார்கள் எனக் கேள்விபட்டு அங்கே கொண்டுபோய்ச் சேர்த்துவிடுவதற்காக அவனை அழைத்துக்கொண்டு போனார் வடிவேல்.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

6

மருதூர்

மருதூர் மடம் 1856ஆம் வருஷம் துவங்கப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒரு சைவ மடம். ஆரம்பத்தில் துறவிகளுக்கான மடமாக மட்டும் இருந்திருக்கிறது. பின்பு அது கல்வி நிலையமாக உருமாறியது. சிற்பம், இசை, தேவாரம் ஓதுவது, நடனம் என கோவில் கலைகளுக்கு இலவசமாகப் பயிற்சி கொடுத்து வந்தார்கள். மாணவர்கள் அங்கிருந்த மடத்து விடுதியிலே தங்கிக் கொள்ளவும் சாப்பாடு தருவதற்கும் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள்.

அய்யா, பக்கிரியை அழைத்துக்கொண்டு போய் மருதூர் மடத்தின் ஆதீனமாக விளங்கிய கச்சியப்ப சாமிகளைப் பார்த்தபோது அவர் ஆறுதலான குரலில் சொன்னார்,

“இங்கேயே தங்கிப் படிக்கட்டும். ஆளுதான் சித்து பையனா இருக்கான். வைத்தியர் கிட்ட காட்டி உடம்புல சத்து வைக்க ஏதாவது மருந்து வாங்கிக் குடு.”

பக்கிரி தனது டிராயர், வேஷ்டி சட்டை, துண்டு போன்றவற்றை ஒரு தகரப்பெட்டியில் வைத்து எடுத்து வந்திருந்தான். கோவில் பணியாளர் ஒருவர்

அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு போய் மடத்துவிடுதியிலே தங்கிக் கொள்ளச் செய்தார். பழமையான கல்மண்டபமது. உள்ளே நிறைய தூண்களிருந்தன. நீண்ட அறையொன்றில் பதினெட்டு மாணவர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். ஆளுக்கு ஒரு பாயும் மண்குலா ஒன்றும் மடத்திலிருந்து தந்தார்கள்.

பக்கிரி அங்கே தங்கிக் கொண்டு நாதஸ்வரம் படிக்கத் துவங்கினான். மருதூர் மடத்தைச் சுற்றிலும் நிறைய மயில்களை காணமுடியும். அதுவும் மாலைநேரத்தில் சில மயில்கள் தெப்பக்குளம் அருகில் நடமாடிக்கொண்டிருக்கும். பூ உதிர்ந்தால்கூட காதில் கேட்கும்படியாக அமைதியான இடம். தொலைவிலிருந்து ஒலிக்கும் மயில்களின் அகவல் ஓசையைக் கேட்பது ரம்மியமாயிருக்கும்.

அவர்களுக்கு நாதஸ்வரம் கற்றுதருவதற்காக இருந்தவர் ராகவையா. அம்மைத் தழும்பு கொண்ட முகம், மேல்சட்டை அணியாமல் எப்போதும் அருவிக்கரை துண்டு ஒன்றை போர்த்தியிருப்பார். நெற்றியில் திருநீறு இல்லாமல் அவரைக் காணவேமுடியாது. கல்யாணம் செய்துகொள்ளாதவர் என்பதாலே மருதூர் மடத்திலே தங்கிக்கொண்டிருந்தார். அன்றாடம் கோவிலுக்கு வாசிப்பதோடு அதிகாலை நேரங்களில் மாணவர்களுக்கும் இசைப் பயிற்சியும் தந்துகொண்டிருந்தார்.

பக்கிரி அவரிடம் தான் நாதஸ்வரத்தின் சூட்சுமங்களைக் கற்றுக் கொள்ளத் துவங்கினான். ஒருநாள் அவனை அழைத்து ராகவையா சொன்னார்.

“தம்பி, இது அசுரவாத்தியம், இதைக் கட்டுப்படுத்தி சாதனை செய்றது லேசல்லே. யானை மாதிரினு வச்சிக்கோ. யானையை லேசா அடக்கமுடியுமா. யானை பயத்துக்கு அடங்கிப்போறதா நினைக்குறாங்க. அதான் கிடையாது. அது பழக்கத்துக்குத் தான் அடங்கிப்போகுது. பாகன் அது மேலே உசிரையே வச்சிருக்கானு அதுக்குப் புரியுறதாலே தான் அடங்கிப்போகுது. இந்த வாத்தியமும் அப்படித்தான். இதுதான் உசிருனு நினைச்சிப் பழகினாத்தான் உனக்கு அடங்கிப்போகும். அதுக்கு நீ அசுர சாதகம் செய்யணும். ஒரு ராகத்தை எப்படி வாசிக்கணும்னு நான் கத்துக் குடுத்துருவேன். ஆனா அதை உள்வாங்கிட்டு எப்படி கற்பனையோடு வெளிப்படுத்தணும்கிறதை நீதான் செய்யணும். அதை எந்த வாத்தியாரும் கத்துத்தர முடியாது. மேகத்தைப் பாத்து இருக்கியா. அது யானை மாதிரி.

aedahamlibrary

புலி மாதிரி, கரடி மாதிரி நமக்குத் தோணுதுல்லே. அப்படி கற்பனை பண்ணி ஒவ்வொரு ராகமாக சஞ்சாரம் பண்ணிக்கிட்டே இருந்தா அதோட சொருபத்தை நாம உணர முடியும். அதுக்கு ஒரு கொடுப் பினை வேணும். என்னை மாதிரி ஆளு அரைக்கிணறு தாண்டினவன், முழுசா எதுவும் தெரியாது. ஆனா ஒருத்தன் அருமையா வாசிக் கிறான்னா என் கணல தண்ணி வந்துரும். மகத்துவத்தை உணருதுக்கு சக்தியிருக்கு. அதை வாசிக்கிறதுக்கு என்னாலே முடியாது.”

அவனுக்கு ராகவையா சொன்னதில் பாதிக்கும் மேல் புரியவில்லை. ஆனால் அவர் தன் மேலான அக்கறையில் சொல்கிறார் என்பது நன்றாகப் புரிந்தது.

மருதூர் மடத்தின் கச்சியப்பசாமிகள் லண்டனில் புகைப்படக்கலை படித்தவர். சில ஆண்டுகள் லண்டன் டைம்ஸ் இதழில் புகைப்படக் கலைஞராக இருந்தவர். உலக நாடுகளில் சுற்றிவந்தவருக்கு ஆன்மீகத் தில் நாட்டம் கூடிவிடவே மருதூர் மடத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டார், அவரது முயற்சியால்தான் அந்த மடத்தில் சிற்பம், நடனம், இசை போன்ற துறைகளில் மாணவர்கள் நிறைய படிக்கத் துவங்கியிருந் தார்கள்.

கச்சியப்பசாமிகள் துறவியான பிறகும் புகைப்படம் எடுப்பதை நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை. எப்போதாவது தனக்குப் பிடித்தமான காட்சியை கறுப்பு வெள்ளையில் படம்பிடித்து தானே இருட்டறையில் கழுவி பிரிண்ட் போட்டு மடத்து அலுவலகத்தில் ஒட்டி வைத்திருப் பார். அப்படி ஒரு நாள் தெப்பத்தின் படிக்கட்டில் பக்கிரி உட்கார்ந்து நாதஸ்வரம் வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது அவன் பின்னால் ஒரு மயில் நின்று கேட்டுக்கொண்டிருப்பது போன்ற புகைப்படம் ஒன்றை கச்சியப்பசாமிகள் எடுத்திருந்தார். அற்புதமான அழகோடு அந்தப் புகைப்படம் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதனைக் கண்ட பக்கிரி புகைப்படத்தில் இருப்பது யாரோ என்பதுபோல பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

கச்சியப்பசாமிகள் அவனிடம் கேலி செய்வது போல சொன்னார், “நானைக்கு நீ பெரிய வித்வானா ஆனா இந்த படத்தை நான் லட்ச ரூபாய்க்கு வித்துருவேன்.”

அதைக் கேட்டபோது பக்கிரிக்கும் வெட்கமாக இருந்தது.

அந்தப் புகைப்படத்தின் பிரதி ஒன்றை வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என ஆசையாக இருந்தது. எப்படிக் கேட்பது என தயங்கிக்கொண் டிருந்தபோது கச்சியப்பசாமியே சொன்னார்,

“ஊருக்குப் போகும்போது இந்த போட்டோவோட பிரிண்ட்
aedahamlibrary

போட்டுத் தர்றேன். உங்க அம்மாகிட்ட காட்டு. சந்தோஷப்படுவா.”

அது உண்மை. அவர்கள் வீட்டில் யாரும் போட்டோ எடுத்துக் கொண்டதில்லை. இப்படி அழகான ஒரு போட்டோவைக் கொண்டு போய்க் காட்டினால் அம்மா மிகவும் சந்தோஷப்படுவார். அந்த போட்டோ எடுக்கப்பட்டபிறகு பக்கிரிக்கு தான் ஒரு பெரிய வாத்தியக் காரன் என்பது போன்ற மனநிலை கூடிவிட்டது. அவன் அதிகாலையில் தனியே உட்கார்ந்து சாதகம் செய்துகொண்டிருக்கும்போது யாராவது தன்னைப் புகைப்படம் எடுக்கிறார்களா என ரகசியமாக பார்த்துக் கொள்வான்.

பின்னொரு நாள் ராகவையா அவனை அழைத்துக்கொண்டு சித்தேரி என்ற ஊருக்கு கூட்டிப்போனார். இருவரும் சைக்கிளில் போனார்கள். சைக்கிளை பக்கிரிதான் ஓட்டினான். புளியமரங்கள் அடர்ந்த சாலையது. இரண்டு பக்கமும் பசுமையான வயலாக இருந்தது.

ஊரில் மேற்குபக்கம் பெரிய சிவன் கோவில் ஒன்று இருந்தது. அதன் கோபுரம் சிதைவுற்றிருந்தது. அவன் தன்னை மறந்து நிற்பவனைப் போல கோபுரத்தை வியப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். எத்தனை அழகான சிற்பங்கள். ஒரு நிமிசம் கோபுரச்சிற்பங்கள் சுழன்று ஆடி நிற்பது போலத் தோற்றம் மனதில் ஓடி மறைந்தது.

கொடிமரம் தாண்டியதும் நாலடி உயரத்திற்குப் பெரிய நந்தி யிருந்தது.

அந்தக் கல்நந்தியைப் பார்த்தபடியே இருந்தான். நாக்கைச் சுழற்றிய படியே முன்காலை மடித்து அமர்ந்துள்ள கோலமும், அதன் கண்களில் மிளிரும் பரிவும் வசீகரமாகயிருந்தன. யார் வடிந்த நந்தியோ, மிகவும் உயிரோட்டமாக இருந்தது.

அவன் கோவில் பிரகாரத்தைச் சுற்றி வந்தான். ஆறடி உயரத்தில் ஒரு ரதி சிலையைக் கண்டான். ரதியின் முலைகள் திமிறிக்கொண்டு நின்றன. ரதி நிற்கும் கோலமும், இடுப்பு வளைவுகளும், கொண்டை அலங்காரமும், கூர்ந்த நாசியும், புருவ எழிலும். சிறிய உதடுகளின் அழகும் பார்க்கப் பார்க்க வசீகரமாகயிருந்தன.

அவன் ரதிதேவி சிலையை தன் விரலால் தொட்டுப்பார்த்தான். வெட்கத்தில் ரதியின் கண்கள் சுழல்வது போலிருந்தன. பெருமூச்சிட்ட படியே ரதியின் பின்புற அழகைக் காண்பதற்காக சிலையின் மறுபக்கம் சென்றான். ரதியின் முதுகு அத்தனை அழகாகயிருந்தது. பிருஷ்டத் தினைத் தடவி வழிந்து கிடக்கும் கூந்தலும் கால் வளைவுகளும் நிஜமான பெண்ணைப் போலவேயிருந்தன.

aedahamlibrary

ராகவையா கோவிலினுள் இருந்து “பக்கிரி” எனக் குரல் கொடுத்தார். ரதியிடமிருந்து விடுபடவே முடியவில்லை. பக்கிரி சாமி கும்பிடுவதற்காகச் சென்றான். பூஜை வைப்பதற்கு அங்கே யாருமேயில்லை. ஒற்றை விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அவர்கள் இருவரும் கண்மூடி வணங்கினார்கள். அவன் மனதில் ரதியின் முகமே வந்து போய்க் கொண்டிருந்தது. திரும்பி வரும்போது ராகவையா தங்களின் இடிந்த வீட்டினை அவனுக்குக் காட்டினார். கூரை வீடது. மண் சுவர்கள் இடிந்து போயிருந்தன. சுற்றிலும் வேலிச்செடிகள் வளர்ந்திருந்தன.

ராகவையா தனது வீட்டின் மண்சுவர்களைத் தொட்டுப் பார்த்தபடியே சொன்னார்,

“சின்ன வயசில இந்த வீட்டுலதான் பிறந்து வளர்ந்தேன். அப்போ இந்தச் சுவர் எல்லாம் பெரிசா இருந்த மாதிரி தோணுச்சி. இப்போ பார்த்தா இதுவா என் வீடுனு திகைப்பா இருக்கு. இந்த வாசல் திண்ணையிலதான் எங்கய்யா உட்கார்ந்திருப்பாரு. இங்கேதான் கோழிக்குஞ்சுகள் அடைக்கிற பஞ்சாரம் இருந்துச்சி. மழை பெய்தா வீடு அப்பவே ஒழுகும். நாற்பது வருஷத்துக்கு முன்னாடி ஒரு ஐப்பசி மாசம் கொட்டுன அடை மழையுல எங்க வீடு இடிந்து விழுந்துச்சி. அப்புறம்தான் நாங்க நல்லூருக்கு வீடு மாறிப்போனோம். மனுசங்க வாழுற வரைக்கும்தான் வீட்டுக்கு அழகு. மனுசங்க இல்லாம வீட்டைப் பார்க்க பயமாதான் இருக்கு.”

அவர்கள் இருவரும் திரும்பி வரும்போது தூரத்து பம்ப்செட் ஒன்றில் தண்ணீர் பாய்ந்துகொண்டிருந்தது.

சுற்றிலும் வயல்கள் விரிந்துகிடக்கும் அந்த ஊரும் பசுமையும் ஏகாந்தமான காற்றும் பக்கிரியின் மனதை என்னவோ செய்தன.

ராகவையா திரும்பி வரும்போது அவனிடம் தான் சிறுவயதில் இதே மருதூர் மடத்தில் வாத்தியம் கற்றபோது நடந்த சம்பவம் ஒன்றினை நினைவுபடுத்திச் சொல்லத்துவங்கினார்.

மருதூர் மடத்தில் நடக்கும் விழாக்களில் வாசிப்பதற்காக வெளியூரில் இருந்து புகழ்பெற்ற நாதஸ்வரக் கலைஞரை வரவழைப்பது வழக்கம். அப்படித்தான் புகழ்பெற்ற நாதஸ்வரக்கலைஞர் தெக்கரை சாமிநாத பிள்ளையையும் அழைத்து வந்திருந்தார்கள். அவர் மடத்திற்கு வந்து வாசிக்கப் போவதைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்ட நாளிலிருந்தே ராகவையா ஆவலோடு காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

தெக்கரை சாமிநாதபிள்ளைக்கு ஈடுஇணை எவருமேயில்லை. ஒவ்வொரு சங்கதியிலும் பிருகாவோ, விரலடியோ இல்லாமலிருக்காது. அவர் வாசிக்கும் பிருகா தனி அழகுடையது. ராகத்தின் சொருபத்தை ஜீவனோடு வெளிப்படுத்தும். இவ்விதமான பிருகாக்களை அவரைத் தவிர வேறு யாரிடமும் கேட்கமுடியாது. பல தவிற்கலைஞர்கள் இவர் வேகத்துக்கு ஈடுகொடுக்கமுடியாது என விலகிப்போய் விட்டார்கள். சாத்தூர் முத்துப்பிள்ளைதான் அவரது தவில்காரர். முத்துப்பிள்ளையில்லாமல் சாமிநாதபிள்ளை நாதஸ்வரக்கச்சேரி செய்வது கிடையாது.

அவர்தான் நாதஸ்வரத்தில் தனிக்கச்சேரியைத் துவக்கி வைத்தவர். அதன் முன்புவரை தாசிகளோடு இணைந்து சதிருக்குத்தான் அதிகம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சில தாசிகள் தங்கள் ஆட்டத்திற்கு இந்த வாத்தியக்காரர்கள் வெறும் துணையாள் மட்டுமே என நினைத்தார்கள். அதனால் அவமானப்படுத்துவதும் எடுபிடிபோல நடத்துவதும் உண்டு. அதில் ஆத்திரமான சாமிநாதபிள்ளை தனியே நாம மட்டும் வாசிக்கலாம் என தவில்காரரிடம் சொன்னார்.

“நம்ம வாசிச்சா யாரு கேட்கிறது, ஆட்டக்காரிக்களுக்குத்தானே மவுசு” என்றார் தவில்வித்வான்.

“அதுக்காக அவளுக பின்னாடி கூஜா தூக்கச் சொல்றீங்களா, நாம தனியா வாசிக்கிறோம்.”

“சரி தம்பி, எங்கே போய் வாசிப்பே?”

“நன்மேடு பண்ணையார் கேட்டுக்கிட்டு இருக்காரு. அங்கே போயி வாசிப்போம்.”

“இது ஒண்ணும் சரியாப்படலை.”

“இல்லைண்ணே. நான் வாசிக்கத்தான் போறன்.”

அவர் நன்மேடு பண்ணையார் வீட்டிற்கு தனிக்கச்சேரி செய்யப் போகிறார் என்பது தாசிகளிடம் கசப்பை உண்டுபண்ணியது.

இனிமே தெக்கரை சாமிநாதபிள்ளையை நாம வாசிக்கக் கூப்பிடக் கூடாது என ஒதுக்கி வைத்தார்கள். சிலர் அவர் முன்பாகவே கேலி பேசினார்கள்.

தெக்கரை சாமிநாதபிள்ளை, நன்மேடு பண்ணையாரைப் பார்க்கப் போனபோது அவர் தாசி கமலத்தோடுதானிருந்தார். அவள் வெற்றிலை மடித்துத் தந்தபடியே சொன்னாள்,

“நாங்க சதிர் ஆடாம நீங்க மட்டும் வாசிச்சி யாரு கேட்குறது. யானையில்லாமல் அங்குசத்துக்கு என்ன பிரயோசனம்.”

aedahamlibrary

“அதை இருந்து பார்த்துட்டுச் சொல்லு.”

“என்னைக்கு கச்சேரி?”

“புதன்கிழமை.”

“அதுவரைக்கு இங்கேதானே இருப்பேன். உங்க வாசிப்பை பாத்துட்டே கிளம்புறேன்” என்றாள் தாசி கமலம்.

சொன்னது போலவே புதன்கிழமை தன் ஆட்களுடன் கச்சேரி செய்வதற்கு வந்திருந்தார் சாமிநாதபிள்ளை. கச்சேரி கேட்பதற்குப் பத்துக்கும் குறைவான ஆட்களே இருந்தார்கள். அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் நாதஸ்வரத்தை எடுத்து ஊத ஆரம்பித்தார். கோடை மழை மாதிரியான வாசிப்பு. பண்ணையாருக்குக் கண்முன்னே ஆட்டக்காரிகள் சுழன்று ஆடுவதுபோல காட்சி தோன்றி மறைந்தது. என்ன மாயமிது, எப்படி இந்த விந்தை நடக்கிறது எனப் புரியாமல் அவர் வியந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

தாசி கமலத்திற்கு சப்தநாடியும் ஒடுங்கிப்போய்விட்டது.

அவள் தான் போட்டிருந்த அத்தனை நகைகளையும் கழற்றி அவரது காலில் வைத்து “கூடப்பிறந்த பொறப்பா நினைச்சி நான் ஏளனமா பேசுனதை மறந்துருங்க. இந்த வாசிப்பு இல்லாம நாங்க ஆட முடியாது. நீங்க தனிக்கச்சேரியும் பண்ணுங்க. எங்க கூடவும் வாசிக்கணும்” என்றாள்.

சாமிநாதபிள்ளை பெருமிதமாக அந்த நகைகளைக் கையில் அள்ளி அவளிடமே தூக்கிப்போட்டுச் சொன்னார்,

“அக்கா தங்கச்சிகளுக்குக் கொடுத்துத்தான் பழக்கம், அவங்க கிட்டயிருந்து கைநீட்டி வாங்கிப் பழக்கமில்லை. நீயே வச்சிக்கோ.”

அதன் பிறகுதான் நாயனம் வாசிப்பவர்கள் தனிக்கச்சேரி செய்யத் துவங்கினார்கள். தாசிகளும் அவர்களைச் சொந்த சகோதரனைப் போல நடத்த ஆரம்பித்தார்கள்.

○

சாமிநாதபிள்ளை வருவதற்காக மடத்திலிருந்து கார் அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. அந்த நாளில் காரில் வந்து இறங்குவது மிகப்பெரிய கௌரவம். சாமிநாதபிள்ளை மைசூர் சமஸ்தானத்தில் பதினைந்து வயதிலே பட்டம் பெற்றவர். முன்கோபக்காரர். மிதமிஞ்சிக்குடிப்பவர். அப்படிக் குடித்துவிட்டால் எப்போது எழுந்துகொள்வார் எனத் தெரியாது. ஆகவே கோவில் விழாக்களுக்கு அவரை அழைக்க மாட்டார்கள்.

aedahamlibrary

ஒரு முறை திருவலம் கோவிலுக்கு அவரை அழைத்த போது போதையில் அவரால் எழுந்துகொள்ளமுடியாமல் போகவே மாலையில் துவங்க வேண்டிய சாமி ஊர்வலம் இரவு பத்து மணி வரை காத்துக்கிடந்து என்பார்கள். இலங்கைக்கு வாசிக்கச் சென்றபோது அவருக்குத் தங்கத்தில் நாதஸ்வரம் பரிசாகத் தந்திருக்கிறார்கள். காட்டீர் சமஸ்தானம் அவருக்கு மரகதக்கிளியை பரிசாகக் கொடுத்தார்கள். ஒருமுறை திருக்கடையூரில் அவரை யானை மீது ஊர்வலமாக அழைத்துப் போனார்கள் என்பார்கள். இப்படி அவரைப்பற்றி நிறைய கதைகள் இருந்தன.

கல்யாணக் கச்சேரிக்கு அவர் வாசிக்க வருவதாக இருந்தால் மொத்த கல்யாணச் செலவில் நாலில் ஒரு பங்கு சன்மானம் கேட்பாராம். பேரம் பேசும் வழக்கமேயில்லை. சன்மானம் மட்டுமின்றி பனிரெண்டு நபர்களுக்கு போய்வருவதற்கு ரயிலில் இன்டர்கிளாஸ்டிக்கெட். தனியாள் ஜாகை, தனி சமையற்காரர் கொண்ட சாப்பாடு இத்தனையும் தர வேண்டும். சமஸ்தானத்தில் வாசிப்பதாக இருந்தால் குதிரையில் ஏற்றிப்போய் மாலை மரியாதை செய்ய வேண்டும். புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தில் அவர் வாசிப்பைக் கேட்டு யானையை அவருக்கே கொடுத்துவிட்டார்கள் என்றும் அந்த யானையை அவர் கோபாலசாமி கோவிலுக்குத் தந்துவிட்டதாகவும் கூறுவார்கள். அவர் பயணம் செய்வதற்கு என்றே ஒரு இம்பாலா கார் வைத்திருந்தார். சம்பாதித்த பணத்தில் பெரிய தெருவில் ஆறு வீடுகள், கீழவீதியில் இரண்டு வீடுகள் என்று சொத்துக்கு அளவேயில்லை.

சாமிநாதபிள்ளை தங்குவதற்காக மடத்தை ஒட்டிய வீடு ஒன்று ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ராகவையாவும் அவன் வயது பையன்களும் அவரது கார் எப்போது வந்து சேரும் என்று சாலையிலே காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மாலை நாலு மணியளவில் கார் வந்து நின்றது. காரில் இருந்து சாமிநாதபிள்ளை இறங்கினார். கறுப்பு கண்ணாடி, ராஜாக்கள் அணிந்துகொள்வது போன்ற பட்டு ஆடைகள், தலையில் மயிலிறகு பதித்த பட்டுக் குல்லா, வசீகரமான முகம், கைகளில் தங்ககாப்பு. சட்டையில் நாலைந்து பதக்கங்கள் குத்தியிருந்தார். யாரோ ஒரு மகாராஜா வந்து இறங்கியது போலவே இருந்தது.

கண்ணாடியைக் கழட்டிவிட்டு அவர் தன்னை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களை ஏறிட்டுப் பார்த்தபடியே கம்பீரமாக நின்று கொண்டிருந்தார். கோவில் மேனேஜர் அவரை எதிர்கொண்டு அழைத்து மாலைபோட்டு பவ்யமாக தங்குமிடத்துக்கு அழைத்துப் போனார். அவரது கோஷ்டியினர் இன்னொரு காரில் வந்து இறங்கினார்கள். சாமிநாத பிள்ளை வாசிக்கும் நாதஸ்வரத்தின்

aedahamlibrary

உறைகூட பட்டுத்துணியில் செய்யப்பட்டிருந்தது.

அவர் தெருவில் மகாராஜா போல மிடுக்காக நடந்து போனார். கோவிலுக்கு வந்துகொண்டிருந்த பெண்களில் சிலர் அவரை வியப்போடு பார்த்துப் போனார்கள். கோவிலை ஒட்டிய வீட்டில்தான் அவர் தங்க வைக்கப்பட்டிருந்தார். கச்சேரி அடுத்தநாள் காலையில் தான் என்பதால் அவருக்கு வேண்டிய ஒத்தாசைகள் செய்வதற்கு யாராவது ஒரு பையனை அனுப்பி வைக்க வேண்டும் என்றார்கள்.

ராகவையா தானே செய்வதாக முன்வந்து கேட்டுக்கொண்டான். அவனிடம் கோவில் கணக்குப்பிள்ளை சொன்னார்,

“நீயா எதையும் அவர்கிட்ட கேட்கக்கூடாது. முகம் கோணாமல் நடந்துக்கிடணும், வந்திருப்பது பெரிய சிம்மம். கோவிச்சிக்கிட்டு போயிட்டா மடத்துக்குக் கெட்டபேர் ஆகிப்போயிரும்.”

“அப்படி எதுவும் நடக்காது” என்றான் ராகவையா.

அவன் தயங்கித் தயங்கி உள்ளே போனபோது தனது ராஜ உடுப்புகளைக் களைந்துவிட்டு வேஷ்டியும் முண்டா பனியனும் அணிந்தபடியே சாய்வுநாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார் சாமிநாத பிள்ளை.

ராகவையா அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினான்.

“உன் பேரு என்னடா?” எனக்கேட்டார் சாமிநாதபிள்ளை.

“ராகவையா” என்றான்.

“என் குரு நாதரோட பேரும் அதான், எந்த ஊரு உனக்கு” எனக் கேட்டார்.

“சித்தேரி” என்றான் ராகவையா.

அப்போது சாமிநாதபிள்ளையின் எடுபிடிகளில் ஒருவன் வந்து “உங்களை பாத்து சேவிச்சிட்டுப் போக அருணாசலம் செட்டியார் வந்துருக்கார்” என்று சொன்னான்.

“யாரையும் பாக்கமுடியாதுனு சொல்லி அனுப்பு. நாளைக்கு யாராவது ஒரு ஆளை அனுப்பி காலையில் ஒரு மரத்துக் கள்ளு கொண்டு வரச் சொல்லு” என்றார் சாமிநாதபிள்ளை.

“சொல்லியிருக்கேன், ஏற்பாடு பண்ணுறேன்னு சொல்லிருக்காங்க.”

“கிட்டு எங்க போயிருக்கான்?” எனக்கேட்டார் சாமிநாதபிள்ளை.

“அவன் உங்களுக்காக ரங்குன் செட்டியார் வீட்டுக்குப் போயிருக்கான்.”

“பர்மா சரக்கு கிடைக்குமா?”

aedahamlibrary

“செட்டியார் வச்சிருப்பார். ஒஸ்தியான சரக்கு. பிராந்திதானே உங்களுக்குப் பிடிக்கும்” என்றான் பணியான்.

“அப்படியே சூடா முறுக்கு போட்டு கொண்டுகிட்டு வரச்சொல்லு, யார் வீட்டையாவது சொல்லி ஒரு கிண்ணத்துல மாவடு ஊறுகாய் வாங்கிக்கோ.”

“ஏற்பாடு பண்ணுறேன்.”

“டேய் தம்பி, இந்த ஊர்ல பலகாரக்கடை இருக்கா” என ராகவையாவிடம் கேட்டார் சாமிநாதபிள்ளை.

“இருக்குய்யா” என்றான்.

“ஓடிப்போயி கலர் பூந்தியிருந்தா கால்கிலோ வாங்கிட்டு வா. அப்படியே இளம்வெற்றிலை, சுருள்பாக்கு வாங்கிக்கோ” என்றார்.

“காசு” எனக்கேட்டான் ராகவையா.

அதைக்கேட்டதும் சாமிநாதபிள்ளைக்கு சிரிப்பு பீறிட்டது.

“நம்மகிட்ட காசு கேட்கிறான் பாரு, டேய் தம்பி, நாங்க வாங்கிடான் பழக்கம். கொடுத்துப் பழக்கமில்லை. உங்க மடத்து சாமிகிட்ட போயி கேளு, பணம் கொடுப்பாரு, அப்படியே மலைப்பழம் இருந்தா அரை டஜன் வாங்கிட்டு வா.”

“சரிங்கய்யா” என்றான்.

அவன் மடத்து மேனேஜரிடம் போய்ச் சொன்னபோது அவர் பணம் கொடுத்து “என்ன கேட்டாலும் வாங்கிக் கொடு” என்றார்.

நாச்சியார் பலகாரக் கடையை நோக்கி ஓடினான் ராகவையா. அந்தக் கடையில் கலர் பூந்தியில்லை. வெற்றிலைக்கடைக்குப் போன போது அங்கே இளம்வெற்றிலைகள் இல்லை. மலைப்பழமும் கிடைக்க வில்லை. இல்லை என்று வெறும் கையோடு போய் நின்றால் சாமிநாதபிள்ளை கோவித்துக்கொள்வாரே என்று பயந்து போய் அவன் சத்திரப்பட்டிக்குப் போய் வாங்கிவந்துவிடலாம் என்று நடந்தே கிளம்பினான். அங்கே வெற்றிலை கிடைத்தது. ஆனால் பூந்தியும் மலைவாழைப்பழமும் கிடைக்கவில்லை. அவன் திரும்பி வரும்போது இருட்டியிருந்தது. கையில் வெற்றிலையைச் சுருட்டி வைத்துக்கொண்டு வேகவேகமாக நடந்தான்.

சாமிநாதபிள்ளை தங்கியிருந்த வீட்டினை அடைத்தபோது வாசற் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. அவன் கதவைத் தட்டினான். உள்ளேயிருந்து ஒரு ஆள் எட்டிப்பார்த்து “என்ன வேணும்” என்று கேட்டான்.

“வெற்றிலை வாங்கிட்டு வந்துருக்கேன்” என்றான்.

பாதிக்கதவைத் திறந்து உள்ளே விட்டார்கள். பயந்துகொண்டே உள்ளே போய் நின்றான். உள்ளே வெள்ளி டம்ளரை கையில் வைத்து குடித்துக்கொண்டிருந்தார் சாமிநாதபிள்ளை. அவர் முன்பாக அழகான மதுபாட்டில் ஒன்றிருந்தது. அருகில் ஒரு மரஸ்டீவில் சூடான முறுக்கும், வறுகடலையும் இருந்தன. அவனைப் பார்த்த மாத்திரம் கண்கள் சிவக்க சாமிநாதபிள்ளை “எங்கடா பூந்தி” எனக் கேட்டார்.

“கலர்பூந்தி கிடைக்கலைய்யா” என்று சொன்னான்.

“செருப்பால அடி நாயி, ஊர்கற்றிப்புட்டு வந்து பொய்யா சொல்றே” என்றார்.

“இல்லைய்யா. சத்திரப்பட்டி வரைக்கு போய்கேட்டுக்கிட்டு வந்துட்டேன்” என்றான் ராகவையா.

“எதுத்து பேசறயா நாயே” என்றபடியே அவன் மீது தண்ணீர்ச் செம்பைத் தூக்கி வீசினார். அது உருண்டுபோய் விழுந்தது. அவன் மீது தெறித்த தண்ணீரைத் துடைக்காமல் நின்றுகொண்டேயிருந்தான்.

“டேய் கிட்டு” என உரத்து சப்தமிட்டார். வேறு அறையிலிருந்து கிட்டு ஓடிவந்தார்.

“இந்த நாயை வெளியே தள்ளிக் கதவை சாத்து. மடத்துக் கணக்குள்ளையை வரச்சொல்லு” எனக் கத்தினார்.

கிட்டு அவனிடம் வெளியே போகும்படியாக கண்ணாடை காட்டினார். ராகவையா தலைகவிழ்ந்தபடியே வெளியே வந்தான், கிட்டு அவனிடம் நடந்த விஷயத்தை யார்கிட்டயும் சொல்ல வேண்டாம் எனக் காதில் சொல்லி அனுப்பிவைத்தார். அத்துடன் இருட்டிற்குள் இறங்கி அவரே மேனேஜர் அறையை நோக்கி நடந்து போனார்.

விடுதிக்குப் போன ராகவையா தூணில் சாய்ந்தபடியே உட்கார்ந்து கொண்டான். மாணவர்களில் பலர் உறங்கியிருந்தார்கள். ஒரு தட்டில் அவனுக்கான சாப்பாடு எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தது. மடத்துவேலைகளை எல்லாம் முடித்துவிட்டு திரும்பிய சுப்பையா அவனிடம் சாமிநாதபிள்ளையின் பெருமைகளைப்பற்றி கேட்டுக் கொண்டிருந்தான் ராகவையா. பதிலே சொல்லவில்லை. சுப்பையா தனது பாயை விரித்துப் போட்டுப் படுத்துக் கொண்டான். ராகவையா வுக்கு ஏனோ பயமாக இருந்தது. ஏன் சாமிநாதபிள்ளை தன்னிடம் இப்படி நடந்துகொண்டார். தான் ஒரு தவறும் செய்யவில்லையே என ஆதங்கமாக இருந்தது. இரவெல்லாம் அதை நினைத்தபடியே படுத்துக்கிடந்தான். விடிகாலையில் அவன் எழுந்துகொண்டபோது

aedahamlibrary

யாரோ நாதஸ்வரம் வாசித்துக்கொண்டிருக்கிற சப்தம் கேட்டது.

தெக்கரை சாமிநாதபிள்ளைதான் வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறார் போலும். எழுந்து வேகமாக வெளியே ஓடினான். சாமிநாதபிள்ளை தங்கியிருந்த வீட்டின் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. ஓடிப்போய் வலதுபக்க மிருந்த ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தான். உள்ளே நடுக்கூடத்தில் அமர்ந்து சாமிநாதபிள்ளை இசைத்துக்கொண்டிருந்தார். ஆரபிராகத்தில் சஞ்சாரம் செய்துகொண்டிருந்தார் சாமிநாதபிள்ளை. வீதியெங்கும் தங்கம் உருகி மஞ்சள் ஆறாக ஓடுவது போலிருந்தது.

விடிந்து வெளிச்சம் வந்து தெருவே வெயிலேறியபோதும் யாரும் அந்த இடத்தை விட்டு நகரவேயில்லை. வாசலுக்கு வெளியே பெரிய ஜனக்கூட்டம். சாமிநாதபிள்ளை வாசித்து முடிந்து கண்திறந்தபோது அவர் முகத்தில் மெல்லிய புன்னகை நிரம்பியிருந்தது. ஒரு வெள்ளிச் சொம்பில் இளவெந்நீர் கொண்டுவைத்து வைத்தான் கிட்டு.

அதை எடுத்து முழுவதையும் குடித்துமுடித்துவிட்டு “வெயில் வந்துருச்சோ” என்று கேட்டார். இதற்குள் யாரோ கதவைத்தட்டும் சப்தம் கேட்டது.

“யாருனு பாரு” என்றார் சாமிநாதபிள்ளை.

வாசலில் ஆள் உயர ரோஜா மாலையுடன் லட்சுமணன் செட்டியார் நின்றிருந்தார். அவருக்கு மாலையிட்டு கௌரவம் செய்து பட்டு சால்வை ஒன்றைப் போர்த்திவிட்டுச் சொன்னார்,

“இப்படியொரு வாசிப்ப என் ஆயுசுல கேட்டது கிடையாது. அமிர்தமா இருந்துச்சி.”

அப்படி இருப்பது இயல்புதானே என்பது போல மிடுக்காகத் தலையாட்டியபடியே சாமிநாதபிள்ளை சொன்னார்,

“மனசு ரொம்ப சந்தோஷமா இருந்துச்சி. விடிகாலையில் எங்கேயோ மயில் சப்தம் கேட்டேன். அதான் உடனே வாசிக்கணும்னு தோணுச்சி.”

“எல்லாம் எங்க பாக்கியம். உங்களைப் பாக்க வாசல்ல ஜனங்க காத்துக்கிட்டு இருக்காங்க. தரிசனம் கொடுத்தா சந்தோஷப்படுவாங்க.”

“அதுக்கு தனியா நீங்க காசு கொடுக்கணும் பரவாயில்லையா?” எனக் கேட்டார் சாமிநாதபிள்ளை.

“அதுக்கென்ன உங்களுக்கு இல்லாத பணமா, அள்ளித் தர்றேன்” என்றார் செட்டியார்.

“சும்மா பேச்சுக்குச் சொன்னேன்.”

என்றபடியே “டேய்கிட்டு, கோட்டு, பட்டுகிரிடம் எல்லாம் எடுத்து வை” என்றபடியே “இந்தா வந்துருறேன்” என உள் அறைக்குள் போனார்.

aedahamlibrary

வெளியே வரும்போது மினுமினுக்கும் பொன்னிறப்பட்டில் தங்கப் பொத்தான்கள் அணிந்து கம்பீரமாக அவர் வெளியே வந்தார். வாசற் கதவைத் திறந்து வீதிக்கு வந்தபோது பலரும் அவரைப்பார்த்து விழுந்து வணங்கினார்கள். அனைவருக்கும் ஆசி கொடுத்தபடியே “எல்லோரும் சௌக்கியமா” எனக்கேட்டார். மக்கள் தலையாட்டினார்கள். எங்கே தன்னைப் பார்த்துவிடப்போகிறாரோ எனப் பயந்த ராகவையா அவர் கண்ணில் படாமல் ஒளிந்து நிற்குகொண்டான்.

“சாயங்காலம் கச்சேரி, நீங்க எல்லோரும் வந்து கேட்கணும். யாரும் வீட்ல இருந்திரக்கூடாது தெரியுதா” எனச் சொன்னார் சாமிநாதபிள்ளை.

செட்டியாரும் அவரும் ஒன்றாக நடந்து கோவில்வரை போனார்கள். மடத்துவிடுதியில் இருந்து பையன்கள் பிரார்த்தனை செய்வதற்காக கோவிலுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் தான் குளிக்கக் கூடியில்லையே என அவசரமாக கிணற்றை நோக்கி ஓடினான் ராகவையா.

கோவிலுக்குள் போய் சாமி தரிசனம் முடித்துவிட்டுத் திரும்பி வரும்போது கோவில் கணக்குப்பிள்ளையிடம் சொன்னார் சாமிநாத பிள்ளை.

“நேத்து ஒரு பொடிப்பயலை, ஒத்தாசைக்கு அனுப்பிவச்சீங்களே, அவனை வரச்சொல்லுங்க.”

“ஏதாவது தப்பு பண்ணிட்டானா.”

“இல்லை. அந்தப் பயலை கோவிச்சிக்கிட்டேன். அது மனசில உறுத்திக்கிட்டு இருக்கு. அவனைப் பாக்கணும்” என்றார்.

“அந்தப் பயல் நம்ம மடத்துலதான் நாதஸ்வரம் கத்துக்கிடுறான். நல்லா வாசிப்பான்.”

“நேத்து நிதானம் தவறின நேரத்துல அந்த பயல் வந்து ஏதோ சொன்னான். அதான் கோவிச்சிக்கிட்டேன். நமக்கு மனசு ஒரு நிலையில இருக்கமாட்டேங்குது. பித்தஉடம்பு வேற” எனச் சொல்லி சிரித்தபடியே சாமிநாதபிள்ளை தனது ஜாகைக்குத் திரும்பியிருந்தார். கோவில்பணியாள் ராகவையாவைத் தேடிவந்தபோது அவன் ஈரத் தலையைத் துவட்டிக்கொண்டிருந்தான்.

அவனை சாமிநாதபிள்ளை கூப்பிடுவதாகச் சொன்னார் கணக்கு பிள்ளை.

எதற்காக அவனைக் கூப்பிடுகிறார் எனத்தெரியாமல் பயமாக இருந்தது. அவசரமாக உடையை மாற்றிக்கொண்டு நெற்றியில்

திருந்று வைத்தபடியே அவன் சாமிநாதபிள்ளை தங்கியிருந்த வீட்டை நோக்கி ஓடினான்.

இப்போது கதவு திறந்து கிடந்தது. கூடத்தில் யாரையும் காணவில்லை. உள் அறையில் ஒரு மரநாற்காலியில் கண்ணாடி முன்பாக உட்கார்ந்திருந்தார் சாமிநாதபிள்ளை. கிட்டு அவரது தலையில் இருந்த நரைமயிர்களைத் தேடிப் பிடுங்கிக்கொண்டிருந்தார்.

தான் வந்திருப்பதை அறிவிப்பதைப் போல தொண்டையைச் செருமினான் ராகவையா.

கண்ணாடியிலிருந்து முகத்தைத் திருப்பியபடியே “உன் பேரு என்ன சொன்னே” எனக் கேட்டார் சாமிநாதபிள்ளை.

“ராகவையா” என்றான்.

“நேத்து நான் மிரட்டுனதைக் கண்டு பயந்துட்டயா” எனக் கேட்டார்.

ஆமாம் எனத் தலையாட்டினான்.

“நிதானம் தவறிப்போயிருந்தேன். ஆமா, பூந்தி வாங்க சத்திரப்பட்டி வரை இருட்டில நடந்தா போயிருந்தே.”

மௌனமாகத் தலையாட்டினான்.

“உனக்கு பூந்தி பிடிக்குமா” எனக் கேட்டார்.

பதில் சொல்லாமல் அமைதியாக நின்றிருந்தான்.

“கிட்டு, கிட்டய்யா, உள்ளே இருந்து அந்தப் பூந்தியைக் கொண்டு கிட்டு வா” என்றார்.

ஒரு இலையில் கலர்பூந்தி வைத்துக் கொண்டுவந்தார் கிட்டு.

“ஆள் போட்டு செய்து குடுத்தாங்க, நல்லா ருசியா இருக்கு சாப்பிடு” என்றார்.

அதைக் கையால் தொடாமல் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தான் ராகவையா.

“நீயா சாப்பிடுறயா, இல்ல ஊட்டிவிடனுமா” எனக் கேட்டார்.

இரண்டேயிரண்டு பூந்தியை எடுத்து வாயிலிட்டுக்கொண்டான். நாக்கில் பட்டவுடனே கரைந்து போனது. இனிப்பு நாக்கில் கரைந்தது.

“நல்லாயிருக்கா” எனக்கேட்டார்

ஆமாம் என தலையாட்டினான்.

“உங்க அப்பாரு நாயனக்காரரா” எனக்கேட்டார்.

அதற்கும் தலையாட்டினான்.

“யோவ் கிட்டு, நாலணா எட்டணா இருந்தா எடுத்துட்டு வா.

aedahamlibrary

இந்தப் பய பேசுறதுக்குப் காக கேட்கான்” என்றார் சாமிநாதபிள்ளை.

கிட்டு அதைக்கேட்டு சிரித்தார். ராகவையாவும் சிரித்தான். பிறகு தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு சொன்னான்,

“காலையில் நீங்க வாசிச்சதை ஒளிஞ்சிருந்து கேட்டேன்.”

“எப்படி இருந்துச்சி?”

“உடம்பெல்லாம் சந்தனம் பூசிகிட்ட மாதிரி இருந்துச்சி” என்றான்.

“கேட்டயா கிட்டு, என்ன சொல்றானு, சந்தனம் பூசிகிட்ட மாதிரி இருந்துச்சாம். இவன் ரசிகன்ய்யா, நம்ம ஞானஞன்யங்களுக்குக் காதே கிடையாது” என்றார் சாமிநாதபிள்ளை.

ராகவையா லேசாகப் புன்னகைத்தான்.

“உள்ளே போயி சாப்பிடு” எனச்சொல்லியபடியே அவர் நியூஸ் பேப்பரைப் படிக்கத் துவங்கினார்.

கிட்டய்யா அவனை அழைத்துக்கொண்டுபோய் இலைபோட்டு சாப்பிட வைத்தார். அவன் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது கிட்டய்யா சொன்னார்.

“நீ அதிர்ஷ்டக்காரப்பய. யாரையும் அய்யா இப்படி கூப்பிட்டு சாப்பாடு போட்டது கிடையாது. அன்பா பேசினது கிடையாது. உன்மேல ஏதோவொரு பாசம். நீ ஓடிப்போயி உன் நாதஸ்வரத்தை எடுத்துக்கிட்டு வந்து அவர் முன்னாடி ஒரு கீர்த்தனை வாசிச்சிக்காட்டு, நல்லா வாசிச்சா சந்தோஷப்படுவார்.”

ராகவையா தலையாட்டினான். வேகமாக சாப்பிட்டு முடித்து இலையை குப்பைத்தொட்டியில் போட்டுவிட்டு தனது நாதஸ்வரத்தை எடுத்துக்கொண்டுவர ஓடினான். அவன் நாதஸ்வரத்தோடு திரும்பி வந்தபோது காரில் ஏறி வெளியே கிளம்பிப் போய்க் கொண்டிருந்தார் சாமிநாதபிள்ளை.

எங்கே போகிறார்கள் என கணக்குபிள்ளையிடம் கேட்டான்.

“லேனா செட்டியார் வீட்டுக்கு, மதியச்சாப்பாடு அங்கேதான்.”

“திரும்ப எப்போ வருவாங்க?” எனக்கேட்டான்.

“நிதானத்துல இருந்தா இன்னைக்குக் கச்சேரி. இல்லேன்னா காலையில் கேட்டதுதான் கச்சேரி” எனச் சொல்லி சிரித்தார் கணக்குப்பிள்ளை.

அவர் சொன்னதுபோலவே அன்றைக்கு மாலையில் ஆயிரம் பேருக்கு மேல் திரண்டிருந்தும் சாமிநாதபிள்ளை கச்சேரிக்கு வாசிக்க வரவேயில்லை. அவர் செட்டியார் வீட்டு மெத்தையில் உறங்கிக்

கொண்டிருந்தார் என்றார்கள்.

யாரும் அவரை எழுப்பிவிட முயலவில்லை. கூட்டம் இரவு பத்துமணிவரை காத்திருந்து கலையத் துவங்கியது. மடத்து சாமிகளுக்கு உள்ளூர வருத்தம். அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளவில்லை. இரவில் ஒரு ஆளை காருடன் அனுப்பி லேனா செட்டியார் வீட்டு வாசலில் நிற்கச் சொல்லியிருந்தார். சாமிநாதபிள்ளை மறுநாள் காலை ஒன்பதரை மணிக்குத்தான் விழித்துக்கொண்டார். இனிப்போய் எப்படி மடத்து சாமிகளை சந்திப்பது என கிட்டய்யாவை அனுப்பி தனது வாத்தியங்களை எடுத்துக்கொண்டு வரச்சொல்லிவிட்டு அப்படியே திருச்சி கிளம்பிப் போய்விட்டார்.

ஒருவேளை திரும்பி இன்னொரு நாள் வந்து சாமிநாதபிள்ளை வாசிப்பார் எனக் காத்துக்கொண்டேயிருந்தான் ராகவையா. ஆனால் அவர் திரும்பி வரவேயில்லை. தன்மீது எதற்காக சாமிநாதபிள்ளை பரிவுகொண்டார். ஏன் தனக்கு பூந்தி கொடுத்து சந்தோஷப்படுத்தினார் என யோசித்துக்கொண்டேயிருந்தான்.

பின்னொரு நாள் கோவில் கணக்குப்பிள்ளை ராகவையாவிடம் சொன்னார்,

“நம்ம ஊர்ல பண்ணுன மாதிரியே திருச்சேறை கோவில்ல வாசிக்கப் போயி போதையில் சாமிநாதபிள்ளை தூங்கிட்டார். ஆனா ஊர்காரங்க என்ன செஞ்சாங்க தெரியுமா, பட்டினம் ராமஸ்வாமிபிள்ளையை கூட்டிக்கிட்டு வந்து சாமி ஊர்வலத்துக்கு வாசிக்க வச்சிட்டாங்க. சாமி வீதிவுலா முடிஞ்சி கீழ வாசலுக்கு வந்தபோது சாமிநாதபிள்ளைக்கு முழிப்பு வந்துருச்சி, மனுசன் போதை தெளிஞ்சதும் ஒரு குடம் தண்ணியைத் தூக்கித் தலையில் ஊற்றிக்கிட்டு அப்படியே ஈரத்தோட ஓடி வந்து தெருவில் நாதஸ்வரத்தோட நிக்குறார்.

கோவில் நிர்வாகிகளுக்கு ஒரே பயம், என்ன நடக்கப்போகுதோனு அவங்களை விட ராமஸ்வாமி பிள்ளைக்கு ஒரே கிலி. மனுசன் நிக்குற வெறிய பார்த்தா நரசிம்மம் மாதிரி நம்ம வயிற்றைக் கிழித்துப் போட்டுறப் போறானோனு. ஆனா அவர் ஒண்ணுமே செய்யலை. சீவாளியை எடுத்து வாயிலே வச்சார். தோடி வாசிக்கத் துவங்கியதும் மேகத்துல சஞ்சரிக்கிறது மாதிரி எல்லோரும் மிதக்க ஆரம்பிஞ்சாங்க. அப்படியொரு பிரவாகத்தை அவர்கள் கேட்டதே யில்லை. பனங்களளுல விழுந்த ஈ மாதிரி கிறங்கிப்போயிருந்தார்கள். வாசித்து முடியும்போது இரவு மணி இரண்டரை, பல்லக்கிலிருந்த சிவனும் அத்தனை நேரம் வீதியிலே நிற்குகொண்டிருந்தார். ஆனால்

அவர் வாசித்து முடித்தவுடன் ராமஸ்வாமி போய் அவரது காலில் விழுந்து இத்தனை நேரம் தான் இசைத்த அத்தனையும் அழித்து மெழுகிவிட்டார்கள். இதுக்கு மேல சொல்ல எதுவுமில்லை எனக் கண்ணீர் மல்கினார்.

சாமிநாதபிள்ளை எதுவும் பேசவில்லை. விடுவிடுவென தனது நாதஸ்வரத்தை அதே இடத்தில் வைத்துவிட்டு நடந்துபோய்விட்டார். “நமக்கு அதிர்ஷ்டமிருந்தாதான் அவர் இசையைக் கேட்க முடியும். பொன்னும் மணியும் கொட்டி குடுத்தாலும் அந்த வாசிப்பு கிடைக்காது.”

ராகவையா இந்தச் சம்பவங்கள் எல்லாமும் ஏதோ நேற்று காலை நடந்து முடிந்தது போல அத்தனை நெகிழ்வோடு சொல்லிக் கொண்டே வந்தார். சைக்கிள் ஓட்டியபடியே அதைக் கேட்க கேட்க பக்கிரிக்கு வியப்பாக இருந்தது, எப்படி எல்லாம் நாதஸ்வரக் கலைஞர்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள், பேர் எடுத்திருக்கிறார்கள், அந்த கௌரவமும் பேரும் பெருமையும் நாமும் பெற வேண்டும்.

ராஜாவைப் போல கம்பீரமாக உடை உடுத்திக்கொண்டு மயிலிறகுக் குல்லாவோடு காரில் பவனி வர வேண்டும். அப்படி நினைக்கும் போதே மனது சந்தோஷத்தில் களிப்படைந்தது. அன்று முதல் மணிக்கணக்கில் தீவிரமாக சாதகம் செய்ய ஆரம்பித்தான்.

7

அருப்புக்கோட்டை

செல்போன் மணி அடித்தது. டிரைவர் தனது போனை எடுத்து பேசத் துவங்கினார்.

மருதமரங்கள் அடர்ந்த சாலையில் லாரி போய்க் கொண்டிருந்தது. கண்விழித்த ரத்னம் சோம்பல் முறித்தபடியே லாரி டிரைவரைப் பார்த்து சிரித்தார், போனை அணைத்துவிட்டு.

“நல்ல தூக்கமா” எனக்கேட்டார் டிரைவர்.

“அசதி, ராத்திரி சாப்பிடலை” என்றார் ரத்தினம்.

“ரெண்டு பேரு வாத்தியக்காரங்களா” எனக் கேட்டார் டிரைவர்.

“எப்படி கண்டுபிடிச்சீங்க.”

“பாகவதர் மாதிரியிருக்கிற தலைமயிரும், ஜிப்பா வும். நாயனம் வாசிக்கிற ஆட்களோனு தோணுச்சி” என்றார் டிரைவர்.

“மூதூர் கருப்பு கோவில் திருவிழாவுக்குப் போயி வாசிச்சோம். கொடுமுடியில ஒரு சாவுனு ராத்திரி போன் வந்துச்சி. அதான் கிளம்பிப் போய்க்கிட்டு இருக்கோம்” என்று பொய் சொன்னார் ரத்தினம்.

“எங்க பாத்தாலும் ஒரே ஆக்கிடெண்ட். முப்பது

வருஷமா நான் வண்டி ஓட்டுறேன். முன்னாடி இந்த பயமே கிடையாது. இப்போ எவன் குடிச்சிட்டு வந்து குறுக்கே வந்து விழுவானு தெரியலை. பயந்து பயந்துதான் வண்டி ஓட்டிக்கிட்டு இருக்கேன்” என சலித்துக்கொண்டார் டிரைவர்.

பக்கிரி பாதி கண்திறந்தபடியே தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவன் தலை லேசாக ஆடிக்கொண்டேயிருந்தது. ஏதோ கனவில் சஞ்சரிக் கிறான் போலும். ரத்தினம் பக்கிரியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

அருமையான வாத்தியக்காரனாக இருக்கிறான். ஆனால் முன்கோப மும் முரட்டுத்தனமும் இப்படியிருக்கிறதே, இவனால் எப்படி பெரிய விதவானாக வளர்ந்து நிற்கமுடியும்.

விட்டுக்கொடுத்துப் போவது ஒன்றும் கோழைத்தனமில்லையே, ஏன் அதைப் புரிந்துகொள்ள மறுக்கிறான் என நினைத்தபடியே அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்,

நாதஸ்வரம் வாசிப்பது என்பது தனக்கெல்லாம் ஒரு தொழில், வேலை. கற்றுக்கொண்டதை வைத்துக் கொண்டு இப்படி திருமணவீடு. கோவில் கச்சேரி என்று காலத்தை ஓட்டிவிட வேண்டியதுதான். ஆனால் பக்கிரி அப்படியில்லை. அவன் திறமைக்கும் உழைப்பிற்கும் பெரிய கச்சேரிகளும் பட்டங்களும் வீடும் வசதிகளும் விருதுகளும் அவனுக்குக் கிடைக்க வேண்டும். ஆனால் அதற்கு சரியான நேரம் கூடிவரவில்லை. திறமையிருந்தாலும் கைதூக்கிவிடுவதற்கு ஆள் வேண்டுமில்லையா, அவனை யார் தூக்கிவிடப்போகிறார்கள்.

ரத்தினம் எத்தனையோ இடங்களில் அவமானப்பட்டுவிட்டார், ஆரம்ப நாட்களில் அதை நினைக்கும்போது மனதில் பெரும் வருத்தமாக இருக்கும், இப்போதெல்லாம் பழகிப்போய்விட்டது.

அவமானங்களுக்கு பயந்தால் எப்படி வாழ்வது, யார்தான் அவமானப்படவில்லை. ஆளுக்கு ஒரு விதம். காசிருப்பவன் யாரையும் அவமானப்படுத்த யோசிப்பதேயில்லை. அதைப் பல தடவைகள் ரத்தினம் அனுபவித்திருக்கிறார்.

தேர்தல் எப்போது வரும் என அரசியல்வாதிகளை விடவும் கிராமியக் கலைஞர்கள் தான் அதிகம் காத்துக்கொண்டிருப்பார்கள். தேர்தல் அறிவித்துவிட்டால் அதன்பிறகு தினம் கைநிறைய காசு சேரும். ஒரு நாளைக்கு நாலைந்து நிகழ்ச்சிகள், பிரியாணி, பாட்டில் என வேண்டியதை எல்லாம் அனுபவிக்கலாம்.

தேர்தல் நாட்களில் துட்டு பார்க்க முடியாதவன் வேறு எப்போதும் சம்பாதிக்க முடியாது என்பார் ரத்தினம்.

தேர்தல் தேதி அறிவிக்கப்பட்டு வேட்பாளர் பட்டியல் வெளியான தும் ரத்தினம் செட்டிற்கும் அப்படியான யோகம் அடிக்கவே செய்தது. ஒரே நேரம் மூணுகட்சி ஆட்களும் அவர்களை கூப்பிட்டு விட்டிருந்தார்கள்.

ரத்தினம் அதில் எம்ஆர்கே நிற்கிற கட்சிக்கு வாசிக்கப் போனால் போதும் என பக்கிரியிடம் சொன்னார்.

“யாரு காசு நிறைய தர்றாங்களே அவங்களுக்கு வாசிக்க வேண்டியது தானே. இதுல என்ன எம்ஆர்கே, ஆளுங்கட்சினு” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அப்படியில்லை பக்கிரி, எம்ஆர்கேதான் எப்படியும் ஜெயிக்கப் போறாரு. அவருகூட இப்பவே ஒட்டிக்கிட்டா பின்னாடி நமக்கும் ஏதாவது சில்லறை கிடைக்கும். அத்தோட பிரச்சாரத்துக்கு வர்ற சினிமா நடிகர்கள் கூட வாசிக்கலாம். பெருமையா இருக்கும்லே.”

“அப்போ அழகேசன் ஆட்கள் கோவிச்சிக்கிட மாட்டாங்களா.”

“அதுக்கு நம்ம தங்கவேலுவை அனுப்பி வச்சிருவோம்.”

“அவன் இப்போதான் பழகிக்கிட்டு இருக்கான்.”

“அது போதும் தேர்தலுக்கு வாசிக்க. அவன் நம்ம பையன், உறவா போயிட்டான். வேலை குடுத்த மாதிரியும் ஆச்சு. ஒட்டிக்கு ரெட்டி வருமானமும் கிடைக்கும் என்ன சொல்லுறே.”

“தங்கவேலு கூட யாரப் போடுறது.”

“தவிலு மட்டும் செந்திலைப் போட்டுவோம். அவன் நல்லா வாசிப்பான்.”

“குடி ஓவர்ண்ணே.”

“குடிச்சிட்டுப் போறான் விடு. இப்போதான் பள்ளிக்கூட பையன் கூட குடிக்கிறானே” என்றார் ரத்தினம்.

“எம்ஆர்கே என்னைக்கு நாமினேஷன் தாக்கல் பண்ணப் போறாரு” என தண்டபாணி அண்ணன் குறுக்கிட்டுக் கேட்டார்.

“வர்ற வெள்ளிக்கிழமை. அதுக்குத்தான் நம்மளை முன்னாடியே வரச்சொல்லியிருக்காங்க. காலையில் போயி அருப்புக்கோட்டைக்கு ஒரு எட்டு போய்ப் பாத்துட்டு வந்துருவோம்” என்றார் ரத்தினம்.

“எந்த வீட்ல போயி பாக்குறது, ரெண்டு பொண்டாட்டியாச்சே” என நக்கலாகக் கேட்டான் பக்கிரி.

“வீட்டில் இல்லை. ரைஸ்மில்லில். அங்கேதான் எம்ஆர்கே அண்ணன் இருப்பாரு.”

“நாங்களும் வரணுமா” எனக்கேட்டார் பழனி. அவருக்கு எம்ஆர்கேயைப் பிடிக்காது.

“நாங்க ரெண்டு பேர் போயி பேசிட்டு வந்துருறோம். நீங்க ஜோலியைப் பாருங்க” என்றார் ரத்தினம்.

பழனி எம்ஆர்கேயை மோசமான கெட்டவார்த்தையில் திட்டினார். அதைக்கேட்டு பக்கிரிக்கு சிரிப்பாக வந்தது. தண்டபாணி அண்ணனும் சிரித்துக் கொண்டார்

அவர்கள் இருவரும் அருப்புக்கோட்டையில் உள்ள அருணா ரைஸ் மில்லுக்கு மாலையோடு போய் எம்ஆர்கே அண்ணனைப் பார்க்க நின்றுருந்தார்கள். அவர்களுக்கு முன்னதாகவே ஒரு ஆள் பெரிய ரோஜாப்பூ மாலையோடு நின்றுருந்தான். ஆள் உயர மாலையாக இருந்தது. ஆனால் மணமேயில்லை.

எம்ஆர்கே கரைவேஷ்டி சட்டையில் இருந்தார். காலையில்தான் தலைமயிரை டை அடித்திருக்கக்கூடும். அதிக கறுப்பாக இருந்தது. மீசையை ஏற்றிவிட்டிருந்தார்.

அவர்கள் எம்ஆர்கே அண்ணனுக்கு மாலை போட்டதும் அவர் சிரித்த முகத்துடன் “ஒரு மாசத்துக்கு வேற எங்கேயும் போயிரக் கூடாதுறா” என்றார்.

“கூடவே இருக்கேன்னே” என்றார் ரத்தினம்.

“நாமினேஷன் தாக்கல் பண்ணப் போற அன்னைக்கு பத்து நாதஸ்வரம், தவிலு, கரகம், ஓயிலாட்டம், குறவன் குறத்தி, பொய்க்கால் குதிரைனு அமர்க்களப்படணும்.”

“செய்திரலாம்னே.”

“நீதான்கூட இருந்து செய்யணும். செல்வகுமாருதான் எலக்கூன் பொறுப்பைப் பாத்துக்கிடுறான். அவன்கிட்ட சொல்லிடுறேன், பணம் எவ்வளவு வேணும்னாலும் குடுப்பான்.”

“அதெல்லாம் கேட்டு வாங்குகிடுறேன்னே.”

“உன்கூட ஆட்டக்காரிக இருக்காங்களா.”

“தெரிஞ்சு பொம்பளை பிள்ளைக இருக்குன்னே.”

“இளவயசு பிள்ளைகளா பத்து இருபது வேணும். சினிமா ஸ்டார் மாதிரி செவப்பா இருக்கணும்.”

“சினிமா நடிகைகளையே கூப்பிட வேண்டியதுதானே.”

“அவங்க எல்லாம் ரெண்டாவது ரவுண்ட் வருவாங்க. இது நம்ம மீட்டிங் ஆரம்பிக்கும் முன்னாடி கூட்டம் சேக்கணும்லே.”

“சொல்லி வச்சிருறேன்னே.”

“கருப்பாயி ஆட்டம் ஆடுவானே ஒரு பய. அவன் பேரு என்ன.”

“சித்ரவேலு.”

“அவனையும் ஏற்பாடு பண்ணு, காமெடியா பண்ணுவான். அவனை வச்சே நமக்கு ஒட்டு கேட்க வைப்போம்.”

“போக்குவரத்துக்கு எங்களுக்குனு ஒரு காரை ஒதுக்கி குடுத்துற சொல்லுங்கண்ணே.”

“எத்தனை பேர்டா நீங்க.”

“ஆறு பேருண்ணே.”

“ஒரு வேனு குடுக்கச் சொல்றேன். எலக்ஷன் முடியுற வரைக்கும் அது உங்களுக்குத்தான் போதுமா.”

“அது போதும்ணே.”

“வேற எது வேணும்னாலும் குமாரைக் கேட்டுக்கோ.”

“ஆகட்டும்ணே.”

அவரைப் பார்க்க பஸ் கம்பெனி முதலாளி ராஜேஸ்வரன் வந்திருந்தார். ரத்தினமும் பக்கரியும் செல்வகுமாரைத் தேடிக்கொண்டு போனார்கள். செல்வகுமார் தன் கைப்பையிலிருந்து ஐந்து கட்டு நூறு ரூபாய்களைத் தூக்கி போட்டான்.

“ஐம்பதாயிரம் இருக்கு. இதை அட்வான்ஸா வச்சிக்கோங்க. வேண்டியதை ஏற்பாடு பண்ணுங்க” என்றான் செல்வகுமார்.

“அய்யா ஒரு வேன் குடுக்கச் சொன்னாரு” என்றார் ரத்தினம்.

“அது நாமினேஷன் தாக்கல் பண்ணப் போற அன்னைக்கு ரெடி பண்ணிருவோம்.”

“அண்ணே இந்தத் தடவை லட்சம் ஒட்டுல ஜெயிக்கப்போறாரு பாருங்க” என்றார் ரத்தினம்.

அதை செல்வகுமார் கேட்டுக்கொண்டதாகவே தெரியவில்லை. அவர்கள் ஐம்பதாயிரம் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தவுடன் பக்கிரி சொன்னான்,

“லட்டு மாதிரி தூக்கிக் குடுத்துட்டாங்க.”

“அவங்க பணமா என்ன, ஊரை அடிச்சி சம்பாதிச்ச காகதானே. இவங்க கிட்ட கறக்குற மட்டும் கறந்துரணும்” என்றார்.

“அவங்களைப் பற்றி உங்களுக்கு இன்னும் தெரியலை. நம்மளை ஊர்ஊரா இழுத்து அடிச்சிட்டு இத்தோட நம்ம கணக்கை முடிச்சி விட்டுவாங்க பாருங்க.”

“அதெல்லாம் நான் பாத்துகிடுறேன். முதல்ல போயி அஸன் கடையில பிரியாணி சாப்பிடுவோம் வா.”

ரத்தினம் முகத்தில் சந்தோஷம் பூரித்துப்போயிருந்தது.

○

நாமினேஷன் தாக்கல் பண்ணுவதற்காக எம்.ஆர்கே விருதுநகர் கலெக்டர் அலுவலகத்தின் முகப்பில் வந்து இறங்குவதற்குள் இரண்டாயிரம்பேர்கள் திரண்டிருந்தார்கள். பக்கிரியும் ரத்தினமும் நாதஸ்வரம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சரவெடிகள் அதிர்ந்துகொண்டிருந்தன.

காரை விட்டு இறங்கி எம்.ஆர்கே நடந்து வருவார். நாம் அவர் முன்னால் வாசித்துக்கொண்டே போக வேண்டும் என ரத்தினம் சொல்லியிருந்தார். ஆனால் கார் நிற்கவேயில்லை. கூட்டம் அவர்களைத் தள்ளிக்கொண்டு ஓடியது. எம்.ஆர்கே நேரடியாக கலெக்டர் அலுவலக வாசலினுள் போய் இறங்கினார். போலீஸ் கூட்டத்தைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டிருந்தது. கரை வேஷடிகள் சரசரக்க அவர்கள் உள்ளே கிளம்பிப் போவதை நாதஸ்வரம் வாசிப்பதை நிறுத்திவிட்டு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் ரத்தினம்.

இதற்குப் போய் நாம் ஏன் காலையில் இருந்து வெயிலில் நின்று வாசித்துக்கொண்டிருந்தோம் என எரிச்சலாக வந்தது. அவர்கள் காலையில் சாப்பிடவுமில்லை.

கலெக்டர் அலுவலக வாசலிலுள்ள ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு வரலாம் என அவர்கள் நடந்தார்கள். திடீரென் ஆயிரம்வாலா சரவெடி வெடிக்க வந்து இறங்கினார் எதிர்க்கட்சி அழகேசன். அவர் கூடவும் இருபது கார்கள் வந்திருந்தன. அவர்கள் பேண்டு வாசிப்பவர்களைக் கொண்டுவந்திருந்தார்கள். பெரிய டிரம்மை அடித்து அமர்களப்படுத்தினார்கள். போலீஸ்காரர்கள் அவர்களை ஒருபுறமாக ஒதுக்கி உள்ளே அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஹோட்டலில் உட்கார்ந்து சாப்பிடுவதற்கு இலை போடும்போது எம்.ஆர்கே கார் புறப்படுவது தெரிந்தது. கூடவே ஐந்தாறு கார்கள்

aedahamlibrary

கிளம்பின. அப்போது ரத்தினத்தின் போன் அடித்தது.

“எங்க போய் தொலைஞ்சீங்க.”

“இங்கனதான் சாப்பிட்டுக்கிட்டு இருக்கோம்.”

“அந்த மசிரை முன்னாடியே செய்ய வேண்டியதுதானே. அண்ணன் குலசாமி கோவிலுக்குப் போறாரு, கிளம்பி வந்துருங்க.”

“எந்தக் கோவிலு?”

“கோட்டூர், அவருக்கு முன்னாடி நீங்க போயிரணும், வேணு உங்ககிட்ட தானே இருக்கு.”

“சாப்பிட்டுக் கிளம்புறோம்.”

“ஏன்டா சொல்றது புரியலை. மயிரு” எனத்திட்டினான் செல்வ குமார்.

இலையை அப்படியே மடக்கிவிட்டு எழுந்து வேளை நோக்கி ஓடினார்கள். எம்ஆர்கே கோட்டூர் வந்து சேருவதற்கு எப்படியும் ஒரு மணிநேரமாகும். அதற்குள் போய்விடலாம் என அவர்கள் கண்மாய் பாதை வழியாக வேளை விட்டார்கள். மண்பாதையது, பள்ளமும் மேடுமாக இருந்தது. வண்டிக்குள் உட்கார முடியவில்லை. தூக்கித் தூக்கிப் போட்டது.

அவர்கள் கோட்டூருக்குள் போனபிறகுதான் எது எம்ஆர்கேயின் குலசாமி எனக்கேட்காமல் வந்தது தெரிந்தது. உள்ளூர் ஆளை விசாரித்து அவர்கள் பாவாடைக்காரி கோவிலுக்கு முன் போய் நின்றபோது எம்ஆர்கேயின் கார் வந்திருக்கவில்லை.

நாதஸ்வரம் தவிலை எடுத்துக்கொண்டு ரெடியாக நின்றார்கள். பசி வயிற்றைப் பிசைந்தது. தண்ணீராவது குடிக்கலாம் என டிரைவரிடம் கேட்டபோது “தண்ணி பாட்டில் போகும்போது வாங்கணும்னே” என்றான்.

மதியம் வரை அவர்கள் பாவடைக்காரி கோவிலில்தான் நின்றிருந்தார்கள். எம்ஆர்கே வரவேயில்லை. குமாருக்கு போன் செய்தால் அவன் எடுக்கவேயில்லை. இனி காத்திருக்க வேண்டாம் என அவர்கள் கிளம்பி அருப்புக்கோட்டையில் இருந்த ரைஸ்மில்லுக்குப் போனார்கள்.

குமார் அவர்களைப் பார்த்தவுடன் கத்த ஆரம்பித்தான்.

“எங்க போயி தொலைஞ்சீங்க, அண்ணன் கேட்டாரு.”

“கோட்டூர்ல இருந்தோம். அண்ணன் அங்கே வரலையே” என தயங்கித் தயங்கிச் சொன்னார் ரத்தினம்.

“திடீர்னு மினிஸ்டர் வந்துட்டாரு. ரெண்டு பேருமா இருக்கன்குடி கோவிலுக்குப் போயிட்டாங்க. உங்களுக்கு எல்லாம் துட்டு குடுக்கிறது வேஸ்ட். கோவில்ல போயி இறங்கினா வாசிக்க ஒரு பய கிடையாது.”

“எங்களுக்கு எப்படிண்ணே தெரியும்?”

“கூடவே திரியணும்டா. நீங்க ஓசியில் திங்குறதுக்கு அலையுறீங்க. எனக்கு என்னமோ நீங்க சரிப்பட மாட்டீங்க. பேசாமல் வேணை ஒப்படைச்சிட்டு கிளம்புங்க.”

“இப்படி சொன்னா எப்படிண்ணே. எங்களுக்கு அண்ணன் ப்ரோகிராம் தெரியாதுல்லே.”

“அது என் தப்புனு சொல்லுறயா.”

“இல்லேண்ணே. இனிமே கரெக்டா நடந்துகிடுறோம்.”

“துட்டுவாங்குற மசிருக்குல்லே அக்கறையிருக்கணும்” என குமார் அசிங்கமாகத் திட்டினான்.

பக்கிரிக்குக் கோபம் தலைக்கு ஏறியது. ஆனால் ரத்தினத்திற்காக அமைதியாக இருந்தான்.

“அண்ணனை ஒரு தடவை பாத்து சொல்லிட்டுக் கிளம்புறோம்” என்றார் ரத்தினம்.

“நீங்க போயிட்டு காலையில் வாங்க. அண்ணனை அப்போ பாத்துகிடலாம்” என்றான் குமார்.

“இல்லே இருக்கோம்” என்றார் ரத்தினம்.

ஏன் இப்படி இவர்களிடம் பணிந்து போகிறார் என பக்கிரிக்கு எரிச்சலாக வந்தது.

அவர்கள் இரவு வரை வெறுமனே காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பதினோரு மணிக்கு அவர்கள் கிளம்பியபோது வேன் டிரைவர் அவர்களுக்கு வேறு வண்டி நாளைக்கு வரும் என்றான்.

மறுநாள் காலை அவர்கள் தயாராகி இருந்தபோது வேன் எதுவும் வரவில்லை. குமாருக்கு போன் பண்ணினார்கள். அவன் எடுக்கவில்லை. நாமாகப் போய்விட வேண்டியதுதான் என அவர்கள் பஸ் பிடித்து அருப்புக்கோட்டை போய் இறங்கினார்கள். ரைஸ்மில்லில் நாலைந்து ஆட்கள் மட்டும் இருந்தார்கள்.

எல்லோரும் காலையில் பாளையம்பட்டி போய்விட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

அங்கே எப்படிப் போவது எனத்தெரியாமல் ரைஸ்மில்லிலே காத்துக்கிடந்தார்கள்.

“நம்மளை வேணும்னே அவமானப்படுத்துறாங்க. காசைத் திருப்பிக் குடுத்துட்டு போய்க்கிட்டே இருப்போம்” என்றான் பக்கிரி.

“உனக்கு விபரம் பத்தாது. நான் பாத்துகிடுறேன். சும்மா இரு” என எரிச்சலோடு சொன்னார் ரத்தினம்.

அன்றும் இரவு வரை ரைஸ்மில்லில் காத்திருந்ததுதான் மிச்சம். பத்தரை மணிக்கு ஒரு காரில் குமார் வந்து இறங்கினார். அவனைக் கண்டதும் ரத்தினம் பின்னாடியே ஓடினார்.

“உங்களை யாருடா வரச்சொன்னது. அண்ணே சொந்தவேலையா இன்னைக்கு பாளையம்பட்டி போயிருந்தார். அப்படியே மதுரைக்கு போயிட்டோம். வெள்ளிக்கிழமைதான் வேட்பாளர் அறிமுகக் கூட்டம். அதுக்கு வந்தா போதும்.”

“எத்தனை மணிக்குண்ணே.”

“முனு மணிக்குப் பொட்டலுக்கு வந்துரு, கூட பத்து கரகாட்டகாரிகள். பொய்க்கால் குதிரை. குறவன் குறத்தி எல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணிரு.”

“செஞ்சிருறேன்னே.”

“நீங்க சாப்பிட்டிங்களா?”

“இல்லே.”

“முதல்ல போயி ரெட்டியார் கடையில் சாப்பிடுங்க அங்க அக்கவுண்ட் இருக்கு. சரக்கு வேணும்னா சுப்புகிட்ட கேட்டு வாங்கிக்கோங்க.”

“சரிண்ணே.”

“இந்த புது போனை வச்சிக்கோ. காரியாபட்டில ஒரு கடைக்காரன் குடுத்தான். சைனா போனு.”

சந்தோஷத்துடன் ரத்தினம் வாங்கிக்கொண்டான்.

புதுபோனுடன் அவன் பக்கிரி அருகில் வந்து போனைத் தூக்கிக் காட்டினான்

“குமாரு அண்ணே குடுத்தாப்டே. நாம கோவிச்சிட்டுப் போயிருந்தா யாருக்கு நட்டம்? சரக்கு பிரியாணி ரெண்டும் ரெடியா இருக்கு. கிளம்புங்க.”

“இந்தப் போனு ஒரு தினுசா இருக்கு” என்றான் பக்கிரி.

“சைனாக்காரன் போன். அப்படித்தான் இருக்கும்.”

அன்றைக்கு அவர்கள் நிறைய குடித்தார்கள். சாப்பிடப்போவதற்குள் கடை மூடிவிடவே ரோட்டுக்கடையில் இட்லி சாப்பிட்டுவிட்டு

aedahamlibrary

ரைஸ்மில்லிலே வந்து படுத்துக்கொண்டார்கள்.

○

வெள்ளிக்கிழமை வேட்பாளர் அறிமுகவிழாவிற்கு ஆட வேண்டும் என எந்த ஆட்டக்காரியைக் கூப்பிட்டாலும் ப்ரோகிராம் இருக்கிறது என மறுத்தார்கள்.

ஆள் கிடைக்காவிட்டால் என்ன செய்வது என ரத்தினம் திண்டுக்கல் வரை போய்வந்துவிட்டார். ஆள் கிடைத்தபாடில்லை. முடிவாக வியாழக்கிழமை இரவு நரிக்குடியில் இருந்து ஐந்து ஆட்டக்காரிகள் மட்டுமே வருவதாக ஒத்துக்கொண்டார்கள். பொய்க்கால் குதிரை, குறவன் குறத்தி எல்லாம் பேசி ஏற்பாடு செய்திருந்தார் ரத்தினம்.

பத்தாயிரம் பேர் உட்காருமளவு பெரிய பந்தல் போட்டிருந்தார்கள். வேலை இன்னமும் முடியவில்லை. அப்போதுதான் அலங்காரத்துணிகட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். ரத்தினம் மேடையில் நின்று பார்த்தார். இவ்வளவு ஆயிரம் ஜனங்கள் முன்னால் வாசிக்கப்போகிறோம். முக்கியமான தலைவர்கள்கூட அன்று அதைக்கேட்பார்கள். நினைத்துப் பார்க்கவே சந்தோஷமாக இருந்தது.

○

நாலு மணி ஆகியும் சொன்ன ஆட்டக்காரிகள் ஒருவரும் வந்துசேரவில்லை. ஆனால் கூட்டம் வரத்துவங்கியிருந்தது. லாரி லாரியாக வந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பேசி ஏற்பாடு செய்ததில் குறவன் குறத்தி மட்டுமே வந்திருந்தார்கள். அவர்களை மட்டும் ஆடவிட்டிருந்தார் ரத்தினம்.

ஐந்து மணிக்கு ஒரு வேனில் வந்து இறங்கினார்கள் நரிக்குடி ஆட்டக்காரிகள். ஒரு பெண்கூட இளமையாக இல்லை. முப்பது வயதுக்கும் மேலான ஆட்டக்காரிகள். அவர்களின் முகவெட்டும் திருத்தமாக இல்லை. கூட ஒரு பழன் காமிக் ஆளைக் கூட்டி வந்திருந்தார்கள்.

இதை வைத்து சமாளிக்க வேண்டியதுதான் என அவர்களை ஆடவிட்டு பழன் காமிக் போட்டு நேரத்தை ஒட்டினார் ரத்தினம்.

அப்போது ஒரு பஸ் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து கையில் கிதார், டிரம்ஸ், இத்யாதிகளுடன் இருபது பேர் சிவப்பு வண்ண டிரஸ்

aedahamlibrary

அணிந்து கம்பீரமாக வந்து இறங்கினார்கள். அவர்களுடன் கூலிங் கிளாஸ் அணிந்த இளம்பெண்களும் வந்திருந்தார்கள். ஆடல்பாடல் நிகழ்ச்சி நடத்த மதுரையிலிருந்து கொண்டுவந்துள்ளதாகச் சொன்னார்கள்.

அவர்கள் மேடையேறி நிகழ்ச்சி நடத்த துவங்கியதும் ஜனத்திரளாக அதிர ஆரம்பித்தது. ஏழு மணி வரை அவர்கள் ஆடிப்பாடி மக்களை சந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். எட்டு மணிக்கு கூட்டம் துவங்கி பதினோறு மணிக்கு முடிவடைந்தது. பத்தாயிரம் பேருக்கும் மேலாகவே வந்திருப்பார்கள்.

ரத்தினம் சந்தோஷமாக செல்வகுமாரிடம் சொன்னான்.

“கூட்டம் திகிடு முகிடை வந்துருக்குண்ணே.”

“உன் புத்தியை காட்டிட்டிலே” என முறைத்தான் செல்வகுமார்.

“நான் என்ன செய்தேன்” என பம்மினார் ரத்தினம்.

“நீ ரைஸ்மில்லுக்கு வா வச்சிக்கிடுறேன்” என யாருடனோ போனில் பேசியபடியே கடந்து போனார் குமார்.

அவர்கள் ரைஸ்மில்லுக்குப் போனபோது ஒரே கூட்டமாக இருந்தது. ஓரமாக நின்றுகொண்டேயிருந்தார்கள். குமார் கட்சியாள் ஒருவரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தவன் ரத்தினத்தை பார்த்தவுடன் விடுவிடுவென அருகில் வந்து மூஞ்சில் ஓங்கி அறைந்தான்.

“அறிவுகெட்ட நாயி. குடுத்த காசை முழுங்கிட்டு, ஏமாற்றப் பாக்குறயா?”

“அடிக்காதீங்கண்ணே.”

“செருப்பாலே அடிப்பேன் நாயே” என தன் செருப்பைக் கழட்டி ஓங்கி அடித்தான். குமார்.

“விடுப்பா, குமாரு, விடு” என அவனை கட்சி ஆட்கள் தடுத்தார்கள்.

“சொளையா ஐம்பதாயிரம் வாங்கிட்டு போயிட்டு நாலு கிழடு கெட்டைகளைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்து ஆட விடுறான். நம்ம ஞானத்துக்கு கிட்ட சொன்னதாலே மதுரையில் இருந்த செவன்ஸ்டார் குருப்பை கூட்டிக்கிட்டு வந்தான். இல்லேன்னா மேடை நாறிப்போயிருக்கும்.

“இதுல என் தப்பு ஒண்ணுமில்லேண்ணே” என்றார் ரத்தினம்.

“எச்சிக்கலை நாயே, நீ பேசாதே. குடுத்த காசை எண்ணிவச்சிட்டு கிளம்புடா” என்றான் குமார்.

“இப்படி பேசுனா எப்படிண்ணே.”

“அண்ணன்கிட்ட சொன்னேன்னா போலிஸ்ல சொல்லி உள்ளே

aedahamlibrary

வச்சி ரவை ரவையாக உரிச்சிருவாரு. யார்கிட்ட வந்து உன் களவாணித்தனத்தைக் காட்டுறே.”

ரத்தினம் தன் வயதை மறந்து அழுதார். பக்கிரிக்கு என்னவோ போல இருந்தது. ஏன் இந்த மனுசனை இப்படி அவமானப்படுத்துகிறார்கள். பக்கிரி ஆத்திரத்துடன் குமாரை முறைத்தபடியே சொன்னான்,

“உங்க காசைக் கொண்டுவந்து குடுத்துருறோம்னே.”

“முதல்ல அதை செய்யி போ. போடா” என விரட்டிக்கொண்டிருந்தான் செல்வகுமார்

ரத்தினம் அப்போதும் அழுது கொண்டதானிருந்தார். அவரைத் தேற்றி அழைத்துக்கொண்டு வந்தான் பக்கிரி.

அவர் உடைந்துபோன குரலில் சொன்னார்,

“இதுல என் தப்பு ஒண்ணுமேயில்லை பக்கிரி.”

“விடுங்கண்ணே, ஈனப்பயலுக்க. இவங்க பிச்சகாசை மூஞ்சியில் தூக்கி வீசி எறிஞ்சிருவோம்.”

“ரூபா பாதி செலவாகிப்போச்சுப்பா.”

“என்னண்ணே சொல்லுறீங்க.”

“என் பொண்டாட்டி ரெண்டு தங்க வளையல் வாங்குனா, வீட்டுக்கு ஒரு டிவி வாங்கினோம்.”

“இப்போ பணத்துக்கு எங்க போறது?”

“வட்டிக்குக் கடன் வாங்க வேண்டியதுதான் வேற வழி என சொன்னபோது ரத்தினம் முகம் வேதனையில் ஓடுங்கிப்போயிருந்தது. அவர் பக்கிரியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு மெதுவாக நடந்தார்.

○

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு அவர்கள் குமாரிடம் வாங்கின தொகையைத் தந்தபோது அவன் கேட்டான்,

“என்னதுடா இது?”

“அன்னைக்கு பணத்தை திருப்பிக் கேட்டீங்கள்ளே.”

“அது ஏதோ வெறிச்சில பேசியிருப்பேன். டென்ஷனா இருந்தேன்லே. அதுக்கு காசை திருப்பிக் குடுக்குறதா.”

“இல்லேண்ணே, பணத்தை வாங்கிக்கோங்க” என்றான் பக்கிரி.

“ஏன்டா, அண்ணன் அடிச்சிட்டேன்னு கோபமா. எனக்கு உரிமை

aedahamlibrary

யில்லையா. நீங்க எல்லாம் யாருடா, உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சினைன்னா நான் வந்து நிக்கமாட்டனா. பணத்தை வச்சிக்கோங்க. நாகலாபுரத்துல சாயங்கலாம் மீட்டிங். வாசிக்க வந்துருங்க.”

“தோதுப்படாதுண்ணே” என்றார் ரத்தினம்.

“அவ்வளவு ஏறிப்போச்சா. அப்போ காசைக் குடு” எனப் பணத்தை வாங்கிக்கொண்டு சொன்னான் குமார்.

“எலக்ஷன் முடியும்டா. உங்களுக்கு இருக்கு வேடிக்கை.”

அவர்கள் பதில் சொல்லாமல் வெளியே கிளம்பி நடந்தார்கள். சாலையில் வெயிலேறியிருந்தது.

“தேர்தல் எந்தப் பயலுக்கும் நாம வாசிக்க வேண்டாம்பா. எல்லாம் மரியாதை கெட்ட பயலு” என்றார் ரத்தினம்.

“அதைத்தான் முதல்லயே சொன்னேன். நீங்கதான் கேட்கலை.”

“பட்டாத்தானே புத்திவருது. கிடைக்கிற வருமானம் போதும். கண்ட நாய்ப் பயலு கிட்ட எல்லாம் அடி உதை வாங்குறது கேவலமா இருக்கு.”

“இந்தக் கடனை அடைக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு, நீங்க தைரியமா இருங்க” என்றான் பக்கிரி.

ரத்தினம் தலையசைத்தபடியே ஏதோ யோசனையுடன் நடந்து வந்தார். சாலையில் தேர்தல் வாகனங்களின் ஒலிபரப்பு சப்தம் காதை துளைத்துக் கொண்டிருந்தது.

ரத்தினமும் பக்கிரியும் பயணம் செய்துகொண்டிருந்த லாரி சாலையோர உணவகம் ஒன்றை நோக்கித் திரும்பி நின்றது. டிரைவர் இறங்கியபடியே “இங்கேயே சாப்பிட்டிரலாம்” என்றார்

பக்கிரியின் தோள்மீது கைவைத்து எழுப்பியபோது அவன் உறக்கம் கலைந்து கொட்டாவி விட்டான். பிறகு லாரியை விட்டுக் கீழே இறங்கி முகம் சுழவிக்கொண்டான். அவர்கள் ஹோட்டல் எவரெஸ்ட்ஸ் லுள் நடக்கும்போது பக்கிரி சொன்னான்,

“பழனிக்கு போன் பண்ணிப் பாருங்கண்ணே. ஏதாவது பிரச்சினை யானு. யாராவது நம்மளைத் தேடுறாங்களானு தெரிஞ்சிக்கிடலாம்.”

தனது ஜிப்பாவில் இருந்த செல்போனை எடுத்து போன் செய்தார் ரத்தினம். மறுமுனையில் பதற்றமான குரலில் பழனி சொன்னார்,

“இங்கே ஒரே வெட்டு குத்தா இருக்குப்பா.”

aedahamlibrary

“அப்படியா. என்ன ஏதுனு விசாரிச்சி சொல்லுங்க. நானும் பக்கிரியும் ஒரு இடத்துக்குப் போய்க்கிட்டு இருக்கோம். வர்றதுக்கு நாலுநாள் ஆகும்.”

“பக்கிரி நம்பருக்கு போன் போட்டுக்கிட்டே இருந்தேன். அவன் எடுக்கவேயில்லை” என்றான் பழனி.

“ஆப் ஆகியிருக்கும், நீங்க என் நம்பருக்கே கூப்பிடுங்க” என்றார் ரத்தினம்.

பக்கிரி இதற்குள் உட்கார்ந்து இட்லி சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான். அருகில போய் உட்கார்ந்த ரத்தினம் கேட்டார்,

“உன் போனு என்னாச்சி.”

“அது கோவில்லயே கீழே விழுந்துருச்சி. ராத்திரியே பார்த்தேன். தேட முடியலை.”

“விடு, வேற வாங்கிக்கிடலாம். ஒரே வெட்டு குத்து கலவரமாம்.”

“டிவி நியூஸ்ல ஒண்ணும் போடல நானும் பார்த்துட்டேன்” என்றான் பக்கிரி.

ரத்தினம் பசியோடு சாப்பிடத் துவங்கினார். அப்போது எதிரே உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்த ஆள் ரத்தினத்தையே உற்று பார்த்துக்கொண்டிருந்துவிட்டு லேசாக சிரித்தபடியே கேட்டார்,

“என்னப்பா இங்கிட்டு, கச்சேரியா.”

அவர் யாரெனத் தெரியவில்லை. ஆனாலும் ரத்தினம் சிரித்தபடியே “கோவில் கொடை” என்று சொன்னார்.

“என்னை யாருனு தெரியலையா. இடவலம் ஜமீனுக்கு வாசிக்க வந்தீங்களே. ஞாபகம் இருக்கா அந்த திவான்” என்றார்.

ஆள் அடையாளம் நினைவிற்கு வந்துவிட்டது.

“பாத்து நாளாச்சுல்ல, அதான் முகம் மறந்து போச்சி, எப்படியிருக்கீங்க?” என்றார் ரத்தினம்.

“நல்லா இருக்கேன், ஜமீன் விஷயமா ஒரு ஜோசியரை பாக்க வந்தேன்” என்றார் திவான்.

“அய்யா நல்லா இருக்காங்களா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“வீட்டை வித்துட்டு இப்போ மெட்ராஸ் போயிட்டாங்க. அந்த வீட்டை இடிச்சி மாவுமில் கட்டிக்கிட்டு இருக்காங்க. அய்யா இருப்பு மெட்ராஸ்தான்” என்றார் திவான்.

இடவலம் ஜமீனின் அரண்மனை நினைவில் வந்து போனது. எவ்வளவு பெரிய மாளிகையை இடித்து மாவுமில் கட்டுகிறார்கள்

aedahamlibrary

என்பது வருத்தமாக வந்தது.

திவான் இலையை மடித்து எடுத்தபடியே சொன்னார்,

“நீங்க சாப்பிட்டதுக்கும் சேத்து நான் பில்லு குடுத்துறேன்.”

“இருக்கட்டும், வேணாம்” என்றான் பக்கிரி.

“வாத்தியக்காரங்களுக்குச் செய்ய வேண்டியது எங்க கடமையில்லே” என அவர் மொத்தபில்லுக்கு பணம் எடுத்துக் கொள்ளச்சொல்லி இரண்டு நூறு ரூபாய்களை நீட்டினார்.

லாரி டிரைவர் வியப்போடு அவர்களைப் பார்த்தபடியே சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார். திவான் கிளம்பும்போது அவர்களிடம் “நீங்களும் ஒருக்க கண்டியூர் ஜோசியனை பாருங்க. நடக்கப்போறதை புட்டுப்புட்டு வைக்கிறான்” என ஆலோசனை சொல்லிவிட்டு போனார்.

சாப்பிட்டு கைகழுவிக்கொண்டு வந்த பக்கிரி சொன்னான்,

“அந்தக் காலத்து மனுசங்கதான் இப்படி இருக்காங்க. இப்போ யாரு வாத்தியக்காரங்களை மதிக்கிறது. பெரிய இடம்னா எப்பவும் பெரிய இடம்தான்னே.”

ரத்தினம் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்ற வைத்து இழுத்தார். பக்கிரியும் ஒரு சிகரெட்டைப் பற்றவைத்து இழுத்தபடியே இடவலம் ஜமீனை பற்றி நினைக்கத் துவங்கினான்.

ஜமீன்தாரின் தர்பாரில் இசைப்பதற்காக வரவேண்டும் என காரியக் காரர் அருணகிரி கூப்பிட்டிருந்தார். அவர்கள் இடவலம் ஜமீனைப் பற்றி நிறைய கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்கள், ஒரு காலத்தில் இடவலம் ஜமீன் மிகப்பெரியதாக இருந்தது. நூறு குதிரைவீரர்கள் அவர்களிடமிருந்தார்கள். மேல்மலை முழுவதும் அவர்களுக்குச் சொந்தமாகத் தானிருந்தது.

ஜமீன் கிராமங்களில் யாருக்குத் திருமணம் நடைபெறுவதாக இருந்தாலும் முதல் பத்திரிகை ஜமீன்தார் தங்கராஜாவிற்ருத்தான் வைப்பார்கள். கல்யாணத்தன்று ஜமீன் சீர் என ஒரு மூட்டை அரிசியும், ஒரு தங்கக்காகம் தருவது அவர்களின் வழக்கம்.

தங்க ராஜாவின் தாத்தா கருணாகரபூபதி பரிவாரங்கள் சகிதமாகப் பன்றிமலைக்கு வேட்டைக்குப் போயிருக்கிறார். அங்கே காதில் ரெட்டை தோடு அணிந்த மலைசாதிப் பெண்ணான கடம்பியைக் கண்டதும் அவருக்குக் காதல் ஏற்பட்டுவிடவே இனிமேல் ஊர்

aedahamlibrary

திரும்ப மாட்டேன் என்று காட்டிற்குள்ளே ஒரு மரவீடு கட்டி அந்தப் பெண்ணைக் கட்டிக்கொண்டு அங்கேயே வாழத்துவங்கி விட்டார்.

அந்தப் பெண் சாரைப்பாம்பு போலக் கூடுகிறவள் என்கிறார்கள். மோகத்தில் படுக்கையை விட்டு எழுந்து போக முடியாதபடியே கருணாகரபூபதியை வசப்படுத்தி வைத்திருந்தாள்.

இவ்வளவிற்கும் அவள் ஒரு சித்துப்பெண். மரப்பாச்சி பொம்மை போல கையில் அடங்கிவிடக்கூடியவள். ஆனால் அவளைக் கட்டிப் பிடித்து உதட்டை கவ்வும்போது காட்டருவியில் குளிப்பதுபோல ஆவேசம் உருவானது.

அவள் மோகத்தில் கடித்துவைக்கக்கூடியவள். புணர்ச்சிவெறியில் அவள் கருணாகரபூபதியின் முகத்தில் பலமுறை கடித்திருக்கிறாள். என்ன பெண்ணிவள் என பயமாகவும் இருக்கும். சில நேரம் அவள் வெறிகொண்டவள் போல சிரிப்பாள். நினைத்துக்கொண்டது போல அழுவாள். அவளுக்குக் குதிங்கால் வரை கூந்தலிருந்தது. ஆடைகளைக் களைந்தபோதும் அவளால் தனது கூந்தலால் உடலை மறைத்துக்கொள்ள முடிந்தது.

காட்டின் விநோதமான தாவரங்களில் அவளும் ஒருத்தி என்பது போலவே கருணாகரபூபதிக்கு இருந்தது. ஒவ்வொரு நாள் காலையிலும் அவர் படுக்கையை விட்டு எழுந்தவுடன் இன்றைக்கு இங்கிருந்து கிளம்பிவிடலாம் என நினைப்பார். ஆனால் ஈரக்கூந்தலில் செண்பக பூச்சூடி அவள் வந்து நிற்கும் கோலத்தைக் கண்டதும் மனது தானே காமத்தில் கிறங்கிவிடும்.

அவள் கள்ளச்சிரிப்பு ஒன்றுடன் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். தீராப்பசியில் அவதிப்படுகிறவன்போல அவளைக் கட்டிக் கொண்டு உதட்டைக் கடித்து தின்பதுபோல முத்தமிடுவார். ஏன் அவளை மீறி இங்கிருந்து போக முடியவேயில்லை என அவருக்குக் குழப்பமாக இருக்கும்.

கோடை துவங்கியதும் வெளியேறிப் போய்விட வேண்டும் என அவர் முடிவு செய்துகொண்டார், இதற்காக தன்னுடைய குதிரையை யும் கொண்டு வரச் சொல்லி ஆள் அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

அதுபோலவே கோடை துவங்கியதும் குதிரையில் ஏறி காட்டை விட்டு வெளியேறிவிட அவர் வேகமாகச் சென்றார். சுக்காம்பாறையைத் தாண்டும்போது பார்த்தார். அதன் மீது கடம்பி நின்று கொண்டிருந்தாள். செண்பகப்பூவின் மணம். காடு முழுவதும் திடீரென ஒரு விநோதமான சுகந்தம் பரவ துவங்கியது. அப்படியொரு மணத்தை

அவர் அதுவரை நுகர்ந்ததேயில்லை.

அந்த நறுமணத்தில் அவர் குதிரையை விட்டு கீழே இறங்கி எங்கிருந்து மணம் வருகிறது எனச் செடிகொடிகளைத் திரும்பிப் பார்த்தார். திடீரென வானம் இருண்டு கொண்டுவிட்டது போலானது. காட்டில் இருந்த வெளிச்சம் முழுவதும் மறைந்து போனது. ஒரே இருட்டு, அப்படியொரு இருட்டை அவர் கண்டதேயில்லை.

எப்படி பகலில் இப்படியொரு இருட்டு கவ்வியது எனப் புரியாமல் அவர் செய்வதறியாமல் நின்றனுகொண்டிருந்தார். ஒருவேளை மழை வரப்போகிறதா, அதற்கான அறிகுறிகளே இல்லையே, இருட்டுக்குள் யாரோ அழுவது போன்ற குரல் கேட்டது, யார் அழுகிறார்கள், ஏன் அந்த சப்தம் காதருகே இவ்வளவு துல்லியமாகக் கேட்கிறது. அது பெண் குரல்தான்.

கடம்பிதான் அழுகிறாளா, மொட்டைப்பாறையில் நின்றவள் எப்படி இங்கே வந்து அழ முடியும். அவருக்கு ஒன்றுமே புலப்பட வில்லை. அவரை ஏதோவொரு கை பற்றி இழுத்துக்கொண்டு போனதுபோல உணர்ந்தார். இருட்டிற்குள் அவர் நடந்து கொண்டே யிருந்தார். திடீரென ஒரு இடத்தில் சிலந்திவலை படர்ந்து கிடப்பது போல வெளிச்சம் ஒளிர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த வெளிச்சம் கண்ணைக் கூசியது. கண்ணால் அதைப் பார்க்க முடியவில்லை. அவர் கைகளால் முகத்தை மறைத்தபடியே என்ன வெளிச்சமிது என குழம்பிப்போனார். அந்த வெளிச்சம் மெல்ல குறைந்து சிறிய வட்டம் போலானது. இப்போது அவர் கண்கள் கூசவில்லை. புதர்போல அடர்ந்திருந்த செடிகளுக்குள் கடம்பி உட்கார்ந்திருந்தாள், உடம்பில் ஒட்டுத்துணிகூட கிடையாது.

எப்படி இங்கே வந்தாள் எனப்புரியாமல் அவர் அருகில் போய் அவள் தோளைத் தொட்டு உலுக்கினார். அவள் தனது கைகளால் அவரை இழுத்துத் தரையில் வீழ்த்தி அவரை முத்தமிடத்துவங்கினாள். அவ்வளவு மூர்க்கமர்னதொரு புணர்ச்சியை அவர் தன் வாழ்நாளில் மேற்கொண்டதேயில்லை. எலும்புகள் முறிந்துவிடுவது போலிருந்தது. இரண்டு உடல்களும் முறுக்கேறிக்கொண்டன. அவள் தனது கேசத்தை அவரது கழுத்தைச் சுற்றிலும் வளைத்து நெருங்கினாள். மூச்சுத் திணறுவதுபோல இருந்தது. வெறியோடு அவள் கூடிக்கொண்டிருந்தாள்.

கூந்தலை விலக்கி மூச்சுத் திணறி எழுந்தபோது அவள் தரையில் விழுந்து கிடந்தாள். கருணாகர பூபதிக்கு அவளைப் பார்க்கவே பயமாக இருந்தது. அங்கிருந்து வெளியேறிப்போய்விட வேண்டும்

என அவசரமாகக் கிளம்பினார்.

அவர் புதரைத் தாண்டிப் போகும்போது அவள் சொன்னாள்.

“என்னை விட்டு நீங்க தனியா வாழ முடியாது.”

அவர் காட்டுச்செடிகளை விலக்கி ஓடினார். கடம்ப மரம் ஒன்றைக் கடந்தபோது வெளியே பகலாக இருந்தது.

எப்படியது, திரும்பிப் பார்த்தார். அவர் ஓடிவந்த வழியிலும் பகலாகவே இருந்தது. துளி இருட்டில்லை.

என்னதான் நடந்தது. தான் உண்மையில் கடம்பியைச் சந்தித்துக் கூடியது எல்லாம் கனவா, இல்லை அவள் மாயம் செய்கிறாளா, ஒருவேளை அவள்தான் குறளியா, இல்லை யட்சியா. அவர் தன் உதட்டில் அவள் கடித்த காயத்தில் கசிந்த ரத்தத்தை விரலால் தொட்டுப் பார்த்தார். ஆழமாக பல் பதிந்து போயிருந்தது. அவள் வனக்குறளியேதான். அவர் தனது குதிரையைத் தேடினார். அது ஒரு செடியை மோந்துபார்த்தபடியே நின்றுகொண்டிருந்தது.

குதிரையில் ஏறி அவர் காட்டை விட்டு வெளியே வந்தபோது கண்கூசும் வெயிலாக இருந்தது. இத்தனை நாட்களாக இந்த வெயிலைக் காணவேயில்லை. அவர் தனது அரண்மனைக்குப் போனபோது பாழடைந்து போனது போலிருந்தது. வேலையாட்கள் அவரை விசித்திரமாகப் பார்த்தார்கள். அரண்மனையில் இருந்த தனது அறைக்குப் போய் கண்ணாடியில் பார்த்தபோதுதான் தெரிந்தது.

கிழடு தட்டிப்போன முகம், ஒடுங்கிய உடல், தான் இப்படி ஆகிவிட்டதைக்கூட உணரவில்லையே என வேதனையாக இருந்தது. அவர் தனது கட்டிலில் விழுந்து அழுதார். உதட்டில் இருந்து ரத்தம் சொட்ட ஆரம்பித்தது. துணியால் உதட்டை அழுத்தி துடைத்தார், ரத்தம் துளிர்ப்பது நிற்கவேயில்லை. அன்றிலிருந்து அவரது மரணத்தின் நாள் வரை அந்த ரத்தம் சொட்டிக்கொண்டேதானிருந்தது. எந்த வைத்தியனாலும், அதை நிறுத்த முடியவேயில்லை. கடம்பியின் ஞாபகம் அவரை வாட்டியது.

கடம்பியைத் தேடி காடு முழுவதும் அலைந்தார்கள். அவளைக் கண்டுபிடிக்க முடியவேயில்லை. வனவாசிகள் அப்படியொரு பெண் தங்கள் இனத்திலே கிடையாது என்றார்கள்.

கருணாகரபூபதி படுக்கையில் கிடந்து மெலிந்து போனார். ஒவ்வொரு நாளும் அவளுடன் காட்டில் மண்தரையில் கூடியது நினைவில் வந்து போகும். அப்போது உடம்பில் காய்ச்சல் அடிப்பது போன்ற உணர்வை அடைவார். ரத்தம் கசியும் உதடு எரிவதைத்

தாங்கமுடியாமல் கத்திக் கூச்சலிடுவார். ஒரு நாள் கதவை மூடிக் கொண்டுவிட்டார். சாப்பாடு தண்ணீர் மட்டும் கதவின் முன் வைப்பார்கள். அதை எப்போது எடுத்துக் கொள்வார் எனத் தெரியாது, அதன்பிறகு அவரை வெளியே யாரும் காணவேயில்லை.

இறந்துபோன மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகே அவரது உடல் கண்டு பிடிக்கப்பட்டது. அப்போது அவரது உதடுகள் ரெண்டும் வீங்கி பெருத்துப்போயிருந்தன. அவருக்குப் பின் ஜமீனாக வந்தவர் அமிர்தீஸ் வர பூபதி. அவருக்கு ரசவாதம். யோகநிஷ்டைகளில் ஆர்வம். அதற்கு காரணம் ஜபார் என்ற தோல் வணிகர்.

ஜபார் ஒரு நாள் ஜமீன்தாரைத் தேடி வந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது சொன்னார்,

“சித்த ரகசியத்தில் வேதை அல்லது வாதம் என்ற ஒரு பகுதி உண்டு. ஒரு பொருளின் தன்மையை மாற்றுதல். பாசானங்களின் அனுதன்மையை மாற்றிப் பயனுள்ள மருந்தாக்கல். எரியும் கற்பூரத்தை எரியா மருந்தாக்கல். ஓடும் பாதரசத்தை ஓடாத திடப்பொருளாக்கி குளிகை மற்றும் மருந்து செய்தல். வேதையின் ஒருபகுதியைக் கொண்டு தங்கம் செய்தல் இப்படி பல சித்துகள் இருக்கின்றன. இதற்கான அடிப்படை ரசாயனம் முப்பூ. இந்த முப்பூவே சாகாமல் இருக்கப் பயன்படும் ரசாயனம். இதை நான் உங்களுக்குச் செய்து தருகிறேன்.”

ஜமீன்தாரால் நம்பமுடியவில்லை.

“திருமூலர், போகர், கொங்கணர், சிவவாக்கியர்னு பல சித்தர்கள் தங்கம் செஞ்சாங்கன்னு சொல்றாங்களே, அது நிஜமா” எனக் கேட்டார்.

“எல்லாம் நடந்த நிஜம், சத்தியம். வெள்ளைக்காரன் தங்கம் செய்வதை அல்கமினு சொல்றான். முப்பூவை பிலாசபர் ஸ்டோன்னு சொல்றாங்க. என் குருநாதர் ஓட்டைக் காலணாவைத் தங்கமாக்கிக் கொடுத்திருக்கிறார். அவர்கிட்ட கத்துகிட்டதுதான் முப்பூ” என்றார் ஜபார்.

ஜமீன் அவர் செய்த முப்பூவைக் காட்டச் சொன்னார். அதைக் காட்டியதுடன், வெளிப்படையாக அதன் ரகசியங்களையும் ஜபார் சொன்னார்.

இதைக்கண்ட ஜமீன்தார் “முப்பூவைச் சாப்பிட்டு நான் காயா சித்தி செய்யலாமா” எனக் கேட்டார்.

“அதற்கு ஒரு மண்டலம் பூஜை செய்ய வேண்டும், அதன்பிறகு

சாப்பிட்டால் அழியா பெருவாழ்வுதான்” என்றார் ஜபார்.

அவர் சொன்ன ஒரு மண்டலம் காத்துக்கொண்டிருந்து பிறகு முப்பூவை உண்டபோது உடம்பு முழுவதும் எரிச்சல் கண்டு தோல் வெடித்து புண்ணாகத் துவங்கியது.

ஜபாரைத் தேடியபோது ஆள் ஊரிலேயில்லை. பின்பு அமிர்ஈஸ்வர பூபதியும் அல்ப ஆயுளில் இறந்துபோனார். இடவலம் ஜமீனில் ஐம்பது வயதைத் தொட்ட ஆண்களே கிடையாது. அவருக்குப் பின்பு பட்டம் ஏற்றவர்தான் புருஷோத்தமன்.

அவரது காலத்தில் கடுமையான வறட்சியும் பஞ்சமும் ஏற்பட்டது அப்போது ஜமீன்தார்கள் தாங்கள் வசூலித்த வரியில் மூன்றில் ஒரு பாகத்தைக் கிஸ்தியாக ஆங்கிலேயருக்குக் கட்டியாக வேண்டும். மூன்று வருஷக் கடுமையான வறட்சியால் மக்களிடம் வரி வசூல் பண்ண முடியவில்லை. கிஸ்தியும் அரசாங்கத்துக்குக் கட்டின பாடாயில்லை. பொறுத்துப் பொறுத்துப் பார்த்த ஆங்கிலேயர்கள் இடவலம் ஜமீனைக் கைப்பற்றிக்கொண்டார்கள்.

புருஷோத்தமன் ஓடி ஒளிந்துகொண்டுவிட்டார் இதனால். ஆங்கிலேயருக்கு ஏகக் கோபம். ‘புருஷோத்தமன் தலையைக் கொண்டுவருபவர்களுக்குப் பரிசு’ என்று ஊர் ஊராகத் தண்டோரா போடச் செய்தார்கள். கூரைப்பட்டியில் வைத்துப் பிடிபட்ட புருஷோத்தமனைக் கைதியாகக் கூட்டிப்போய், குதிரைக்குக் கொள்ளுவைக்கும் வேலையில் அமர்த்தியிருக்கிறார்கள்.

மனுசன் அங்கிருந்தும் தப்பி ஓடியிருக்கிறார். பின்னாலேயே ஆங்கிலேய வீரர்கள் விரட்டியிருக்கிறார்கள்.

ஓடியவர் ஒளிந்துகொள்வதற்காகக் கழைக்கூத்தாடிகளோடு கூத்தாடியாக வேஷம் போட்டுக்கொண்டு ஆடியிருக்கிறார். ஆட்டம் முடிந்ததும் கூத்தாடிகள் ஜனங்களிடம் தட்டேந்திப் போயிருக்கிறார்கள்; புருஷோத்தமனும் தட்டேந்தி இருக்கிறார். கூட்டத்தில் ஒருவன் அது ஜமீன்தார் என அறிந்து கொண்டுவிடவே விஷயம் ஊர் முழுவதும் பரவியது.

‘நம்முடைய ஜமீன்தார் வெள்ளைக்காரர்களுக்குப் பயந்துகொண்டு தட்டேந்தி நிற்பதா’ என்று கலங்கிப் போன ஊர்மக்கள், வீட்டுவீட்டுக்கு நகை, பணம், தானியங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்து கிஸ்தியைக் கட்டினார்கள். அதன் பிறகுதான் புருஷோத்தமன் மறுபடி இடவலத்தின் ஜமீனாக மாறினார். அவரது காலத்தின் பிறகு உறவினர் சிலர் வழக்கு போட்டு இழுத்து அடிக்கவே ஜமீன் நிலங்கள் எல்லாம் பறிபோயின.

அதன்பிறகே தங்க ராஜா ஜமீனாகப் பதவி ஏற்றுக்கொண்டார். அவர் படித்தது இங்கிலாந்தில். கோல்ப் விளையாட தெரிந்த ஜமீன்தார். ஊரின் நடுவில் மிகப்பெரிய ஆர்ச்சோடு கூடிய பெரிய வீடாக இருந்தது இடவலம் அரண்மனை. முகப்பில் இருந்த நீருற்றில் இப்போது தண்ணீர் வரவில்லை. காய்ந்து போயிருந்தது. குடமேந்தி நிற்கும் பெண் சிலையின் கைகள் உடைந்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. கார் நிற்கும் போர்டிகோவில் பழைய அம்பாசிடர் ஒன்று துணி போட்டு மூடி நின்றது. அவர்கள் அரண்மனையில் நுழைந்தபோது திவான் ராமசாமி அவர்களை வரவேற்றார்.

ஜமீன்தார் முறை ஒழிந்தாலும் திவான் குடும்பங்கள் அப்படியே தானிருந்தன. அந்த விகவாசத்தில் இப்போதும் திவனாகவே வேலை செய்துவந்தார் ராமசாமி.

முகப்பு அறையில் அவர்களை உட்காரச் சொன்னார்,

அவர்கள் சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த எருமை தலைகளையும், ஆள் உயர ஒவியங்களையும் வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருந்தார்கள்.

ஒரு குரல் மட்டும் உள் அறையில் இருந்து கேட்டது.

“திவான் அவங்களை தர்பார் மண்டபத்துக்குக் கூட்டிட்டுப் போய் உட்காரச் சொல்லுங்க.”

“சரிங்கய்யா.”

அவர் ரத்தினத்திடம் “நாம தர்பார் மண்டபத்துக்குப் போயிரலாம். இப்படி வாங்க.” என இன்னொரு வாசலைக் காட்டினார்.

அது பெரிய மண்டபமாக இருக்கக்கூடும். நிறைய வாத்தியக்காரர்கள் இங்கே வந்து வாசித்து போயிருக்கிறார்களே என்ற ஆசையுடன் அவர்கள் நடந்தார்கள். வழியில் பல்லக்கு ஒன்று உடைந்து போய் நின்றிருந்தது.

மூடிக்கிடந்த தர்பார் மண்டபக் கதவை திறந்தபோது ஒரே தூசியும் புழுதியுமாக இருந்தது, உள்ளே அலங்கார நாற்காலிகள் நாலைந்து தூசியேறிக் கிடந்தன. பீடம் போல உயர்ந்து நின்ற மேடையில் ஒரேயொரு பெரிய வெல்வெட் நாற்காலி அழுக்கடைந்து போயிருந்தது.

திவான் ஒரு கிழிந்த துணியை எடுத்து நாற்காலிகளைத் துடைத்து அவர்களை உட்காரச் சொல்லிவிட்டு பேனைப் போட்டுவிட்டார்.

கிரீச், கிரீச் என்ற ஓசையுடன் அது சப்தமிட்டு சுற்றியது.

“வேலைக்காரப்பய ஒருத்தனும் சரியில்லை. இதைக் கூட்டி துடைச்சிவிடச் சொல்றேன். அய்யா வந்துருவாங்க, நீங்க உட்காருங்க.”

aedahamlibrary

அவர்கள் ஆளுக்கு ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தார்கள். அந்த அறையைத் திறந்து நாலைந்து வருஷமிருக்கும் போலிருந்தது. சில நிமிடங்களில் ஒரு வேலைக்காரன் வந்து வெல்வெட் நாற்காலியைத் துடைத்து வைத்தான். அந்த மண்டபம் பெரியதாகவே இருந்தது. ஒருகாலத்தில் அதில் நிறைய வேலைப்பாடுகள் செய்திருக்க வேண்டும். இப்போது பெரிய யானைத் தந்தமும் லாந்தர் விளக்குகள் மட்டுமே தொங்கிக்கொண்டிருந்தன.

அரண்மனையை அழகுபடுத்திய கலைப்பொருட்கள், பழைய கத்தி, ஈட்டிகள், நகைகள், உப்புறத்தில் கதவுகளுக்கும் ஜன்னல்களுக்கும் மேல் இருந்த அழகான, வேலைப்பாடான பலகைகள் எல்லாம் விற்கப்பட்டுவிட்டன. கதவுகளுக்குப் பதில் தற்போது கோணியால் மூடப்பட்ட நிலை.

வலதுபக்கம் உள்ள சிறிய கதவு ஒன்றைத் திறந்துகொண்டு திவான் ராமசாமி தர்பார் மண்டபத்திற்குள் வந்து சொன்னார்,

“ராஜா வர்றாங்க.”

அவர்கள் எழுந்து நின்றார்கள். வடக்கத்தி பாணியில் உடை. கழுத்தில் இரண்டு தங்கச்செயின். கை விரல்களில் பளபளக்கும் கல் பதித்த மோதிரங்கள், மணிக்கட்டில் ஒரு பெரிய அளவு தங்க கடா போன்ற செயின். சட்டை முழுவதும் பதக்கங்கள் குத்திக்கொண்டு பாதி வெளுத்துப்போன மீசையுடன், பளுப்பேறிய கண்களுடன் மிடுக்காக நடந்து வந்தார். அந்த நடையில் கம்பீரம் இன்னமும் இருந்தது.

அவர்கள் கையெடுத்து வணங்கினார்கள். அவர் அதைக்கண்டு கொள்ளாததுபோல தனது வெல்வெட் நாற்காலியில் போய் உட்கார்ந்தார். பிறகு அவர்களைப் பார்த்து உட்காரும்படியாக சைகை காட்டினார். அவர்கள் நின்றனாகொண்டேயிருந்தார்கள்.

“உங்களைப் பற்றி அருணகிரி சொன்னான். இங்கே டி.என் ராஜரத்தினம் பிள்ளை, காருகுறிச்சி அருணாசலம் எல்லாம் வந்து வாசிச்சிருக்காங்க.”

“எங்க பாக்கியம் உங்க முன்னாடி வாசிக்கிறது” என்றார் ரத்தினம்.

“வாசிக்கலாம்” என தங்கராஜா சைகை காட்டியதும் அவர்கள் இசைக்கத் துவங்கினார்கள். தங்க ராஜா கண்களை மூடிக்கொண்டு கேட்டுக்கொண்டிருந்தார் “சதா சாரங்கா” என்ற பாடலை அற்புதமான ரஞ்சனி ராகத்தில் வாசித்தார்கள். அதன்பிறகு அலைபாயுதே கண்ணா, “மாமவ பட்டாபி ராமா” என்ற பாடல். மணிரங்கு ராகத்தை இழைத்து இழைத்து வாசித்தார்கள். இராகத்தின் ஜீவநாடியைத்

aedahamlibrary

தொட்டு அதன் ஆரோக, அவரோகண எல்லைகளை எடுத்துக்காட்டி பின் ஸ்தாயி வாரியாகத் துரிதமான பிருகாக்களைப் பொழிந்து தள்ளினார்கள்.

“நாயே யசோதா உந்தன் ஆயர் குலத்துதித்த வாசிக்கச் சொன்னார் ஜமீன்தார். ஊத்துக்காடு வெங்கடகவியின் அருமையான பாடல் அதை ரசித்து வாசித்தனர். அசாத்தியமான வாசிப்பு, மெய்மறந்து கேட்டு ரசித்த ஜமீன்தார் கைதட்டிப் பாராட்டியதுடன் தனது ரசனையை அவர்களுடன் பகிர்ந்துகொண்டார்.

“நானும் சின்னவயசுல நாதஸ்வரம் படிச்சிருக்கேன். அப்புறம் கொடைக்கானலுக்குப் படிக்கப் போனதாலே நாதஸ்வரம் படிக்க முடியலை. பியானோ கத்துக்கிட்டு இருக்கேன். நேரம் கிடைச்சா வாசிப்பேன்.

நாதஸ்வர மேதை திருவாவடுதுறை ராஜரத்தினம் பிள்ளை மேல எனக்குத் தனி விருப்பம். அவரு முதல் கச்சேரி சென்னை மின்ட் தெருவில் உள்ள வேதவிநாயகர் கோயிலில். 1919-ம் வருடம் நடந்தது. இப்போது அந்தக் கோயில் அங்கேயில்லை. அதற்குப் அப்போ வாசிச்சது திமிரி நாயனம். அதை வாசிக்கும்போது கிட்ட நின்றால் காது அடைக்கும். ராஜரத்தினம் பிள்ளைதான் வாத்தியத்தில் மாற்றம் கொண்டு வந்தவர். அப்புறம், அமிர்தமான கானம் பொழிய ஆரம்பிச்சது.

ராகம் வாசிப்பதும் பாடுவதும் தான் கர்நாடக இசைக்கு அழகு, சாஹித்யம் பிரதானமில்லைனு நினைச்சவர் ராஜரத்தினம் பிள்ளை. அந்தக் காலத்துல நாயன வித்வான்கள் வெறும் உடம்போடு தான் வாசிப்பார்கள். ஆனால் காதில் கடுக்கன், கழுத்தில் தங்கமாலை, ஷெர்வானியில் வைரம் பதித்த பட்டன்கள், பாகவதர் கூந்தல் என்று ராஜரத்தினம் சபையில் வந்தாலே அட்டகாசமாக இருக்கும். சாமி ஊர்வலத்தில் தனக்கும் வாகனம் ஏற்பாடு செய்யச் சொல்லி அதில் அமர்ந்து பக்கவாத்தியங்களோடு வாசிப்பார்னு சொல்லுவாங்க.

பவுன் ரூபாய் 20 விற்ற காலத்திலேயே கச்சேரிக்கு ரூபாய் 1000 வாங்கியவர். இப்போதைய கணக்கில் சுமார் ரூபாய் 20 லட்சம் யாருக்கு அவ்வளவு சன்மானம் கிடைக்கிறது! ராஜரத்தினம் பிள்ளைக்கு நான்கு மனைவியர். சிலர் ஜந்தென்றும் கூறுவதுண்டு பிள்ளைக்கு இத்தனை மனைவிகளிருந்தும் சந்ததியின்மையால், சிவாஜி என்ற பையனை ஸ்வீகாரம் செய்துகொண்டார்.

திருவாவடுதுறையாரோட நாகஸ்வர இசையை, ஏராளமான இசைத்தட்டுகளில் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள் அந்த ‘கச்சேரி செட்’

aedahamlibrary

எல்லாம் நம்மகிட்ட இருக்கு. கேட்குறதுக்கு தான் இப்போ மனசு இல்லை.

இன்னைக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கேன். உங்களுக்கு ஏதாவது குடுக்கணும். முன்னே மாதிரி ஜமீன் இப்போ செழிப்பாயில்லை. உங்களுக்கே தெரியும்தானே. ஆனாலும் கலைஞர்களுக்கு கௌரவம் செய்யணும்தானே” என்றபடியே “திவான்... என சப்தமாகக் கூப்பிட்டார்.

திவான் ஓடிவந்தார்.

“உள்ளே போயி பதக்கம் வச்சிருக்க அந்த மரப்பெட்டியை கொண்டுக்கிட்டு வா.”

ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு ஒரு மரப்பெட்டி ஒன்றைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தார் திவான். அதன் இழுப்பறையை இழுத்து உள்ளிருந்து நூலைந்து பழைய பதக்கங்களை எடுத்து துடைத்துப் பார்த்துவிட்டு ஆளுக்கு ஒன்றாகச் சட்டையில் குத்திவிட்டார்.

“அந்தக் காலத்துல வெள்ளைக்காரன் குடுத்த பதக்கங்கள். இது மட்டும்தான் இப்போ மிச்சம் இருக்கு.”

அந்நாள் வரை ஒரு பதக்கமும் பரிசும் வாங்கியிராத அவர்கள் தங்கராஜா பதக்கம் அணிவித்தவுடன் நெகிழ்ந்து போனார்கள்.

“என்கிட்ட குடுக்குறதுக்கு இவ்வளவுதான் இருக்கு. உங்களுக்கு ஒருவேளை சாப்பாடு போடக்கூட சமையல் ஆள் இல்லை.”

“இந்த மரியாதை போதும் ராஜா” என அவர் காலில் விழுந்து வணங்கினார் ரத்தினம்.

“நல்லா இரு” என வாழ்த்தியபடியே தங்கராஜா வலதுபக்கக் கதவை நோக்கி நடந்துபோனார். கூடவே திவான் மரப்பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு போனார்.

அவர்கள் பதக்கங்களைக் கையில் வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்

திவான் திரும்பி வந்து ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டைக் கொடுத்துச் சொன்னார்,

“பஸ் ஸ்டாப்பில் கௌரிவிலாஸ்னு ஒரு ஹோட்டல் இருக்கு, அதுல சாப்பாடு இருபத்தைந்து ரூபாதான், நாலு பேரும் சாப்பிட்டுப் போயிருங்க. ராஜா குடுத்தாரு.”

அவர்கள் நூறு ரூபாயை வாங்கிக்கொண்டு வெளியே வந்தார்கள், இவ்வளவுதான் ஜமீன்தாரின் இருப்பு, எப்படி இந்த வறுமையைத்

தாங்கிக்கொண்டு வாழ்கிறார் என நினைத்தபடியே அவர்கள் வெளியே வந்தார்கள்.

பழனி கேட்டார்,

“இந்த பதக்கம் தங்கமாண்ணே.”

“தங்கமுலாம் பூசியிருப்பாங்க. தங்கம்னா இதோட விலை எம்புட்டு தெரியும்லே, இந்நேரம் வித்து சாப்பிட்டு இருப்பாங்க” என்றார் தண்டபாணி.

பக்கிரி ஜமீன்தாரைப் பற்றி நினைத்தபடியே மெதுவாக நடந்தான். இல்லாதவன் படுகிற கவலையை விடவும் வாழ்ந்து கெட்டவன் படுகிற வேதனை அதிகம்தான் போலும்.

இனிமேல் எங்கே வாசிக்கப் போனாலும் இந்தப் பதக்கத்தை சட்டையில் குத்திக்கொண்டுதான் போக வேண்டும் என பக்கிரி மனதிற்குள் முடிவு செய்துகொண்டான். அவர்கள் கௌரி விலாஸில் சாப்பிடப் போனபோது மதியச்சாப்பாடு தீர்ந்துவிட்டது என்றார்கள். டவுனில் போய் சாப்பிட்டுக்கொள்ள வேண்டியதுதான் என அவர்கள் பஸ்ஸிற்காக காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

○

லாரி போய்க் கொண்டிருந்தபோது பழனியிடம் இருந்து போன் வந்தது. ரத்தினம் போனை எடுத்துப் பேசினார்.

“பந்தல்ல தீப்பிடிச்சதுல ஆறு பேருக்குக் காயம். அருப்புக்கோட்டை ஆஸ்பிட்டல்ல சேத்துருக்காங்க. ரெண்டு பேர் ஆள் காலினு பேசிக்கிடுறாங்க.”

“யாராவது எங்களைக் கேட்டா, மெட்ராசுக்குப் போயிருக்கோம்னு சொல்லு” என்றார் ரத்தினம்.

“பிரச்சினை ஒண்ணுமில்லேயே” என பழனி தயக்கத்துடன் கேட்டார்.

“அதெல்லாமில்லை” என போனை அணைத்து சட்டைப்பையில் போட்டுக்கொண்டார். லாரி மெதுவாக போய்க்கொண்டிருந்தது. அலுப்பைப் போக்கிக்கொள்ள பாட்டுப்போடத் துவங்கினார் டிரைவர்.

பக்கிரி தனக்குப் பிடித்தமான “காதலின் தீபமொன்று பாட்டு இருக்கிறதா” எனக்கேட்டான்.

“அதெல்லாமில்லை, வேணும்னா நீதான் பாடணும்” என்றார் டிரைவர்.

aedahamlibrary

சப்தமாக காதலின் தீபமொன்று என்ற பாடலை பாடத்துவங்கினான் பக்கிரி. லாரி வேகமெடுத்துப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அந்தப் படத்தை வெள்ளைக்காரனாகிய ஹாக்கின்ஸ் உடன் சேர்ந்து பார்த்த ஞாபகம் பீறிட்டது.

ஹாக்கின்ஸிற்கு அந்தப் பாட்டு பிடிக்கும். அவன் பாடும்போது மிகவும் வேடிக்கையாக இருக்கும் என அவனைப்பற்றி நினைத்துக் கொள்ள ஆரம்பித்தான்.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

8

சித்தேரி

ஒரு மழைக்காலத்தின் முடிவில் மருதூர்க் கோவிலுக்கு வெள்ளைக்காரன் ஒருவன் புகைப்படக் கருவியோடு வந்து கோவில் சிற்பங்களைப் புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தான். பிரகாரத்தில் உட்கார்ந்து சாதகம் செய்துகொண்டிருந்த பக்கிரியும் அவனோடு நாதஸ்வரம் கற்கும் மாணவர்களும் அந்த வெள்ளைக்காரனைப் பார்ப்பதற்காக சிற்ப மண்டபத்திற்கு ஓடினார்கள். சின்னஞ்சிறுவர்கள் வேஷ்டி கட்டிக்கொண்டு படிய வாரிய தலையோடு தூண்களை பிடித்துக்கொண்டு நிற்பது வெள்ளைக்காரனுக்கு வேடிக்கையாக இருந்திருக்கக்கூடும். அவன் அருகில் வரும்படியாக சைகை காட்டிக் கூப்பிட்டான். தயங்கித் தயங்கி அவன் முன்னால் போய் நின்றார்கள்.

ஆங்கிலத்தில் வெள்ளைக்காரன் ஏதோ கேட்டான்.

அதற்கு “மை நேம் இஸ் ஈஸ்வரன், ஹிஸ் நேம் இஸ் பக்கிரி” என ஒவ்வொருவர் பேராகச் சொன்னான் கோவிந்து.

அவர்களை பிரகாரத்தில் உள்ள சிங்கன் சிலைக்கு அருகில் நிற்கச் சொல்லி புகைப்படம் எடுத்தான்

வெள்ளைக்காரன்.

பிறகு அவர்களிடம் “நீங்கள் எல்லாம் இசை கற்பவர்களா” எனக் கேட்டான்,

அவன் கேட்டது ஒருவருக்கும் புரியவில்லை. “கம்...” என அவன் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு மடத்து மேனேஜர் அறைக்குக் கூட்டிப்போனார்.

மேனேஜர் லட்சுமணன், வெள்ளைக்காரன் வந்திருப்பதைக் கண்டதும் புன்னகையுடன் “வெல்கம் டு மருதூர் டெம்பிள்” என்று சொன்னார்.

வெள்ளைக்காரன் அவரிடம் “இவர்கள் என்ன இசைக்கருவியைக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். அது விசித்திரமான சப்தமாக இருக்கிறதே” என்று கேட்டான்.

“அதன் பெயர் நாதஸ்வரம். டிரெடிசனல் இன்ஸ்ட்ருமென்ட். நாதஸ்வர இசையோடுதான் இறைவனின் நித்தியகாலப் பூசைகள் நடைபெறும்” என்று மேனேஜர் விளக்கிக்கொண்டிருந்தார்.

“இந்த வாத்தியத்தை எப்படி வாசிக்கிறார்கள்” என்று கேட்டான் வெள்ளைக்காரன்.

“காட்டுறேன்...” என மேனேஜர் ஒதுங்கி நிற்கும் மாணவர்களைப் பார்த்து “பசங்க யாராவது அவருக்கு வாசிச்சிக் காட்டுங்க” என உத்தரவிட்டார்.

பக்கிரி தலையாட்டியபடியே தனது நாதஸ்வரத்தை எடுத்து வர ஓடினான்.

வெள்ளைக்காரனுக்கு தரையில் உட்கார சிரமமாக இருந்தது. ஆனாலும் காலை மடக்கி உட்கார்ந்துகொண்டான்.

பக்கிரி தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு சீவாளியை ஊதி சரி செய்தான். பிறகு எந்தக் கீர்த்தனையை வாசிப்பது என யோசித்துவிட்டு ‘சின்னஞ்சிறு பெண்போல’ வாசிக்கத் துவங்கினான்.

வெள்ளைக்காரன், பக்கிரி நாதஸ்வரம் இசைப்பதைக் கண்களை மூடி கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். வாசித்து முடித்தபோது கைதட்டிப் பாராட்டியதுடன் நூறு ரூபாய் நோட்டு ஒன்றை எடுத்து, வைத்துக் கொள்ளும்படியாகச் சொன்னான்.

பக்கிரிக்கு வாங்கத் தயக்கமாக இருந்தது. வாங்குவதா வேண்டாமா என மேனேஜரை ஏறிட்டுப் பார்த்தபடியே இருந்தான்.

மேனேஜர் வாங்கிக்கொள்ளச் சொன்னார். பக்கிரிக்குக் கிடைத்த

முதல் சன்மானம் அதுதான். அவன் ஆசையோடு வாங்கி சட்டைப் பையில் சொருகிக்கொண்டான்,

வெள்ளைக்காரன் பக்கிரியிடமிருந்த நாதஸ்வரத்தைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்தான், பிறகு தான் வாசித்துப் பார்க்கலாமா எனக் கேட்டான்.

மேனேஜர் சிரித்தபடியே தலையாட்டினார்.

வெள்ளைக்காரனுக்கு அந்த நாதஸ்வரத்தை எப்படிப் பிடிப்பது என்றே தெரியவில்லை. பக்கிரி அவனுக்கு எப்படிப் பிடிக்க வேண்டும் என்று செய்து காட்டினான். வெள்ளைக்காரன் அதுபோலவே நாதஸ்வரத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு இசைக்க முயன்றான். “பீ, பீங்” என சப்தம் வந்ததே தவிர அவனால் வாசிக்கமுடியவில்லை.

“சீவாளியை எல்லோராலும் எளிதில் ஊதிவிடமுடியாது. 200 சீவாளிகள் நாதஸ்வரத்தில் தொங்கினாலும் அவர்களுக்கு ஏற்ற சீவாளி என்று ஒன்று இரண்டுதான் இருக்க முடியும்” என்றார் மேனேஜர்.

“வெள்ளைக்காரன் வாசிச்சது எலி கத்துறது மாதிரி இருக்குடா” என கோவிந்து சொன்னதும் மற்ற சிறுவர்கள் கைதட்டிச் சிரித்தார்கள்,

வெட்கத்துடன் வெள்ளைக்காரன் நாதஸ்வரத்தைப் பக்கிரியிடம் கொடுத்துவிட்டு “இந்த வாத்தியத்தைக் கற்றுக்கொள்ள எவ்வளவு வருஷமாகும்” என்று மேனேஜரிடம் கேட்டான்.

“குறைந்தது ஏழெட்டு வருஷமாகும்” என்றார் மேனேஜர்.

தனக்கு நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொள்ள ஆசை வந்திருப்பதாகவும், அந்த இசை மயக்கமுட்டுவதாக இருப்பதாகவும் சொன்னான்

வெளியாட்களுக்கு அதைக் கற்றுத்தர மாட்டார்கள் என்றார் மேனேஜர்.

“ஏன்” எனப் புரியாமல் கேட்டான் வெள்ளைக்காரன்.

“இட் ஈஸ் டிவைன் இன்ஸ்ட்ருமெண்ட்” என்றார் மேனேஜர்.

வெள்ளைக்காரனின் முகம் வாடிப்போனது. ஏமாற்றம் அடைந்த வனைப் போல கேட்டான்.

“நான் அதற்காக கட்டணம் தருகிறேன். அப்போதும் சொல்லித் தரமாட்டார்களா.”

மேனேஜர் அவனை வருத்தப்படச் செய்ய வேண்டாம் என்பது போல கற்றுக்கொள்ள ஏற்பாடு செய்கிறேன் என்று சொன்னார்.

அவன் மெல்லிய புன்னகையோடு தான் நிச்சயம் கற்றுக்கொள்ள

aedahamlibrary

திரும்பி வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு மருதூர் மடத்தையும், தெப்பக் குளத்தையும் நிறைய புகைப்படங்கள் எடுத்துக்கொண்டான்.

இது நடந்த அடுத்த ஆண்டு கோடையில் அவன் திரும்ப வந்திருந்தான். இப்போது அவனது தலைமயிர் ஒட்ட வெட்டப்பட்டிருந்தது. வெளிர்நீல சட்டையும் ஜின்ஸ் பேண்டும் அணிந்திருந்தான். அவனது இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு சூட்கேஸ்கள், தோளில் ஒரு கேமிரா கூடவே ஒரு டேப்ரிக்கார்டர் ஒன்றையும் கொண்டு வந்திருந்தான்.

மேனேஜரால் நம்பவே முடியவில்லை.

இப்படி ஒரு வெள்ளைக்காரன் நிஜமாகவே நாதஸ்வரம் கற்றுக் கொள்கிறேன் என்று வந்து இறங்கியிருக்கிறானே என்று ஆச்சரியப்பட்டபடியே கச்சியப்பசாமிகளிடம் அவனை அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

கச்சியப்பசாமிகள் அவனை வரவேற்று அழகான ஆங்கிலத்தில் பேசியது வெள்ளைக்காரனை வியப்பில் ஆழ்த்தியது.

கச்சியப்பசாமிகள் தான் லண்டனில் ஆறு வருஷங்கள் வசித்ததாகச் சொன்னார்.

அவன் தலையாட்டியபடியே “எப்படி நீங்கள் துறவியாக மாறினீர்கள்” என்று கேட்டான்.

“அது பெரிய கதை. காலத்தின் அழைப்பு, ஏற்றுக்கொண்டேன்” என ஆங்கிலத்தில் மென்மையான குரலில் சொன்னார்.

வெள்ளைக்காரன் தனது பெயர் டேவிட் ஹாக்கின்ஸ் என்றும், கலிபோர்னியாவிலிருந்து வந்திருப்பதாகவும் சொன்னான்.

“உங்களது முகம் அமெரிக்க சாயலில் இல்லையே” என்று கேட்டார் கச்சியப்பசாமிகள்.

“அம்மா ஸ்வீடிஷ் பெண்” என்று சொன்னான் டேவிட் ஹாக்கின்ஸ்.

கச்சியப்பசாமி தனது அலமாரியை திறந்து அந்த மடம் பற்றியும் அவர்கள் செய்து வரும் சேவைகளை பற்றியுமான இரண்டு ஆங்கில நூல்களை அவனிடம் அளித்தார். அவன் சிகாகோ பல்கலைக்கழக நிதியுதவியுடன் இரண்டு ஆண்டுகள் தங்கி கோவில் சார்ந்த இசை பற்றி ஆய்வு மேற்கொள்ள இருப்பதாகவும், அத்தோடு நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொள்ள விரும்புவதாகவும் சொன்னான்.

அவனது வயது என்னவென்று கேட்டார் கச்சியப்பசாமிகள்.

“இருபத்தியெட்டு” என்று சொன்னான்.

“இந்த வயதில் நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொள்வது எளிதானதில்லை.

விருப்பத்திற்காக வேண்டுமானால் கொஞ்சம் கற்றுக்கொள்ளலாம் ஏற்பாடு செய்கிறேன்” என்றார்.

அவன் தலையாட்டியபடியே தான் மாணவர்களுடன் சேர்ந்து தங்கிக்கொள்வதாகச் சொன்னான்.

“அது உங்களுக்கு வசதியாக இருக்காது, தனி அறை ஒன்று ஏற்பாடு செய்து தருகிறேன். ஆனால் இப்படி பேன்ட் சர்ட் போட்டுக் கொண்டு இசை கற்றுக்கொள்ள முடியாது. இவரைப் போல வேஷ்டி கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் அது இசை கற்றுக்கொள்வதைவிட கடினம்” என ஆங்கிலத்தில் சொன்னார் கச்சியப்பசாமிகள்.

அதைக்கேட்டு ஹாக்கின்ஸ் சிரித்தான்.

அவர்கள் இருவரும் அதன்பிறகு நீண்ட நேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். டேவிட் ஹாக்கின்ஸ் தங்குவதற்கான அறையும், அவனுக்கு தினசரி சாப்பிடுவதற்கான ரொட்டி பால் இரண்டும் மடத்தில் இலவசமாக ஏற்பாடு செய்து தரப்படும் என சாமி உறுதி அளித்தார்.

அவன் நன்றி தெரிவித்தபடியே தனக்கு ஒதுக்கப்பட்ட அறைக்குச் சென்றான்.

கோவிலின் பின்புறத்திலிருந்த சிற்பக்கல்லூரியை ஒட்டி அமைந்த அறை. ஒரு மரக்கட்டிலும் சிறிய அலமாரி ஒன்றும் இருந்தன. மூலையில் ஒரு கூலாவில் தண்ணீர் வைத்திருந்தார்கள். ஒரேயொரு சிறிய ஜன்னல். சுவரில் காரைகள் உதிர்ந்துகொண்டிருந்தன. அலமாரியில் அறுபடை முருகன் படம் ஒன்றின் ஸ்டிக்கர் ஒட்டப் பட்டிருந்தது.

ஹாக்கின்ஸ் தனது சூட்கேஸ்களை கட்டிலுக்கு அடியில் தள்ளி விட்டு படுக்கையில் உட்கார்ந்துகொண்டான். அறையில் மின்விசிறி கிடையாது. நாற்பது வாட்ஸ் பல்ப் மட்டும்தான். குளிப்பதற்குத் தனியே குளியலறை இல்லை. கழிப்பறைகூட கிடையாது.

அவன் கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டபடியே ஜன்னல் வழியே வெளியே தெரியும் கோவில் கோபுரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இந்த ஊரில் இரண்டு வருஷம் இருக்கப்போகிறோம் என்பது அவனுக்கு சந்தோஷம் அளித்தது.

அதன் பிறகான ஒருவார காலம் தினமும் அவர்கள் கோவில் பிரகாரத்தில் உட்கார்ந்து சாதகம் செய்துகொண்டிருப்பதை வெறுமனே வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருப்பான் ஹாக்கின்ஸ்.

சில சமயம் அவற்றை டேப் ரிக்கார்டரில் பதிவு செய்து வைத்துக் கொள்வான், கோவில் அது சார்ந்த சடங்குகள், நம்பிக்கைகள்,

aedahamlibrary

வாசிக்கப்படும் இசை, அதை கற்றுக்கொள்பவர்கள் எல்லாமும் அவனுக்குப் புதிராக விளங்கின. அத்தோடு மொழி தெரியாமல் இவர்களுடன் வாழமுடியாது என்பதும் அவனுக்குப் புரிந்துபோனது.

அதனால் அவன் தினமும் இரண்டுமணி நேரம் கச்சியப்பசாமி கனிடம் தமிழ் படிக்கத் துவங்கினான்.

ஒரு வாரத்திற்குள் அவன் முப்பது வார்த்தைகளைக் கற்றுத் தேர்ந்திருந்தான். அதில் ஒன்று அய்யா, மற்றொன்று வணக்கம்.

இரண்டையும் அவன் சொல்லும்போது தனியழகு வந்துவிடுவதை பக்கிரி உணர்ந்தான். அவனுக்கு ஏனோ ஹாக்கின்னைப் பார்த்த மாத்திரம் பிடித்துப் போய்விட்டது. அவன் வெள்ளைக்காரனை எப்படிக் கூப்பிடுவது என புரியாமல் 'ஓயிட்' என்று பெயர் வைத்தான். அந்த பெயர் மெல்ல பரவி மற்ற மாணவர்களும் அவனை ஓயிட் என்று அழைக்கத் துவங்கிவிட்டார்கள். அதை அறிந்த ஹாக்கின்ஸ், "ஓயிட் இஸ் நைஸ் நேம்" என்று சொல்லிச் சிரித்தான். தன்னைக் கோவித்துக்கொள்ளாமல் பட்டப்பெயரை ஏற்றுக்கொண்டது பக்கிரிக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது.

ஒரு நாள் ராகவையாவிடம் கச்சியப்பசாமிகள் ஹாக்கின்னை அழைத்துவந்து அவனுக்கு முறையான நாதஸ்வரம் கற்றுத்தரும்படியாகச் சொன்னார்,

ஹாக்கின்ஸ் அன்று கதர் வேஷ்டி கட்டி ஜிப்பா அணிந்திருந்தான். அது பார்க்க மிகவும் வேடிக்கையாக இருந்தது.

ராகவையா தயக்கத்துடன் "வெள்ளைக்காரனுக்கு நாதஸ்வரம் கற்றுக் கொடுப்பது சம்பிரதாயமில்லை" என்றார்.

"அமெரிக்காவில் இருந்து வந்து ஆசைப்பட்டு கேட்குறான். கத்துக்கிட்டடும். அவனுக்கும் நம்ம பெருமை தெரியட்டுமே. வெள்ளைக்காரங்க வாசிச்ச வயலினை நாம கத்துக்கிடுறது இல்லையா. அப்படித்தான். சொல்லிக்குடுங்க, படிச்சிக்கிட்டடும்" என்றார்.

"அப்போ பசங்களோட ஒண்ணா வச்சி சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது. தனியா சித்திரமண்டபத்துல வச்சி வேணும்னா சொல்லித் தர்றேன்" என்றார் ராகவையா.

"நன்றி" என்று சொன்னான் டேவிட் ஹாக்கின்ஸ்.

"தமிழ் பேசுறாப்பே" என ஆச்சரியப்பட்டார் ராகவையா.

"நான் நினைச்சதைவிட வேகமா கத்துக்கிட்டான், கற்பூரப்புத்தி" என பாராட்டினார் கச்சியப்பசாமிகள்.

ஹாக்கின்ஸ் ஒரு தட்டில் வெற்றிலை, பழம், ஒரு துண்டு வைத்து

aedahamlibrary

நீட்டி “குருவே எனக்கு நாதஸ்வரம் கத்துக் குடுங்க” என்று கொச்சையான தமிழில் கேட்டான்.

அவர் சிரிப்போடு ஏற்றுக்கொண்டார். ஹாக்கின்ஸ் ராகவையா காலில் விழுந்து ஆசிர்வாதம் வாங்கிக்கொண்டதுடன் அவனது சட்டைப் பையிலிருந்து கொஞ்சம் பணத்தை எடுத்து அவரிடம் நீட்டியபடியே காணிக்கை என்றான்.

அதையும் ராகவையா ஏற்றுக்கொண்டபடியே “நானைக்கு ஆரம்பிப்போம்” என்றார்.

“நன்றி குருவே” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்.

அன்று நாதஸ்வரம் படிக்கும் மாணவர்கள் அத்தனை பேரும் ஹாக்கின்ஸ் போலவே நன்றி குருவே என்று சொல்லி கேலி செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ராகவையாவுக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எங்கிருந்தோ வந்தும் ஊரின் இசையைக் கற்றுக்கொள்ள வந்திருக்கிறான். ஆனால் உள்நூர் பிள்ளைகள் நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொள்ள வரமுக்கிறார்கள். அடுத்த தலைமுறையில் இந்த வாத்தியத்தை வாசிப்பதற்கு ஆளே இல்லாமல் போய்விடுமோ என பயமாக இருக்கிறது. யாரோ ஒருவன் ஆசையோடு கற்றுக்கொள்ள முன்வரும்போது சொல்லிக் கொடுக்க நாம் ஏன் தயங்க வேண்டும் என சுயசமாதானம் சொல்லிக் கொண்டார்.

ஹாக்கின்ஸ் அதன்பிறகு ராகவையாவிடம் முறையாக இசை கற்றுக்கொள்ளத் துவங்கினான்.

கோவில் முகமண்டபத்தில் ஒவ்வொருநாள் அதிகாலையிலும் சரளி ஜண்டை வரிசைகள், அலங்காரம், வர்ணங்கள், பல்லவிகள், கீர்த்தனைகள் என்று அவர்களது சாதக இசை சூரிய விடியலுக்கு முன்பே தொடங்கிவிடும். அதை முடித்துக்கொண்டு ராகவையா ஹாக்கின்ஸிற்குக் கற்றுத்தரத் துவங்குவார்.

ஆறு மாதங்களுக்கு அவனுக்கு நாதஸ்வரத்தைக் கையில் பிடிக்கவும், சீவாளியை வாயில் வைத்து ஊதவும் சிரமமாக இருந்தது. நாதஸ்வரம் முழுவதும் எச்சிலை ஒழுகவிட்டான். அதைவிடவும் காற்றை நாபியில் இருந்து கொண்டுவிட்டு ஊதுவது மூச்சிரைப்பு வருவதுபோல இருந்தது. ஆனால் தன்னால் வாசித்துவிட முடியும் என்று அவன் உறுதியாக நம்பினான். இரவில் அவன் அறையை கடந்து போகும்போது அவன் நாதஸ்வரத்தோடு போராடிக்கொண்டிருப்பது கேட்கும்.

நாதஸ்வரம் கற்கும் மாணவர்கள் மூஞ்செலி கத்துற மாதிரி

வாசிக்கிறான் என கேலி செய்தார்கள்.

பக்கிரி ஒரு நாள் ஹாக்கின்ஸ் அறைக்குப் போய் அவன் வாசிப் பதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். எப்படி இசைக்க வேண்டும் என்று வாசித்தும் காட்டினான். அது முதல் தினமும் மாலை நேரங்களில் பக்கிரி ஹாக்கின்ஸ் அறைக்குப் போய் வரத்துவங்கினான். வயது வேறுபாட்டினை மறந்து இருவரும் பேசவும் பழகவும் துவங்கினார்கள். ஹாக்கின்ஸ் முடிந்தவரை எல்லோரிடமும் தமிழிலே பேசினான். அவனது கொச்சைத் தமிழை கேட்க அலாதியாகவே இருந்தது.

ஒருநாள் பக்கிரி போனபோது அறைக்கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. பக்கிரி விரலால் கதவை தட்டினான்.

“வெயிட். ஐ ஆம் கம்மிங்” என்ற குரல் உள்ளிருந்து கேட்டது.

பாதிக்கதவு திறக்கப்பட்டு ஹாக்கின்ஸின் தலைமட்டும் தெரிந்தது. உறங்கிக்கொண்டிருந்தானோ எனும்படியாக கண்கள் சொருகிப் போயிருந்தன. அவன் பக்கிரியை கண்டதும் சிரிப்போடு “உள்ளே வா” என்று தமிழில் சொன்னான்.

“என்ன ஒயிட், சாயங்காலமே தூக்கமா” எனக்கேட்டான் பக்கிரி.

“நோ, கதவைச் சாத்து” என்றபடியே தனது கட்டிலின் அடியில் இருந்து ஒரு பிராண்டி பாட்டிலை வெளியே எடுத்து வைத்தான். பக்கிரி அதுவரை இப்படியான ஒரு போத்தலைக் கண்டதேயில்லை.

ஹாக்கின்ஸ் சிரித்தபடியே “நீ குடிப்பியா” எனக்கேட்டான்.

ஊரில் ஒன்றிரண்டு முறை கள் குடித்திருக்கிறான். அதுவும் விளையாட்டிற்குத்தான். மற்றபடி வேலிப்புதரில் உள்ளூர்காரர்கள் நாட்டுச்சாராயம் குடிப்பதைக் கண்டிருக்கிறான். ஆகவே இல்லை என தலையாட்டினான் பக்கிரி.

“நான் குடிப்பேன். இது கோனியாக் பிராண்டி. நீயும் குடிக்கிறாயா” எனக்கேட்டான் ஹாக்கின்ஸ்.

கோவில் மடத்தில் தங்கிக்கொண்டு ரகசியமாகக் குடிக்கிறானே என்ற வியப்போடு “இது எங்க வாங்கினே” எனக்கேட்டான்.

“நாலு பாட்டில் கொண்டுவந்துருக்கேன். தினம் கொஞ்சம் கொஞ்சம் குடிப்பேன்” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்.

குடித்துப்பார்க்கலாமா என பக்கிரிக்கு லேசான ஆசை உண்டானது, அதை அவனது கண்கள் காட்டிக் கொடுத்திருக்க வேண்டும். சில்வாட்மனரில் கொஞ்சம் ஊற்றி தண்ணீர் கலந்து அவனிடம் நீட்டி “குடிச்சி பாரு” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்

aedahamlibrary

அதன் மணம் என்னவோ போலிருந்தது. குடிக்கவா வேண்டாமா என கையில் வைத்தபடியே இருந்தான்.

ஹாக்கின்ஸ் தனது கண்ணாடி கிளாஸில் பிராந்தியை ஊற்றிக் கொண்டு கிளாஸை உயர்த்தி சியர்ஸ் சொன்னான். தானும் அப்படிச் சொல்லும்போது பக்கிரிக்கு வேடிக்கையாக இருந்தது.

பிராந்தி நாக்கில் பட்டதும் எரிவதுபோல இருந்தது. கடகடவென மொத்தத்தையும் ஒரே மடக்கில் குடித்துவிட்டு தம்ளரைக் கீழே வைத்தான். அதைக் கண்டு ஹாக்கின்ஸ் சிரித்தபடியே “மோர் குடிக்கிற மாதிரி குடிக்கிறே” என்றான்.

தொண்டையெல்லாம் எரிவது போலிருந்தது. ஹாக்கின்ஸ் ஒரு தட்டில் இரண்டு பிஸ்கட்டுகளை வைத்து அவன் முன்னால் நீட்டினான்.

பக்கிரி இரண்டு பிஸ்கட்டுகளையும் எடுத்துத் தின்றான். அப்படியும் பசியடங்கவில்லை. ஹாக்கின்ஸ் ஒரு ஆப்பிள் பழத்தையும் சாப்பிடுவதற்காகத் தந்தான். அதைச் சாப்பிட்டவுடன் உடம்பு லேசாக மிதப்பது போலானது. என்ன உணர்விது எனத் தெரியாமல் பக்கிரி சிரித்தான்.

ஹாக்கின்ஸ் அவனுக்குத் தலை சுற்றுவதுபோல இருந்தால் படுத்துக் கொள்ளச் சொன்னான். படுக்கையில் விழுந்தால்தான் அதிகம் தலை சுற்றியது. திடீரென ஹாக்கின்ஸைக் கட்டிக்கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது. அவன் கைகளைப் பற்றியபடியே ஏதேதோ உளறத்துவங்கினான். ஹாக்கின்ஸ் பரிவோடு அவன் தலையைத் தடவி விட்டபடியே “இன்னும் கொஞ்சம் குடிக்கிறாயா” எனக்கேட்டான். பக்கிரி தலையாட்டினான். ஒரு மடக்கு பிராந்தி மறுபடியும் குடிக்கத் தந்தான். அன்றிரவு முழுவதும் பக்கிரி சிரிப்பதும் கூச்சலிடுவதுமாக ஹாக்கின்ஸ் அறையில் இருந்தான். அங்கேயே உறங்கியும் விட்டான். காலை எழுந்தபோது தலை கனமாக இருந்தது. குளத்தில் குளிக்கப் போனபோது கண்கள் எல்லாம் எரிந்தன. குளித்துவிட்டு சாமி கும்பிடும்போது தான் இனிமேல் குடிக்கவே மாட்டேன் என்று சாமிக்கு சத்தியம் செய்து கொடுத்தான் பக்கிரி.

அன்று மதியம் ஹாக்கின்ஸைக் கண்டபோது அவன் சிரித்தபடியே “நேத்து நீ என் ரூம்ல டான்ஸ் ஆடுனது ஞாபகம் இருக்கா?”

“டான்ஸா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“வெறும் டான்ஸ் இல்லை, உடம்புல டிரஸ் போடாத டான்ஸ்” என்றான்.

அய்யோ தான் இப்படியா நடந்துகொண்டோம் என வெட்கமாக இருந்தது.

ஹாக்கின்ஸ் முதுகில் அடித்தபடியே “பொய்...” எனச்சொன்னான் பக்கிரி.

“இன்னைக்கும் வருவியா” எனக்கேட்டு கண்சிமிட்டினான் ஹாக்கின்ஸ்.

“உன் சங்காத்தமே வேணாம்” எனக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டான் பக்கிரி.

ஹாக்கின்ஸ் சிரித்தபடியே சொன்னான்.

“நான் ஒருவேலையா மெட்ராஸ் போறேன், வர்றதுக்கு ஒரு வாரம் ஆகும். உனக்கு மெட்ராஸ்ல ஏதாவது வேணுமா”

“லக்ஸ் சோப் வேணும். அதைப் போட்டுக் குளிச்சாதான் அழகா வரமுடியும்னு சொல்றாங்க” என்றான்.

வாங்கிட்டு வர்றேன் என்றான் ஹாக்கின்ஸ், சொன்னது போலவே அன்றிரவு ரயிலில் ஹாக்கின்ஸ் மெட்ராஸ் கிளம்பிப்போனான். ஆனால் ஒரு வாரத்திற்குள் திரும்பிவரவில்லை. ஒருவேளை உடல்நலம் சரியில்லாமல் போய்விட்டதா எனக் குழப்பமாக இருந்தது. ஒவ்வொரு நாளும் ஹாக்கின்ஸ் அறையைக் கடந்து போகும்போதும் மூடப்பட்ட கதவு வருத்தத்தை அதிகப்படுத்துவதாகயிருந்தது.

பதினைந்து நாட்களுக்குப்பிறகு சென்னையிலிருந்தே ஒரு பைக்கில் வந்து இறங்கினான் ஹாக்கின்ஸ். அது ஒரு புல்லட். யாரோ ஒரு நண்பரிடமிருந்து விலைக்கு வாங்கியதாகச் சொன்னான்.

அந்த பைக்கை மடத்து பையன்கள் சுற்றிலும் நின்றுகொண்டு வேடிக்கை பார்த்தார்கள்.

பைக் வந்தபிறகு ஹாக்கின்ஸ் ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் வெளியே கிளம்பிப் போய்விடத் துவங்கினான். சில நாட்கள் மதுரை வரை போய்வருவான். ஒருமுறை பைக்கிலே ராமேஸ்வரம் போய் வந்திருந்தான்.

சிலநாட்கள் பக்கிரியை பைக்கில் உடன் அழைத்துக்கொண்டு அருகிலுள்ள கோவில்கள் இருவருமாக ஒவ்வொன்றாக சுற்றிப்பார்த்து வந்தார்கள்.

ஒரு நாள் அவர்கள் இருவரும் புல்லட்டில் சித்தேரி போயிருந்தார்கள்.

ஹாக்கின்ஸுக்கு சினிமா நடிகைகள் அத்தனை பேரையும் பிடித்துப் போயிருந்தன.

எப்படி இவ்வளவு அழகாயிருக்கிறார்கள் என்று வியந்து கேட்பான். அதுபோலவே எங்கே தாமரை மலரைப் பார்த்தாலும் உடனே பறித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்பான். தினமும் ஒரு தாமரை மலரை வாங்கித் தனது அறையில் வைத்துக்கொள்வான்.

ஒருநாள் அவர்கள் இருவரும் சினிமா பார்த்துவிட்டுத் திரும்பி வரும்போது ஹாக்கின்ஸ் சொன்னான்.

“இந்த ஊரில் எல்லா பெண்களுமே அழகாகத்தான் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக அவர்களின் கண்களும் உதடுகளும் மயக்குகின்றன கோவிலுக்குள்ளே எந்த பொண்ணைப் பாத்தாலும் அழகாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் ஒரேயொரு குறை ஏன் பெண்கள் குள்ளமாகவே இருக்கிறார்கள், உயரமான பெண்களையே காணமுடியவில்லையே” என்றான்.

பக்கிரிக்கு அப்போது பதினாறு வயது நடந்துகொண்டிருந்தது என்றாலும் பெண்களின் மீதான ஆசையை அவன் நேரடியாக வெளிப்படுத்திக்கொண்டதேயில்லை. அதைக்காட்டிக் கொள்ளாதவன் போல ஹாக்கின்ஸ் சொல்வதை கேட்டுச் சிரித்தான்.

ஹாக்கின்ஸுக்கு தமிழ் சினிமாப் பாடல்களும் பிடித்துப் போய் விட்டன. எப்போது அவன் எதையாவது ஒரு பாடலை முணுமுணுத்துக்கொண்டேயிருந்தான். ஒருநாள் அவனை அழைத்துக் கொண்டு பனங்கள் குடிக்கப் போயிருந்தான் பக்கிரி. இவரும் பனங்காட்டிற்குப் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு குடித்தார்கள். தொட்டுக்கொள்ள மீன்கறி சாப்பிட ருசியாக இருந்தது. போதையில் இருவரும் வரும் வழியில் இருந்த ஒரு மரத்தடியில் படுத்துக்கொண்டார்கள், ஹாக்கின்ஸ் சொன்னான்,

“காரமும் புளிப்பும் இங்கே வந்த பிறகுதான் சாப்பிடுகிறேன். நாக்கு அதற்குப் பழகிவிட்டது. அமெரிக்காவிற்குத் திரும்பிப் போனால் அங்கேயுள்ள சாப்பாடு பிடிக்காமல் போய்விடும்.”

“அப்போ நம்ம ஊரு பொண்ணு ஒண்ணைக் கட்டிக் கூட்டிக் கிட்டுப் போயிரு. விதவிதமா ஆக்கிப்போடுவா” என்றான் பக்கிரி.

“இந்த ஊர்ப் பொண்ணுக என்னைப் பாத்தா பேசவே பயப்படுறாங்களே” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்.

“நீதான் நல்லா தமிழ் பேசறேல்லே. பிறகு என்ன” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“என்னைப் பார்த்தா அவங்களுக்கு கேலியா இருக்கு” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்

“அப்போ நானே உனக்கு ஒரு பொண்ணு பாத்து கூட்டி வச்சிருநேன்” என்றான் பக்கிரி.

ஹாக்கின்ஸ் அவனைச் செல்லமாக அடித்துவிட்டு சிரித்தான். அவர்கள் இரண்டு பேரும் வெயிலடங்கும் வரை மரத்தடியிலே படுத்துக்கிடந்தார்கள்.

பின்னொரு நாள் அவனும் ஹாக்கின்ஸ்கும் ஒன்றாக கோட்டையூர் திருவிழா காணப்போயிருந்தார்கள். அங்கே வாசிக்க வந்திருந்த உடுக்கை, பம்பைமேளம் ஹாக்கின்ஸிற்கு ரொம்பவும் பிடித்திருந்தன. திருவிழாவில் பவண்டோவும் காரச்சேவும் வாங்கிச் சாப்பிட்டான் ஹாக்கின்ஸ். குடை ராட்டினத்தில் ஏறி சிறுவனைப் போல சுற்றினான். சாலையோரக்கடையில் இருவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து பரோட்டா சால்னா சாப்பிட்டார்கள். யாவரிடமும் உள்ளூர்வாசியைப் போல சரளமாக பேசவும் பழகவும் துவங்கியிருந்தான். ஹாக்கின்ஸ்.

ஒரு முறை பக்கிரி அவனிடம் கேட்டான்.

“உங்க அப்பா அம்மா எல்லாம் எந்த ஊர்ல இருக்காங்க. அவங்க உன்னைத் தேட மாட்டாங்களா.”

“எங்க அம்மா வேற கல்யாணம் பண்ணிகிட்டாங்க. அப்பாவைப் பாத்து பத்து வருஷம் இருக்கும்” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்.

“கூடப்பிறந்தவங்க” எனக்கேட்டான் பக்கிரி.

“ரெண்டு சிஸ்டர்ஸ் ஐரோப்பாவில் வசிக்கிறார்கள். ஒருத்தி டாக்டராக இருக்கிறாள். ஆளுக்கு ஒரு ஊர், எப்போதாவது போனில் பேசிக்கொள்வதுடன் சரி” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்.

அதனால்தான் அன்புக்கு ஏங்குகிறான் என்பதை புரிந்து கொண்டதை போல பக்கிரி கேட்டான்.

“உனக்கு ஏதாவது ஆசையிருக்கா. இருந்தா சொல்லு.”

“திருவிழா அன்னைக்கு சுவாமியின் வீதியுலாவுக்கு மல்லாரி வாசிக்கணும்” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்.

எவ்வளவு பெரிய ஆசை.

சுவாமியின் புறப்பாட்டின்போது எக்காளம், திருச்சீரனம், உடலு, கொட்டு, டவுண்டி, மிருதங்கம் போன்ற இசைக்கருவிகள் முழக்கமிட, அழகிய முகபடாம் பூட்டிய யானையின் அம்பாரி முன் செல்ல, நாதஸ்வரம் வாசித்து வருவார்கள்.

நாதஸ்வர இசை மேதைகளான குழிக்கரை பிச்சையா, நல்லடை சண்முகசுந்தரம், வல்லம் தெட்சிணாமுர்த்தி போன்றோர் மல்லாரி

வாசித்த ஊரது, மல்லாரியில் ராஜ மல்லாரி என்று அழைக்கப்படும் திரிபுடைதான் மல்லாரி வாசிக்கப்படும் நேரத்தைத்தான் எல்லோரும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். பெரும் வீரர் படையொன்று எழுச்சிகொள்வது போல எடுத்த எடுப்பிலேயே வாசிப்பு கேட்போர் மனவெழுச்சியை உருவாக்கிவிடும். இம்மல்லாரிக்கு இரண்டு நாதஸ்வரங்கள், ஒரு ஒத்து, நான்கு தவில்கள். மல்லாரிக்கு என்றே சில நேரங்களில் நான்கு ஐந்து சிறப்புத் தவில்களையும் அமைத்திருப்பார்கள்.

இதுவரை எந்த வெள்ளைக்காரனும் சாமி புறப்பாட்டுக்கு மல்லாரி வாசித்ததாக சரித்திரமே கிடையாது. எதற்காக இப்படி ஒரு ஆசை அவனுக்கு உருவானது என்ற வியப்போடு “உன்னை வாசிக்க விடமாட்டாங்க நீ ஒரு வெள்ளைக்காரன்” என்றான் பக்கிரி.

“தெரியும். ஆனால் எப்படியாவது ஒருநாள் வாசிக்கணும், நிச்சயம் வாசிப்பேன்” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்.

சாமியின் முன்னால் மல்லாரி வாசித்தபடியே வீதிவுலா வருவதை விட நாதஸ்வர வித்வானுக்கு வேறு என்ன பெரிய கௌரவம் கிடைத்துவிடப்போகிறது.

ஹாக்கின்ஸ்ஸின் கண்களை உற்றுப்பார்த்தபோது அந்த ஆசை கண்களில் ஒளிர்ந்துகொண்டிருப்பது தெரிந்தது. அதை எப்படி அடையப்போகிறான். நிச்சயம் ஏமாற்றம்தான் மிஞ்சும் என மனதில் பட்டது.

இரண்டரை வருஷங்கள் ஹாக்கின்ஸ் அவர்களுடன் தங்கி இசை கற்றுக்கொண்டான்.

ஒருநாள் கச்சியப்பசாமி ஹாக்கின்ஸை அழைத்து வாசித்து காட்டும்படியாகச் சொன்னார்,

அவன் சின்னஞ்சிறுகிளியே வாசிக்கத் துவங்கினான். அவன் இசைத்து முடித்த போது கச்சியப்பாமிகளின் முகம் மலர்ந்திருந்தது.

“உனக்கு ஈஸ்வரனோட அனுக்கிரகம் இருக்கு. இல்லாட்டி இப்படி வாசிக்கமுடியாது. இன்னும் ரெண்டு வருஷம் இங்க தங்கி மிச்சதையும் படிச்சிக்கிட்டா, நீ பெரிய வித்வானா வரமுடியும்” என்று சொன்னார்.

ஹாக்கின்ஸ் அவரது காலில் விழுந்து ஆசிர்வாதம் வாங்கிக் கொண்டு தனது நாதஸ்வரத்தை கும்பிட்டு ஓரமாக வைத்தான்.

அன்றிரவு ராகவையா ஹாக்கின்ஸைத் தேடிவந்து சொன்னார்.

“நீ என் பேரைக் காப்பாற்றிட்டே, இனிமே எனக்கு மாசம் பணம் குடுத்து படிக்க வேணாம், உனக்குச் சொல்லித்தர வேண்டியது என் கடமை” என்றார்.

அதைக்கேட்ட போது ஹாக்கின்ஸ் கண்கள் கலங்கின. அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் “எல்லாம் உங்கள் கருணை” என்று மட்டும் சொன்னான்.

அதன்பிறகு ராகவையா அவனிடம் விசேஷ ஈடுபாடு காட்ட ஆரம்பித்தார். அவரது மற்ற மாணவர்களைவிட சீமைத்துரை பெரிய வித்வானாக வரப்போகிறான் என்று உறுதியாக நம்பத்துவங்கினார்.

சீவாளி செய்வதைப் படம் எடுக்க வேண்டும் என்று ஒருநாள் பக்கிரியை அழைத்துக்கொண்டு திருவாலங்காட்டிற்குப் புறப்பட்டான் ஹாக்கின்ஸ். மதனகோபால் தான் சீவாளி செய்வதைப் பார்ப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தான்.

ஆற்றோர நாணலின் தட்டைகளைக் கொண்டு வருதல், அவற்றை முறையாக வெட்டி நறுக்குதல், நெல்லில் போட்டு பதமாக அவித்தல், செப்புத் தகடுகளை சுற்றுதல் போன்ற செய்முறைகளை எல்லாம் புகைப்படம் எடுத்தான். கிளம்பும்போது மதனகோபால் வீட்டிலே சாப்பிட்டுப் போகும்படியாக கட்டாயப்படுத்தினார்கள். அவர்களுடன் சாப்பிட்டுவிட்டு எல்லோரும் ஒன்றாக ஒரு போட்டோ எடுத்துக் கொண்டார்கள். மதனகோபால் தனது தந்தை வாசித்த சிறிய பாரிநாயனத்தை கொண்டுவந்து ஹாக்கின்ஸ் இடம் காட்டினார். அதை அவன் வாசிக்க ஆசைப்பட்டபோது மதனகோபால் அனுமதிக்க வில்லை.

ஒருநாளிரவு ஹாக்கின்ஸ் அறையை தேடிப்போனபோது கதவு பூட்டியிருந்தது. உள்ளே அவனது பேச்சு சப்தம் கேட்டது. கதவைத் தட்டினான் பக்கிரி. ஆனால் கதவு திறக்கபடவேயில்லை, தூக்கத்தில் பேசிக்கொண்டிருக்கிறானோ என நினைத்து பலமாக தட்டினான். அப்படியும் கதவு திறக்கப்படவேயில்லை.

மறுநாள் காலையில் ஹாக்கின்ஸை சந்தித்துப் பேச அறைக்குப் போனபோது அவன் கோபத்தில் திட்டினான். எதற்காகக் கத்துகிறான் என பக்கிரிக்குப் புரியவேயில்லை

“நீ ஒரு இடியட், தேவையில்லாமல் தொந்தரவு செய்கிறாய், இனிமே என்னைப் பார்க்க வரவேண்டாம்” என்று கோபத்துடன் சொன்னான் ஹாக்கின்ஸ்.

என்ன நடந்துவிட்டது எதற்காக இப்படிக் கத்துகிறான் எனப் புரியாமல் பக்கிரியும் கண்டபடி திட்டிவிட்டான். அவர்கள் சண்டை போடுவதைக் கண்ட கோவிந்து மடத்து மேனேஜரை அழைத்துக் கொண்டுவந்துவிட்டான். அவர் ஹாக்கின்ஸை தனியே அழைத்துக் கொண்டு போனார்.

ஹாக்கின்ஸ்ஸை அதற்குப் பிறகு கோவிலில் எங்காவது பார்த்தால் கூட பக்கிரி முகத்தை திருப்பிக்கொள்வான். எதற்காகத் தன்னை வெறுக்கிறான் என அவனுக்குப் புரியவேயில்லை. அதன்பிறகு சில சமயம் ஹாக்கின்ஸ் அறையினைக் கடந்து போகும்போது கோவிந்து அவனோடு உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பது தெரியும். தன்னை வேண்டும் என்றே அவமானப்படுத்துகிறான் என்று நினைத்துக் கொண்டு ஹாக்கின்ஸ் விட்டு விலகியே இருந்தான் பக்கிரி.

இது நடந்து மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒரு அதிகாலையில் சலவைத்தொழிலாளி கிட்டன் கச்சியப்பசாமிகளைப் பார்ப்பதற்காக மடத்து அலுவலத்தின் வாசலில் காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

கச்சியப்பசாமிகள் கிட்டனை உள்ளே அழைத்து என்ன விஷயம் என்று கேட்டபோது அவர் உடைந்து போன குரலில், “வெள்ளைக்காரப் பயல் என் மகள் லட்சுமியை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டான், ரெண்டு பேரும் மாலையும் கழுத்துமா வந்து வீட்டு வாசல்ல நிக்ருறாங்க” என்றார்.

கச்சியப்பசாமிகளால் நம்பவேமுடியலை.

இது எப்படி நடந்தது. இனி என்ன செய்வது எனப் புரியாமல் “ஹாக்கின்ஸ்ஸை இங்க வரச்சொல்லு” என்றார்.

இதற்குள் விஷயம் மடம் முழுவதும் பரவிவிட்டது. நாதஸ்வரம் படிக்கும் பையன்கள் ஹாக்கின்ஸைக் காண்பதற்காக மேச்சேரியை நோக்கி ஓடினார்கள். பக்கிரியும் அவர்களுடன் ஓடினான்.

அங்கே கழுத்தில் ரோஜா மாலை சூடி ஹாக்கின்ஸ் நின்றிருந்தான். அவன் பக்கத்தில் கட்டம் போட்ட சேலை கட்டிய லட்சுமி மாலையும் கழுத்துமாக நின்றிருந்தாள். அவள் கைகளை ஹாக்கின்ஸ் பற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

சேரி ஜனங்கள் அவர்களை வியப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கிட்டன் அவர்கள் இருவரையும் கச்சியப்பசாமிகளிடம் அழைத்துக்கொண்டுவந்தான்,

விசாரணையை மடத்துக்குள் வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம் என்று பூவரசமரத்தின் முன்பாக நிறுத்தி சாமி அவனிடம் விசாரிக்கத் துவங்கினார்.

ஹாக்கின்ஸ் நிதானமான குரலில் சொன்னான்,

“இந்தப் பொண்ணை எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு. என்னோட டிரஸ் எல்லாம் இவதான் துவைச்சிக் குடுப்பா. ரெண்டு பேருக்கும் ஆறுமாசம் நெருங்கின பழக்கம். இப்போ அவ கர்ப்பிணியா இருக்கா.

அதான் சித்தேரி கோவில்ல வச்சி கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டேன். எங்க கல்யாணத்தை நடத்தி வச்சது ராகவையாதான்” என்றான்.

கச்சியப்பசாமிகளால் நம்பவேமுடியவில்லை. தன்னிடம் ஒரு வார்த்தை சொல்லிக்கொள்ளாமல் இப்படியொரு காரியத்தை ராகவையா செய்திருப்பார் என அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

அவர் ராகவையா அழைத்துக்கொண்டு வரும்படியாகச் சொன்னார்,

ராகவையா வந்து சேர்ந்தபோது அவர் முகத்தில் கலக்கமேயில்லை.

“இவன் என் பிள்ளை மாதிரி. ஆசைப்பட்டு பழகிட்டான். கல்யாணம் பண்ணிவச்சிட்டேன். இதுல என்ன தப்பு இருக்கு” என்று கேட்டார்.

கச்சியப்பசாமி ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னார்,

“இவனை மடத்துல சேத்து படிக்க வச்சதுதான் நான் செய்த ஒரே தப்பு. வெள்ளைக்காரப்பய புத்திய காட்டிப்புட்டான். கல்யாணம் அவன் இஷ்டம். அதுல தலையிட நான் யாரு, உடனே பெட்டி படுக்கை எல்லாம் எடுத்துக்கிட்டு மடத்தை விட்டு வெளியேறிப் போயிரணும். அது மாதிரி திருட்டுக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சதுக்காக ராகவையாவும் வெளியேறிப் போக வேண்டியதுதான். இனிமே கோவில்லயோ, பள்ளிக்கூடத்துலயோ அவருக்கு வேலை கிடையாது. அவர் மடம் சம்பந்தப்பட்ட எந்த நிகழ்ச்சியிலும் வாசிக்க முடியாது, அவரும் ஒரு நாளைக்குள்ளே வீட்டை காலி பண்ணி சாவியை மடத்துல ஒப்படைக்கணும்.”

“அவரு ஒரு தப்பும் பண்ணலே” என்றான் ஹாக்கின்ஸ்.

“என் முடிவை சொல்லிட்டேன். கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டியது உங்க பொறுப்பு. இல்லேன்னா நான் போலீஸைக் கூப்பிட வேண்டியது வரும்” என்றார் கச்சியப்பசாமி.

ராகவையா ஒரு வார்த்தை மறுப்பு சொல்லவில்லை. மடமடவென தனது வீட்டிற்குப்போய் வேஷ்டி சட்டையை ஒரு துணிப்பையில் செருகிக்கொண்டு வந்து சாவியை கச்சியப்பசாமி முன்னால் வீசிய படியே “பண்டபாத்திரங்கள் எதுவும் எனக்கு வேணாம். இனிமே இந்த ஊர் பக்கமே வரமாட்டேன். அத்தோட நாதஸ்வரத்தையும் தொட மாட்டேன். கேடுகெட்டுப்போன மனுசங்களுக்கு எதுக்கு வாசிக்கணும், நான் சித்தேரிக்குப் போறேன்” என்று சொல்லிவிட்டுக் கிளம்பினார்.

அவரைத் தடுத்து நிறுத்துவதற்கு ஹாக்கின்ஸ் முயன்றான். ஆனால்

அவர் யார் சொல்லையும் கேட்கவில்லை. மடத்துப் பையன்களுக்கு திடீரென வாத்தியார் தங்களை விட்டுத் திடீரென போவது வருத்த மளித்தது. அவர்களும் கவலையோடு செய்வதறியாமல் நின்றிருந் தார்கள். பக்கிரி ராகவையா பின்னாடியே ஓடினான். அவர் “போயிடு, யாரும் என் பின்னாடி வர வேண்டாம்” எனத் துரத்திவிட்டார்.

ஹாக்கின்ஸ் தனது நாதஸ்வரம், சூட்கேஸ், உள்ளிட்ட பொருட் களை எடுத்துக்கொண்டு மனைவியின் வீட்டிற்குப் போவதற்காகக் கிளம்பினான். ஆனால் கிட்டன் அவர்கள் தன் வீட்டுப்படி ஏறக்கூடாது என்று தடுத்த காரணத்தால் சித்தேரி பண்டாரம் வீட்டில் ஒருநாள் தங்குவது என முடிவு செய்துகொண்டார்கள்.

பண்டாரம் அவர்களைத் தனது வீட்டில் தங்கவைத்துக்கொண்டார். ஒரு வார காலம் ஊரே இதைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தது. லட்சுமி துணி துவைத்து தருவதுபோல வெள்ளைக்காரனை மயக்கி விட்டாள். தினம் ராத்திரியானால் இருவரும் ஒன்றாக கூத்தடித்தார்கள் என்றெல்லாம் பேசிக்கொண்டார்கள். ஒருவேளை அதனால்தான் தன்மீது ஹாக்கின்ஸ் கோபம் கொண்டானோ என பக்கிரிக்கு சந்தேகமாக இருந்தது.

ஒரு வாரத்தின் பின்பு லட்சுமியை அழைத்துக்கொண்டு மெட்ரா ஸிற்குக் கிளம்பினான் ஹாக்கின்ஸ். அவன் யாரிடத்திலும் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அதன்பிறகு அவன் மருதூர் திரும்பி வரவேயில்லை.

ராகவையா இல்லாத காரணத்தால் புதிதாக வாத்தியார் வந்து சேரும்வரை அவர்கள் தாங்களாகவே வாசித்துப் பழகிக் கொண்டிருந் தார்கள். சித்தூரிலிருந்து சோமநாதன் என்ற வாத்தியக்காரர் வந்து சேர்ந்திருந்தார். அவர் ராகவையா போல இல்லாமல் மிகுந்த கோபக்காரராக இருந்தார். அவரது அடி தாங்கமுடியாமல் நாலைந்து மாணவர்கள் விடுதியை விட்டே போய் விட்டார்கள்.

ஒரு நாள் பக்கிரி தனியே கிளம்பிப்போய் சித்தேரியில் வசித்த ராகவையாவை காணச்சென்றான். இடிந்துபோய் கிடந்த மண் வீட்டினை சரி செய்து அங்கே தங்கியிருந்தார் ராகவையா.

பக்கிரி அவரது காலில் விழுந்து வணங்கினான்.

“நல்லா இருப்பா” என்றபடியே அவர் வருத்தம் தோய்ந்த குரலில் சொன்னார்,

“மடத்துல நடக்குறதை எல்லாம் நானும் கேள்விப்பட்டாக்கிட்டுதான் இருக்கேன். சொல்லி குடுக்கிறவன் சரியா இருந்தாதானே வித்தை கத்துக்கிட முடியும்.”

“நானும் ஊருக்கே போயிரலாம்னு இருக்கேன். எனக்கு படிக்கவே மனசில்லை” என்றான் பக்கிரி.

“இங்க இருந்தா ஒண்ணும் கத்துக்கிட முடியாது” என்றார் ராகவையா.

“யார்கிட்ட படிச்சிகிடுறதுன்னு தெரியலை” என ஆதங்கமாகக் கேட்டான் பக்கிரி.

“படிச்சதெல்லாம் போதும். நீ போயி வாசிக்க ஆரம்பி. அப்போதான் ராகத்தோட நெளிவு சுளிவு புரியும், உன் வயசில நான் கோவில்ல வாசிக்க ஆரம்பிச்சிட்டேன்” என்றார் ராகவையா.

அன்றிரவெல்லாம் பக்கிரியின் மனதில் ராகவையா சொன்னதுதான் நினைவில் வந்தபடியே இருந்தது.

அதன் இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு அவன் கச்சியப்பசாமிகளைப் பார்த்து அவனது அய்யாவிற்கு உடல்நலமில்லை என்பதால் ஊருக்கு போய்வர அனுமதி கேட்டான். அவரும் அனுமதி அளித்தார். தனது உடைகள் நாதஸ்வரம் உள்ளிட்ட எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பும்போது இனி மருதூர் மடத்திற்கு வரமாட்டோம் என்ற வேதனை அவனை உள்ளூர வதைக்கத் துவங்கியது.

கோவிலையும் குளத்தையும் பார்த்தபடியே பஸ் பிடிப்பதற்காக நடந்தான். சிற்பக்கூடத்தைக் கடந்து போகும்போது ஹாக்கின்ஸ் தங்கியிருந்த அறை மூடப்பட்டிருப்பது தெரிந்தது. என்ன ஆகியிருப்பான் ஹாக்கின்ஸ். ஒருவேளை அமெரிக்கா போயிருப்பானோ, அங்கே போயும் நாதஸ்வரம் வாசிப்பானா.

பஸ் பிடித்து தனது ஊர் வந்து இறங்கியபோது அய்யா திகைப்போடு “என்னய்யா திடீர்னு வந்துருக்கே, உடம்புக்கு முடியலையா” என்று கேட்டார்.

“வாத்தியார் மாறிப்போயிட்டாரு அதான் ஒரு மாசம் வீட்டுக்குப் போகச்சொல்லிட்டாங்க” என்று பொய் சொன்னான் பக்கிரி.

அதன் பிறகு அய்யா எதையும் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை. இரண்டு வாரங்களுக்குப் பிறகு அய்யாவிற்கு விஷயம் தெரிய வந்தது.

“உனக்கு என்ன இஷ்டமோ அதை செய்யி. மனசை வேற பக்கம் அலையவிடாதே, உன் வயசு அப்படி” என்றார் அய்யா.

“இல்லய்யா, நான் ரத்தினம் அண்ணன்கூட வாசிக்க போகலாம்னு இருக்கேன்.” என்றான் பக்கிரி.

“ரத்தினம் ஒத்துக்கிட்டானா” எனக்கேட்டார் அய்யா.

“வரச்சொல்லியிருக்கார்” என்றான் பக்கிரி.

“பிறகு என்னப்பா, அவன் பக்குவமாதான் நடத்துவான். கூடப் போயி வாசி” என்றார் அய்யா.

அப்படித்தான் பக்கிரி ரத்தினத்தோடு சேர்ந்து வாசிக்கத் துவங்கியது ஆரம்பமானது.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

9

கொடுமுடி

அவர்கள் பஸ்பிடித்து கொடுமுடிக்கு வந்து இறங்கிய போது மதியம் மூன்று மணியாகியிருந்தது. பக்கிரி தனக்கு கொஞ்சம் பணம் வேண்டும் என்று ரத்தினத் திடம் கேட்டான். எதற்கென ரத்தினம் கேட்டதும் அக்காவீட்டிற்கு கொஞ்சம் இனிப்புகளும் அக்கா மகளுக்காக ஒரு பாவாடை சட்டை எடுத்துக் கொண்டு போக வேண்டும் என்றான் பக்கிரி.

இருவரும் ஒரு ஜவுளிக்கடைக்குப் போய் கிளிப் பச்சை நிறத்தில் பாவாடை சட்டை எடுத்துக் கொண்டார்கள். பக்கிரி ஒரு லாலா கடையில் போய் லட்டும் மிச்சரும் ஒரு பிஸ்கட் பாக்கெட்டும் வாங்கிக் கொண்டான். தனக்கு பஸ்தேய்க்க வேண்டுமே என்று புது பிரஸ் ஒன்றும் வாங்கி வைத்துக்கொண்டான்.

பக்கிரியின் அக்கா கோகிலம் அவனை விட ஒன்பது வயது மூத்தவள். அக்காவின் கணவர் கோவில் வாசலில் பூக்கடை வைத்திருந்தார். அக்காவிற்கும் பூக் கட்டுவது தான் வேலை. அக்காவீட்டிற்குப் போனபோது வாசலில் உட்கார்ந்து பூக்கட்டிக் கொண்டிருந்தான். அவர்களை எதிர்பார்க்கவே யில்லை.

வியப்பும் சந்தோஷமுமாக “பக்கிரி... எனக் கூப்பிட்டாள். பக்கிரி அக்காவைப் பார்த்து சிரித்தான். அக்காவின் கழுத்தில் வெறும் மஞ்சள் கயிறு மட்டும்தான் தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. கையில் ரப்பர்வளையல்கள் அணிந்திருந்தாள். ஊதா நிற சேலை. மடியில் இருந்த பூக்களைச் சொளகில் கொட்டிவிட்டு எழுந்து நின்று சோம்பல் முறித்தபடியே வாங்க என ரத்தினத்தையும் வரவேற்றாள்.

ரத்தினம் சிரித்தபடியே “நல்லா இருக்கீகளா” எனக் கேட்டார்.

“ஏதோ பிழைச்சிகிடக்கோம். இப்போதான் எங்க ஞாபகம் வந்துச் சாக்கும்” என தம்பியைப் பார்த்துக் கேட்டாள் கோகிலம்.

“ஈரோடு வரைக்கும் ஒரு ஜோலியா வந்தோம். அப்படி உன்னையும் பாத்து நாளாச்சில்லே. அதான் ஒரு எட்டு பாத்துட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன்” என்றான் பக்கிரி.

“அய்யா எப்படியிருக்காரு” எனக் கேட்டாள் கோகிலம்.

“அவருக்கு உடம்பு ரொம்ப மோசமாதான் இருக்கு. நடை தவங்கிப்போச்சு. காதும் கேட்கலை, கட்டிலை விட்டு எந்திரிக்கிறதே யில்லை. படுக்கைதான்” என்றான் பக்கிரி.

“கலைவாணிதான் சோறு பொங்கிப் போடுறாளா” எனக் கேட்டாள் கோகிலம்.

“அந்த அக்கா இல்லன்னா நாங்க ரெண்டு பேரும் சோத்துக்குத் தவிச்சிப் போயிருப்போம்.”

“ஏன் தவிக்கணும். நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கிட வேண்டியதுதானே” எனக் கேட்டாள் கோகிலம்.

“நம்மளை யாரு கட்டிக்கிட துடிக்கிறா. பொம்பள பிள்ளைக எல்லாம், பேங்க் மாப்பிள்ளை, பாரீன் மாப்பிள்ளை வேணும்னுலே தேடிக்கிட்டு இருக்காங்க. படிக்காத பொண்ணு கிடைக்கிறது கஷ்டம்.”

“எதுக்கு படிக்காத பொண்ணைத் தேடுறே. படிச்ச பிள்ளையைக் கட்டிக்கிறதுக்கு உனக்கு என்ன குறைச்சல். நீயும் சம்பாதிக்கத்தானே செய்றே” என்றாள் கோகிலம்.

“நான் என்ன படிச்சிருக்கேன், பள்ளிக்கூடப்பக்கமே ஒதுங்கின தில்லை, அய்யா சொல்லிக்கொடுத்து எழுத்து வாசிக்கப் பழகினது தானே. தற்குறியை யாரு கட்டிகிடுவா?”

“தாராபுரத்துலகூட நமக்குத் தெரிஞ்ச குடும்பத்துல ஒரு பொண்ணு இருக்கு, டீச்சரா வேலை பாக்குறா. உங்க மாமாகிட்ட சொல்லி பாக்கச் சொல்லட்டும்மா?”

“ஏன்கா வந்தவுடனே கல்யாணப் பேச்சை ஆரம்பிச்சிட்டே,
aedahamlibrary

எங்களுக்குப் பசிக்கு, சோறு வச்சிருக்கியா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“மணி நாலு ஆச்சி இன்னுமா சாப்பிடலை.”

“வீட்ல போயி சாப்பிடலாம்னு நான்தான் கூட்டிக்கிட்டு வந்தேன்.”

“வெறுஞ்சோறு ரசம்தான் பா இருக்கு.”

“பரவாயில்லை குடு.”

“வெங்காயம் வேணும்னா வதக்கித் தரட்டுமா.”

“போதும்மா, ராத்திரி நல்லா சாப்பிட்டுக் கிடலாம்.”

அக்கா பூவை ஒதுக்கி எடுத்துவைத்துவிட்டு சமையற்கட்டிற்குள் போனாள். ரத்தினம் வீட்டினை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ஒரேயொரு அறை. ஒட்டிணாற் போல சிறிய சமையற்கட்டு. இதற்குள் அவர்கள் எங்கே போய்ப் படுப்பது எனக் குழப்பமாக இருந்தது.

அக்கா இரண்டு தட்டில் சோற்றைப் போட்டு வைத்து அவர்கள் வாங்கி வந்திருந்த மிக்சரை ஒரு தட்டில் கொட்டி வைத்து சாப்பிடச் சொன்னாள்.

நல்ல பசி. இருவரும் வேகவேகமாகச் சாப்பிட்டார்கள். இதற்குள் அக்கா அடுத்த வீட்டிலிருந்து ஒரு டம்ளரில் மோர் வாங்கி வந்திருந்தாள். அதையும் ஊற்றிச் சாப்பிடச்சொல்லி மாவடு ஊறுகாய் தொட்டுக்கொள்ள வைத்தாள். சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது அலமாரியில் ரப்பர்பொம்மை ஒன்று வெளிறிப்போய் கிடப்பதைக் கண்டான் ரத்தினம்.

“கோழு ஸ்கூல் விட்டு எத்தனை மணிக்கு வருவா?” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“வற்ற நேரம்தான். ரோட்டில வேன் வந்து இறக்கிவிட்டும், நாம தான் போய்க் கூட்டிக்கிட்டு வரணும்.”

“நான் போயி கூட்டிக்கிட்டு வர்றேன்” என்றான் பக்கிரி.

“நீ எதுக்குப்பா வீணா அலையுறே. பாயைப் போட்டு இப்படி கொஞ்ச நேரம் படுங்க.” என்றாள் கோகிலம்.

“இல்லைக்கா, கோழு என்ன பாத்தா சந்தோஷப்படுவா” என்றான்.

அக்கா சிரித்தபடியே “அவ ஒண்ணும் இப்போ சின்னப்பிள்ளை யில்லை. ஆறாப்பு படிக்கிறா” என்றாள்.

“இப்போதான் தூக்கி வச்சிருந்த மாதிரி இருக்கு. அதுக்குள்ளே வருஷம் ஓடிப்போயிருச்சி” எனச் சிரித்தபடியே அவன் ரத்தினத்தை வீட்டில் இருக்கச் சொல்லிவிட்டு வெளியே கிளம்பினான்.

ரத்தினம் தனது செல்போனில் மனைவியை அழைத்துப் பேச ஆரம்பித்தான். மறுமுனையில் அவள் அழுகிற குரல் கேட்டது.

“என்னம்மா ஏன் அழுகுறே” எனப் புரியாமல் கேட்டார் ரத்தினம்.

“உங்களைத் தேடி வீட்டுக்கே போலீஸ் வந்துருச்சி. எங்க போய்த் தொலைஞ்சிங்க” எனக்கேட்டாள் சுப்புத்தாய்.

“ஒரு ஜோலியா ஈரோடு வரைக்கும் வந்துருக்கேன், போலீஸ் ஏதாவது கேட்டார்களா.”

“உங்க போன் நம்பர் கேட்டாங்க. நான் குடுக்கலை, மூதூர்ல ஒரே கலவரமாம். உங்களுக்கு ஏதாவது விபரம் தெரியுமானு விசாரிச் சிட்டுப் போக வந்ததா சொன்னாங்க.”

“எனக்கும் ஒண்ணும் தெரியாது. நாங்க திருவிழா முடிஞ்சதுமே கிளம்பிட்டோம்.”

“அப்போ எதுக்கு போலீஸ் நம்ம வீட்டு வர்றாங்க” எனக் கோபத்துடன் கேட்டாள் சுப்புத்தாய்.

“நாலு பேரை விசாரிச்சாதானே உண்மை தெரியும். அதுக்கு வந்து இருப்பாங்க. நீ பயப்படாதே, நான் நாளைக்கு காலையில் வந்துருவேன்.”

“கேட்பாரு பேச்சைக் கேட்டு உங்க பொழைப்பைக் கெடுத்துகிட்டு நிக்காதீங்க. அம்புட்டு தான் சொல்வேன்” என்றாள் சுப்புத்தாய்.

“இல்லம்மா, நமக்கும் இதுக்கும் ஒரு சம்பந்தமில்லை. நாங்க மில்முதலாளி வீட்டு கல்யாணத்துல வாசிக்கிறதுக்கா கூப்பிட்டு இருக்காங்க. அவுகளைப் பார்க்க வந்துருக்கோம்.”

“ரேட்டு குறைச்சிப் பேசிறாதீங்க. பெரிய இடத்துக் கல்யாணம்னா, அள்ளிக் குடுக்கட்டும்.”

“அதெல்லாம் பாத்துப் பேசிக்கிடுறேன். சின்னவன் என்ன செய்றான்.”

“அவனுக்கு ராத்திரி பூரா வாந்தி, சாப்பிட்டது சேரலை, காச்ச வேற அடிக்கு” என்றாள் சுப்புத்தாய்.

“டாக்டர்கிட்ட கூட்டிக்கிட்டுப் போயி காட்டு. நான் நாளைக்கு வந்துர்றேன்” என்றார் ரத்தினம். சுப்புத்தாய் போனை வைத்துவிட்டாள்.

அவருக்கு மனது என்னவோ போலிருந்தது. எல்லாம் இந்த பக்கிரி செய்த வேலை. கலவரம் பரவிவிட்டது. இனி லேசாக விடமாட்டார்கள். ஒருவேளை விசாரித்துக் கண்டுபிடித்துவிட்டால் தன்னையும் சேர்த்து உள்ளே தள்ளிவிடுவார்கள். ரெண்டு வருஷமோ,

நாலு வருஷமோ ஜெயிலுக்குப் போகவேண்டும். பொண்டாட்டி பிள்ளைகளை யார் கவனித்துக் கொள்வார்கள். ஜெயிலுக்குப் போய் விட்டு வந்தவனை யார் கச்சேரி வாசிக்கக் கூப்பிடுவார்கள். ஏன் இப்படி எதையும் யோசிக்காமல் பக்கிரி நடந்துகொண்டுவிட்டான். அவன் மீது ஆத்திரமாக வந்தது. பேசாமல் நாம் மட்டும் அவனைத் தனியே விட்டுப் போய்விடலாமா, யாராவது ஒரு வக்கீலைப் பார்த்து நடந்த விஷயத்தைச் சொல்லி யோசனை கேட்டால் வழிகாட்ட மாட்டார்களா, இல்லை செய்தவன் பக்கிரி என போலீஸில் தானே காட்டிக் கொடுத்துவிட்டு தப்பித்துக்கொண்டால் என்ன தப்பு. இப்படி அவருக்குள் குழப்பமான எண்ணங்கள் கொப்பளிக்கத் துவங்கின.

பக்கிரியின் அக்கா பக்கத்து வீட்டிலிருந்து ஒரு நாற்காலியை வாங்கிக் கொண்டு வந்து போட்டிருந்தாள். ரத்தினத்தை அதில் உட்காரச் சொல்லிவிட்டு அவனது மனைவி பிள்ளைகளைப் பற்றி விசாரிக்கத் துவங்கினாள்.

“இன்னும் தினம் பொண்டாட்டிகூட சண்டைதானா?”

“நான் எதுக்கு தங்கச்சி சண்டை போடுறேன். அவதான் வீட்டுக் குள்ளே நுழைஞ்சதும் ஒப்பாரி வைக்குறா.”

“அவளுக்கு மட்டும் ஆசையா என்ன? நீங்கதான் அனுசரிச்சிப் போகணும்.”

“இல்லை தங்கச்சி. உனக்கு அவளைப் பத்தி தெரியாது. அவ வாயில இருந்து நல்லவார்த்தையே வராது. ராட்சசி.”

“அப்படி என்னதான் அவளுக்குக் குறை?”

“ஆயிரம் குறை, நகைநட்டு பங்களா காரு வேணுமாம். அதுக்கு நாம் எங்க போறது? அதுக்கு கலெக்டருக்கு வாக்கப்பட்டுப் போயிருக்க ணும். நான் என் சத்துக்கு சம்பாதிக்குறேன். அது வாய்க்கும் வகுத்துக்கும் போத மாட்டேங்குது. இதுல எங்க பங்களா காரு வாங்குறது.”

“நீங்கதான்னே எடுத்துச் சொல்லணும்.”

“சொல்லிச் சொல்லி அலுத்துப் போயிட்டேன்மா. அவ ஒரு குணங்கெட்ட முண்ட. ஆத்திரத்தில திட்டிப்புட்டா சோறு ஆக்காம படுத்துக்கிடுவா. கிளப்புகடையில் போயி வாங்கிட்டு வந்து திங்கணும். நல்லநாளுக்குக்கூட வீட்ல கறிபுளி செய்றதில்லை. கேட்டா உடம்புக்கு

aedahamlibrary

முடியலைனு சொல்லுவா.”

“டாக்டருகிட்ட கூட்டிக்கிட்டுப் போக வேண்டியதுதானே.”

“அதெல்லாம் காட்டியாச்சி. உடம்புக்கு ஒண்ணுமில்லைங்கிறான் டாக்டர். எல்லாம் கிருத்துருவம், முரண்டு. அதை எந்த வைத்தியனும் ஒண்ணும் செய்யமுடியாது.”

“இதுக்கு என்ன தான் தீர்வு?”

“ஒண்ணு நான் சாகணும். இல்லை அவ சாகணும். வேற என்ன தீர்வு” என சலித்துக்கொண்டார் ரத்தினம்.

“பிள்ளை குட்டிகளை வச்சிகிட்டு இப்படிப் பேசாதீங்கண்ணே” என ஆதங்கப்பட்டாள் கோகிலம்.

“உன்கிட்ட சொல்றதுக்கு என்னம்மா, பெத்த பிள்ளைனு பாக்காம அந்த அடி அடிக்குறா. ஒரு நாள் சின்னவனுக்குக் கால்ல ரூடு வச்சிட்டா. என்னமனு கேட்டா ‘உன் புத்திதானே உன்பிள்ளைக்கு வரும். கீழே கிடந்த வெள்ளிரிக்காயை மண்ணைத் துடைச்சிட்டுத் திங்குறான். அதான் ரூடு போட்டேனு’ சொல்லுறா. இவ எல்லாம் பொம்பளையா, நீயே சொல்லு.”

“எப்படி தான் மனசு வந்துச்சோ, பிள்ளை துடிச்சிப் போயிருக்குமே.”

“ஒருவாரம் காலை எட்டு வச்சி நடக்கமுடியலை. ஒரே அழுகை. நான்தான் தோள்ல தூக்கி வச்சி தூங்க வச்சிக்கிட்டு இருந்தேன். மகாராணி சாய்மானத்துல கிடக்கா.”

“அது எப்படிண்ணே மனசு வருது.”

“அதான் தங்கச்சி எனக்கும் தெரியலை. சில நேரம் ஆத்திரத்தில அடிச்சிக் கொன்னுபுடலாம்னு கூட தோணும். ஆனா கட்டின பொண்டாட்டி ஆச்சேனு நினைச்சி விட்டுவேன்.”

“இப்படி இருந்தா குடும்பம் எப்படி முன்னேறுறது?”

“அது எங்க உருப்படப்போகுது. நானும் இழுக்குற மட்டும் இழுத்துப் பார்க்குறேன். நாய் மோண்டு குத்துக்கல்லு கரையவா போகுது.”

“ஆம்பளையும் பொம்பளையும் கல்லுக்குக்கல் அண்டக்கொடுத்த மாதிரி ஒத்துமையா இருக்கணும். யாரு பெரிசனு வீம்பு பிடிச்சா, குடும்பம் விளங்காமப் போயிடும்.”

“உனக்குத் தெரியுது தங்கச்சி. அந்த முண்டைக்குத் தெரியலையே.”

“பழனி முருகன்தான் உங்களுக்கு வழிகாட்டணும் என கோகிலம் முருகனை வணங்கிக்கொண்டாள். அவள் அறியாமல் லேசாகக்

கண்ணீர் கசிந்தது.

தன் மீது அக்கறையோடு பேசுவதையும் தனக்காகக் கண்ணீர் கசிவதையும் கண்டபோது ரத்தினத்திற்கு நெகிழ்வாக இருந்தது.

“என் கதை கிடக்கட்டும்மா, நீ எப்படியிருக்கே. வீடு கீடு வாங்கிட்டலங்களா. பொம்பளைபிள்ளை வச்சிருக்கே” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“நிலம் வாங்கிப் போட்டு இருக்கோம்னே. தை மாசம் வீடு கட்டலாம்னு இருக்கேன்.”

“மாடியோட சேர்த்துக் கட்டும்மா. அண்ணன் வந்தா தங்குற மாதிரி” என்றார் ரத்தினம்.

“வாங்கண்ணே, உங்களுக்கு இல்லாத இடமா” எனச் சிரித்தபடியே சொன்னாள்.

“பேங்கில லோன் போட்டுக் கட்டணும். இருபது லட்சம் ஆகும்னு சொல்றாங்க.”

“கட்டும்மா, என்னாலே முடிஞ்ச உதவி என்ன வேணும்னாலும், செய்து தர்றேன்.”

“சொன்னதே போதும்னே, நீங்க எனக்கு ஒரேயொரு உபகாரம்தான் செய்யணும்” என்றாள் கோகிலம்.

“என்னம்மா.”

“என் தம்பிக்கு ஒரு நல்ல பொண்ணைப் பாத்து கட்டி வைக்கணும், வயசுகாலத்துல கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டாட்டி புத்தி மாறிப் போயிரும்கனே.”

“நானும் சொல்லிப்பார்த்துட்டேன். கேட்க மாட்டேங்குறான்.”

“இப்படித்தான் எங்க உறவுல அசோக்னு ஒரு அண்ணன் இருந்தாப்லே, ஆளு செக்கசெவேல்லு இருப்பாரு. பஸ் கண்டக்டர் வேலை. கைநிறைய சம்பளம். ஆனா கல்யாணம் பண்ணிகிடவே யில்லை. எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்துட்டாங்க. கேட்கவேயில்லை. கடைசியா ஒரு நாள் அவரு அண்ணியைக் கூட்டிக்கிட்டு ஓடிப் போயிட்டாரு. அந்த அம்மாவுக்கு அவரை விட பத்து வயசு ஜாஸ்தி. ரொம்ப நாளாவே பழக்கம் இருந்துருக்கு. அதை மறைச்சிதான் கல்யாணம் வேணாம்னு சொல்லிக்கிட்டு இருந்திருக்காரு. ஒருநாள் ரெண்டுபேரையும் கையும் களவுமா பிடிச்சிட்டாங்க. அசோக்கோட அண்ணன் தம்பியைக் கூப்பிட்டு ஒரு வார்த்தைதான் சொல்லி யிருக்காரு.

“காலாகாலத்துல உனக்கு ஒரு பொண்ணைப் பாத்துக் கல்யாணம் பண்ணி வைக்காம விட்டது என் தப்புடா.”

aedahamlibrary

தம்பி முகம் கருத்துப்போச்சி, அன்னைக்கு ராத்திரி அண்ணியோட ஓடிப்போயிட்டாரு. அந்த அண்ணிக்கு வயசுக்கு வந்த பொம்பளை பிள்ளை இருக்கு. அவளும் எதையும் யோசிக்காமல் கூட வீட்டை விட்டுப் போயிருக்கா. இப்போ அவங்க ரெண்டு பேரும் இப்போ காரைக்குடியில் போயி குடும்பம் நடத்துறாங்களாம். கேட்கவே கூசுது. என் தம்பியும் இப்படி ஆகிப்போயிடுவானோனு பயமா இருக்கு” என்றாள்.

“பக்கிரி அப்படி ஒருநாளும் செய்ய மாட்டான். அவன் ஆளுதான் கோபக்காரன். வேற பழக்கம் ஒண்ணும் கிடையாது. தங்கமான பய.”

“வயசு போயிட்டா திரும்ப வருமா. அவனுக்குன்னு ஒரு குடும்பம் இருந்தாதானே பிடிப்பு வரும்.”

“அவன் நாம சொன்னா கேட்க மாட்டான். ஆனா ஒரு ஆள் சொல்லுக்குதான்மா கட்டுப்படுவான். அது மணி அண்ணாச்சி. அவரு பெரிய கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவரு. ஊரு ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர். அவருக்கு நம்ம பக்கிரி மேல கொள்ளைப் ப்ரியம். அடிக்கடி பக்கிரியை கட்சி ஆபீஸ்க்கு வரச்சொல்லி நாயனம் வாசிக்கச் சொல்லி கேட்டுக்கிட்டு இருப்பாரு.”

“பின்னே என்ன அண்ணே, அவர்கிட்ட சொல்லி கல்யாணத்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணுங்க.”

“அவரே கல்யாணம் கட்டிக்கிடாத ஒண்டிக்கட்டை. அவர்கிட்ட போயி எப்படி பேசுறது.”

“இப்படி பழக்கம்தான்னே. இவனைக் கெடுத்து வச்சிருக்கு” என சலித்துக்கொண்டாள் கோகிலம்.

“ஆனா மணி அண்ணாச்சி மனுசன் தங்கம்மா. யாருக்கு ஒரு பிரச்சினைனாலும் உடனே போய் நிப்பாரு. அவரு சொல்லி நாங்க கலை நிகழ்ச்சி எல்லாம் செஞ்சிருக்கோம் மணி அண்ணாச்சியை நீ பார்த்தது கிடையாது. பெரிய மீசை, கைத்தண்டியிருக்கும். நல்ல உசரம், மிலிட்டரி ஆள் மாதிரி உடம்பு. ஆனா குழந்தை மாதிரி சிரிப்பு.

சிவகாசியில் தான் முதல் கலைநிகழ்ச்சி. அரசியல் விமர்சனம் கிராமிய பாடகர்கள் பாடுங்க. நாங்க கூட வாசிப்போம். ஆயிரக் கணக்கில் ஜனங்க கேட்டாங்க. எங்க வாசிப்புக்கு அப்படி ஒரு வரவேற்பு. அதுக்கு அப்புறம் தினம் ஒரு ஊரு. பஸ்ஸயே தான் தூங்குனோம். அதுக்குள்ளே அரசாங்கத்துக்கு பொறுக்கலை. போலீஸ்காரங்களை விட்டு அந்த கலைநிகழ்ச்சியை நிறுத்திப்பட்டாங்க”

என்றார் ரத்தினம்.

“இவ்வளவு சொல்றதைப் பார்த்தா நல்ல மனுசனாதான் தெரியுறாரு. நீங்கதான்னே, நேக்கு போக்கு பாத்து அவர்கிட்ட சொல்லணும்.”

“சொல்றேன் தங்கச்சி” என்றார் ரத்தினம்.

வாசலில் பால்காரனின் மணிச்சப்தம் கேட்டது. ஒரு சில்வர் பாத்திரத்தை எடுத்துக்கொண்டு பால் வாங்குவதற்காக போனாள் கோகிலம். பக்கிரியை காணாமல் என்ன செய்வது என தெரியாமல் காலண்டரில் இருந்த சரஸ்வதியை பார்த்தபடியே இருந்தார் ரத்தினம். சரஸ்வதியின் உருவம் யாரோ தெரிந்த ஒரு பெண்ணின் சாயலில் இருந்தது.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

10 பனங்குளம்

கிருப்பு கோயிலின் பந்தலுக்கு நெருப்பு வைத்துவிட்டு
பக்கிரியும் ரத்தினமும் வெளியேறிப்போன மறுநாளில்
இவையெல்லாம் நடந்தேறின.

○

கொட்டகை முழுவதும் எரிந்து சாம்பலாகிப் போயி
ருந்தது. நெருப்பு பரவி ஆலவிழுதுகளில் கூட புகை
படிந்திருந்தது.

பனங்குளத்துக்காரர்கள் தீ வைத்தது நிச்சயம்
மூதூர் ஆட்களின் வேலை தான் என உறுதியாக
நம்பினார்கள். அவர்களிடம் கோபமும் வெறியும்
கொப்பளித்தன.

“அந்த தாயோளி மகன்க, நம்மளை நம்ப வச்சி
கழுத்தை அறுத்துப்புட்டாங்க. வில்லை நம்மகிட்ட
குடுத்து செலுத்த சொன்னது எல்லாம் வெறும்
நாடகம். நம்மளைச் சீண்டிப் பாக்கணும்னே பந்தலுக்
குத் தீ வச்சிருக்காங்க” எனக் கத்தினான் பனங்குளத்து
அய்யாவு.

“அவங்கதான் செய்தாங்கன்னு என்னப்பா சாட்சி”

aedahamlibrary

எனக்கேட்டார் முத்தையா.

“வேற யாரு இந்தக் காரியத்தை செஞ்சிருப்பா. கொழுப்பெடுத்த மூதூர்க்காரப்பயலுக்குத்தான் இப்படி ஈனபுத்தியிருக்கு. அவிங்க நேத்து போன போக்கே சரியில்லை.”

“இதுக்கு நாம உடனே ஏதாவது செய்யணும்பா.”

“பாண்டித்துரை அய்யாகிட்ட போனா நம்மளை அடக்கி வச்சிரு வாரு. அதுக்கு முந்திக்கிட்டு ஏதாவது செய்திரணும்” என்றான் வேலு.

“ஒண்ணா கிளம்பிப் போயி மூதூரை எரிச்சிப்புடுவோம். ஒக்காலி அப்போதான் நாம யாருனு தெரியும்” என்றான் அய்யாவு.

“அதான்பா சரி. நாலு உசிரு போனாதான் பனங்குளத்து மேல ஒரு பயம் வரும்.”

“கிளம்புங்க... என அவர்கள் இரண்டு வண்டிகளில், டிராக்டர் களில் கிளம்பினார்கள். இருநூறுக்கு பேருக்கும் மேலிருக்கும். அத்தனை பேரின் கைகளிலும் அருவான், வேல்கம்பு, குத்தீட்டி, சொருகு கத்தி, அவர்கள் மூதூருக்குள் நுழைந்து சூறையாட ஆரம்பித்தார்கள்.

வீடுகளை அடித்து நொறுக்கி தீவைத்தார்கள். சிக்கியவர்களுக்கு எல்லாம் வெட்டு விழுந்தது. ஆடுமாடுகள்கூட தப்பவில்லை. தானியங் களை அள்ளி வீதியில் எறிந்தார்கள். ஒருவன் கூரைவீடுகளுக்குத் தீவைத்துவிட்டு ஓடினான். மூதூர் ஆட்களும் பதிலுக்கு வேல்கம்பும் வெட்டரிவாளுமான மோதினார்கள். இரண்டு பக்கமும் ரத்தசேதம். ஒரு ஆள் பிதுங்கி வழியும் குடலை பிடித்துக்கொண்டு ஓடினான். கல்எறிதல் இரண்டு பக்கமும் நடந்தது. போஸ்ட் ஆபீஸைத் தீ வைத்து எரித்தது ஒரு கும்பல். இரண்டு மணி நேரத்திற்குள் ஒன்பது பேர் மூதூரில் கொல்லப்பட்டிருந்தார்கள்.

பனங்குளத்து ஆட்களில் மூவர் இறந்து போயிருந்தார்கள். கலவரம் மெல்ல மற்ற கிராமங்களை நோக்கியும் திரும்பியது. கொடுவாரப்பட்டி யில் வட்டிக்குப் பணம் தரும் பரமசிவத்தை யாரோ வெட்டிக் கொன்று போட்டார்கள். இதுபோலவே மாந்தோப்பு குத்தகை தொடர்பாக இருந்த முன் பகையில் விட்டு வைத்திருந்த மாரியை இந்தக் கலவரத்தோடு போய்க் குத்திவிட்டு வந்தார்கள். இப்படியாக அந்த பகுதியே பற்றி எரிந்துகொண்டிருந்தது. ஆயிரத்துக்கும் மேற்பட்ட போலீஸ்காரர்கள் வந்து இறங்கியிருந்தார்கள்.

இறந்து போனவர்களின் இறுதிச் சடங்குகளில் திரும்பவும் மோதல் வந்துவிடும் என போலீஸ் வெளியூர் ஆட்களை வரவிடாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். உடல்கள் வெள்ளைத் துணி மூடி வீதியிலே கிடந்தன.

செய்திகளிலும், நியூஸ் பேப்பரிலும் தலைப்பில் இடம்பிடித்தது மூதூர். ரோந்து சுற்றும் போலீஸ் வேன்கள் புழுதியோடு கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தன.

○

மாலைப் பேப்பரில் வெளியான கலவரப் புகைப்படங்களைக் கண்டபோது தான் செய்த வேலை இவ்வளவு பெரிய கலவரத்தைத் தூண்டிவிடும் என எதிர்பாராத பக்கிரி அந்தப் புகைப்படங்களையே வெறித்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். கருகிய தலைமயிர்களுடன் ஒரு பெண் வெட்டப்பட்டு தரையில் விழுந்துகிடந்தாள். இரண்டு சிறுவர்கள் கழுத்து அறுபட்டு இறந்துகிடந்தார்கள். இவர்களுக்கும் இந்தக் கலவரங்களுக்கும் என்ன தொடர்பு? அவர்களின் சாவிற்கு தானே பொறுப்பு என்பது அவன் மனதை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

11 கோடுமுடி

கையில் மாலை நாளிதழைச் சுருட்டி வைத்துக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் வேனிலிருந்து கோமுலைக் கூட்டி வருவதற்காக பக்கிரி சாலையில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

ஆரஞ்சுநிற பள்ளி வேன் ஒன்று வந்து நின்றது. அதிலிருந்து பிள்ளைகள் பையோடு இறங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பள்ளி பிள்ளைகளின் முகத்தில் அசதியும் களைப்பும் படர்ந்திருந்தன. கண்கள் சோர்ந்து போய் பையைத் தூக்கமுடியாமல் தூக்கியபடியே அவர்கள் சாலையைக் கடந்து போனார்கள். அதில் கோமு வரவில்லை. எந்தப் பள்ளிக்கூடத்து வேன் எனக் கேட்காமல் வந்துவிட்டோமே என நினைத்தபடியே சாலையைப் பார்த்தபடியே இருந்தான். கோமுவை ஐந்து வயசில் பார்த்தது. வளர்ந்திருப்பான். கோமுவிற் காக காத்துக்கொண்டிருந்தான். நாக்கு நமநமக்க ஆரம்பித்தது. எச்சிலை காறித் துப்பிவிட்டு பெட்டிக் கடையை நோக்கி நடந்தான்.

○

பெட்டிக்கடையில் சிகரெட் ஒன்றை வாங்கிப் பற்றவைத்தான். அப்போது ஒரு சிறுவன் கீழே கிடந்த சிகரெட் பாக்கெட்டுகளைத் துழாவிக்கொண்டிருந்தான். இன்னும் சிகரெட் அட்டை வைத்து விளையாடும் பழக்கம் சிறுவர்களிடம் இருக்கிறதா என்ற சந்தோஷத்தில் அந்தப் பையனிடம் “சிகரெட் அட்டை வேணுமா?” எனக்கேட்டான்.

“இல்லை சிகரெட் தேடுறேன்” என்றான் அந்த சிறுவன்.

“சிகரெட் பிடிப்பியா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அதெல்லாம் ரெண்டு வருஷமா பிடிக்கிறேன். துண்டுபீடி, பாதி குடிச்சிப் போட்ட சிகரெட் இது எல்லாம்தான் பிடிப்பேன்.”

“ஸ்கூல்ல படிக்கிறயா?”

“எட்டாம் வகுப்பு வரைக்கு படிச்சேன், பிடிக்கலை, இப்போ வொர்க் ஷாப்ல வேலை பாக்குறேன்” என்றபடியே கீழே கிடந்த ஒரு பாதி சிகரெட்டினை எடுத்துக்கொண்டு “நெருப்பு குண்ணா” என்றான் சிறுவன்.

“சிகரெட் எல்லாம் குடிக்கக் கூடாது போடா” எனத் துரத்தி விட்டான். அந்தப் பையனின் ஜாடையும் பேச்சுக்குரலும் பள்ளிவயது நண்பன் குமாரை நினைவூட்டியது.

அவன் இப்போது நாமக்கல்லில் இருப்பதாகச் சொன்னார்கள். பார்த்து ரொம்ப நாளாகிவிட்டது. அவனோடு எவ்வளவு சுற்றியிருக்கிறோம் என நினைவு கொண்டான்.

சிகரெட் அட்டைகளைச் சேகரிப்பது பள்ளி நாட்களில் பெரும் கனவாக அல்லவா இருந்தது. அதைத் தேடி எவ்வளவு அலைந்திருக்கிறோம். கடந்த காலத்தைப் பற்றி யோசிக்க யோசிக்க சந்தோஷமாயிருந்தது.

“நாம எப்படா பெரிய ஆள் ஆவோம்” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

அப்போது அவனுக்கு எட்டு வயது நடந்துகொண்டிருந்தது. அப்போதெல்லாம் தெருவில் தான் பக்கிரி படுத்து உறங்குவான். அவன் மட்டுமில்லை. அவனது வயது பையன்கள் நிறைய பேர் விளையாடிவிட்டு அப்படியே தெருவில் படுத்து உறங்கிவிடுவார்கள். சிலர் யார் வீட்டு திண்ணையிலாவது சுருண்டு உறங்குவார்கள். குமார் வீட்டில் அவனது அம்மா இரவானதுமே வீட்டுவாசலில் பாயை விரித்துப் போட்டுவிடுவாள்.

அப்படி படுத்துக்கொண்டு நட்சத்திரங்களைப் பார்த்தபடியே தான் பக்கிரி இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டான்.

காலை ஆட்டியபடியே “எதுக்குடா” எனக் கேட்டான் குமார்.

“அப்போதானே வானத்தைத் தொட முடியும்.”

“வானத்தை யாராலயும் தொட முடியாது.”

“பெரிய ஆள் ஆனா.”

“எவ்வளவு பெரிய ஆளா இருந்தாலும் தொட முடியாது.”

“ஏன்டா?”

“அது ரொம்ப உசரத்துல இருக்கு.”

“நாமளும் உசரமா வளர்ந்துட்டா.”

“அவ்வளவு உசரம் வளரவே முடியாது.”

“ஒருவேளை வளந்துட்டா.”

“நாம வளரவளர வானமும் வளந்துகிட்டே போகும்.”

“நிஜமாவா?”

“ஆமாண்டா, முன்னாடி வானம் தலைக்குப் பக்கத்துலதான் இருந்துச்சாம்.”

“அப்படி இருந்தா நல்லா இருக்கும்லே

“வானத்துல இருந்து ஏணி போட்டு இறங்கி வருவாங்களாம்.”

“யாரு?”

“வானத்துல இருக்கிற ஆட்கள்.”

“அங்கே யாரு இருக்கிறா?”

“நம்மளை மாதிரி மனுசங்கதான்.”

“சின்ன பிள்ளைகூட இருப்பாங்களா.”

“ஆமா.”

“அப்போ நாம மேல பாத்துகிட்டு இருக்கிற மாதிரி அவங்க கீழே பாத்துக்கிட்டு இருப்பாங்களா?”

“கண்டிப்பா.”

“அப்போ நாம கையை அசைச்சா அவங்க டாட்டா காட்டு வாங்களா?”

“காட்டிப் பாரு தெரியும்.”

பக்கிரி படுத்தபடியே கையை அசைத்து டாட்டா காட்டினான்.

வானிலிருந்து யாரும் பதிலுக்கு டாட்டா காட்டவேயில்லை.

aedahamlibrary

தூரத்து நட்சத்திரங்கள் மினுங்கிக் கொண்டிருந்தன.

“யாரு வேகமாக தூங்குறாங்கன்னு பாக்கலாமா” எனக் கேட்டான் குமார்.

“பாப்பமா, என்ன பந்தயம்?”

“சார்மினார் அட்டை.

“என்கிட்ட பாசிங்ஷோ அட்டையே இருக்குப்பி” என்றான் பக்கிரி.

“நாலு சிசர் அட்டை தர்றேன், பாசிங்ஷோ தர்றியா.”

“நீ வில்ஸ் வச்சிருக்கேல்ல அதை வேணும்னா குடு.”

“மாட்டேன்பா, ஒண்ணே ஒண்ணுதான் வச்சிருக்கேன். அதுவே எங்க மாமா மதுரையில் இருந்து கொண்டுவந்து குடுத்தாரு.”

“ஏன்டா நம்ம ஊர்ல யாருமே வில்ஸ் குடிக்க மாட்டேங்குறாங்க.”

“எல்லாம் ப்ளூபேர்டு சிகரெட் தான், நாம நாலு ரோடு வரைக்கும் நடந்து போனா நிறைய சிகரெட் அட்டை கீழே கிடக்கும்டா, பெறக்கிட்டு வரலாம்.”

“நானைக்கு போவமா.”

“போவோம், வேற யார்கிட்டயும் சொல்லாதே.”

“முத்துகாளையை மட்டும் கூட்டிக்கிட்டுப் போகலாம்.”

“அவன் வேண்டாம்டா, நேத்து ஒரேயொரு தடவை பாத்துட்டு தர்றேன்னு அவன் மவுத் ஆர்கனைக் கேட்டேன், தரமாட்டேனு சொல்லிட்டான்.”

“உனக்கு மவுத் ஆர்கள் வாசிக்கத் தெரியுமா.”

“அவனுக்கு மட்டும் தெரியுமாக்கும்.”

“இப்போதான் பழகிட்டு இருக்கான்.”

“அப்போ நானும் பழகிக்கிடுவேன்.”

“நீயே ஒண்ணு வாங்க வேண்டியதுதானே”

“எங்கய்யா வாங்கி தர மாட்டாரு.”

“முத்துகாளைக்கும் அவங்க மாமா வாங்கிக் குடுத்துருக்காரு.”

“எங்க மாமா ஒரு ஈப்பரை, ஐந்துபைசா செலவழிக்க மாட்டாரு. ஓட்டைக்குண்டி.”

“நான் கேட்டா முத்துகாளை குடுப்பான். நானைக்கு உனக்கு மவுத் ஆர்கான் வாங்கி தர்றேன்.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம். நாம ரெண்டு பேரு மட்டும் போயி நாலு ரோட்டில சிகரெட் அட்டை பெறக்கிட்டு வர்றதுன்னா போவோம். இல்லேன்னா வேணாம்.”

“சரி, நம்ம மட்டும் போவோம்.”

“ஆனா கிடைக்கிறதைப் பாதியா பிரிச்சிக்கிடணும்.”

“நம்ம ஊர்லயே யார்கிட்ட நிறைய சிகரெட் அட்டை இருக்கு சொல்லு.”

“சங்கிலிகிட்ட.

“அவனுக்கு மட்டும் எப்படிறா கிடைக்குது.”

“அவங்க அண்ணன் லாரி ஓட்டுறாரு. எங்கிட்டு இருந்தாலும் பெறக்கிக் கொண்டுக்கிட்டு வந்துருறாரு.”

“சங்கிலிகிட்ட ட்ரிபிள் பைவ் கூட இருக்கு தெரியுமில்லே.”

“நாலு வச்சிருக்கான்.”

“நூறு கோல்ட்பிளேக் அட்டை குடுத்தா தான் ஒரு ட்ரிபிள் பைவ் தர்றே”ன்னு சொன்னான்.

“அப்போ நாம வாங்கிருவமா.”

“நூறு கோல்ட்பிளேக் அட்டைக்கு நாம எங்கே போறது?”

“நாலு ரோட்டில போயி தேடுவோம்.”

“அங்கே எல்லாம் கிடைக்காது. அருப்புக்கோட்டைக்குப் போயி சிகரெட் அட்டை தேடுனா?”

“அங்கே நிறைய கிடக்கும். அள்ளிக்கிட்டு வந்திரலாம்.”

“நானைக்குப் போவமா.”

“வீட்டுக்குத் தெரிஞ்சா அடி பின்னி எடுத்துருவாங்க.”

“யாருக்கும் தெரியாம போயிட்டு வருவோம்.”

“யாராச்சி பாத்துட்டா.”

“அதெல்லாம் யாரும் பாக்க மாட்டாங்க.”

“அப்போ நானைக்குப் போவமா.”

“நைசா போயிருவோம்.”

“எப்படிறா போறது.”

“கள்ளரயில் ஏறிப்போயிட்டா.”

“அதுக்கு வானூர் ஸ்டேஷனுக்குப் போகணும்.”

“காலையில் ஒரு ரயில் போறதைப் பாத்துஇருக்கேன்.”

aedahamlibrary

“அப்போ அதுலயே போயிருவோம்.”

“நீ அருப்புக்கோட்டைக்குப் போயிருக்கியா.”

“எங்க அய்யா கூட நாலைஞ்சி தடவை போயிருக்கேன்.”

“அங்கே சுருள்பூரி நல்லா இருக்கும்.”

“எங்க அய்யா வாங்கியே குடுக்கலை.”

“சுருள்பூரி எப்படியிருக்கும்னு பாத்து இருக்கியா?”

“அதெல்லாமில்லை.”

“உள்ளே இனிப்பா இருக்குமா.”

“வீட்ல ஏன்டா அதெல்லாம் செய்யமாட்டேங்குறாங்க.”

“எங்கம்மாவுக்கு வடையே சுடத் தெரியாது.”

“காசிருந்தா நாமளும் அருப்புக்கோட்டையில் சுருள்பூரி வாங்கித் திங்கலாம்லே.”

“காசுக்கு எங்க போறது.”

“எங்க அக்காட்ட கேட்டுப் பாக்கேன்.”

“நான் வேணும்னா என் தங்கச்சி உண்டியலைத் தூக்கிட்டு வந்துரட்டா.”

“அதுல நிறைய காசு இருக்கா.”

“தெரியலை, ஆனா அவ பிசுநாறி. ஒரு பைசா ரெண்டு பைசாவா போட்டு வச்சிருப்பா.”

“அவளுக்கு மட்டும் யாரு காசு குடுக்குறா.”

“எங்கம்மா கிட்ட வாங்கிருவா. எங்க சித்தப்பா ஊர்ல இருந்து வந்தாலும் தருவாரு.”

“உனக்கு.”

“எனக்கு ஒரேதடவை எட்டணா குடுத்து இருக்காரு கஞ்சபிசுநாறி.”

“பேசாம நாம பொம்பளைப் பிள்ளையா பிறந்து இருக்கலாம்டா.”

“ஆமாம், நிறைய காசு கிடைக்கும்.”

“நானைக்கு ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா கிளம்பினா கண்டுபிடிச்சிரு வாங்க. நீ முதல்ல ஒத்தைப் பனைக்குப் போயிரு, நான் கண்மாய்ப் பாதை வழியா வர்றேன்.”

“வந்துருவேல்ல.”

“சாமி சத்தியமா வந்துருவேன்.”

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு பாயை எடுத்துக்

aedahamlibrary

கொண்டு வந்து வீட்டு வாசலில் விரித்துப் படுத்தார் குமாரின் அய்யா. அவர் காதில் விழுந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காகவே மெதுவான குரலில் கேட்டான்.

“அருப்புக்கோட்டை எந்த பக்கம் இருக்கு.”

வடக்கு நோக்கி கையை காட்டினான் குமார்.

“அங்கிட்டு இல்லை, இங்கிட்டு” எனக் கிழக்கே காட்டினான் பக்கிரி.

“பகல்ல அங்கிட்டு இருக்கும், ராத்திரியானா இந்தப் பக்கம் மாறிடும்” என்றான் குமார்.

“அது எப்படிறா?”

“எல்லா ஊரும் பகல்ல ஒரு திக்குலயும் ராத்திரி வேற திக்குலயும் தான் இருக்கும்.”

“நிஜமாவா சொல்றே?”

“நாய் எந்தப் பக்கம் குலைக்குதோ அந்த பக்கம்தான் ஊர் இருக்கு.”

“நாய் கிழக்கேதானே குலைக்குது.”

“நம்ம ஊரு என்ன கிழக்கேயா இருக்கு.”

“ஆமா காலையில் கிழக்கேதானே சூரியன் வருது.”

“ஆனா நம்ம ஊரு மேற்கே இருக்கு.”

“அப்போ ராத்திரி மட்டும் கிழக்கே மாறிகிடுமா.”

“அதைத்தான் சொன்னேன்.”

“வளவளனு என்னத்தடா பேசிக்கிட்டு இருக்கிங்க வாயை மூடிட்டுத் தூங்குங்க” எனத் திட்டினார் குமாரின் அய்யா.

இருவரும் உறங்குவதுபோல அமைதியாக இருந்தார்கள். பக்கிரி மெல்லிய குரலில் சொன்னான்,

“உங்க அய்யா குசு போட்டுட்டாரு, நாறுது.”

அதைக்கேட்டு குமார் சிரித்தான்.

“நாத்தக்குசு.”

அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே சப்தமாகக் குசுவிட்டார் குமாரின் அய்யா.

குமார் சப்தமாக சிரித்தான்.

“என்னடா இழிப்பு” எனக்கேட்டார் குமாரின் அய்யா.

அவர்கள் வாயை திறக்கவேயில்லை.

aedahamlibrary

ஒருவர் முகத்தை மற்றவர் நெருக்கிக்கொண்டு வாயை மூடிக் கொண்டு கண்களால் சிரித்துக் கொண்டார்கள். பிறகு அவர்கள் இருவரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. மறுநாள் தங்களுக்கு எத்தனை சிகரெட் அட்டைகள் கிடைக்கப்போகிறது என்பதைப் பற்றி கற்பனை செய்யத் துவங்கினார்கள்.

சிகரெட் அட்டைகளை வைத்து விளையாடுவதுதான் சிறுவர்களின் முக்கியமான பொழுதுபோக்கு. ஒவ்வொரு அட்டைக்கும் ஒருமதிப்பு. இதில் மிக உயர்ந்தது ட்ரிப்பிள் பைவ். ஒவ்வொரு சிறுவனின் டவுசர் பையிலும் ஒரு கட்டு சீட்டு இருக்கும். சில நேரம் சிகரெட் அட்டைகளை மாற்றிக்கொள்வார்கள். ஓசத்தியான சீட்டுகளை திருடிவிடுவதும் உண்டு. அதிக சிகரெட் அட்டைகள் வைத்திருப்பவன் தான் பணக்காரன். எப்படியாவது நாளைக்கு நிறைய சிகரெட் அட்டைகளை அள்ளிக்கொண்டு வந்து பணக்காரன் ஆகிவிட வேண்டும் என குமார் மனதிற்குள் நினைத்துக்கொண்டான்.

பக்கிரிக்கும் அருப்புக்கோட்டைக்குப் போகப்போகிறோம் என்பது சந்தோஷமாக இருந்தது. அவர்கள் இருவரும் அதைப்பற்றி யோசித்த படியே உறங்காமல் கிடந்தார்கள். ஒரு நட்சத்திரம் பூமியை நோக்கி வேகமாக வந்து எரிந்து விழுந்தது.

பக்கிரி எப்போது விடியும் எனக் காத்துக்கொண்டிருந்தான்.

12

அருப்புக்கோட்டை

இருவரும் வானூர் ரயில்நிலையத்துக்குப் போன போது வெறிச்சோடி கிடந்தது. முதன்முறையாக இருவரும் அன்றைக்குத்தான் ரயில் ஏறப்போகிறார்கள். எந்தப்பக்கம் ரயில் வரும், எதில் ஏற வேண்டும் என எதுவும் தெரியவில்லை. ரயில் நிலையம் முழுவதும் மஞ்சள் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடந்தன. தண்ணீர்க் குழாய் சொட்டு அடித்துக்கொண்டிருந்தது. மரப் பெஞ்சில் உட்கார்ந்துகொண்டபடியே பக்கிரி கேட்டான்,

“உண்டியலை எடுத்துட்டு வந்துட்டியா.”

“எடுக்கப் போனேன். கைதவறிக் கீழே விழந்து உடைஞ்சிப் போச்சி.”

“அப்புறம்.”

“இருந்த காசை எல்லாம் எடுத்து டவுசர் பையில் போட்டு இருக்கேன்.”

“எண்ணிப் பாப்போம்.”

“இங்கே வேண்டாம். ரயில்ல ஏறினதும் எண்ணிப் பாப்போம்.”

“ரயில் எப்போ வரும்.”

aedahamlibrary

“தெரியலை.”

ஒரு பாத்திர வியாபாரி அலுமினியப் பாத்திரங்களைத் தூக்கிக் கொண்டு ரயில் நிலையத்திற்குள் வந்து நின்றபடியே “பாசஞ்சர் ரயில் போயிருச்சா” என அவர்களிடம் கேட்டான்.

“இல்லை” என்றான் குமார்.

அவன் பாத்திரங்களைக் கீழே இறக்கிவைத்துவிட்டு குடிதண்ணீர்க் குழாயை நோக்கி போனான்.

ரயில் வருவதற்காக மணி அடித்தார்கள்.

எந்தப் பக்கமிருந்து ரயில் வரப்போகிறது எனத்தெரியாமல் இரண்டு பக்கமும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வடக்கிலிருந்து ரயில் வருவதற்கான புகை தெரிந்தது.

குமார் சந்தோஷத்துடன் பக்கிரி கையைப் பிடித்துக்கொண்டான்.

கரும்புகையை கக்கிக்கொண்டு பெருத்த ஓசையுடன் ரயில் ஸ்டேஷன் உள்ளே நுழைந்தது. ரயிலில் இருந்து இரண்டே இரண்டு பேர் இறங்கினார்கள். எந்தப் பெட்டியில் ஏறுவது எனத்தெரியாமல் அவர்கள் இருவரும் நடந்து கொண்டேயிருந்தார்கள். ஒரு பெட்டியில் குரங்காட்டி ஒருவன் குரங்கோடு உட்கார்ந்திருந்தான். அதில் ஏறிக் கொண்டார்கள். உள்ளே ஆட்களேயில்லை.

ரயில் கிளம்பும்வரை யாராவது தங்களைத் தேடி வந்துவிடுவார்களோ என பதைபதைப்பாக இருந்தது. ரயில் கிளம்பியதும் மிக சந்தோஷமாக அவர்கள் ஓடும் மரங்களையும் தூரத்து வீடுகளையும் பார்த்துக்கொண்டு வந்தார்கள். பசு ஒன்று தலை தூக்கி ரயில் போவதை வெறித்துப் பார்த்தபடியே நின்றது.

குமார் ரகசியமான குரலில் சொன்னான்,

“காசை எண்ணிருவமா.”

தனியாக யாருமில்லாத ஒரு பெஞ்சில் உட்கார்ந்துகொண்டு டவுசர் பையில் இருந்த சில்லறைகளை பக்கிரி கையில் கொட்டினான்.

இருவரும் அதை எண்ண ஆரம்பித்தார்கள். அதிகம் ஒரு பைசா, ரெண்டு பைசாவாகவே இருந்தது.

அவர்கள் பாதி எண்ணிக்கொண்டிருப்பதற்குள் கோரையான தாடி மயிருடன், கிழிந்துபோன பச்சைநிறச் சட்டை ஒன்றை அணிந்திருந்த குரங்காட்டி அவர்கள் முன்னால் வந்து நின்றான்.

“எங்கடா பசங்களா போறீங்க?” எனக் கேட்டான் குரங்காட்டி.

“அருப்புக்கோட்டைக்கு.”

aedahamlibrary

“ஏது காசு, உண்டியலை களவாண்டுட்டு வந்துட்டிங்களா.”

“அதெல்லாமில்லே.”

“எவ்வளவு காசு இருக்கு.”

“எண்ணிக்கிட்டு இருக்கோம்”

“குடு நான் எண்ணித் தர்றேன்.”

குடுப்பதா வேண்டாமா எனத் தயங்கிக்கொண்டிருந்தான் குமார்.

“நீயா குடுக்கிறயா, போலீஸைக் கூப்பிட்வா” எனக்கேட்டான் குரங்காட்டி.

போலீஸ் என்றவுடன் பயந்துபோன குமார் கையில் வைத்திருந்த காசை அவனிடம் கொட்டினான்.

“உன் காசையும் குடுறா” என பக்கிரியிடம் கேட்டான்.

அவனும் காசைக் கொடுத்தான். குரங்காட்டி எண்ணத் துவங்கினான். பதிமூன்று ரூபாய் நாற்பத்தியேழு காசுகள் இருந்தன. எண்ணி முடித்தபிறகு அதைத் தனது சட்டைப் பையில் போட்டுக் கொண்டு பல்லை இளித்தபடியே சொன்னான்.

“அருப்புக்கோட்டையில் வந்து தர்றேன்.”

குமாருக்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம். என் காசை குடு.”

“என்ன காசு” எனக் கேட்டான் குரங்காட்டி.

“என்கிட்ட இருந்து வாங்கினயே”

“எப்போ?”

“உண்டியல்காசு, எண்ணி தர்றதா சொன்னியே.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே. போங்கடா.” என்றபடியே அவன் கழிப்பறையை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். தங்களைக் குரங்காட்டி கண்முன்னே ஏமாற்றிவிட்டான் என புரிந்துகொண்ட குமார் ஆத்திரத்துடன் முறைத்தபடியே குடுய்யா எனக் கத்தினான் குமார். பக்கிரிக்கு என்ன செய்வதெனப் புரியவில்லை.

அதற்குள் அடுத்த ரயில் நிலையம் வந்திருந்தது. குரங்காட்டி கீழே இறங்க ஆரம்பித்தான். பிளாட்பாரத்தில் ஒரு போலீஸ்காரன் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தான். குரங்காட்டி அவனிடம் ஏதோ பேசுவதுபோல தெரிந்தது. தங்களைப் பற்றி சொல்கிறானோ என நினைத்த இருவரும் ஒளிந்துகொள்வதற்காக கழிப்பறையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

ரயில் கிளம்பியது. எங்கே போலீஸ்காரன் வந்துவிடுவானோ என்ற பயத்துடனே கழிப்பறைக்குள் நின்றனுகொண்டிருந்தார்கள். ஆனால் போலீஸ் வரவில்லை. உலர்ந்த நிலப்பரப்பின் ஊட ரயில் கரும்புகையை கக்கியபடியே சென்று கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் அருப்புக்கோட்டை ரயில் நிலையத்தில் வந்து இறங்கி வெளியே வரும்வரை யாரும் அவர்களை எதுவும் கேட்கவேயில்லை. ரயில் நிலைய வாசலில் இரண்டு குதிரை வண்டிகள் நின்றனுகொண்டிருந்தன. ஊர் எந்தப் பக்கம் இருக்கிறது எனத் தெரியவில்லை.

குதிரை வண்டிக்காரனிடம் போய் பக்கிரி “சிவன் கோவில் எந்தப் பக்கம்” எனக் கேட்டான்.

அய்யாவோடு வந்தபோது அவர்கள் சிவன் கோவில் பக்கம் இருக்கிற ஒரு ஹோட்டலில்தான் சாப்பிட்டிருந்தார்கள்.

குதிரைவண்டிக்காரர், “கொள்ள தூரம் இருக்கு, இப்படி நடந்து போங்க” என மண்பாதையைக் காட்டினார்.

வெயிலேறிக்கிடந்த பாதையில் இருவரும் வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். வழியில் மரங்களேயில்லை. அவர்கள் ஊருக்குள் வந்தபோது ஒரே புழுதியாக இருந்தது. ஒவ்வொரு பெட்டிக்கடையின் முன்பாகவும் போய் காலி சிகரெட் டப்பா கிடக்கிறதா எனத் தேடினார்கள். காய்ந்துபோன வாழைப்பழத் தோல்களுடன் ஒரே சிசர்ஸ் டப்பாக்களாகத்தான் கிடந்தன. ஒரு பெட்டிக்கடைக்கார அண்ணாச்சியிடம் சார்மினார் டப்பா இருக்கிறதா என பக்கிரி கேட்டான்.

“அதெல்லாம் இங்கே கிடையாது” என முறைத்தார்.

மதியம் வரை சுற்றி நாற்பது சிகரெட் அட்டைகள்தான் தேற்றியிருந்தார்கள். அதற்குள் பசி பிடுங்கி எடுத்தது. பெரியார் படிப்பக வாசலில் வைத்திருந்த மண்பானையில் தண்ணீர் குடித்தார்கள். பஸ் ஸ்டாண்ட் பக்கம் போய் சுற்றிக்கொண்டிருந்தபோதுதான் அவர்களை காண்ஸ்டபிள் போத்தையா பார்த்தார். அவர்கள் குனிந்து சிகரெட் டப்பாக்களைப் பொறுக்குவதைக் கண்ட அவர் கஞ்சா பொட்டலம் விற்கும் சிறுவர்களோ என நினைத்து நைசாகப் பின்னால் போய் சட்டையோடு சேர்த்து பிடித்தார்.

அவர்கள் தங்கள் பின்னால் போலீஸ் வந்து நிற்கும் என எதிர்பார்க்கவில்லை. உதறிதிமிறினார்கள். இருவரையும் பஸ் ஸ்டாண்டின் இடது புறமிருந்த ரிக்ஷா ஸ்டாண்ட் ஓரமாக இழுத்துக்கொண்டு போனார் போத்தையா.

அடிக்கப்போகிறாரோ எனப் பயந்தான் குமார்.

அவர் இருவரது பாக்கெட்டிற்குள்ளும் கையை விட்டுத் துழாவினார். ஒரே காலி சிகரெட் அட்டைகளாக இருந்தன.

“பொட்டலம் எங்கடா வச்சிருக்கே.”

“என்ன பொட்டலம்.”

“இட்லி பொட்டலம்” என சொத்தென குமாரின் பிடறியில் ஒரு அடி போட்டார். அவனுக்குப் பொறி கலங்கிப்போனது.

“எந்தாருடா” என பக்கிரியிடம் கேட்டார்.

“ஒதியூர்” என்றான்.

“இங்கே எதுக்கு சுத்திகிட்டு திரியுறங்க.”

“சிகரெட் அட்டை பொறுக்குறதுக்கு.”

“பொய் சொல்லாதே.”

“சாமி சத்தியம்” என்றான் பக்கிரி.

“வீட்டுக்குத் தெரியாமல் ஓடி வந்தீங்களா” எனக் கேட்டார்.

இருவரும் தலையாட்டினார்கள்.

“சாப்பிட்டீங்களா” எனக் கேட்டார்.

“இல்லை” என்றான் பக்கிரி.

“காசு வச்சிருக்கியா” எனக் கேட்டார் போத்தையா.

இல்லையென இருவரும் தலையாட்டினார்கள்.

வீட்டிற்குத் தெரியாமல் ஓடிவந்த பையன்கள் என்பதை உறுதி செய்தவரைப் போல சிரித்தபடியே கேட்டார்.

“வயிறு பசிக்கலையா.”

“பசிக்கு. ஆனா காசு இல்லே” என்றான் பக்கிரி.

அவர் பதில் பேசாமல் பெட்டிக்கடை ஒன்றின் ஓரமாக நிறுத்தி வைத்த தனது சைக்கிளை எடுத்துக்கொண்டு அதில் ஒருவனை கேரியரிலும் மற்றவனை ஹேண்ட் பாரிலும் ஏறி உட்கார சொல்லிக் கொண்டு ஓடிக்கொண்டு போக ஆரம்பித்தார்.

போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குத்தான் கூட்டிக்கொண்டு போகிறார் என பயமாக இருந்தது. ஆனால் சைக்கிள் தூத்துக்குடி ரோட்டில் போக ஆரம்பித்தது. கடைகளை வேடிக்கை பார்த்தபடியே வந்தான் பக்கிரி.

போத்தையாவின் வீடு ரைஸ்மில்லை ஓட்டியிருந்தது. வாசலில் சைக்கிளை நிறுத்திவிட்டு அவர் இருவரையும் உள்ளே அழைத்துக்

aedahamlibrary

கொண்டு போனார்.

போத்தையாவின் மனைவி அவரிடம் தெலுங்கில் யார் அந்தப் பையன்கள் எனக்கேட்டாள். அவர்களைப் பற்றிச் சொல்லியபடியே சாப்பாடு எடுத்து வை என்றார் போத்தையா

சட்டையைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு பனியனோடு அவர் சாப்பிட உட்கார்ந்தார். அருகில் இருவரும் சம்மணம் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டார்கள்.

பருப்புக் குழம்பும் கத்திரிக்காயும் வைத்திருந்தார்கள். இருவரும் பசியோடு அள்ளியள்ளி சாப்பிட்டார்கள்.

“உங்களை மாதிரிதான் என் மவன் திரவி. ஸ்கூல்ல டீச்சர் அடிச்சிட்டாருனு கோவிச்சிக்கிட்டு ஓடிப்போயிட்டான். வருஷம் பனிரெண்டு ஆச்சி. இன்னும் எங்க இருக்கானு தெரியலை. நாங்களும் தேடாத இடமில்லை. பாக்காத ஜோசியன் இல்லை. பெத்தவங்க கஷ்டம் பிள்ளைகளுக்கு எங்க புரியப்போகுது” என்றார்.

இதை போத்தையா சொல்லும்போது அவரது மனைவியின் முகம் வேதனையில் மாறுவது பக்கிரிக்குத் தெரிந்தது. சாப்பிட்டு முடித்து மூவரும் எழுந்துகொண்டபோது போத்தையாவின் மனைவி பக்கிரியின் தலையைத் தடவிக்கொடுத்து “இவனைப் போலதான் திரவிக்கும் தலைமயிர் நட்டுக்கிட்டு நிற்கும். வணங்காது” என்றாள்.

“ஊருக்குப் பஸ் ஏற்றிவிட்டா நீங்களா போயிருவீங்களா” எனக் கேட்டார் போத்தையா.

“எங்க ஊருக்கு பஸ் கிடையாது” என்றான் குமார்.

“வானூர்க்கு டவுன்பஸ் இருக்கு. அங்கே போய் இறங்கி நடந்து போயிரலாம்லே.”

“போறோம்” என்றான் பக்கிரி.

திரும்பவும் அவர்களை சைக்கிளில் ஏற்றிக்கொண்டு அவர் மிதிக்க ஆரம்பித்தார். பஜாருக்குள் வந்தபோது ஒரு பெட்டிக்கடையில் நிறுத்தி “காலி சிகரெட் டப்பா வச்சிருந்தா எடுறா” என அதிகாரமான குரலில் சொன்னார்.

கடைக்காரன் ஒரு அட்டைப்பெட்டி நிறைய இருந்த காலி சிகரெட் டப்பாக்களை முன்னால் தூக்கி வைத்தான்.

“வேண்டியதை எடுத்துக்கோங்க” என்றார்.

இருவரும் அட்டைப்பெட்டிக்குள் தேடி வேண்டியதை எடுத்துக் கொண்டார்கள்.

பக்கிரி ஆசையோடு “ட்ரிபிள் பைவ் அட்டை இருக்கா” என பெட்டிக்கடைக்காரனிடம் கேட்டான்.

“அதெல்லாம் வெள்ளைக்காரன் குடிக்கிற சிகரெட். இங்கே யாரு குடிக்கா” என்றான் பெட்டிக்கடைக்காரன்.

“ஒண்ணுகூட கிடைக்காதா” எனக் கேட்டான் குமார்.

“கரீம் பாய் கடையில் இருந்தா உண்டு” என்றான் பெட்டிக் கடைக்காரன்.

போத்தையா அவர்களை கரீம்பாய் கடைக்கும் கூட்டிக்கொண்டு போனார். கரீம் பாய் பாரீன் பொருட்கள் விற்கும் சிறிய கடை யொன்றை பஜாரில் நடத்திவந்தார். அந்த கடையில் அவர்கள் இதுவரை கேள்வியே பட்டிராத பல சிகரெட் அட்டைகள் கிடைத்தன. அதில் நீலக்கலரில் ஒரு அட்டை இருந்தது.

“இது பாரீன் சிகரெட். பேரு ரோத்மான்ஸ். ரவி முதலாளிக்காக வாங்கி வச்சிருக்கேன்” என்றார் கரீம்பாய்.

“அடிச்சது லக்கு” என்றான் குமார்.

ஒரு மஞ்சள்பை நிறைய அவர்கள் சிகரெட் அட்டைகளை நிரப்பிக்கொண்டார்கள். பஸ் ஏற்றிவிடுவதற்காக பஸ் ஸ்டாண்டிற்கு அழைத்துப்போன போத்தையா ஏதோவொரு யோசனையில் அவர்களிடம் கேட்டார்.

“ஒழுங்கா ஊருக்குப் போயிருவீங்களா, இல்லை ஓடிப்போயிரு வீங்களா.”

“இல்லை வீட்டுக்குப் போயிருவோம்.”

“உங்களை நம்பமுடியாது. நானே கூட்டிக்கொண்டுவந்து ஊர்ல விடுறேன்.”

“நாங்களே போயிடுறோம்” என்றான் பக்கிரி.

“நான்கூட வர்றேன்” என தனது சைக்கிளைப் பூட்டி சாவியை எடுத்துக்கொண்டு அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு வானூர் டவுன் பஸ்ஸில் ஏறினார்.

போலீஸ்காரனுடன் அவர்கள் இருவரும் ஊருக்குள் நுழைவதை கிராமவாசிகள் திகைப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

குமார் வீட்டு முன்பாக அவர்கள் போனபோது கூட்டம் கூடி விட்டது.

“அருப்புக்கோட்டைக்கு ஓடி வந்துட்டாங்க. நான்தான் பிடிச்சிக் கொண்டுவந்தேன்” என்றார் போத்தையா.

குமாரை இழுத்து வைத்து முதுகில் அடித்தாள் அவனது அம்மா.

“அடிக்காதம்மா, சின்ன பய. தெரியாம செஞ்சிட்டான்” எனத் தடுத்தார் போத்தையா.

அவன் ஆத்திரம் தீர அடித்தாள். குமார் அழுவேயில்லை.

பக்கிரியை அழைத்துக்கொண்டு அவனது வீட்டிற்குப் போனபோது கோகிலம்தான் வீட்டில் இருந்தான்.

“சாப்பிடக்கூட வராம எங்கடா போய் தொலைஞ்சே” எனக் கேட்டாள். வெளியே போலீஸ் நிற்பதைப் பிறகு கண்டவளைப் போல பயத்துடன் “உள்ளே வாங்க” என்றாள்.

அதற்குள் கோவிலில் போய் ஆள் சொல்லியிருக்கக்கூடும்.

ஒரு புளிய விளாரை எடுத்துக்கொண்டு பக்கிரியின் அய்யா ஆவேசமாக வந்துகொண்டிருந்தார்.

கோகிலத்தின் பின்னால் போய் ஒளிந்துகொண்டான். அவனை இழுத்துப்போட்டு புளியவிளாரால் அடி வெளுத்தார்.

“விடுங்கய்யா. சின்னபுள்ள அடிதாங்க மாட்டான்” என அய்யாவின் கையைப் பிடித்துத் தடுத்தார் போத்தையா.

அய்யா புளியவிளாரைத் தூக்கிவிசிவிட்டு “அப்படியே போய் தொலைஞ்சிருக்க வேண்டியதுதானே, எதுக்குடா திரும்பி வந்தே” என்று கோபமாகக் கேட்டார்.

அடிவாங்கிய வலியோடு பக்கிரி அமைதியாக நின்றிருந்தான்.

“ஓத்தை பையன்னு செல்லம் கொடுத்துட்டேன் ஓடுகாலியா திரியுறான்” என அய்யா ஆதங்கத்துடன் சொன்னார்.

போத்தையா அவருக்கு அறிவுரைகள் வழங்கிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு எழுந்து கிளம்பும்போது பக்கிரி தலையைத் தடவிக் குடுத்து “வீட்ல சொல்லாமல் ஓடக்கூடாது” எனச் சொன்னார். பக்கிரி அமைதியாக கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அய்யா அவருக்கு நன்றிசொன்னதோடு கோவில் வரை கூடவே நடந்து போனார்.

மூஞ்சியைத் துடைத்துக்கொண்டு பக்கிரி தனது துணிபையிலிருந்த சிகரெட் அட்டைகளைக் கொட்டி எண்ணத்துவங்கினான். இருநூறுக்கும் மேலாக இருந்தது. இப்போது இந்த ஊரிலே நான்தான் பணக்காரன். என்னைவிட எவனிடமும் சிகரெட் அட்டைகள் கிடையாது என்று சந்தோஷப்பட்டான். அதை விடவும் பாரீன் சிகரெட் அட்டைகள் அவன் ஒருவனிடம்தானே இருக்கிறது. அதை

ஊர்ப் பையன்களிடம் காட்டி பெருமை பீத்த வேண்டும். அய்யா அடித்ததை விடவும் இந்த சந்தோஷம் மேலோங்கியிருந்தது.

கோகிலம் ஒரு சிகரெட் அட்டையை எடுத்து முகர்ந்து பார்த்து விட்டுக் கேட்டாள்,

“இந்த ஜிகினாத்தான் எல்லாம் எனக்குக் குடுறா.”

“எதுக்கு.”

“அதெல்லாம் சொல்லமாட்டேன் எனக்கு வேணும்.”

ஏதாவது பொம்மையில் ஒட்டி வைப்பாள் என நினைத்துக்கொண்டு ஜிகினாக் காகிதங்களை அவளிடம் தந்தான்.

அன்றிரவு குமார் வீட்டுவாசலில் படுத்திருக்கிறானா எனப் பார்க்கச் சென்றான் பக்கிரி.

வீட்டுவாசலில் அவனது அய்யா மட்டுமே படுத்துக்கிடந்தார் எங்கே அவர் தன்னிடம் ஏதாவது கேட்டுவிடுவாரோ எனப் பயந்து சப்தம் போடாமல் திரும்பி வந்து வீட்டில் படுத்துக்கொண்டான்.

மறுநாள் காலை குமார் வீடு தேடி வந்திருந்தான். இருவரும் இருந்த சிகரெட் அட்டைகளைப் பிரித்துக்கொண்டார்கள். ஒரேயொரு ரோத்மான்ஸ் அட்டை மட்டும்தானிருந்தது. அதை மாறிமாறி வைத்துக்கொள்வது என ஒப்பந்தம் செய்துகொண்டார்கள். பைநிறைய சிகரெட் அட்டைகளுடன் முத்துக்காளையைத் தேடிப்போய் அவளிடம் விளையாட வருகிறானா எனக் கேட்டபோது அவன் திகைப்போடு “ஏதுடா இம்புட்டு சீட்டு” எனக்கேட்டான்.

ரோத்மான்ஸை எடுத்துக்காட்டி “இது உன்கிட்ட இருக்கா” எனக் கேட்டான் குமார்.

“இது சிகரெட் அட்டையே கிடையாதுப்பி” என்றான் முத்துக்காளை.

“யாரு சொன்னது, இதான் லண்டன்ல குடிக்கிற சிகரெட்” என்றான் பக்கிரி.

“அதெல்லாம் பொய். நான் நம்பமாட்டேன்.”

“நீயே பாரு, சிகரெட் படம் போட்டு இருக்குல்லே” என நீட்டினான் குமார்.

வெடுக்கென அந்த அட்டையைப் பறித்துக்கொண்டு ஓடினான் முத்துக்காளை.

அவனிடமிருந்து சிகரெட் அட்டையைப் பிடுங்குவதற்காகப் பின்னாடியே ஓடினார்கள் பக்கிரியும் குமாரும்.

அவன் வேகமாக ஓடி தனது வீட்டின் உள்ளே போய் கதவை மூடிக்கொண்டான். ஆவேசமாக கதவைத் தட்டி “சிகரெட் அட்டைய குடுறா” என்றான் பக்கிரி.

வெளித்திண்ணையில் சுருண்டு படுத்துக்கிடந்த முத்துக்காளையின் பாட்டி “ஏண்டா கதவைப் போட்டு உடைக்குறீங்க” எனத் திட்டினாள்.

“முத்துக்காளை சிகரெட் அட்டையைத் திருடிட்டு வந்துட்டான்” என்றான் குமார்.

“தரச்சொல்றேன், ஓரமா நில்லு” என்றபடியே பாட்டி கதவைத் தட்டினாள்.

முத்துகாளை திறக்கவேயில்லை.

“சாயங்காலம் வா, நான் வாங்கி வைக்குறேன்” என்றாள் கிழவி.

“அதுக்குள்ளே கிழிச்சி போட்டுவான்” என்றான் குமார்.

“அதெல்லாம் கிழிக்க மாட்டான்” என்றபடியே மறுபடியும் கதவைத் தட்டினாள் கிழவி.

முத்துகாளை கதவைத் திறக்கவேயில்லை. அவர்கள் இருவரும் எதிர்வீட்டுத் திண்ணையில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள்.

எப்படியாவது கதவு திறக்கும்தானே. அந்த நேரம் அவனை அமுக்கிவிட வேண்டியதுதான்.

மதியம் முள்ளு வெட்டி இழுத்துக்கொண்டு வந்த முத்துக்காளையின் அம்மா கதவைத் தட்டியபோது கதவு திறக்கப்பட்டது. உள்ளே யிருந்து முத்துக்காளை வெளியே வந்தான்.

அவன் தெருவிற்குள் வரட்டும் என இருவரும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவன் வீட்டை விட்டு கிழக்கே நடந்து போக ஆரம்பித்தான். பின்னாடியே போய் முதுகோடு ஓங்கி அடித்தான் பக்கிரி. அப்படியே அவனைக் கீழே தள்ளி அவன் மீது ஏறி உட்கார்ந்தான் குமார்.

பக்கிரி அவன் டவுசர் பைக்குள் கையை விட்டுத் துழாவி சீட்டுகளை வெளியே எடுத்தான். இதற்குள் ஆத்திரமான முத்துக்காளை திமிறிக்கொண்டு குமாரைக் கடித்து வைக்க முயன்றான். பையில் இருந்து வெளியே எடுத்துப் போட்ட சீட்டில் ரோத்மான்ஸ் இல்லை. அதை அவர்கள் நினைத்தது போலவே கிழித்துப் போட்டுவிட்டான். இனிமேல் அதுபோல ஒரு சீட்டு கிடைக்கவே கிடைக்காது. ஆத்திரத்தில் ஒரு கல்லை எடுத்து மூக்கோடு அடித்தான் குமார். முத்துக்காளையின் மூக்கு உடைந்து ரத்தம் கொட்டியது. அவனை அப்படியே புழுதியில் போட்டுவிட்டு இருவரும் ஓடினார்கள். முத்துக்காளை பெருங் குரலெடுத்து கத்திக்கொண்டிருந்தான். அவனது அம்மா ஆவேசமாக

aedahamlibrary

வெளியே வந்து கொண்டிருந்தாள்.

முத்துக்காளையை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டுபோய் ரெண்டு நாள் வைத்திருந்தார்கள். ரெண்டு நாளும் பக்கிரிக்கும் குமாருக்கும் அடி போதும்போதுமென விழுந்தது. இனிமேல் வீட்டை தவிர வெளியே போனால் காலை ஒடித்துவிடுவேன் என்று மிரட்டிய அய்யா அவன் சேர்த்து வைத்த அத்தனை சீட்டுகளையும் எடுத்து அடுப்பில் போட்டார்.

சீட்டு எரிவதைக் கண்டு பக்கரி மூசுமூசென அழுதான். அதன்பிறகு அவன் முத்துக்காளையோடு சேர்ந்து விளையாடவேயில்லை.

பின்னொரு நாள் ஒரு மாட்டுவண்டியில் மூன்று கழுதைக்குட்டிகளை ஏற்றிக்கொண்டு ஒருவன் ஒதியூருக்கு வந்திருந்தான். வெள்ளை நிறமான கழுதைக்குட்டிகளை அவர்கள் அப்போதுதான் முதன் முறையாகப் பார்க்கிறார்கள். எதற்காக கழுதைக்குட்டிகளை வண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டுவந்திருக்கிறான் என ஊரே வேடிக்கை பார்த்தது.

வந்தவன் ஆறடி உயரத்திலிருந்தான். புடைத்தழுக்கு. பெரிய தாடி, வயிறு வரை விழுந்து கிடந்தது. யானையின் கண்களைப் போல சின்னஞ்சிறு கண்கள்.

கழுதைகளை விற்பதற்காக வந்திருப்பதாகச் சொன்னான்.

“கழுதையை போயி யாரு வாங்குறது” எனக் கேட்டார் கிட்ணாசாரி.

“இந்த கழுதைகள் மாடு மாதிரி வேலை செய்யும்” என்றான் அந்த தாடிக்காரன்.

“அதுக்காக கழுதையை வாங்கி வீட்ல கட்ட முடியாதுல்லே” என மற்றொரு ஆள் கேலி செய்தான்.

“வடநாட்டுல எல்லாம் கழுதைய வச்சிதான் உழுறாங்க” என்றான் தாடிக்காரன்.

“கழுதைக்குட்டி என்ன விலை” என்று கேட்டார் ஒரு ஆள்.

“நூறு ரூபாய்.”

“கழுதைக்குட்டியைப் போயி நூறு ரூபா குடுத்து எந்த கிறுக்குப் பயலாவது வாங்குவானா” எனப் பரிகசித்தார்கள்.

aedahamlibrary

“இந்த கழுதைகளைப் பற்றி உங்களுக்கு சரியா தெரியலை, இதோட பால்ல குளிச்சா பொம்பளைப் பிள்ளைக அழகா ஆகிரலாம்.”

“இருக்குற அழகு போதும். உன் கழுதையைக் கொண்டுக்கிட்டு கிளம்பு” என அவனைத் துரத்தினார்கள்.

“உங்க ஊரைத் தேடி வந்துருக்கேன். ஒரு கழுதைக்குட்டியாவது வாங்குங்க” என கெஞ்சினான்.

ஒருவரும் அவனது வேண்டுகோளைக் கேட்டுக் கொள்ளவேயில்லை. பிறகு அவன் சொன்னான்,

“இந்தக் கழுதைக்குட்டி எவ்வளவு சுமக்கும்னு காட்டுறேன் பாருங்க” என்றபடியே ஒரு கழுதைக் குட்டியின் மீது இரண்டு மூட்டை நெல்லு, அதன்மீது நாலுக் கட்டு விறகு கட்டுகள், ஏற்றிவைத்து ஒரு சிறுவனையும் தூக்கி உட்காரவைத்தான். அவன் மடிமீது ஒரு குட்டி ஆடு, ஒரு சேவல் என எல்லாவற்றையும் ஏற்றி பிறகு கழுதைக்குட்டியின் காதை தடவிக் கொடுத்து ஏதோ சொன்னான்.

மறுநிமிடம் அந்த கழுதைக்குட்டி நாலு கால் பாய்ச்சலில் தாவியோடியது.

தெரு முனைக்குப் போய் நின்றபோது ஒரு சுள்ளி கீழே விழுந்திருக்க வில்லை. இது என்ன ஆச்சரியம் என்பது போல அவர்கள் கழுதைக் குட்டியைப் பார்த்தார்கள்.

அவன் தன் கழுதைக்குட்டியைத் தடவிக் கொடுத்துக் கொஞ்சிய படியே சொன்னான்,

“இந்த ஒரு கழுதை நாலு காளைமாட்டுக்கு சமம்.”

“ஆனா யானை விலை சொல்லுறயேப்பா” என்றார் கந்தையா.

“உங்களுக்குப் பிடிச்சிருந்தா, ஜோடியா தர்றேன், நூற்றம்பது ரூபா குடுங்க.”

“ஜோடி நூறு ரூபாய்க்குக் குடுப்பியா” எனக் கேட்டார் கந்தையா.

“இவ்வளவு ஆசைப்படுறதாலே குடுக்கேன். ஆனா ஒண்ணே ஒண்ணு. இந்தக் கழுதையைத் திட்டக்கூடாது. அடிக்கக்கூடாது.”

“அப்போ பொண்டாட்டியை மாதிரி கொஞ்சணுமா” எனக் கேட்டார் கந்தையா.

“ஆமா, அடிச்சா ஒரு வேலையும் செய்யாது. இது வேற மாதிரி வளர்ப்பு.”

“தினுசான கழுதையா இல்லையிருக்கு.”

“காபூல் கழுதைகள் அப்படிதான் இருக்கும்.”

aedahamlibrary

கந்தையா விலைகொடுத்து இரண்டு கழுதைக்குட்டிகளை விலைக்கு வாங்கியது ஊருக்கே வேடிக்கையாக இருந்தது. தனது வியாபாரம் முடிந்தவுடன் அவன் பணத்தை எண்ணி வாங்கிக்கொண்டு கழுதைக் குட்டிகளைக் கந்தையாவிடம் ஒப்படைத்தான்.

பிறகு ஊரில் உள்ள சிறுவர்களை எல்லோரையும் தன் முன்னே கூட்டினான்.

வெறும்கையை விரித்துக் காட்டிவிட்டு சொன்னான்,

“கொஞ்சம் மண்ணை அள்ளி என் கையில் போடுங்க.”

அவன் சொன்னது போலவே மண்ணை அள்ளிக் கையில் போட்டார்கள்.

கையை மூடித் திறந்தபோது அது சக்கரையாக மாறியிருந்தது. சிறுவர்கள் வாயில் சக்கரையைப் போட்டுவிட்டு அவன் சிரித்தான்.

“டேய் தம்பி கிட்ட வா, உன் காதுல ஏதோ ஒட்டியிருக்கு.”

அந்தச் சிறுவன் அருகில் போனதும் அவன் காதில் இருந்து ஒரு கோழிமுட்டையை எடுத்துக் காட்டினான். ஊரே அதைக்கண்டு சிரித்தது.

அதன்பிறகு ஒரு கருங்கல்லை எடுத்துக் கொண்டு வரச்சொன்னான்

“யாராவது இதை வாயிட்டு ஊதி நகர வைக்க முடியுமா” எனக் கேட்டான்

“முடியாது... என்றார்கள் சிறுவர்கள்.

செய்து பாருங்க என ஒவ்வொருவராக கூப்பிட்டார்கள்.

கருங்கல்லின் முன்னால் வாயை வைத்து ஊதினால் கல் அசைய வேயில்லை. கூட்டத்திலிருந்த பக்கிரியை அழைத்த தாடிக்காரன் அவன் காதில் ஏதோ சொன்னான்.

பிறகு கூட்டத்தைப் பார்த்து “இந்தப் பையன் இப்போ ஊதுறதை பாருங்க.”

பக்கிரி குனிந்து உட்கார்ந்து கல்லை ஊதினான். அது காற்றில் பறந்து போனது, சிறுவர்கள் கைதட்டினார்கள்.

அந்தக் கழுதைவியாபாரி இப்படி நிறைய வித்தைகள் செய்து காட்டிவிட்டு விற்காத தனது ஒற்றை கழுதையோடு கிளம்பிப்போன இரவில் சிறுவர்கள் பக்கிரியைச் சுற்றிக்கொண்டு எப்படிறா கல்லை பறக்க வச்சே எனக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“அது ரகசியம். சொல்ல மாட்டேன்” என்றான் பக்கிரி.

ஒரேயொரு தடவை செய்து காட்டு எனக் கேட்டதும், அது

aedahamlibrary

போலவே கல்லைப் பறக்க வைத்துக் காட்டினான்.

மற்ற சிறுவர்கள் அவனைப்போலவே வாயைக் குவித்து ஊதிய போதும் கல் பறக்கவில்லை.

இதில் ஏதோ தந்திரமிருக்கிறது என உணர்ந்துகொண்ட சிறுவர்கள் பக்கிரி பின்னாடியே சுற்றி வந்தார்கள். பக்கிரி யாருக்கும் கற்றுத் தரவில்லை. சுவாசத்தை எப்படி இழுத்துப்பிடித்து ஊதினால் கல்லைப் பறக்க வைக்கமுடியும் என்ற மாயம் தனக்கு மட்டும் தான் தெரியும் என சந்தோஷமாக இருந்தான்.

கழுதைக்குட்டியை வாங்கிய கந்தையா இரண்டு நாளில் அதை வைத்து வேலை செய்ய முடியாது என ஆத்திரமாகி விளக்குமாற்றால் கழுதைகளை அடித்துவிடவே, அவை ஒரு வேலையும் செய்யாமல் இரும்பால் அடித்து வைத்தவைப் போல நின்ற இடத்திலே நின்று கொண்டிருந்தன. அந்த கழுதை வாலில் கடித்து வைத்துக்கூடப் வைத்து பார்த்துவிட்டார். அவை நகரவேயில்லை.

சூட்டுக்கோலை அடுப்பில் போட்டுக்கொண்டு கழுதையின் காலில் சூடு போட்டார், இரண்டு கழுதைகளும் தெறித்து ஓடின. அவற்றை அவர்களால் ஓடிப் பிடிக்க முடியவேயில்லை. கழுதை ஓடிப்போய்விட்ட எரிச்சலுடன் தன்னை கழுதைநாயக்கர் என ஊர் கேலி செய்வதையும் தாங்க முடியாமல் கந்தையா களவாணிப் பயல் ஏமாளியாக்கிப்பிட்டான் என திட்டிக்கொண்டேயிருந்தார்.

ஆனால் பக்கிரிக்கு அந்த தாடிக்காரரை ரொம்பவும் பிடித்தேயிருந்தது. திரும்ப வர மாட்டாரா என ஏங்கிக்கொண்டேயிருந்தான். ஆனால் அந்த கழுதை வியாபாரி வரவேயில்லை. அவரிடம் கற்ற மூச்சுப்பயிற்சிதான் இன்றைக்கும் நாதஸ்வரம் வாசிக்கையில் தன்னால் மூச்சை அடக்கி இழுத்து வாசிக்க முடிவதற்கு காரணமாக இருப்பதை அவன் யாரிடமும் பகிர்ந்துகொள்ளவேயில்லை.

○

எல்லாமும் நேற்று நடந்தது போலிருக்கிறது. காலம் கரைந்து போய் விட்டது. சிறுவயதில் எப்போது பெரியவன் ஆவோம் என ஏங்கிக் கொண்டிருந்தோம். பெரியவன் ஆன பிறகோ திரும்ப அந்த சிறுவயது கிடைக்காதா என ஏக்கமாக இருக்கிறது.

சிறுவயதில் நடந்த சம்பவங்கள்தான் மனதில் இனிமையாக இருக்கின்றன. ஓடிவிளையாண்ட பகலிரவுகள், உடன் விளையாடியவர்கள், வாங்கிய அடி அத்தனையும் மனதில் அழியாமலிருக்கிறது.

aedahamlibrary

ஆனால் பதினைந்து வயதுக்கு அப்புறம் நடந்த விஷயங்களில் நிறைய மறந்து போய்விட்டது.

வயது வளர வளர ஊர் சிறியதாகிக்கொண்டே வருவதை உணர்ந்திருந்தான் பக்கிரி. சிறுவயதில் நீண்டு கிடந்த வீதி அவனுக்கு இருபது வயதானபோது சின்னஞ்சிறியதாகத் தோன்றியது. வீடுகள், படிகள், கிணறு எல்லாமும் சிறியதாகவே தோன்றியது.

தனக்கு மட்டும்தான் அப்படித் தோன்றுகிறதா இல்லை அதுதான் நிஜமா எனத் தெரியவில்லை.

நீண்ட தூரம் நடந்துபோன வானூர் ரயில்வே ஸ்டேஷன் அருகில் இருப்பதுபோல தெரிவது தனக்கு மட்டுமில்லையா என்ற நினைப்போடு ஒரு நாள் வயதான தங்கப்பன் ஆசாரியிடம் சொன்னான்,

“வரவர ஊரு ரொம்ப சின்னதா தெரியுது பாட்டையா.”

“எனக்கெல்லாம் ஊரு ரொம்ப பெருசா ஆனது மாதிரி இருக்குய்யா” என்றார்.

“உங்களாலே நடக்க முடியலை. அதான் சொல்றீங்க” என்றான்.

“அதுக்கில்லே, வயது முற்றிப்போனா ஊரு அப்படித்தான் தெரியும். என் வீட்டு படிக்கட்டுல காலை வைக்குறேன். அது எங்கேயே பாதாளத்துல கிடக்கிற மாதிரி இருக்கு. மனுசனை மாதிரிதான் ஊரும் வளர்ந்துக்கிட்டே இருக்கு போலே.”

“அது எப்படி சிறுசும் பெரிசுமா மாறி மாறி வளரும்” எனக் கேட்டான் பக்கிரி

பாட்டையா சிரித்தபடியே சொன்னார்,

“ஊர் என்ன செய்யுது, எல்லாம் மனசு செய்ற வேலை. அலுத்துப் போயிட்டா எல்லாம் சிறுசாதான் தெரியும். ஆசைப்பட்டா பெரிசா தெரியும். இதுல வேற என்ன இருக்கு.”

அவர் சொன்னது நிஜம். ஒதியூர் அவனுக்கு அலுத்துவிட்டிருந்தது. பேசாமல் மதுரைக்கு குடி போய்விடலாம் என்கூட யோசித்திருக்கிறான். ஆனால் தானும் போய்விட்டால் வயதான அய்யா தனிமை பட்டுவிடுவார். ஊரோடு உள்ள உறவை அறுத்துக்கொள்வது எளிது, ஒட்டவைப்பது எளிதானதில்லை என்ற எண்ணமே அவரை ஊரில் தங்க வைத்திருந்தது.

13

கோடுமுடி

கோமு வேனை விட்டு இறங்கிக்கொண்டிருந்தான். பக்கிரிக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. எவ்வளவு வளர்ந்துவிட்டிருக்கிறான் கோமு. அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டவளாக கையை உயர்த்தி அசைத்தபடியே “மாமா...” என சொல்லிச் சிரித்தான்.

தானும் கையசைத்தபடியே அவள் அருகில் சென்றான் பக்கிரி.

இரட்டை ஜடை போட்டு ரோஸ் கலர் யூனிபார்மி லிருந்தான் கோமு.

அவளோடு படிக்கும் மாணவிகள் பக்கிரியின் ஜிப்பா, படியவாரிய தலைமயிரைக்கண்டு சிரித்தார்கள். கோமு அவர்களிடம் “எங்க மாமா” என்று அவனைக் காட்டி சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

பக்கிரி அவளிடமிருந்து பையை வாங்கிக் கொண்டான்.

அவள் பெரிய மனுஷி போல “என்ன மாமா இப்போதான் எங்க வீட்டுக்கு வழி தெரிஞ்சதா” எனக் கேட்டாள்.

“வரணும்னு நினைச்சிக்கிட்டே இருப்பேன். நீ

எப்படிறா கண்ணு இருக்கே” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“நல்லா இருக்கேன் மாமா, நான்தான் எங்க ஸ்கூல்ல கராத்தே சாம்பியன், மெடல்கூட வாங்கியிருக்கேன்.”

“கராத்தே படிக்கிறயா, மாமாவை அடிச்சிர மாட்டியே.”

“மாமா கராத்தே படிச்சா பயமே வராதாம். எங்க சென்சாய் சொன்னாரு.”

“பொம்பளைப் பிள்ளை அப்படித்தான் இருக்கணும்.”

“அம்மாதான் கராத்தே படிக்கக் கூடாதுங்கிறா.”

“எதுக்கு.”

“நானைக்கு கல்யாணம் பண்ணிப் போனா மாப்பிள்ளைக்கு அடங்கிப் போக மாட்டேனாம்.”

“அவ கிடக்குறா. நீ படிறா. மாமா உனக்கு அமெரிக்கா மாப்பிள்ளை பார்த்துக் கட்டி வைக்குறேன்.”

“நான் அமெரிக்காவுக்கு எல்லாம் போக மாட்டேன். இந்த ஊரைவிட்டு எங்கேயும் போக மாட்டேன்” என்றான் கோழு.

“அப்போ இந்த ஊரு கலெக்டரை கல்யாணம் பண்ணி வச்சிருவோம்” என்றான் பக்கிரி.

அதைக்கேட்டு கோழு சிரித்தான். அந்த சிரிப்பு அக்கா சிரிப்பது போலவே இருந்தது. அதே கன்னக்குழிவு.

கோழு கையை வீசியபடியே தெருவில் நடந்து வந்தான். பார்மசிகடையை தாண்டும் போது கேட்டான்,

“என்ன வாங்கிட்டு வந்தே மாமா.”

“உனக்குப் புதுபாவாடை சட்டை வாங்கிட்டு வந்துருக்கேன்” என்றான் பக்கிரி.

“அதைக் கேட்கலை. திங்குறதுக்கு என்ன வாங்கிட்டு வந்துருக்கேனு கேட்டேன்.”

“மிக்சர், லட்டு.”

“அதெல்லாம் எனக்குப் பிடிக்காது. எனக்குப் பால்பன்னுதான் பிடிக்கும்.”

“அது எங்க விக்கும்.”

“நம்ம வீட்டுக்குப் போற வழியிலே ஒரு டிக்கடை இருக்குல்லே அங்கே” என்றான்

“வாங்கித் தர்றேன். சாப்பிடு” என்றான் பக்கிரி.

“அம்மா திட்டுவா, பொம்பளைப் பிள்ளை ரோட்டில நின்னு சாப்பிடக்கூடாதாம்.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டா. நீ கடையை மட்டும் காட்டு” என்றான் பக்கிரி.

கோழு தலையாட்டிக்கொண்டாள். அவர்கள் வீடு இருந்த தெருவின் முனையில் சிறிய டிக்கடை இருந்தது. அதன் கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் பால்பன் போட்டு வைத்திருந்தார்கள். சீனிப்பாகு உறைந்துபோன பால்பன்னைக் கையைக் காட்டி ரெண்டு வேணும் என்றாள் கோழு.

பணத்தை எடுத்து கொடுத்தான் பக்கிரி. டிக்கடை பெஞ்சில் உட்கார்ந்தபடியே கோழு பால்பன்னை ருசித்துச் சாப்பிட்டாள்.

“இன்னும் ரெண்டு வாங்கிக்கிடுறயா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“போதும், நீங்க சாப்பிட்டுப் பாருங்க மாமா” எனக் கொஞ்சம் பிய்த்துக் கொடுத்தாள். தித்திப்பாக இருந்தது. பால்பன்னை சாப்பிட்டு விட்டு கைகளை கழுவிக்கொண்டபடியே அம்மாகிட்ட மட்டும் சொல்லிராதீங்க” என்றாள். பக்கிரி சிரித்தான்.

அவர்கள் வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தபோது கவனமாக வாயைத் துடைத்துக்கொண்டாள் கோழு. சேரில் அமர்ந்தபடியே டிக்குடித்துக் கொண்டிருந்தான் ரத்தினம். கோழு தனது பையை வாங்கிக்கொண்டு போய் மூலையில் வைத்தாள்.

அவளிடம் கட்டிய பூக்களை ஒரு கூடையில் வைத்து இதைக் கொண்டுபோய் கடையில் குடுத்துட்டு வா என்றாள் கோகிலம்.

“போம்மா, எனக்கு ஹோம் வொர்க் செய்யணும்” என மறுத்தாள் கோழு.

“அதெல்லாம் பெறகு செய்யலாம், பூ வாடுது. ஓடிப்போயி குடுத்துட்டு வா. அப்படியே உங்க மாமா வந்துருக்காருனு அய்யாகிட்ட சொல்லு.”

பூக்கூடையை எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினாள் கோழு. ரத்தினம் அவள் போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

அக்கா பக்கிரியிடம் “டீ குடிக்குறியா” எனக்கேட்டாள்.

அவன் “வேண்டாம். கோவில் வரைக்கும் போயிட்டு வர்றேன்” என்றான்.

அக்கா தலையாட்டினாள்.

அவர்கள் கிளம்பும் நேரம் தனது சைக்கிளில் வந்து இறங்கினார்

கோகிலத்தின் கணவன் கதிரேசன். பக்கிரி அவரைப்பார்த்து சிரித்தான்.

“மாப்ளே என்ன திடுதிப்பனு வந்து நிக்குறே, கல்யாணமா” எனக் கேட்டார் கதிரேசன்.

“இல்லை மாமா, ஒரு ஜோலியா வந்தோம்.”

“வராத விருந்தாளிக வந்துருக்கீங்க. நாலு நாள் இருந்துட்டுதான் போகணும்.”

“இருக்கேன் மாமா” என்றான் பக்கிரி.

கதிரேசன் தான் கொண்டு வந்திருந்த மஞ்சள் பையிலிருந்த பலசரக்கு சாமான்களை கோகிலத்திடம் கொடுத்து ஏதோ சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். கணவனும் மனைவியும் ரகசியமாக ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“உங்க ஊர்ல ஒரே கலவரமாம்லே, பேப்பர்ல போட்டிருக்கான்.”

என மாலைமலர் பேப்பரை அவர்களிடம் நீட்டினார் கதிரேசன்.

முதல் பக்கத்திலே தலைப்புச் செய்தியாக புகைப்படங்களுடன் வந்திருந்ததை கோகிலம் புரட்டி வாசித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

14

கொடுமுடி

ஆறரை மணியிருக்கும். ரத்தினம் பக்கிரியைத் தனியே அழைத்துக்கொண்டு போய் சொன்னார்.

“போன்ல பேசினேன். வீட்ல என் பொண்டாட்டி அழுகுறா. போலீஸ் தேடி வந்துருச்சாம்.”

“எப்படிண்ணே?”

“பூசாரிய தூக்கிட்டாங்க, அவன் எல்லாத்தையும் சொல்லிட்டான்.”

“இப்போ நாம என்ன செய்யுறது?”

“நாம உடனே இங்கேயிருந்து கிளம்பியாகணும்.”

“நாம கொடுமுடியில இருக்கோம்னு அவங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“விசாரிச்சி வந்துருவாங்கப்பா.”

“அப்போ எங்கே போறது.”

“கேரளாவுக்குள்ளே போயிருவமா?”

“அங்கே யாரையும் தெரியாதுண்ணே. எங்க போயி ஒளியுறது?”

“அதுக்கு பாத் தா, நாம ஆள் பிழைக்க முடியா துல்லே.”

“பணம் ஏற்பாடு பண்ணிட்டு நாளைக்கு காலை

aedahamlibrary

யில் கிளம்புவோம்.”

“அதுக்கில்லே, சுப்புதாயி ரொம்ப பயப்படுறா. எந்நேரம் போலீஸ் வந்துருமோனு எனக்கே திக்குதிக்குனு இருக்குப்பா.”

“இங்க யாரும் வரமாட்டாங்கண்ணே. தைரியமா இருங்க. சமாளிச்சி கிடுவோம்.”

ரத்தினம் தலையாட்டினார். ஆனால் அவர் அதை முழுதாக நம்பவில்லை என்பது தலையசைப்பிலே தெரிந்தது. செருப்பை மாட்டிக் கொண்டு ரத்தினம் தனியே வெளியே கிளம்பிப் போனார்.

டிவியில் மாலை செய்திகளிலும் மூதூர் கலவரம் பற்றி காட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். தரையில் அமர்ந்தபடியே கோழு நோட்டில் ஏதோவொரு படம் வரைந்துகொண்டிருந்தாள்.

என்ன வரைகிறாள் என எட்டிப்பார்த்தான் பக்கிரி.

ஒரு கப்பலைப் படம் வரைந்து காட்டினாள். மிகவும் நீளமான கப்பலை வரைந்திருந்தாள். கப்பலின் முகப்பில் இந்தியக் கொடி பறப்பதையும் நுட்பமாக வரைந்திருந்தாள்.

“எப்படி மாமா இருக்கு?”

“கப்பல் அழகா இருக்கு. நீ எங்கடா கண்ணு கப்பலைப் பார்த்தே?”

“நான் கப்பலை நேர்ல பார்த்தது இல்லை. சினிமாவுல பாத்து இருக்கேன். நீங்க கப்பல்ல போயிருக்கீங்களா மாமா.”

“கப்பல்ல ஏறிப்போகலை. ஆனா கிட்டக்க பார்த்துருக்கேன்.”

“எந்தூருல?”

“லண்டன்ல.”

“நீங்க லண்டனுக்கு எல்லாம் போயிருக்கீங்களா.”

“நாலு வருசத்துக்கு முன்னாடி போயிருக்கேன். கோவில்ல வாசிக்க.”

சமையல் வேலை பார்த்தபடியே “அது எப்போடா” எனக் கேட்டாள் அக்கா.

“அது ஒரு பெரிய கதைக்கா, சும்மா ஊர்ல கிடந்த எங்களை வாசிக்கக் கூட்டிகிட்டு போயி நாய் மாதிரி அலைய விட்டாங்க. குளிர் தாங்கலை. தப்பிப் பிழைச்சி வந்தோம்.”

காய்கறி நறுக்கியபடியே கோகிலம் கேட்டாள்.

“யாருகூட போனீங்க?”

“நம்ம வீரப்பன்கூடதான்.”

“எந்த வீரப்பன். வெள்ளையம்மா மகனா?”

“அவனேதான். அவன் ஒரு ஏஜென்டா இருக்கானாம். ஒருநாள் ஊருக்கு வந்திருந்த பயல் ரத்தினம் அண்ணன் கிட்ட உசப்பு ஏற்றிவிட்டு போயிட்டான்.”

“என்னன்னு?”

“உங்களை எல்லாம் பாரீன் கூட்டிகிட்டு போறேன். கைநிறைய பணம் வரும். விருது எல்லாம் குடுப்பாங்கன்னு.”

“அதை நம்பி நீங்களும் போனீங்களாக்கும்.”

“சும்மா சொல்லியிருந்தா போயிருப்பமாக்கும். இருபதாயிரம் அட்வான்ஸ்கம் தூக்கிக் குடுத்தான்.”

“அப்போ நம்பிக்கை வந்துருக்கும்.”

“நம்பிக்கையா. அன்னைக்கு ரத்தினம் அண்ணன் ஆடுன ஆட்டம் இருக்கே. அதைச் சொல்லி முடியாது. பேசின கச்சேரி எல்லாத்தையும் கேன்சல் பண்ணிட்டு லண்டனுக்குப் போக துடிச்சிக்கிட்டு இருந்தாரு.”

“எத்தனை பேர் போனீங்க.”

“நாங்க நாலு பேரு. கூட வீரப்பன். அவன் கூட்டாளி ஒருத்தன். மொத்தம் ஆறு பேரு. இதுல கூத்து என்ன தெரியுமா, லண்டன்ல ஒரே குளிரா இருக்கும். அதனாலே எல்லோரும் வேஷ்டி சட்டை போட முடியாது. பேன்ட் சட்டை தைச்சிக்கோங்கன்னு சொல்லிட்டான். நாங்க நாலு பேரும் பேன்ட் சட்டை துணி எடுத்துக்கொண்டு போயி மதுரை புதுமண்டபத்துல இருக்கிற டெய்லர்கிட்ட தைச்சி கிட்டோம். பேன்ட் போட்டது இல்லையா. இருப்பில நிக்க மாட்டேங்குது. அருணாகயிறை வைத்து கட்டினாலும் அம்மணமாக நிக்குற மாதிரி இருந்துச்சி.”

“இந்த சனியனை போட்டுகிட்டு எப்படி வாசிக்கிறதுனு பழனி அண்ணன் நான் ஊருக்கே வரலைனு சொன்னாரு. ஆனா ரத்தினம் அண்ணைன் விடல.”

“பத்து நாளைக்குத்தான் பா. நடிக்கிறதுன்னு வந்துட்டா வேஷம் கட்டிதானே ஆகணும்னு குழாய் பேன்டை மாட்டிவிட்டுடாரு. நாலு பேரும் பேன்ட் சட்டை போட்டு ஸ்டார் ஸ்டுடியோவில் போயி ஒரு போட்டோ எடுத்துக்கிட்டோம்.”

“அந்த அழகை நான் பாக்காம போயிட்டேனே” எனக் கேலி

செய்தாள் கோகிலம்.

“நீ வேறக்கா. வெட்கக்கேடு. நான் அந்த போட்டாவை ஏறெடுத்து பாக்கலை. இந்தக் கூத்து எல்லாம் நடந்து பெட்டி துணிமணி எல்லாம் ரெடி பண்ணிட்டோம், அப்போ வீரப்பன் கூட்டாளினு சொன்னனே, அவன் பேரு ஏகாம்பரம், அவன் வந்து உங்க பாஸ்போர்டை குடுங்கன்னு கேட்கான்.”

“பாஸ்போர்ட்டுன்னா என்னது மாமா” எனக் கேட்டாள் கோமு.

“அது இருந்தாதான் விமானத்துல ஏத்துவாங்க.”

“டிக்கெட்டா.”

“டிக்கெட் மாதிரி...”

“அதை வாங்குறதுக்குக் கைக்காசை செலவு பண்ணினீங்களாக்கும்.”

“எப்படிக்கா கூட இருந்து பார்த்த மாதிரி சொல்றே.”

“உங்க வள்ளலு எனக்கு தெரியாது. எவ்வளவு ரூபா குடுத்திங்க.”

“ஆளுக்கு ஆறாயிரம் குடுக்கணும்னு சொல்லிட்டான். கடனை வாங்கித்தான் குடுத்தேன். பத்து நாள்ல பாஸ்போர்ட் வந்தும்னு சொன்னான். ஆனா ரெண்டு மாசம் ஆகிப்போயிருச்சி. பாஸ்போர்ட் வரவேயில்லை. வேற கச்சேரிகளுக்கும் போகமுடியல.

“சோற்றுக்கு என்ன செய்றதுனு பக்கத்து ஊர் கச்சேரியா ஒத்துக் கிட்டு இருந்தோம், ஒரு நாள் வீரப்பனும் ஏகாம்பரமும் வந்தாங்க. சும்மா வரலை. லாலா கடை லட்டு. பாரின் சென்ட் பாட்டில் எல்லாம் கொண்டுக்கிட்டு வந்துருந்தாங்க.

“நிகழ்ச்சி எல்லாம் பேசி ரெடியாகியாச்சி, பாஸ்போர்ட் ரெடி, 18ஆம் தேதி கிளம்புறோம்னு சொல்லிட்டாங்க, எங்களுக்கு சந்தோஷத்துல தூக்கம் வரலை. இதுவரைக்கு நாங்க யாருமே டெல்லிக்குக் கூட போனதில்லை. இப்போ முதமுறையா லண்டனுக்குப் போறோம். நம்மளை ஆண்ட வெள்ளைக்காரன் ஊருக்கே போயி வாசிக்கப் போறோம்னு ஒரே சந்தோஷம். வீரப்பனை நம்பி மெட்ராஸ் கிளம்பினோம். ரயிலில் பேசிக்கிட்டே போனோம். அந்த ராத்திரியை என்னாலே மறக்கவேமுடியாது.”

15

சென்னை

அவர்கள் நால்வரும் எக்மோரில் வந்து இறங்கி யிருந்தார்கள்.

ஏகாம்பரம் அவர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் பெரியமேடு பகுதியிலுள்ள ஒரு லாட்ஜ்ல தங்க வைத்தான் அதன் பின்புறம் கூவம்ஆறு ஓடியது. ஜன்னலைத் திறந்தால் ஒரே சாக்கடை நாற்றம். இரண்டு பேர் கட்டிலிலும் இருவர் கீழேயும் படுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றார்கள். அழுக்கேறிய மெத்தை, தலையணை.

ரெண்டு நாளைக்குத்தானே என அவர்கள் அதிலே தங்க ஒத்துக்கொண்டார்கள்.

அன்று மதியம் ஏகாம்பரம் அவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் பிலால் ஹோட்டல்ல பிரியாணி வாங்கிக் குடுத்தான். பொறிச்ச மீனும் சுக்காவறுவலு மாகச் சாப்பிட்டார்கள். வெளியே வந்தபோது “சாந்தி தியேட்டர்ல ஒரு சினிமாவும் பாத்துரலாம்” என்றான் ஏகாம்பரம்.

“நேரம் இருக்குமா” என பழனி அண்ணன் கேட்டார்.

“அதெல்லாம் நிறைய நேரம் இருக்கு. நாளைக்குத்

aedahamlibrary

தானே ஊருக்குப் போறோம்”

எனப் புதுப்படம் ஒன்றிற்கு கூட்டிக்கொண்டு போனான்.

சினிமா விட்டு வந்து ரூமில் உறங்கி எழுந்தார்கள். மறுநாள் காலையில் குளித்து ரெடியாகி எட்டு மணிக்கு எல்லாம் பேன்ட் சட்டையைப் போட்டுக்கொண்டார்கள். வீரப்பன் சொன்னது போல வரவேயில்லை. பத்து பத்தரை மணிக்கு ஏகாம்பரம் மட்டும் வந்திருந்தான்.

“இன்னைக்கு நாலு பேருக்கும் சேர்ந்தாப்புல டிக்கெட் கிடைக்கலை. ஆளுக்கு ஒரு பிளேட்ல போட்டுட்டாங்க. அதனாலே நாளைக்கு மாற்ற சொல்லிருக்கோம்” என்றான்.

“இது என்னடா கிளம்புற நேரத்துல புதுப்பிரச்சினை” என்று ரத்தினம் கவலைப்பட்டார்.

“நாளைக்கு ஒண்ணா கிளம்பிப் போயிரலாம், டிக்கெட் கிடைச்சிரும், அண்ணனுக்கு ஏர்போர்ட்டுல நிறைய தெரிஞ்ச ஆள் இருக்கு” என சமாதானம் சொன்னான் ஏகாம்பரம்.

அன்று முழுவதும் ரூமில் என்ன செய்வது எனத் தெரியவில்லை. அடைந்தே கிடந்தார்கள். மாலையில் கடற்கரைக்குப் போய் வரலாம் என்றார் ரத்தினம்.

நால்வரும் நடந்தே கடற்கரைக்குப் போயிருந்தார்கள். ஒரே ஜனத்திரள். எண்ணெயில் மீன் பொரிக்கும் வாசனை. பிளாஸ்டிக் பொருள் விற்கும் கடைகள், மட்டக்குதிரைகள், துப்பாக்கியால் பலூனை சுடுபவர்களைக் கடந்து மணலேற நடந்து கடலை நோக்கிப் போனார்கள்.

கடலில் காலை நனைத்தபடியே ரத்தினம் சொன்னார்,

“அலை வேகமேயில்லை.”

“இங்கே அப்படியிருக்கு. அங்கே பாருங்க” எனக் காட்டினார் பழனி.

வேகமான அலையொன்று கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

“கடலைத் தாண்டிதானே லண்டனுக்குப் போகணும்” எனக் கேட்டார் தண்டபாணி.

“ஆமாண்ணே” என்றான் பக்கிரி.

“பயமா இருக்குப்பா” என்றார் தண்டபாணி.

அவர்களுக்கும் மனதில் அப்படியான பயம் இருக்கவே செய்தது. ஆனால் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

அவர்கள் அன்று இருட்டும்வரை கடற்கரையிலே இருந்தார்கள். ஒருவன் கடல் தண்ணீரை இரும்பு வாளியில் பிடித்து வந்து நாய் ஒன்றை குளிக்க வைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அதைக்கண்ட ரத்தினம் சொன்னார்,

“இந்த ஊருலயும் ஒரு மகாலிங்கம் இருக்காருப்பா.”

எல்லோரும் அதைக்கேட்டு சிரித்தார்கள்.

“கீதாரி மகாலிங்கம் நேர்த்திக்கடன் செய்யுற மாதிரி கல்லைக் குளிப்பாட்டுவார்லே” என்றார் பழனி.

“அது ஒரு நோயி” என்றார் தண்டபாணி.

“மனுசனுக்கு என்ன நோய் எல்லாம் வருது நினைச்சா பயமாக இருக்கு” என ரத்தினம் ஆதங்கத்துடன் சொன்னார்.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தது கீதாரி மகாலிங்கத்தை பற்றி. அவரைத் தனது சிறுவயதில் பக்கிரி பார்த்திருக்கிறான். இறந்து போயே பத்து வருஷமிருக்கும். மனிதர்கள் இறந்து போவதுடன் நினைவை விட்டுப் போய்விடுவதில்லைதானோ.

என்றோ, யார் நினைவிலோ திரும்ப உயிர்பெற்றுவிடுகிறார்கள்.

எதற்காக இந்தக் கடற்கரையில் உட்கார்ந்திருக்கும்போது அவர் நினைவில் வருகிறார் என வியப்பாக வந்தது.

மகாலிங்கத்தைப் பற்றியே நினைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

மகாலிங்கத்தைப் போன்றவர்களை எதற்காக நினைவில் வைத்திருக்கிறோம். விசித்திரமான மனிதர்கள், வலியுடும் நினைவுகள், மறக்க முடியாத பயம் இவைதான் நினைவில் எஞ்சியிருக்கின்றன.

மகாலிங்கமும் அப்படியான ஒருவர்தானே.

ஆட்டுவியாபாரியாக இருந்தவர் மகாலிங்கம். அவருக்கு ஒரு விசித்திரமான பழக்கமிருந்தது. தினமும் காலை எழுந்தவுடன் ஒரு இரும்பு வாளி நிறையத் தண்ணீர் பிடித்துக்கொண்டு கண்மாய்க் கரை வழியாக நடப்பார். கரையோரமுள்ள ஒரு புளியமரத்தடியில் கிடக்கும் கரும்பாறை ஒன்றின் மீது அந்தத் தண்ணீரை ஊற்றிவிட்டு அதை வெறித்துப் பார்த்தபடியே நின்றிருப்பார். பிறகு விடுவிடுவென நடந்து வீட்டிற்குப் போய்விடுவார்.

எதற்காக இப்படிச் செய்கிறார் என எவருக்கும் தெரியாது.

aedahamlibrary

சொந்தப் பிள்ளைகள் கேட்டால்கூட மகாலிங்கம் பதில் சொல்ல மாட்டார்.

என்ன மழை பெய்தாலும், வெயில் அடித்தாலும் தண்ணீர் கொண்டுபோய் கல்லில் ஊற்றாமல் இருந்ததேயில்லை.

இது என்ன பைத்தியக்காரத்தனம் என மனைவி கோவித்துக் கொண்டபோதும் அவர் அப்பழக்கத்தை நிறுத்தவேயில்லை.

பக்கிரி சில நாட்கள் அவர் தண்ணீர் கொண்டுபோகும்போது கூடவே போவான். யார் கூடவந்தாலும் அவருக்குப் பிடிக்காது. கேவலமான வசையோடு விரட்டி அடித்துவிடுவார்.

கல்லில் அவர் தண்ணீர் ஊற்றுவது யாரோ உட்கார்ந்துள்ள ஒரு மனிதரின் தலையிலே ஊற்றுவது போலவே இருக்கும்.

ஒவ்வொரு மனுசக்கும் ஒரு கிறுக்குத்தனம் இருக்கும் போலிருக்கிறது. அப்படி மகாலிங்கத்திற்கு இப்படியொரு கிறுக்குத்தனம் இருந்துவிட்டு போகட்டுமே என அவரை ஊர்வாசிகள் விட்டுவைத்திருந்தார்கள்.

ஒரு கோடையில் மகாலிங்கம் காமாலை நோயில் விழுந்தார். அப்படியும் அவர் தனது மகனையோ, மருமகனையோ விட்டு பாறையில் தண்ணீர் ஊற்றி வரச் சொன்னார்.

மூத்த மகன் எரிச்சலோடு சொன்னான்,

“ஒரு தென்னையை வச்சி தண்ணி ஊற்றியிருந்தாகூட இந்நேரம் வந்துருக்கும். இது என்ன நொம்பலம். பாறையில் போயி எதுக்கு தண்ணி ஊற்றணும்.”

“சொன்ன வேலையை மட்டும் செய்யுடா மயிரு” எனக் கத்தினார் மகாலிங்கம்.

அவர்கள் வேண்டாவெறுப்புடன் பாறைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். மகாலிங்கத்திற்கு காமாலை முற்றிப் போய் ஒரு நாள் மூச்சு இழுத்துக்கொள்ள துவங்கியபோது அவர் தன்னை அந்தப் பாறைக்குத் தூக்கிக்கொண்டு போகச் சொன்னார்.

தன் கையால் ஒரு வாளி தண்ணீர் ஊற்றிவிட்டு பாறையை நோக்கிச் சொன்னார்

“என்னை மன்னிச்சிரு தாயே. தப்பு நடந்துபோச்சி. பொய் சொல்லி நான்தான் ஏமாற்றிட்டேன்.”

யாரிடம் பேசுகிறார் எனத்தெரியாமல் ஊர் ஆட்கள் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மகாலிங்கம் தன் குடும்பத்திடம் “எல்லோரும் விழுந்து கும்பிடுங்க” என்றார்.

“அங்க யாரு இருக்கா கும்பிட” எனக் கேட்டான் மகன்.

“கேள்வி மசிரு கேட்காம கும்பிடுறா” என்றார்.

அவர்களும் விழுந்து கும்பிட்டார்கள். பிறகு அவர் ஊரை பார்த்துச் சொன்னார்,

“இங்கே உட்கார்ந்திருக்கவளை பற்றி உங்க யாருக்கும் தெரியாது. இவ பேரு செல்லி. மேற்கே கன்னிசேரிக்காரி. ஆடு மேய்க்குற பிள்ளை. நானும் இவளும் ஒண்ணாதான் ஆடு மேய்க்கப் போவோம். என் ஆட்டையும் சேர்த்து சில நாள் மேய்ப்பா. எனக்கும் சேத்து வீட்ட இருந்து கஞ்சி கொண்டுகிட்டு வரவா. ஒண்ணாதான் சாப்பிடுவோம். ரெண்டு பேரும் ஒண்ணு போல ஆடு மேய்ச்சாலும் அவ ஆடு அளவுக்கு என் ஆடு வளரவேயில்லை. அதுல எனக்கு ஒரு பொறாமை. ஆனா அதைக் காட்டிக்கிட்டதே கிடையாது.

ஒரு நாள் அவ பெரிய மனுஷியாகிட்டா. பத்து நாளைக்கு ஆடு மேய்க்க வரமாட்டானு சொன்னாங்க. அவ ஆடுகளை நான்தான் மேய்ச்சலுக்கு ஒட்டிக்கிட்டுப் போயிருந்தேன். கரிசக்காட்டில ஆடு மேய்ச்சிக்கிட்டு இருக்குறப்போ திடீர்னு அவ ஆடுகளை எல்லாம் கொன்னு போடலாம்னு ஒரு யோசனை வந்தது. ஏன் அப்படி புத்தி போச்சனு தெரியலை.

மறுநாள் டவுனுக்குப் போயி ஆடு கழிசல்ல போற மாத்திரையை வாங்கிக்கொண்டு வந்தேன்.

மேய்ச்சலுக்கு ஆட்டை ஒட்டிக்கிட்டுப் போயிட்டு அத்துவானக் காட்டுக்குள்ள வச்சி ஆடுகள் வாயில அந்த மாத்திரையைப் போட்டு விட்டேன். ஒண்ணு பாக்கியில்லை. அத்தனையும் கழிஞ்சி செத்துப் போச்சி.

என்மேல சந்தேகம் வந்துறக்கடாதுனு என் ஆடு ஒண்ணுக்கும் மாத்திரையைக் குடுத்து கழிய வச்சேன்.

செல்லியோட ஒரு ஆடுகூட பிழைக்கலை. அவ மாரடிச்சி அழுதா. ஆனா ஏதோ விஷக்கொடியை கடிச்சி ஆடுகள் செத்துப் போச்சனு எல்லோரையும் நம்ப வச்சிட்டேன். அதுக்கு அப்புறம் அந்தப் பிள்ளையை வடக்கே கடடிக் கொடுத்துட்டாங்க. ஒருநாள் மேகாட்டில ஆடு மேய்ச்சிட்டு இருக்கேன். கையில ஒரு பொம்பளைப் பிள்ளையை பிடிச்சிக்கிட்டு கழுத்து மூளியா வந்து நிக் குறா.

எனக்கு அவளைப் பார்த்தவுடனே பேச்சே வரலை, மனசு வாடிப்போச்சு. எப்படிம்மா இருக்கேனு கேட்டேன்.

அவள் அழுதுகிட்டே ‘புருஷன் செத்துப் போயிட்டான். பிழைக்க

நாதியில்லாம நிக்கேன். நாலு ஆட்டுகுட்டி குடுண்ணே. அதை வச்சிப் பிழைச்சிக்கிடுறேன்' என்றாள்.

இப்போ குட்டி எதுவும் இல்லை, ரெண்டு மாசம் கழிச்சி தர்றேனு சொல்லி அவளை சமாதானம் பேசி அனுப்பி வச்சேன்.

ஒரு நாள் கண்மாய்ல ஆடு மேய்ச்சிகிட்டு இருக்கேன். இதே பாறையில் உட்கார்ந்து இருக்கா. எனக்கு பகீருனு ஆகிப்போச்சி. இவ எதுக்கு தனியா உட்கார்ந்து இருக்கானு நினைச்சிக்கிட்டு கிட்டபோய்க் கேட்டேன்.

அவ என்னை முறைச்சி பாத்துட்டு “என்ன அண்ணே இப்படி பண்ணிட்டே. உன்னை என் கூடப்பிறந்த பொறப்பா நம்புனே. நீ போய் இப்படி செய்யலாமா?” எனக் கேட்டாள்

எதுவும் தெரியாதவனைப் போல கேட்டேன்.

“என்னம்மா சொல்றே?”

“போதும்னே. நடந்தது நாலாம் பேருக்குத் தெரியாம இருக்கலாம். ஆனா சாமி பாத்துக்கிட்டுதான் இருக்கு. என் கொதிப்பு அடங்காதுண்ணே” என்றாள்.

ஆடு செத்துப்போன விஷயம் அவளுக்கு எப்படியோ தெரிந்திருந்தது.

“சாமி சத்தியமா இதை நான் செய்யலை” என்றேன்.

“நீயா உண்மையை ஒத்துக்கிடுற வரைக்கும் நான் இங்கே தாண்ணே உட்கார்ந்து இருப்பேன்னு சொன்னா.”

“நம்மளை என்ன செய்யமுடியும் அவளாலேனு நினைச்சி அங்கே இருந்து கிளம்பிட்டேன். மறுநாள் எங்கம்மா சொல்றா, நேத்தே செல்லி கிணற்றுல விழுந்து செத்துப் போயிட்டானு எனக்குக் கைகால் நடுங்கிப்போயிருச்சி.

பகல்ல பாறையில் பார்த்தனே என நினைத்துக்கொண்டு போனா பாறையில் யாருமே இல்லை. ஆனா அந்தப் பாறையைக் கையாலே தொட முடியலை. அது கொதிக்குது. அவளோட ஆற்றாமை கொதிப்பா மாறி அந்த பாறையில் அப்படியே இருந்துச்சி. எனக்கு பயமாகிருச்சி. பாறையோட கொதிப்பை அடக்க தண்ணி ஊற்றினேன். அந்தப் பழக்கம்தான் இன்னைக்கு வரைக்கும். தினம் அதுக்குத்தான் தண்ணி ஊற்றிக்கிட்டு இருக்கேன்.”

அந்தப் பாறைக்குப் பின்னே இப்படியொரு கதையிருப்பது யாருக்கும் தெரியவில்லை. மகாலிங்கத்தின் பையன் கேட்டான்.

“ஏன்யா இப்படி செஞ்சிங்க?”

aedahamlibrary

“மனுசப்பய புத்தி எப்போ மாறும் யாருக்குத் தெரியும். எனக்கே ஏன் அப்படி நடந்துக்கிட்டேனு புரியலை. ஆனா ஒரு வெறி என்னை அப்படி செய்ய வச்சிருச்சி.”

“செல்லி எதுக்கு கிணற்றுல விழுந்து செத்துப்போனா.”

“அவளா எங்க செத்துப் போனா. நான்லே அடிச்சிக் கொன்னு கிணத்துல போட்டேன்” என்றார் மகாலிங்கம்.

என்னய்யா சொல்லுறீங்க?”

“ஆத்திரத்தில் நான்தான் அவளை அடிச்சிக் கொன்னுபோட்டேன். அடுத்த ஆளுக்குத் தெரியாமல் வானூர் கிணற்றுல போட்டுட்டு வந்துட்டேன்.”

அப்படிச் சொல்லும்போது அவரது கண்களில் பயமும் உக்கிரமும் ஒருசேர மினுங்கின. பிறகு கைநடுங்க அவர் சொன்னார்,

“நான் செஞ்ச தப்பு மனசை உறுத்த ஆரம்பிச்சிருச்சி. அதான் தினம் பாறைக்கு தண்ணி ஊற்றிக்கிட்டு இருந்தேன். அவ கோபம் லேசில ஆறாது. நீங்க அவளைக் குலசாமியா கும்பிட்டுப் பரிகாரம் பண்ணுங்க.”

அதன்சில நாட்களில் கீதாரி மகாலிங்கம் இறந்து போய்விட்டார். அதன்பிறகு அந்த பாறையை மகாலிங்கம் குடும்பத்தினர் கும்பிடத் துவங்கினார்கள். நாளடைவில் அதைச்சுற்றி சிறிய சுற்றுச்சுவர் எழுப்பி கதவும் போட்டுவிட்டார்கள். இப்போது அது ஒரு கோவிலாக மாறியிருந்தது.

16

மீனம்பாக்கம்

இரவு அவர்கள் கடற்கரையிலிருந்து அறைக்கு வரும்போது பதினோரு மணியாகி இருந்தது. வானில் ஒரு ஏரோபிளைன் பறந்து போவதைப் பார்த்தபடியே நடந்து வந்தார்கள்.

மறுநாள் கிளம்பிவிடுவோம் என்ற சந்தோஷத்தில் அவர்கள் உறங்கினார்கள். ஆனால் அடுத்தநாள் காலையில் வீரப்பனும் வரவில்லை, ஏகாம்பரமும் வரவில்லை.

ரத்தினம் மட்டும் கிளம்பிப்போய் சாந்தி தியேட்டர், பிலால் ஹோட்டல் எல்லாம் தேடி வந்தார். அவர்கள் ஆளே தென்படவேயில்லை. அவர்களை எங்கேபோய் தேடுவது என்றும் தெரியவில்லை.

பழனி ஆத்திரத்துடன் சொன்னார்,

“களவாணிப்பய, நம்ம காசை ஆட்டையைப் போட்டுட்டுக் கம்பி நீட்டினான்.”

“களவாணிப்பயன்னா எதுக்கு நமக்கு நாம் போட்டு குடுக்கான்” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“இதெல்லாம் ஒரு ரூட்டு. இப்படித்தான் ஏமாற்று வாங்க” என்றார் பழனி.

“ஏதாவது வேலையா போயிருப்பாங்க. வந்துருவாங்க” என்றார் தண்டபாணி, பக்கிரிக்கும் அப்படித்தான் தோன்றியது. அன்று முழுவதும் அவர்கள் அறைக்குள்ளே கிடந்தார்கள். வீரப்பனைத் தொடர்புகொள்ளவே முடியவில்லை. மறுநாள் ஊருக்குத் திரும்பி போய்விடலாமா எனக்கேட்டார் பழனி. “இன்னைக்கு ஒரு நாள் மட்டும் பார்ப்போம்” என்றார் ரத்தினம்.

அடுத்தநாள் காலையில் ஏழுமணிக்கு வெள்ளை பேன்ட் வெள்ளை சட்டையில் ஏகாம்பரம் வந்திருந்தான்.

“ஒரு ஜோலியா ரெண்டு பேரும் பம்பாய் போயிட்டோம். காலையில் பிளைட்லதான் வந்தோம். இன்னைக்கு நாம லண்டன் கிளம்புறோம்” னு என்றான்.

ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு பக்கிரி சொன்னான்,

“இப்படி தினம்தான் சொல்லிட்டு இருக்கீங்க. இங்க நாங்க வெட்டியா உட்கார்ந்து தேவுடு காத்ததுதான் மிச்சம்.”

“கோவிச்சிக்கிட்டா எப்படி. டிக்கெட் கிடைக்கணும்லே. பஸ் ஸ்ட்ரைக்கு மாதிரி பிளேட் காரங்களும் ஸ்ட்ரைக் பண்ணாங்க. நாம என்ன செய்து?”

“எங்களுக்கு உன் மேல நம்பிக்கையில்லை. வீரப்பன் வந்து சொல்லட்டும்.” என கறாராகச் சொன்னார் பழனி அண்ணன்.

“பயணம் போறது உறுதி, இந்தா டிக்கெட்” என சிவப்பு கலர் டிக்கெட்டைக் காட்டினான். அதைக் கையில் வாங்கிப் பார்த்த பிறகுதான் ரத்தினம் முகத்தில் சந்தோஷம் வந்தது.

இரவு எட்டு மணிக்கு அவர்கள் விமானநிலையத்திற்கு புறப்பட்டார்கள். விமானநிலையம் உள்ளே போனபோது வியப்பாக இருந்தது. வேறு ஏதோவொரு மாயஉலகிற்குள் நுழைந்துவிட்டது போலிருந்தது.

“இங்கே எல்லாருமே இங்கிலீஷ்லதான் பேசணும்” என்றான் ஏகாம்பரம்.

அவர்களது டிக்கெட்டுகளை வாங்கிக்கொண்டு வீரப்பன் மட்டும் தனியே போயிருந்தான். விமானம் ஒன்று தரை இறங்குவதை அவர்கள் கண்ணாடி வழியாகப் பார்த்தார்கள்.

“இதுலதான் போறமா” எனக் கேட்டார் பழனி.

“இல்லை. இது வேற பிளைட், நம்ம பிளைட் ராத்திரி ரெண்டு மணிக்கு” என்றான் ஏகாம்பரம்.

“அதுக்கு இன்னும் நேரம் கிடக்கு” என சலித்துக்கொண்டார் தண்டபாணி.

அவர்களது நாதஸ்வரம் மேளம் போன்றவற்றைக் கண்ட வெள்ளைக் காரப் பெண் ஒருத்தி தனது கேமிராவில் அவர்களை போட்டோ எடுத்துக்கொண்டாள்.

பிளைட் ஏறுவதற்குள் அவர்களுக்குத் தூக்கம் கண்ணைக் கட்டியது.

அன்றைக்குத்தான் முதன்முதலாக விமானத்தை அத்தனை அருகில் பார்த்தார்கள். படிஏறி உள்ளே சென்றார்கள். ஒரே குளிராக இருந்தது.

“என்னடா லண்டன்லதானே குளிரும்னு சொன்னாங்க. இங்கேயே இந்தக் குளிர் குளிருதே” எனக் கேட்டார் தண்டபாணி.

அவர்கள் மூன்று பேர் ஒருவரிசையாக இருந்த சீட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டார்கள் ரத்தினம் அண்ணனைத் தூக்கி ஒரு வெள்ளைக்காரன் பக்கத்துல உட்கார வைத்திருந்தார்கள். அந்த வெள்ளைக்காரன் நான்கடி உயரமேயிருந்தான். அவனுக்கு ரத்தினத்தைப் பிடிக்கவில்லை என்பதுபோல முறைத்துக்கொண்டேருந்தான்.

பிளைட் கிளம்பும்போது அவர்களுக்கு அடிவயிற்றில் இருப்பவை குடல்வழியே மேல வருவதுபோல இருந்தது. இருட்டில் வெளியே ஒன்றும் தெரியவில்லை, ஆனால் வானத்துல மிதக்குறோம்னு ஒரே சந்தோஷம். எத்தனை நாள் வானத்துல விமானம் போறதை பாத்து பின்னாடியே ஓடியிருக்கோம். இன்று அதே விமானத்தில் ஏறிப் பறக்கிறோம். என்பது பக்கிரிக்கு மிக சந்தோஷமாக இருந்தது.

17

லண்டன்

லண்டனில் போய் அவர்கள் இறங்கியபோது கடுமையான குளிர். பல் கடகடவென அடித்துக்கொண்டு நடுங்கியது. கைகால் எல்லாம் குண்டுசி வைத்துக் குத்துவதுபோல பனியின் சில்லிடல்.

அவர்களைக் கடந்து போகிறவர்கள் எல்லோரும் கோட் ஸ்வெட்டர் அணிந்து தலைக்குக் குல்லா அணிந்திருந்தார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் மட்டும் வெறும் சட்டை மட்டுமே போட்டிருந்தார்கள். குளிர் தாங்க முடியவில்லை.

“விஷக்குளிரால்லே இருக்கு” என நடுங்கியபடியே சொன்னார் பழனி.

வீரப்பன் ஸ்வெட்டர் கோட் எல்லாம் அணிந்து கொண்டு அவர்களின் பெட்டிகள் வருவதற்காக காத்துக்கொண்டிருந்தான்.

விமானநிலையத்தை விட்டு வெளியே வந்தபோது ஒரே பனிமூட்டம். சாலையே தெரியவில்லை. அவர்களை அழைத்துப் போவதற்கு கார் வரும் என வீரப்பன் சொல்லியிருந்தான்.

ஆனால் கார் வரவேயில்லை. நடுக்கத்துடன்

அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பிறகு வீரப்பன் இரண்டு வாடகைக் கார்களைப் பேசி ஏற்பாடு செய்தான்.

காருக்குள் ஏறியபிறகு தான் குளிர் அடங்கியிருந்தது, கைகளை உரசியபடியே ரத்தினம் இரவு விளக்கு வெளிச்சத்தில் ஒளிரும் சாலைகளைப் பார்த்தபடியே வந்தார்.

டாக்கி போய்க்கொண்டேயிருந்தது, வழி முழுவதும் நிறைய மரங்கள். பெரியபெரிய கட்டடங்கள். பழங்கால மாதா கோவில். எங்க பார்த்தாலும் வெளிச்சம்.

ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக அவர்கள் காரில் சென்றார்கள்.

டாக்கி ஒரு சிறிய கிராமம் போன்ற ஊரினுள் நுழைந்து மேடேறி ஒரு வீட்டின் முன்னால் போய் நின்றது.

வீரப்பன் இறங்கி அந்த வீட்டின் காலிங் பெல்லை அடித்தான்.

வயதான ஆள் முகம் தெரியாமல் குளிராடை அணிந்திருந்தவர் கதவைத் திறந்து ஒரு சாவியை எடுத்துக் கொடுத்தார்.

அவர்கள் வீரப்பன் பின்னாடியே நடந்தார்கள்.

அது ஒரு கார் ஷெட். அங்கேதான் தங்கப் போவதாக வீரப்பன் சொன்னான்.

கார் ஷெட்டுக்குள்ளும் குளிர் அதிகமாக இருந்தது. கண்ணாடி ஜன்னலில் லேசான விரிசல் ஏற்பட்டு அதில் பனி கசிந்தது.

நாதஸ்வரம் தவிலை எல்லாம் இறக்கிவைத்துவிட்டு கட்டிலில் உட்கார்ந்தபோது ரத்தினம் கேட்டார்,

“வயிற்றைக் கலக்குதுனு வெளியே போறதுக்கு கக்கூஸ் இருக்கா.”

“உள்ளே இருக்கிறது” என ஏகாம்பரம் மேற்குப் பக்கம் கையைக் காட்டினான்.

கதவைத் திறந்து உள்ளே போன வேகத்துல ரத்தினம் வெளியே வந்து “இங்கே கக்கூஸ் இல்லை” என்றார்.

வீரப்பன் அவர்கூட வந்து கதவைத் திறந்துக் காட்டினான்.

“இதானே கக்கூஸ். இந்த ஊர்ல இப்படித்தான் இருக்கும்” என்றான்.

“இதுல எப்படி போறது” எனக் கூச்சப்பட்டார் ரத்தினம்.

“நம்ம ஊரு கக்கூஸ் இங்கே கிடையாது. அட்ஜெஸ்ட் பண்ணிக் கோங்க” என்றார் ஏகாம்பரம்.

இதுல போயி எப்படி அட்ஜெஸ்ட் பண்ணுறது எனப் புரியாமல் “கால் கழுவ தண்ணி எங்க இருக்கு?” எனக்கேட்டார் ரத்தினம்.

aedahamlibrary

சுவற்றில் சுத்தி வைத்திருந்த பேப்பரைக் காட்டி வீரப்பன் சொன்னான்,

“இதுல துடைச்சிப் போட்டுங்க.”

ரத்தினத்திற்கு என்னவோ போல இருந்தது.

இவ்வளவு படிச்ச வெள்ளைக்காரங்க, இப்படி கேவலமா இருக்காங்களே. இந்த கக்கூஸ் நமக்குப் பழக்கம் இல்லை. இதுல எப்படி போறது? ரத்தினம் யோசித்துக்கொண்டே நின்றார்.

“இந்த ஊர்ல எங்க போனாலும் இதே கக்கூஸ்தான். வேற வேணும்னா நம்ம ஊருக்குத்தான் போகணும்” என்றான் வீரப்பன்.

“அட கர்மமே. இதுக்குப் போயி அலைய விடுவான் பட்டுக் கிடப்பான்” எனத் திட்டினார் தண்டபாணி.

“காத்தாட எங்கேயாவது காடுக்குள்ளே போயி வெளியே இருந்துட்டு வரலாமா” எனக் கேட்டார் பழனி.

“அதெல்லாம் விடமாட்டாங்க. போலீஸ் பிடிச்சிருவாங்க” என பயமுறுத்தினான் ஏகாம்பரம்.

அவர்கள் எவருக்கும் வெஸ்டர்ன் கக்கூஸைப் பயன்படுத்தத் தெரியவில்லை.

இந்த ஊர்ல எப்படி ஒரு வாரம் இருக்கப்போறோம் என குழப்பமாக இருந்தது.

○

காலை மணி பத்து ஆகியும் வெயில் வரவேயில்லை. விடிகாலையைப் போல லேசான வெளிச்சம் மட்டுமே இருந்தது. அதற்குள் மனிதர்கள் இயங்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். பல்தேய்ப்பதற்கு குழாயைத் திறந்து விட்டால் தண்ணீரில் விரலை வைக்கவே முடியவில்லை. விமானத்தில் சரியான உறக்கம் இல்லாதது வேறு வாந்தி வருவதுபோல வயிற்றைப் புரட்டியது.

அவர்கள் தங்கியிருந்தது ஒரு செட்டியார் வீடு. அவர் லண்டனில் பிசினஸ் பண்ணுகிறவர். ரெண்டு தலைமுறைக்கு முன்னாடியே வந்தவர்கள் என்றார்கள்.

ரொட்டியும், வெண்ணெய்யும், உப்புமாவும் சாப்பிடுவதற்காகக் கொண்டுவந்து தந்தார்கள். ஏகாம்பரமும் வீரப்பனும் வேறு ஒருவர் வீட்டிற்குத் தங்கப்போயிருந்தார்கள். கிடைத்த சாப்பாட்டினை சாப்பிட்டுவிட்டு பகல் முழுவதும் படுக்கையிலே கிடந்தார்கள்.

aedahamlibrary

பின்மதியம் லேசாக வெயில் வந்தது. தெருமுனை வரை போய் வந்தார்கள். எல்லா வீடுகளும் அசப்பில் ஒன்று போலவே தெரிந்தன.

ஐந்து மணிக்கெல்லாம் இருட்டத் துவங்கிவிட்டது. குளிர்காற்று பலமாக வீசியது. தாங்கமுடியாத குளிர். கம்பளிகளைச் சுற்றிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்கள். தாடை கட்டிக்கொண்டது போலானது. நெஞ்சு தானாக அடித்துக்கொண்டது. மூச்சுவிடவே சிரமமாக இருந்தது. எங்கோ தண்ணீருக்குள் படுத்துக்கிடப்பது போன்ற உணர்ச்சி.

ஆளுக்கு இரண்டு கம்பளி போர்த்தியும் குளிர் அடங்கவில்லை.

பழனி குளிர் தாங்கமுடியாமல் விக்ளை நெற்றி முழுவதும் பூசிக்கொண்டபடியே அழுதார்.

“மூச்சுவிட முடியலை. நான் பிள்ளை குட்டியைப் பாத்துப் போயிருநேன்னு. என்னை ஊருக்கு அனுப்பி வச்சிருங்க.”

அதை யாரும் கேட்டுக்கொள்ளவேயில்லை. ஒவ்வொருவர் மனதிலும் அதுபோன்ற எண்ணமே இருந்தது.

எப்படி உறங்கினார்கள் என்று தெரியாது. ஆனால் விடிந்து எழுந்தபோது வெயில் வந்திருந்தது.

கதவைத்திறந்து வெளியே பார்த்தால் ஒரே பனி. சாலை தெரிய வில்லை. மரங்களில் பனி விழுந்து கம்பி கம்பியாக உறைந்து போயிருந்தது.

பனித்துண்டினைக் கையில் தொட வேண்டும் என ஆசையாக இருந்தது. பக்கிரி கார்ஷெட்டில் இருந்த பூட்ஸ் ஒன்றை எடுத்து அணிந்துகொண்டு கம்பளியைப் போர்த்தியபடியே வெளியே நடந்தான்.

பனியில் கால் வைத்தபோது சொளக் சொளக் என பனி உருகிக் காலில் மிதிபட்டது. உப்பில் நடப்பது போலவே இருந்தது.

தங்கியிருந்த வீட்டின் ஆச்சி நல்ல குணமான பெண். அவர் சுடு தண்ணியும், டியும் கொடுத்ததோடு அக்கறையாக பேசவும் செய்தார். அத்தோடு வீட்டிலிருந்த பழைய குளிராடைகளை எடுத்துத் தந்து அவர்கள் அணிந்துகொள்ளத் தந்தாள்.

அன்று காலையில் செட்டியார் வீட்டில் இட்லியைப் பார்த்தபோது அவர்களுக்குக் கண்ணீரே வந்துவிட்டது.

ஆனால் ஆளுக்கு மூணே மூணு இட்லிதான் கிடைத்தது. அது ஒரு வாய்க்கும் போதவில்லை. இதுவாது இந்த ஊர்ல கிடைச்சதே என அவர்கள் சாப்பிட்டார்கள்.

காலையில் பத்து மணி இருக்கும். ஒரு வேளை எடுத்துக்கிட்டு வீரப்பன் வந்திருந்தான்.

அவனது கோட், தொப்பி எல்லாமும் ஸ்டைலாக இருந்தன.

“கிளம்புங்க, நாம வாசிக்கப் போகணும்னு” என துரிதப்படுத்தினான் வீரப்பன்.

நாதஸ்வரம் தவிலை எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு அவர்கள் வேனில் ஏறினார்கள்.

“எங்க வாசிக்க போறோம்” என்று பழனி அண்ணன் கேட்டதும் வீரப்பன் பதிலே சொல்லவில்லை.

அரைமணி நேரம் காரில் பயணம் போனார்கள். வழி முழுவதும் பசுமை. குட்டியானை சைலில் ஒரு பசு மாடு சாலையோரம் நிற்குகொண்டிருந்தது. சாலை முழுவதும் விதவிதமான கார்கள்.

“இந்த ஊர்ல வீட்டுக்கு முணு கார் வச்சிருப்பாங்க” என்றான் வீரப்பன்.

ஒரு பெண் கார் ஓட்டிக்கொண்டு அவர்களைக் கடந்து போனாள்.

“பொம்பளை கார் ஓட்டுது” என வியப்போடு சொன்னார் தண்டபாணி.

“இது என்ன அண்ணே அதிசயம். பொம்பளை பிளைட்டே ஓட்டுறாங்க” என்றான் ஏகாம்பரம்.

அவரால் நம்பவே முடியவில்லை. பருத்து உயர்த்திருந்த மரங்கள் அடர்ந்த சாலையில் கார் போய்க்கொண்டிருந்தது.

அவர்கள் போய் இறங்கிய இடம் பெரிய பார்க். பழைய காலத்துப் பூங்கா. இரும்பு ஆர்ச் போட்டு இருந்தார்கள்.

ஒவ்வொரு மரமும் ஐம்பதடி உயரம். அறுபதடி உயரமிருக்கும். ஆங்காங்கே இரும்பு பெஞ்சு போட்டு வைத்திருந்தார்கள். கற்கள் அடுக்கிப் பாதை உருவாக்கியிருந்தார்கள். ஆளுக்கு ஒரு நாயை அழைத்துக்கொண்டு வெள்ளைக்காரர்கள் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

“இந்த ஊரு நாய்கூட என்ன நிறமா இருக்கு பாருங்க” எனக் காட்டினான் பக்கிரி.

“ஆனா நம்ம ஊரு நாய் மாதிரிதானே குலைக்கும்” எனக் கேட்டார் பழனி.

“பின்னே இங்கிலிஷ்லயா குலைக்க முடியும். அதுவும் லொள்ளுதான் குலைக்கும். ஆனா பூனை கத்துற மாதிரி இருக்கும்” என்றான் ஏகாம்பரம்.

அந்த பார்க்கல நடுவில் பெரிய நீருற்று பொங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தது.

உள்ளே நடக்கநடக்க குபுகுபுவெனக் காற்று. அதுவும் பனிக்காற்று. காது மடலில் ஊசியை வைத்துக் குத்துவது போன்ற ஒரு வலி.

நடக்கமுடியாமல் அவர்கள் ஓடினார்கள்.

ரெண்டு மரங்களுக்கு நடுவிலே இந்தியக்கொடி ஒன்று பறந்து கொண்டு இருந்தது.

மரங்களுக்கு இடையில் நிறைய ஆட்கள், எல்லோரும் கோட் சூட் அணிந்திருந்தார்கள். தமிழ் ஆட்கள், வடக்கத்தி ஆட்கள் என நூறு பேருக்கும் மேல இருக்கும்.

ஒரு மேஜையில் வெள்ளைத் துணி விரித்து அதில் கேக் பிஸ்கட் ரொட்டி எல்லாம் வைத்திருந்தார்கள். இன்னொரு பக்கம் குடிப்பதற்கான பானங்கள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

வீரப்பன் அவர்களிடம் ஏதோ பேசினான்.

ஒரு ஆள் சிரித்த முகத்தோடு பக்கிரியிடம் கைகுலுக்கியபடியே “ஐ ஆம் சபரி, என்ன ரொம்ப குளிரா இருக்கா”னு எனக் கேட்டார்.

தமிழ் கேட்பது அத்தனை இனிமையாக இருந்தது.

“இங்கே வசிக்கிற இண்டியன் பிரண்ட்ஸ் எல்லாம் கூடி ஒரு கெட் டுகதர் நடக்கப்போகுது” என்றார் சபரி.

அதில் வாசிப்பதற்காகத்தான் அவர்களை வரச்சொல்லியிருந்தார்கள் என்பது புரிந்தது.

அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் நாற்பது ஐம்பர் பேர் வந்து சேர்ந்திருந்தார்கள். அதில் இரண்டு வெள்ளைக்கார குடும்பமும் இருந்தன. அவர்கள் பேசிக்கொண்டும் குடித்துக்கொண்டுமிருந்தார்கள்.

அப்போது ஏகாம்பரம் வந்து “வாசிக்க ஆரம்பிங்க” என்று சொன்னான்,

“இங்கே எங்க உட்கார்ந்து வாசிக்கிறது” என ரத்தினம் கேட்டார்.

“நின்னுகிட்டே வாசிங்க. அரை மணி நேரம் போதும்” என்றான் ஏகாம்பரம்.

அவர்கள் குளிரில் நடுங்கியபடியே நாதஸ்வரம் வாசிக்கத் துவங்கினார்கள். ஆனால் விருந்திற்கு வந்திருந்த ஒருவர்கூட அதைக் கேட்டதாகத் தெரியவில்லை.

நம்மை இப்படி கூப்பிட்டு வந்து அவமானப்படுத்துகிறார்களே என கோபமாக வந்தது. அதைக் காட்டிக்கொள்ளாமல் வாசித்தார்கள்.

அப்போது ஒரு ஆள் அவர்கள் அருகில் வந்து “சப்தம் குறைவா வாசிங்க” என்று சொன்னார்.

“இது என்ன ரேடியோவா, வேண்டாம்னா சப்தத்தைக் குறைச்சிக் கிடுறதுக்கு” என ரத்தினம் ஆத்திரத்துடன் கேட்டார்.

“நாய் எல்லாம் பயப்படுது” என்றார் வந்தவர்.

“அப்போ நிறுத்திக்கிடுறோம்” என வாசிப்பதை அவர்கள் நிறுத்திக் கொண்டார்கள்.

வீரப்பன் கையில் ஒரு கிளாஸ் உடன் அருகில் வந்து கேட்டான் “ஏன்னை நிறுத்திட்டங்க.”

“ஒருத்தரும் காது கொடுத்து கேட்கலையே.”

“இங்க அப்படி தான் இருப்பாங்க, ஆனா கேட்டுக்கிட்டுதான் இருப்பாங்க. நீங்க பாட்டுக்கு வாசிங்க.”

“இந்த மரத்துக்கு வாசிக்கிறதா” எனக் கேட்டார் தண்டபாணி.

“காசு வேணும்னா, வாசிக்கச் சொன்ன இடத்துல வாசிங்க” என்றபடியே வீரப்பன் கிளம்பிப் போய்விட்டான்.

மறுபடியும் வாசிக்கத் துவங்கியபோது பக்கிரி ஒரு வெள்ளைக்காரக் கிழவனைப் பார்த்தான். பிச்சைக்காரன் போலிருந்தான். வெள்ளைக் காரன் ஊரிலும் பிச்சைக்காரன் இருக்கிறானே என வியப்பாக வந்தது.

அந்தப் பிச்சைக்காரன் முகம் முழுவதும் புள்ளிபுள்ளியாக தேமல் போல இருந்தது. கிழிந்துபோன கோட் போட்டிருந்தான். தலையில் கிழிந்த தொப்பி. அவன் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்தபடி அவர்கள் வாசிப்பதை உன்னிப்பாகக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

இவன் ஒரு ஆளாவது கேட்கிறானே என அவனுக்காக வாசித்தான் பக்கிரி. அவர்கள் வாசித்து முடித்தபோது அந்தப் பிச்சைக்காரன் எழுந்து வந்து ஒரு பூவை அவனிடம் தந்துவிட்டு தலையாட்டியபடியே நடந்து போனான். ஒரு சிலர் கைதட்டினார்கள், எவரும் அவர்களின் வாசிப்பைப் பற்றி பாராட்டி ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை.

அவர்களையும் அந்த விருந்தில் சாப்பிடச் சொன்னார்கள். ரொட்டி யும் வெண்ணெய் துண்டுகளும் வறுத்த இறைச்சியும் இருந்தது. எல்லாமும் குளிர்ந்து போயிருந்தன. அதை சாப்பிட முடியவில்லை.

சூடாக எதையாவது சாப்பிட வேண்டும் போலிருந்தது.

ஒரு கிண்ணத்தில் வைத்திருந்த ஆப்பிள் பழத்தில் ஆளுக்கு ரெண்டு மூன்று எடுத்து சாப்பிட்டார்கள். அவர்களை மறுபடியும்

அதே செட்டியார் வீட்டுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்தான் வீரப்பன்.

ரத்தினம் அண்ணன் கோபத்துடன் வீரப்பனிடம் சொன்னார்,

“உன்னை நம்பி வந்துருக்கோம். அதுக்காக எங்களை சொரணை கெட்ட பயகன்னு நினைச்சிராதே.”

“கோவிச்சிக்கிடாதீங்கண்ணே. இப்படி இருக்கும்னு எனக்கு மட்டும் எப்படித் தெரியும், நான் கடிஞ்சி சொல்லிட்டுதான் வந்தேன்.”

“இன்னைக்கு வாசிச்சதுக்குக் காக குடுப்பாங்களா.”

“இது சும்மா. மத்த கச்சேரிக்கு கறாரா காசை வாங்கிப்புடுவேன்லே” என்றான் வீரப்பன்.

“இங்க குளிரு தாங்க முடியலை. அதுக்கு முதல்ல ஏதாவது வழி பண்ணுப்பா” என்றார் தண்டபாணி.

“அதுக்குத்தான் இதைக் கொண்டு வந்துருக்கேன். ஆளுக்கு நாலு ரவுண்ட் போடுங்க. குளிரே தெரியாது” என தனது தோள்பையில் இருந்த இரண்டு பிராந்தி பாட்டில்களை எடுத்து வெளியே வைத்தான்.

சீமைச்சரக்கு என வியப்போடு பார்த்தார் பழனி.

“உடம்புக்கு ஒண்ணும் செய்யாதே” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“இது நம்ம ஊர் சரக்கு மாதிரியில்லை. அமிர்தம். குடிச்சிப்பாருங்க. பிறகு தினம் கேட்பீங்க.”

“இங்கே சிகரெட் பீடி எதுவும் கிடைக்காதா” எனக்கேட்டான் பக்கிரி.

“அதுக்கென்ன, இந்தாங்க” என ஒரு பாரீன் சிகரெட் பெட்டியைத் தூக்கிப்போட்டான்.

தீப்பெட்டி என்றதும் அதற்கு ஒரு சிகரெட் லைட்டரையும் போட்டு “இதை நீங்களே வச்சிக்கோங்க” என்றான்.

பக்கிரி முதன்முறையாக ஒரு பாரீன் சிகரெட்டை பற்ற வைத்து இழுத்தான். வெள்ளைக்காரியை முத்தமிடுவது போலவே இருந்தது. காரமேயில்லை. வெறும்புகைதான். இதைப் போய் எப்படி குடிக்கிறார்கள் என்ற வியப்போடு வேகமாக இழுத்தான். குளிருக்கு இதமாகத் தானிருந்தது.

வீரப்பன் கிளம்பிப் போனபிறகு அவர்கள் நால்வரும் குடிக்கத் துவங்கினார்கள். அறையில் இருந்த இரண்டே கண்ணாடி டம்ளர்களில் பிராந்தியை ஊற்றி தண்ணீர் கலந்து குடித்தார்கள். பக்கிரிதான் அதிகமாகக் குடித்தான். பிராந்தி உடலுக்குள் போனதும் வியர்ப்பது போலானது. இந்தக் குளிரில் வியர்க்கிறதே என நினைத்தபடி

ஸ்வெட்டரை கழற்றிக் கட்டிலில் போட்டான்.

“என்னப்பா குளிர்விட்டுப்போச்சா” எனக் கேட்டார் தண்டபாணி.

“ஜன்னலைத் திறந்துவிட்டா தேவலைனு இருக்குண்ணே.”

“கொஞ்சமா போட்டாதானே. அரைபாட்டில குடிச்சா அப்படித் தான் இருக்கு படு.”

அவன் படுத்துக்கொண்டான். கட்டிலை விட்டு மேலே மிதப்பது போலிருந்தது. எவ்வளவு நேரம் உறங்கினான் என்று தெரியாது. விடிந்து எழுந்தபோது அலுப்பாக வந்தது. கைகால்களை அசைக்க முடியவில்லை. தலை கனமாக இருந்தது. கண் இமைகள் ஒட்டிக்கொண்டது போல அழுத்தின. கண்ணைக் கசக்கியபடியே எழுந்து நின்று திரும்பிப் பார்த்தான். வேறு யாரும் எழுந்துகொள்ளவேயில்லை.

ஆச்சி வீட்டிற்குப் போய் பெல் அடித்தான். ஆச்சியில்லை. செட்டி யாரையும் காணவில்லை. காரை எடுத்துக்கொண்டு வெளியே போயிருந்தார்கள். வெள்ளைக்கார வேலைக்காரயிடம் சுடுதண்ணீர் வேண்டும் எனத் தமிழில் கேட்டான். அவளுக்குப் புரியவில்லை. அவள் பயந்து போனவள் போல வெளியே போகும்படியாக சைகை காட்டினாள்.

திரும்பி வந்து படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டான். தலைவலித் தைலம் இருந்தால் தேய்த்துக்கொள்ள வேண்டும் போலிருந்தது.

○

அன்றைக்குப் பகலில் யாரும் சாப்பிடவேயில்லை. இரவுவரை கார்ஷெட்டிலே கிடந்தார்கள். இரவு நல்ல பசி. செட்டியார் வீட்டில் சப்பாத்தி சுட்டு தந்தார்கள். சாப்பிட்டுவிட்டு படுத்துக்கொண்டபோது ஏகாம்பரம் வந்து கதவைத் தட்டினான்.

பழனிதான் கதவை திறந்தார்.

“நாளைக்குக் காலையில நாம வெளியூர் போகணும். கோவில் புரோகிராம். ஆறு மணிக்குக் கிளம்பி ரெடியா இருங்க.”

அவன் போனபிறகு ரத்தினம் சொன்னார்,

“ஆறுமணிக்கு யாரு எழுந்து குளிக்கிறது. குளிக்காம போயிர வேண்டியதுதான்.”

“கோவிலுக்குக் குளிக்காமல் போயி எப்படி வாசிக்கிறது” எனக் கேட்டார் தண்டபாணி.

“என்னால் முடியாது. சாமி கோவிச்சிக்கிட்டா கோவிச்சிக்
aedahamlibrary

கிடட்டும்.”

“அது நல்லா இருக்காதுப்பா. சுடுதண்ணி போட்டுக் குளிச்சிருவோம்.”

“சுடு தண்ணி ரொம்ப கொதிக்குது. அதை பச்ச தண்ணில கலக்கி குளிக்க வாளி இல்லை, இவங்க எல்லாம் எப்படித்தான் குளிக்குறாங்களே.”

“போயி எப்படினு கிட்ட உட்கார்ந்து பாத்துட்டுவா தெரியும்” என்றார் தண்டபாணி.

அவர்களுக்கு உறக்கம் வரவேயில்லை. பசி அடங்கியது போலவும் இல்லை. எதற்காக இப்படி ஒரு ஊரில் வந்து அடைபட்டு கிடக்குறோம் என ஆற்றாமையாக வந்தது. லைட்டை அணைத்துவிட்டு படுத்துக் கிடந்தார்கள். அன்றிரவு மூணுமணி அளவில் ரத்தினம் முணங்கும் சப்தம் கேட்டு பக்கிரி எழுந்து லைட்டைப் போட்டான்.

ரத்தினம் அழுவது கேட்டது.

“அண்ணே என்ன செய்யுது” எனக் கேட்டான்.

“கைகால் எல்லாம் வெட்டி வெட்டி இழுக்குது. மூச்சுவிட முடியல. நெஞ்சுல பாறங்கல்லை தூக்கிவச்ச மாதிரி இருக்கு.”

“நான் வேணும்னா காலை தேய்ச்சிவிட்ட்டுமா” என அவரது உள்ளங்காலில் கையை வைத்து சூடேற்றி தேய்த்துவிட்டான். அப்படியும் நடுக்கம் குறையவில்லை.

நான் செத்துப்போகப்போறன். என்பிள்ளை குட்டிகளை நீதான் பாத்துக்கிடணும்” என பெருங்குரல் எடுத்து அழுதார் ரத்தினம்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் ஆகாதுண்ணே” என மற்றவர்களையும் எழுப்பினான்.

அவர்கள் பயந்துபோய் ரத்தினம் அருகில் வந்தனர். பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது ரத்தினம் முகம் கோணியது. கைகள் வெட்டி இழுப்பது போலானது. பயந்து போன தண்டபாணி தானும் விசம்பத் துவங்கினார்.

பக்கிரி கதவை திறந்து செட்டியார் வீட்டை நோக்கி ஓடினான். வெளியே பனிக்காற்று ஊளையிட்டுக்கொண்டிருந்தது. செட்டியார் வீட்டுக் கதவில் எங்கே அழைப்பு மணியிருக்கிறது எனத்தெரியவில்லை கதவை ஆவேசமாகத் தட்டினான். யாரும் திறக்கவேயில்லை. அய்யா, அய்யா எனக் கத்தியபடியே கதவைத் தட்டிக்கொண்டிருந்தான். செட்டியார் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்தார்.

“ரத்தினம் அண்ணனுக்கு உடம்பு முடியலை. ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போகணும்” என்றான்.

அவர் லைட்டைப் போட்டுவிட்டு கார் சாவியை எடுக்கச் சென்றார்.

அவர்கள் மருத்துவமனைக்குப் போவதற்குள் ரத்தினம் மயங்கியிருந்தார். பெரிய மருத்துவமனையாக இருந்தது. செட்டியார் டாக்டரிடம் பேசிக்கொண்டே உள்ளே போய்விட்டார். அவர்கள் வரவேற்பு அறையிலே நிறுத்திவைக்கப்பட்டார்கள். அரைமணி நேரத்திற்குப் பிறகு செட்டியார் அவர்களிடம் வந்து “பயப்படுறமாதிரி ஒண்ணு மில்லே. குளிர்காய்ச்சல். ரெண்டு நாள் ஹாஸ்பிடல்ல இருந்தா சரியாப்போயிரும். நாம போகலாம்” என்றார்.

“கூட யாரும் இருக்க வேண்டாமா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அதெல்லாம் அவங்களே பாத்துக்கிடுவாங்க. நம்ம காலையில் வந்து பாக்கலாம்.”

என அவர்களை காரில் ஏறச் சொன்னார்.

வந்த இடத்தில் இப்படி ஆகிவிட்டதே என அவர்கள் கவலையுடன் அறைக்குத் திரும்பி வந்தார்கள். அன்றிரவு முழுவதும் அவர்கள் உறங்கவில்லை. ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ளவும் முடியாமல் அமைதியாகப் படுத்துக்கிடந்தார்கள். விடிகாலையில் ஏகாம்பரம் ஒரு காரில் வந்து இறங்கினான்.

ரத்தினத்திற்கு உடல்நலமில்லை என்று சொன்னபோது ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ப் பார்த்துவிட்டுதான் வருகிறேன். ஒன்றுமேயில்லை காய்ச்சல்தான். நாம கிளம்புவோமா எனக்கேட்டான்.

“அவரு இல்லாமல் எப்படி வாசிக்கிறது” எனக் கேட்டார் பழனி.

“அதுக்காக அவர் சரியாகி வர்ற வரைக்கும் ஒத்துக்கிட்ட நிகழ்ச்சியை ரத்து பண்ணமுடியுமா, ஒரு ஆள் நாயனம் வாசிச்சா போதும். கிளம்புங்க.”

“அது நல்லா இருக்காது” என்றார் தண்டபாணி.

“ஏற்பாடு எல்லாம் பண்ணியாச்சி. நாம போய்தான் ஆகணும்.”

வேறு வழியில்லாமல் அவர்கள் கிளம்பினார்கள். ஒன்றரை மணி நேர கார்ப் பயணத்தின் பிறகு ஒரு கோவில்கோபுரம் தென்பட்டது. முழுக்கோவிலும் பளிங்குக் கல்லால் கட்டியிருந்தார்கள். கோவிலில் கூட்டமில்லை. சாமி புறப்பாட்டிற்கு வாசிக்க வேண்டும் என்றார்கள். இங்கே எந்த வீதியுலா வரப்போகிறது எனப்பிரியாமல் திகைத்தபோது சிறிய பல்லக்கில் சாமியைத் தூக்கி வைத்துக்கொண்டு

aedahamlibrary

இரண்டு பேர் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். பக்கிரி அதன் முன்னால் வாசித்தபடியே நடந்தான். புல்வெளியை ஒரு சுற்று சுற்றி சாமி திரும்பவும் பளிங்கு மண்டபத்திற்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டது. “அவ்வளவு தான் முடிந்தது” என்றான் ஏகாம்பரம்.

இந்த ஐந்து நிமிடத்திற்கு வாசிக்கவா ஒன்றரை மணி நேரம் பயணம் செய்து வந்தோம் என ஆத்திரமாக வந்தது. கோவிலில் அன்று மாலை நடக்கவிருந்த சிறப்பு பூஜைக்கு லட்டு பிரசாதம் தருவதாக இருந்தார்கள். அதற்கு லட்டுபிடிக்க ஆள் குறைகிறது என்று அவர்களையும் உட்கார்ந்து லட்டுபிடிக்க விட்டார்கள். மாலை வரை அவர்கள் கோவிலின் உள்ளே உட்கார்ந்து லட்டுபிடித்து பிளாஸ்டிக் கவர்களில் போட்டார்கள். இப்படி நம்மைக் கூலி வேலை செய்வதுபோல ஆக்கிவிட்டார்களே என பழனிக்கு ஆத்திரமாக வந்தது. அவர் வேண்டுமென்றே லட்டை பெரிது பெரிதாக உருட்டிப் போட்டார்.

ரத்தினம் ஒற்றை ஆளாக அந்த மருத்துவமனையில் படுத்துக்கிடந்தார். வெள்ளைக்கார நர்ஸ்கள் பேசுவது ஒன்றும் புரியவில்லை. ஆனால் பெற்ற தகப்பனை கவனித்துக்கொள்வது போல அக்கறையாக கவனித்துக்கொண்டார்கள்.

இளவயது நர்ஸ் ஒருத்தி வெதுவெதுப்பான துணியால் அவரது முகத்தைத் தொட்டு துடைத்துவிட்டாள். ரொட்டியும் பாலும் குடிக்கத் தந்தாள். நிறைய மாத்திரைகளை சாப்பிட வைத்தாள்.

இப்படி வந்து படுத்துக்கிடப்போம் என அவர் ஒருபோதும் நினைக்கவேயில்லை. அழுத்தும் உறக்கத்திலிருந்து மீளமுடியாமல் அவர் தூங்கிக்கொண்டேயிருந்தார்.

ஐந்தாம் நாள் காலை அருகில் உள்ள ஒரு ஷாப்பிங் மாலுக்கு கூட்டிப் போனான் வீரப்பன். ஏகப்பட்ட துணிக்கடைகள், அந்த மாலின் நடுவில் மிகப்பெரிய ஹால் இருந்தது. அங்கே அவர்கள் போனபோது ஒரு கிழவர் தனியே உட்கார்ந்து சாக்ஸ்போன் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அதை யாரும் கண்டுகொள்ளவேயில்லை.

“கிழவர் வாசித்து முடித்தபிறகு நாம வாசிக்க வேண்டும்” என்றான் வீரப்பன்.

“இங்கேயா, யாரு கேட்பா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“கடைக்கு சாமான் வாங்கப்போறவங்க கேட்பாங்க. இங்க வாசிச்சா டபுள் காசு.”

“எவ்வளவு கிடைக்கும்” எனக் கேட்டார் பழனி.

“அது எப்படியும் ஆளுக்கு இருபதாயிரம் வரும்” என்றான் வீரப்பன்.

பிறகு என்ன வாசிக்க வேண்டியதுதானே என அவர்கள் உறையிலிருந்து வாத்தியங்களை வெளியே எடுத்து வைத்தார்கள்.

ஒன்றரை மணி நேரம் அந்த ஷாப்பிங் மாலில் மங்கள இசையை பரவவிட்டார்கள். அவர்களைக் கடந்து போகிற சிலர் நாணயங்களையும் பணத்தையும் குனிந்து போட்டுவிட்டுப் போனார்கள். அதான் மரியாதை செய்யும் முறை போலும். எல்லா பணத்தையும் ஏகாம்பரம் எடுத்து பையில் போட்டுக்கொண்டான். அவர்கள் வாசித்து முடித்தபோது சிலர் உற்சாகமாக கைதட்டினார்கள். அங்கிருந்த ஒரு கடைக்குக் கூட்டிப்போய் கீசெயின், செனட்பாட்டில், சிகரெட், சாக்லெட் எல்லாம் வரங்கிக் குடுத்தான் வீரப்பன்.

○

சிகிச்சைக்குப் பிறகு ரத்தினம் வீடு திரும்பியிருந்தார். முகத்தில் தெளிவு இல்லை. இன்னமும் பயம் விடவில்லை போலும்.

“நாம ஊருக்குக் கிளம்பலாம்” என்றார்.

“இன்னும் ஒருநாள்தான் இருக்கு. நாளைக்கு நம்ம எல்லோருக்கும் விருந்து டாக்டர் வீட்ல” என்றான் வீரப்பன்.

அது எந்த டாக்டர் எனத் தெரியவில்லை.

சொன்னது போலவே மாலை மூன்று மணிக்கு டாக்டர் வீட்டிற்கு அழைத்துக்கொண்டு போனார்கள். அந்த டாக்டர் சினிமா நடிகர் ரங்காராவ் மாதிரியே இருந்தார். பெரிய வீடு. அங்கே போன பிறகுதான் தெரியவந்தது அந்த விருந்து அவர்களுக்கானதில்லை. இன்னொரு விழாவிற்காக வந்திருந்த நடிகை கல்பனாழியை வரவேற்க அது ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அவள் காரில் வந்து இறங்கும் நேரம் அவளை வரவேற்று வீட்டிற்கு அழைத்துப் போகவே நாதஸ்வரம் தவில் எல்லாம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

aedahamlibrary

கல்பனாஸூக்குப் போய் நாம் நாதஸ்வரம் வாசித்து வரவேற்பு கொடுக்க வேண்டுமா என பக்கிரிக்கு ஆத்திரமாக வந்தது.

ஊருக்குக் கிளம்புகிற நேரம் எதற்கு பிரச்சினை என ஒத்துக்கொள்ள வைத்தார் ரத்தினம்.

கறுப்புநிற காரில் வந்து இறங்கினாள் கல்பனாஸூ. ஒடிசலான உடம்பு. தொடை தெரியாத உடை அணிந்திருந்தாள். கூலிங்களாஸைக் கழட்டிவிட்டு அவள் செயற்கையான சிரிப்போடு அனைவரையும் பார்த்துக் கையசைத்தாள்.

வீரப்பன் வாசிக்கச் சொல்லி அவர்களிடம் சைகை செய்தான்.

அவள் முன்னால் நாதஸ்வரம் வாசித்தபடியே நடந்தார்கள். மகாராணிபோல அவள் வெட்கமும் பூரிப்புமாக டாக்டர் வீட்டிற்குள் வந்தாள்.

டாக்டர் அவளைக் கட்டி அணைத்து கண்ணத்தில் முத்தமிட்டார்.

“ஐ லைக் திஸ் ம்யூசிக்” என்றாள் கல்பனாஸூ.

டாக்டர் அதை கண்டுகொள்ளாமல் தனது வீட்டினைச் சுற்றிக் காட்ட அவளை உள்ளே அழைத்துக்கொண்டு போனார்.

வாசித்துக்கொண்டேயிருக்கும்படியாகச் சொன்னான் வீரப்பன். நாதஸ்வர சப்தம் கேட்டு அருகிலுள்ள வீட்டு நாய் ஒன்று பயந்து குலைத்தது.

டாக்டர் திடீரென வெளியே வந்து போதும் நிறுத்திக்கொள் என அவர்களிடம் சைகை செய்துவிட்டு அவசரமாக தனது அறையை நோக்கிப் போனார்.

விதவிதமான இறைச்சிவகைகள், இட்லி, தோசை, பொங்கல், ரொட்டி சப்பாத்தி எல்லாமும் இருந்தன. அவர்களுக்கு எதையும் சாப்பிடப் பிடிக்கவில்லை. பசியைப் போக்கி கொள்ள ஆளுக்கு நாலு பிஸ்கட் மட்டும் சாப்பிட்டார்கள். வீரப்பன் கையில் மதுக் கோப்பையுடன் தட்டு நிறைய கோழி இறைச்சியைப் போட்டுச் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தான்.

அவர்கள் லண்டனில் இருந்து திரும்பும் போது ஏகாம்பரம் மட்டும் தான் அவர்களுடன் வந்தான். வீரப்பனுக்கு ஒரு முக்கியமான வேலையிருக்கிறது. வசூலை முடித்துவிட்டு வருவான் என்று சொன்னான் ஏகாம்பரம்.

“பணம் தானே முக்கியம், வசூல் பண்ணிட்டு வரட்டும்” என்றார் ரத்தினம்.

சென்னையின் மீது விமானம் பறந்துகொண்டிருந்தபோது வீடுகள் சிதறிக்கிடந்த தீப்பெட்டிகள் போலத் தென்பட்டன. நிறைய மரங்களையும் காண முடிந்தது.

அவர்கள் சென்னைக்கு வந்து இறங்கியபோது வெயிலேறி இருந்தது. இப்படி வெயிலைப் பார்த்து எத்தனை நாளாகிவிட்டது.

அவர்கள் திரும்பவும் அதே பெரியமேடு அறையில் இரண்டு நாள் தங்கினார்கள். ஆனால் வீரப்பன் ஊர்வந்து சேரவில்லை.

அவர்கள் ஊருக்குப்போவதற்கு ரயில் டிக்கெட் வாங்கி தந்த ஏகாம்பரம், அண்ணன் வந்தவுடன் ரெண்டு பேரும் ஊருக்கு வந்து பணத்தை செட்டில் பண்ணுவதாகச் சொல்லி அனுப்பி வைத்தான்.

வேறு என்ன செய்வது என அவர்கள் ஊருக்குத் திரும்பினார்கள்.

அது நடந்து ஆறுமாசத்திற்கு வீரப்பன் ஊர்ப்பக்கமே வரவில்லை. போன் பண்ணியும் அலுத்துப் போனது. முடிவில் மதுரையில் வைத்து ஒரு நாள் வீரப்பனை டவுன்ஹால் ரோட்டில் மடக்கிப் பிடித்தபோது அவன் சொன்னான்.

“நம்மளை நல்லா ஏமாற்றிட்டாங்கண்ணே. பேசின காசு குடுக்கலை. கேட்டா டிக்கெட் செலவுக்கு சரியா போச்சு. ஆஸ்பத்தரி பில்லு ரெண்டு லட்சம்னு சொல்லுறாங்க, நான் சண்டை போட்டேன். ஒரு பைசா கிடைக்கலை. இதுல திரும்பி வர்றதுக்கு எனக்கு பிளேட் டிக்கெட் போட முடியாதுனு சொல்லிட்டாங்க. கைக்காசைப் போட்டுத் திரும்பி வந்தேன். களவாணிப்பயலுக திட்டம் போட்டு நம்மளை ஏமாற்றியிருக்காங்க, நாம யாருகிட்ட போயிகேட்குறது” என்றான்.

“அதுக்கு எங்க பொழப்பு போச்சில்ல.”

“நான் என்ன அண்ணே செய்யட்டும். உங்களுக்கு என் மேல சந்தேகம் இருந்தா கூடவாங்க. மொட்டைகோபுரத்து முனி கோவில்ல வந்து சத்தியம் செய்யுறேன். உங்க காசு எனக்கு எதுக்குண்ணே.”

“அப்போ இதுக்கு என்னதான் தீர்வு.”

“என்னாலேதான் இப்படி நடந்துபோச்சு. அதுக்கு என்னை மன்னிச்சிருங்க. ஆயிர ரூபா என்கிட்ட இருக்கு. அதை இப்போ தர்றேன். ரெண்டு மாசம் டயம் குடுத்தா கடனை வாங்கியாவது உங்களுக்கு ஆளுக்குப் பத்தாயிரம் தர்றேன். என்னாலே முடிஞ்சது இவ்வளவுதான்னே.”

“அது எப்படிப்பா சரியாகும்.”

aedahamlibrary

“லட்சக்கணக்குல குடுக்க ஆசைதான். ஆனா அந்தக் களவாணிப் பயக நம்மை கழுத்தை அறுத்துட்டாங்களே.”

“அதுக்கு நாங்க என்ன செய்ய முடியும்.”

“நடந்ததை சொல்லிட்டேன். அப்புறம் உங்க முடிவு” என் பவ்யமாகக் கைகட்டி நின்றான் வீரப்பன்.

“இதை முன்னாடியே வந்து சொல்லியிருக்கலாம்லே” என கேட்டார் பழனி.

“பொண்டாட்டிக்கு உடம்பு முடியலை. வேலூர்ல கொண்டுபோய் வச்சி பார்த்தேன். எனக்கும் பிள்ளை குட்டி இருக்குல்லேண்ணே” என்றான்.

“உன்னாலே எப்போ பணத்தை தரமுடியும்” எனக் கறாரான குரலில் கேட்டார் ரத்தினம்.

“ரெண்டு மாசத்துல ஊருக்கே வந்து மொத்தமா ஐம்பதாயிரம் தந்துருறேன் போதுமா.”

“உன்னை நம்பலாம்லே.”

“நீங்களே இப்படி பேசினா எப்படிண்ணே” எனக் கண்கலங்கினான் வீரப்பன். பிறகு அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய் கோனார் மெஸ்ஸில் சாப்பாடு வாங்கிக் கொடுத்தான்.

ஊர் திரும்பி வரும்போது பழனி சொன்னார்,

“திருட்டுநாயி. நம்மகிட்டயே என்ன நடிப்பு நடிக்குறான்.”

“எப்படியோ ஐம்பதாயிரமாவது வருமானு பாப்போம்.”

“அது எங்க வரப்போகுது. யானை வாயில் போன கரும்புதான்.”

“வராட்டி அவனை சும்மா விடக்கூடாது. அடிச்சிக் கையைக் காலை உடைச்சிப்போடணும்” என்றான் பக்கிரி.

“அதெல்லாம் ரூபா தந்துருவான்” என்றார் ரத்தினம்.

ஆனால் வீரப்பன் பணத்தைக் கொண்டுவரவேயில்லை. அவனைத் தேடி திரும்பவும் மெட்ராஸ் போனபோது ஆள் மலேசியாவிற்குக் குடும்பத்தோடு போய்விட்டதாகக் கூறினார்கள். அது நிஜமா எனத் தெரியவில்லை. அதன்பிறகு அவர்கள் யார் வெளிநாட்டுக் கச்சேரி எனக் கூப்பிட்டாலும் போவதேயில்லை என முடிவு செய்துகொண்டார்கள்.

லண்டனுக்குப் போட்டுப்போன பேன்ட் சட்டைகளை அவர்கள் திரும்ப அணியவேயில்லை.

ஒரு நாள் பழனி சொன்னார்,

“பக்கிரி கல்யாணத்து அன்னைக்கு நாம எல்லோரும் பேன்ட் சட்டை போட்டுகிட்டு போயிருவோம்பா.”

அதைக்கேட்டு ரத்தினம் வாய்விட்டுச் சிரித்தபடியே சொன்னார்,
“லண்டனுக்குப் போய்ட்டு வந்ததுக்கு அது ஒண்ணுதானே மிச்சம்.”

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

18

கொடுமுடி

பக்கிரி அக்காவிடம் கோவில் வரை போய்விட்டு வருவதாகச் சொல்லியபடியே வெளியே நடந்தான். கொடுமுடி சிறிய ஊராக இருந்தது. அதிக ஜன நெரிசல் இல்லை. வாகனசப்தமில்லை. கொஞ்சம் குடிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. டாஸ்மார்க் கடையை விசாரித்து அவன் உள்ளே போனபோது ரத்தினம் தனியே உட்கார்ந்து குடித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அவனைப் பார்த்ததும் சிரித்த முகத்தோடு,

“மனசு சரியில்லை, அதான்” என்றார்.

வாங்கிய ரம்பாட்டிலைத் திறந்தபடியே பக்கிரி சொன்னான்,

“நீங்க தேவையில்லாமல் பயப்படுறீங்கண்ணே.”

“ஊரே பற்றிக்கிட்டு எரியுது. பொண்டாட்டி பிள்ளைகளை ஏதாவது செஞ்சிட்டாங்கண்ணா.”

“அப்படி எல்லாம் ஒண்ணும் நடக்காதுண்ணே.”

“நமக்கு நேரமே சரியில்லை” என முணுமுணுத்துக் கொண்டார்.

“அக்காகிட்ட பணம் கேட்டு இருக்கேன். பெறட்டிக் குடுக்கிறேனு சொல்லிருக்கு. கிடைச்சதும் நாம ரெண்டு பேரும் கேரளா போயிருவோம்.”

“கதர்கடையில போயி ஆளுக்கு ஒரு வேஷ்டி ஜிப்பா வாங்கணும். உடுத்த துணிகூட கொண்டுகிட்டு வரலை” என்றார் ரத்தினம்.

“போகும்போது வாங்கிக்கிடலாம்.” என்றான். இருவரும் குடித்து விட்டு வெளியே வரும்போது ரத்தினம் சொன்னார்.

“உங்க அக்கா உன் கல்யாணத்தைப் பத்தி ரொம்ப கவலைப் படுத்துப்பா.”

“இருக்கிற பிரச்சினையில் கல்யாணம் ஒண்ணுதான் குறைச்சல். அதை விடுங்கண்ணே” என்றான் பக்கிரி.

○

பூக்கடையில் கதிரேசன் உட்கார்ந்து வியாபாரம் செய்துகொண்டிருந்தார். அவர்களைப் பார்த்தவுடன் புன்னகைத்தபடியே ஸ்டூலை எடுத்து உட்காருவதற்காகப் போட்டார்.

“இருக்கட்டும் மாமா” என்றான் பக்கிரி.

பக்கத்துக் கடையில் இருந்த கோபாலிடம் அவர்களை அறிமுகப் படுத்தினார் கதிரேசன்.

“இது என் மாப்பளே. ஊர்ல இருந்து வந்துருக்காப்பே. கூட இருக்கிறவரு ரத்தினம். பெரிய வாத்தியக்காரரு.”

கோபால் அவர்களைப் பார்த்து புன்முறுவல் செய்தபடியே “காபி வாங்கிட்டு வரச்சொல்லட்டுமா” எனக் கேட்டான்.

“வேணாம்” என்றான் பக்கிரி.

“நானும் அருப்புக்கோட்டை பக்கம்தான். மண்டபசாலை. இங்கே கடைவச்சி ரெண்டு வருசமாச்சி” என்றான் கோபால்.

“அக்கா சொல்லுச்சி.”

“ராத்திரி நீங்க என்கூட ரூம்ல தங்கிக்கிடலாம். தனிவீடு எடுத்துருக்கேன். ஒற்றை ஆள்தான்” என்றான் கோபால்.

“பரவாயில்லை. எதுக்கு சிரமம்” என்றார் ரத்தினம்.

“நம்ம ஊர்க்காரங்க வந்தா விடியவிடிய பேசிக்கிட்டு இருக்கலாம்லே” என்றான். கோபால்.

“ஆமா மாப்பளே. உங்க ரெண்டு பேருக்கும் செட் ஆகும். நம்ம

aedahamlibrary

வீட்ல இடம் குறைவு” என்றார் கதிரேசன்.

“என்னையும் உங்க தம்பி மாதிரி நினைச்சிக்கோங்க” என்றான் கோபால்.

பக்கிரி இரவு தங்குவதற்கு வருவதாக ஒத்துக்கொண்டான்.

யாரோ பூ வாங்க வந்திருந்தார்கள். அவர்களுக்குப் பூமாலை ஒன்றை எடுத்து மடித்து நீட்டினான் கோபால்.

பக்கிரி கோவில் வாசலில் நிற்கும் யானையை வேடிக்கை பார்த்த படியே இருந்தான். உள்ளே மேளச்சப்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

அது மெஷின். இந்த மெஷினை வச்சபிறகு கோவில்ல வாசிக்கிற நாயனக்காரங்களுக்கு வேலை இல்லாமல் போயிருச்சி என்றான் கோபால்.

ஒரு காலத்தில் கோவிலில் மைக்செட் இல்லாமல், அலங்கார விளக்குகள் எதுவுமில்லாமல் அரையிருட்டில் நாதஸ்வரம் மேளம் வாசிக்கும்போது கேட்கும் சங்கீத ருசி யாருக்காவது நினைவில் இருக்குமா என பக்கிரி யோசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

தொலைவில் எங்கோ நாதஸ்வரம் வாசிக்கும் சப்தம் ரம்மியமாகக் கேட்டது.

“எங்கே வாசிக்குறாங்க” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“தன்னாசி கோவில்ல, தினம் சாயங்காலம் நாதஸ்வரம் வாசிப்பாங்க” என்றான் கோபால்.

“அது எங்க இருக்கு?” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“தன்னாசி பெரிய வாத்தியக்காரரு. அவருக்கு சமாதி கட்டி வச்சிருக்காங்க. கட்டினது யாரு தெரியுமா, ஒரு தாசி. வீணை செளந்திரம்னு கேள்விப்பட்டு இருப்பீங்களே, அந்த அம்மா” என்றான் கோபால்.

“நிஜமாவா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“ஆமா மாப்ளே, நீங்க ஒரு எட்டுப் போய் பாத்துட்டு வாங்க. இப்படிப் போனா ஐந்து நிமிச நடை” என்றார் கதிரேசன்.

மனநிம்மதியில்லாமல் இருக்கிறோம். இதையாவது போய்ப் பார்க்கலாமே என தன்னாசியின் சமாதியைக் காண்பதற்காக எழுந்தான் பக்கிரி. ரத்தினமும் கூட நடந்தார்.

நாதஸ்வர இசை அவர்களை வழிநடத்திக் கூட்டிச் சென்று கொண்டிருந்தது.

19

மேலையூர்

நா தஸ்வரம் வாசிப்பவர்கள் அத்தனை பேரும் மேலையூர் தன்னாசியைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருப்பார்கள். காரணம் தன்னாசி கண்தெரியாத நாயனக் காரன்.

தன்னாசியைப் பற்றி நூறாயிரம் கதைகளிருந்தன. அவை கதைகள் என்று ஒதுக்கிவிடவும் முடியாது. உண்மை எனத் தேடி ஆராயவும் முடியாது. உண்மை கலந்த கதைகள் என்று சொல்லலாம்.

தன்னாசிக்கு பிறவியிலே பார்வை கிடையாது. கண் தெரியாத இசைஞானாக வாழ்ந்த அவர் போதையிலும், பெண் சுகத்திலும் மூழ்கிக்கிடந்தார். ஆனால் அவருக்கு இணையாக நாதஸ்வரத்தில் பிரகா வாசிக்க இதுவரை ஒருவரும் பிறக்கவேயில்லை என்பார்கள்.

இன்றுவரை எந்த நாயனகாரன் சில்க் ஜிப்பா அணிந்து அத்தர் பூசிக்கொண்டு வாசிக்கக் கிளம்பினாலும் ஏன்பா மனசில என்ன தன்னாசினு நினைப்பா என்றுதான் கேட்பார்கள். அந்த அளவு அலங்காரப் பிரியராக இருந்தவர் தன்னாசி.

இரண்டு கைகளிலும் மோதிரங்கள், விலை உயர்ந்த பட்டு ஜிப்பா, பட்டு வேஷ்டி. கழுத்தில் இரண்டு

aedahamlibrary

தங்க சங்கிலிகள், வெள்ளிப் பொடி டப்பா, கறுப்புக் கண்ணாடி. அவர் ஊன்றி நடக்கும் கைக்கோலின் முனையில் கூட வெள்ளிப்பிடி தான் போடப்பட்டிருந்தன. தினமும் பன்னீரில்தான் குளித்தார் என்றார்கள்.

அது நிஜமோ தெரியாது. ஆனால் அவர் அருகில் போய் நின்றால் சந்தன வாசனை அடிக்கும். சந்தனத் தைலம் பூசிக்கொள்கிறார் என்றார்கள். குஸ்திபோடுகிறவர்கள் போல உறுதியான உடம்பு. அவர் தடியை ஊன்றி நடக்கத் துவங்கும்வரை பார்வையில்லை என்று யாருக்குமே தெரியாது. அப்படியொரு கம்பீரம்.

தன்னாசிக்குத் தெரியாத தாசிகளே கிடையாது. ஒருநாள் குராயூர் தாசியொருத்தியின் வீட்டில் தங்கியிருந்தபோது அவளது நாய் இரவெல்லாம் குலைத்துக்கொண்டேயிருந்தது. பணியாட்கள் எவ்வளவு அடக்கினாலும் அந்த நாயின் குரைப்பு நிற்கவேயில்லை. தன்னாசி தனது நாதஸ்வரத்தை எடுத்து வாசித்து நாயின் வாயை கட்டிவிட்டார் என்றார்கள். அதன் பிறகு அந்த நாய் குலைக்கவேயில்லை. செய்து வைத்த சிலைபோல நாய் வீட்டு வாசலில் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தது.

இன்னொரு நாள் பசியோடு அணைக்கரப்பட்டிக்கு நாதஸ்வரம் வாசிக்க நடந்து போய்க்கொண்டிருக்கையில் தலில்காரனிடம் ஏதாவது சாப்பிடக் கிடைக்கிறதா எனப் பார்த்து வரச்சொன்னார்.

அவன் வழியிலிருந்த வாழைத்தோட்டத்தில் ஒரே காய்களாக இருக்கிறது எனச்சொல்லவே, ஆத்திரமாகி தனது நாதஸ்வரத்தை வாசித்து அந்தக் காய்களை ஒரு நிமிடத்தில் பழுக்க வைத்து ருசிமிக்க பழமாக்கியவர் தன்னாசி என்றொரு கதையிருக்கிறது.

அது கதைதான் என புறக்கணிக்கமுடியாதபடியே அந்த வாழைத் தோட்டத்தில் இப்போதும் வாழை காயாக இருக்கும்போதே ருசிக்கத் துவங்கிவிடுகிறது. அப்போதே பறித்து சாப்பிடவும் துவங்கிவிடுகிறார்கள்.

இதுபோலவே மணியம்பட்டிக்குப் போயிருந்த தன்னாசி அம்மை நோய் வந்து உடல் முழுவதும் முத்து முத்தாகக் கொப்பளமிட்டிருந்த பண்டாரம் வீட்டுச் சிறுமியை நாதஸ்வரம் வாசித்து உடம்பில் ஒற்றைக் கொப்பளமில்லாமல் சுத்தம் செய்துவிட்டார் என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள். அதனால் இன்றும் அம்மை வந்தவர்களை கோவில் திடலில் படுக்கவைத்து நாதஸ்வரம் வாசிப்பது நடக்கவே செய்கிறது.

இவ்வளவு ஏன் தாசி அமிர்தவல்லி அவரிடம் காசில்லை எனத் துரத்தி கதவைச் சாத்திவிடவே வாசலில் உட்கார்ந்துகொண்டு தன்னாசி நாதஸ்வரம் வாசிக்கவே அவளது உடலில் பாம்பு கடித்து

போல நீலம் பாரித்துப் போனதுடன் கண்கள் சொருகிக்கொள்ள உடல் நடுங்கியது. அவளது பணிப்பெண் வாசற்கதவைத் திறந்து மன்னிப்புக் கேட்டு அவளது மயங்கிய உடலை சொஸ்தம் ஆக்கிவிடு மாறு கேட்டுக்கொண்டதால் அதற்கொரு ராகம் வாசித்து அவளை நலம்பெறச் செய்தார் என்றும், அது முதல் அமிர்தவல்லி வீட்டுக் கதவு பூட்டப்பட்டதேயில்லை என்றும் சொல்லிக் கொள்கிறார்கள்.

தன்னாசிக்குப் பார்வையில்லை என்றாலும் அவரைப் போல இந்த வாழ்க்கையை ருசித்தவர் எவருமில்லை. அவர் வாழ்வில் அடையாத இன்பங்களே இல்லை. ஆனால் அத்தனை இன்பங்களும் அவரது மனதில் ஆழமாகப் புரையோடிப்போயிருந்த துயரத்தைத் தீர்க்க முடியவேயில்லை. ஒருவகையில் அவர் தனது வாழ்க்கை முழுவதுமே தனது துக்கத்தை மறைத்துக்கொள்ளவே குடிப்பதும் தன்னை அழித்துக்கொள்வதுமாக இருந்தார் போலும்.

தன்னாசியின் அத்தனை துயரங்களும் அவரது பால்யகாலத்தில் தான் விளைந்தன. திருமாபுரத்தில் உள்ள வணிகக் குடும்பம் ஒன்றில் தன்னாசி பிறந்தார் என்று கூறுகிறார்கள்.

அவர் பிறந்த நேரம் வணிகரான அவரது தந்தைக்கு பெருத்த நஷ்டம் ஏற்பட்டது. அது பையனால்தான் ஏற்பட்டது என அறிந்த தன்னாசியின் தந்தை அவரை வீட்டு வேலைக்காரியிடம் தூக்கிக் கொடுத்து வளர்ப்பதற்காக விட்டுப் போனார். கண் தெரியாத பிள்ளையை வளர்ப்பதில் யார் அக்கறை காட்டுவார்கள். தன்னாசி குழந்தையாக இருந்தபோது கோழிகுஞ்சுகளை அடைத்து வைக்கும் பஞ்சாரத்தைப் போட்டு முடிவைத்துவிட்டுப் போய்விடுவாளாம் அந்த வேலைக்கார கிழவி.

தன்னாசி பசியில் அழுதாலும் பால் கிடைக்காது. கத்திக் கத்தி தொண்டை வறண்டு போனாலும் அவரை யாரும் தூக்கி வைப்பதே யில்லை. தவழுகிற வயதில் அவரைக் கூடையிலே அடைத்து வைத்த காரணத்தால் அவரது கால்கள் மெலிந்து போயின. பாட்டியின் வீட்டை ஒட்டி இருந்த தச்சு வேலை செய்யும் குடும்பம் ஒன்று தன்னாசி மீது இரக்கம் கொண்டு அவரைக் குளிப்பாட்டி, கையைப் பிடித்து நடக்கச் சொல்லி கொடுத்தார்களாம்.

தன்னாசிக்குப் பார்வை இல்லை என்பதால் உலகம் வெறும் குரல்கள்தான். அதிலும் பாட்டியின் குரலையும் அதில் வெளிப்படும் கசப்பையும் அவர் நன்றாக உணர்ந்திருந்தார்

பனிரெண்டு வயது வரை தன்னாசிக்கு மண் திங்கிற பழக்கமிருந்தது. தரையில் உட்கார்ந்துகொண்டு மண்ணைக் கைநிறைய அள்ளி

நைஸ் மண்ணாக வாயிலிட்டுத் தின்பது வழக்கம். அதை யாரும் தடுத்து பிடுங்கவேயில்லை, ஒரு நாள் மருதப்ப ஆசாரியின் மகள் சரஸ்வதி கையில் வைத்திருந்த மண்ணைப் பிடுங்கிப் போட்டபடியே “அதெல்லாம் சாப்பிடக்கூடாது” என்றாள்.

அவளுக்கு தன்னாசியை விட மூன்று வயது அதிகம். அப்போது தன்னாசிக்கு ஒன்பது வயது, சரஸ்வதிக்கு பனிரெண்டு வயது. தன்னாசி பிடிவாதமான சிறுவனாக இருந்தான். யார் எதைச் சொன்னாலும் கேட்கவே மாட்டான். ஆனால் அன்றைக்கு சரஸ்வதி அக்கறையோடு அவனிடம் சொல்லியதும் “ஏன்?” எனக் எரிச்சலான குரலில் கேட்டான் தன்னாசி.

“மண்ணைச் சாப்பிட்டா வயிற்றுக்குள்ளே செடி முளைக்க ஆரம்பிச்சிரும்” என்றாள் சரஸ்வதி.

“செடின்னா எப்படியிருக்கும்” எனக் கேட்டான் தன்னாசி.

“செடின்னா, நிறைய இலையிருக்கும். பூ பூக்கும்” என அவள் ஒரு தும்பைச் செடியைப் பிடுங்கி வந்து அவன் கையில் கொடுத்து தடவிப் பார்க்கச் சொன்னாள்.

தன்னாசி தடவிப் பார்த்தான். இலைகளைக் கசக்கியபோது ஏதோவொரு மணம் வந்தது.

“இந்தச் செடி வயிற்றுக்குள்ளே முளைச்சிருமா” எனக் கேட்டான்.

“ஆமா தன்னாசி. வயிற்றுக்குள்ள முளைச்சி தலை வழியா வெளியே வந்தும்.”

“வந்தா என்ன ஆகும்?”

“நீ செத்துப்போயிருவே.”

“செத்துப்போனா.”

“செத்துப்போனா மேலோகத்துக்குப் போயிருவே.”

“மேலோகம்னா என்ன.”

“அது வானத்துக்கு அந்தப்பக்கம் இருக்கு.”

“வானம்னா எப்படியிருக்கும்.”

“தலைக்கு மேல கை தொட முடியாம இருக்கிறது தான் வானம்.”

“யாராலயும் அதைத் தொட முடியாதா?”

“மனுசங்க யாராலும் தொட முடியாது.”

“ஏன் தொட முடியாது.”

“அப்படி கடவுள் படைச்சிருக்காரு.”

“கடவுள் எப்படி இருப்பார்.”

“கடவுளு எப்படி வேணும்னாலும் இருப்பாரு, எங்கே வேணும்னாலும் இருப்பாரு.”

“மண்ணுக்குள்ளே இருப்பாரா.”

“இருப்பாரு.”

“அப்போ நான் மண்ணை சாப்பிட்டா கடவுளையும் சேத்து சாப்பிட்டுவேன்லே.”

“அதெல்லாமில்லே.”

“நீதான் மண்ணுலே கடவுள் இருப்பாருனு சொன்னே.”

“அது பூமிக்குள்ளே இருப்பாரு.”

“பூமிக்குள்ளே என்ன இருக்கும்.”

“நீ காதை வச்சி கேட்டுப்பாரு. இந்தப் பூமிக்கு மேல மனுசங்க வாழுற மாதிரியே பூமிக்கு அடியிலயும் மனுசங்க வாழுறாங்க.”

“நிஜமாவா.”

“ஆமா, இந்த மரஞ்செடி கொடி எல்லாத்தையும் அவங்கதான் முளைக்க வைக்குறாங்க. செடி அசையுதுல்லே. அது அவங்க வேலை தான். காற்றுக்கு மரம் ஊ ஊனு சத்தம் போடுது கேட்டு இருக்கியா. அதெல்லாம் பூமிக்கு அடியில் இருக்குறவங்க செய்யுற வேலை தான்.”

“அவங்க எப்படியிருப்பாங்க?”

“அழகா இருப்பாங்க.”

“அவங்களுக்கும் கண்ணு தெரியுமா.”

“நல்லா தெரியும்.”

“பூமிக்குள்ளே போனா அப்போ எனக்கும் கண்ணு தெரிஞ்சிருமா?”

“அப்படி எல்லாம் பேசக்கூடாது.”

“ஏன்?”

“பேசறது தப்பு.”

“பூமிக்கு அடியில் இருக்கிறவங்க பேசறதை நாம கேட்க முடியுமா?”

“பூமியில காதை வச்சி கேட்டா நல்லா கேட்கும்.”

“நிஜமாவா?”

“ஆமா, நான் வயக்காட்டுல படுத்துகிடக்கும்போது கேட்டு இருக்கேன்.”

தன்னாசியால் நம்பவே முடியவில்லை. பூமிக்கு அடியில் வசிக்கும். மனிதர்களின் குரலை ஏன் யாரும் கேட்க ஆசைப்படவேயில்லை. தான் எப்படியாவது அதைக் கேட்டுவிட வேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டு சரஸ்வதியிடம் கேட்டான்.

“பூமிக்கு அடியிலயும் வானம் இருக்குமா?”

“இருக்கும்.”

“எனக்கு வானத்தைப் பாக்கணும்னு ஆசையா இருக்கு.”

“உனக்குதான் கண்ணு தெரியலையே. எப்படி பாப்பே?”

“உனக்குதான் கண்ணு இருக்கே. நீ பாத்து சொல்ல வேண்டியது தானே.”

“பகல்ல வானம் நல்லாவே இருக்காது. ராத்திரிதான் நல்லா இருக்கும்.”

“ராத்திரின்னா என்ன?”

“இருட்டாகிரும்லே. அதான் ராத்திரி.”

“எனக்கு எப்பவும் இருட்டாதான் இருக்கு.”

“உன்னைப் பாக்க உங்கம்மா அப்பா வரவே மாட்டாங்களா.”

“அவங்க எல்லாம் செத்துப்போயிட்டாங்க.”

“யாரு சொன்னது?”

“எங்க பாட்டி.

“உங்க பாட்டி செத்துப்போயிட்டா நீ என்ன செய்வே?”

“நானும் கூட செத்துப்போயிருவேன்.”

“எதுக்கு?”

“பாட்டி செத்துட்டா எனக்கு யாரு கஞ்சி ஊத்துவா?”

“நான் ஊத்துறேன். எங்க வீட்டுக்கு வந்துரு.”

“உங்க வீட்ல நாய் இருக்கு.”

“ஏன் உனக்கு நாய்னா பயமா?”

“அது ஏன் எப்பவும் குலைச்சிக்கிட்டே இருக்கு?”

“அதான் நாயி. உன்னை நாயி ஒண்ணும் செய்யாது.”

“அப்படியா சொல்றே.”

“ஆமா, அந்த நாய்கிட்ட நான் சொல்லி வச்சிருறேன்.”

“நீ சொன்னா நாயி கேட்குமா?”

“நான்தானே அதுக்கு சாப்பாடு போடுறேன்.”

aedahamlibrary

“சாப்பாடு போடுற ஆள் சொல்றதைத்தான் நாயி கேட்குமா?”

“ஆமா. நான் சொன்னா யாரை வேணும்னாலும் அது கடிச்சி வச்சிரும்” என்றாள் சரஸ்வதி.

தன்னாசி வாய்விட்டுச் சிரித்தான்.

“அப்போ உங்க வீட்டுக்கு நான் வந்துரவா?

“அதான் கஞ்சி ஊத்துறேனு சொன்னனே?”

“எங்க பாட்டி செத்துப் போனா தான் உங்க வீட்டுக்கு நான் வரமுடியுமா?”

“ஏன் நாளைக்கே வந்துரு.”

“எங்க பாட்டி அடிப்பா.”

“அப்போ பாட்டி சாகுற வரைக்கும் அந்த வீட்ல கிட.

“பாட்டி எப்போ செத்துப்போவா?”

“நாளைக்கு.”

“நிஜமாவா சொல்றே.”

“ஆமா.”

“அப்போ நாளைக்கு உங்க வீட்டுக்கு வர்றேன்.”

“நானே வந்து உன்னை கூட்டிகிட்டுப் போறேன். நீயா வந்தா கீழே விழுந்துருவே.”

“இல்லை நான் குச்சியை வச்சி நடக்க பழகிட்டேன்.”

“வேணாம். உன்னை நானே வந்து கூட்டிக்கிட்டு போறேன்.”

“உங்க அய்யா என்னைத் திட்ட மாட்டாரா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் சொல்லமாட்டாரு.”

“அப்போ நீயும் நானும் ஒண்ணா பூமிக்குள்ளே இருக்கிறவங்க பேசுறதைக் கேட்பமா?”

“கேட்கலாம்.”

“மண்ணைத் தின்னா வயிற்றுக்குள்ளே செடி முளைக்கும்னு உனக்கு எப்படி தெரியும்.”

“என் வயிற்றுக்குள்ளே ஒரு செடி முளைச்சிருக்கு” என்றாள் சரஸ்வதி.

“அய்யய்யோ, நீ என்ன செஞ்சே?”

“அது பெரிய கதை.”

“கதையா, எனக்கு கதை கேட்கப்பிடிக்கும். சொல்லு.”

aedahamlibrary

“இப்ப வேணாம், நாளைக்குச் சொல்றேன்.”

“உங்க வீட்டுக்கு வந்தபிறகா?”

“ஆமா, நீ எங்க வீட்டுக்கு வந்துரு. நிறைய கதை சொல்றேன்.”

“சத்தியமா சொல்லுவியா?”

“சாமி சத்தியமா சொல்லுறேன்” என்றாள் சரஸ்வதி.

அப்போது அவளது அம்மா சப்தம்போட்டு சரஸ்வதி, சரஸ்வதி எனக் கத்திக்கொண்டிருந்தாள். சரஸ்வதி அங்கிருந்து எழுந்து ஓடினாள்.

அவள் எழுந்து ஓடுகிற சப்தம் தன்னாசிக்கு கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவள் போனபிறகு பூமியில் காதை வைத்துக்கொண்டு உன்னிப்பாக அடியில் இருப்பவர்கள் பேசுவது கேட்கிறதா எனப் பார்த்தான் தன்னாசி. ஆனால் எந்த சப்தமும் கேட்கவில்லை.

பூமி ஏன் இப்படி அமைதியாக இருக்கிறது. ஒருவேளை அது தனக்குக் கேட்கக் கூடாது என்பதற்காக பூமிக்குள் வசிப்பவர்கள் மெதுவாகப் பேசிக் கொள்கிறார்களா. அவன் காதை மண்ணில் வைத்து தேய்த்தபடியே கேட்டான். ஏதோ முணுமுணுக்கிற சப்தம் கேட்டது. யாரோ பூமிக்கு அடியில் அழுகிறார்கள் போலும். எதற்காக அழுகிறார்கள் எனத் தெரியவில்லை. அன்று முழுவதும் மண்ணில் படுத்துக் காதை வைத்துக்கொண்டேயிருந்தான். இரவானபோது பாட்டி அவனை இழுத்து வந்து புளியவிளாறால் அடித்தாள்.

“மண்ணில கிடந்து விளையாடாதேனு எத்தனை தடவை சொல்லியிருக்கேன். புத்திவரலை. கபோதி நாயே.”

தன்னாசி வலி தாங்கமுடியாமல் அழுதான். அன்றிரவு அவன் உறங்கவேயில்லை. பாட்டி இறந்துவிட்டால் மறுநாள் சரஸ்வதி வீட்டிற்குப் போய்விடலாம் என்பதை பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

காலை எழுந்தவுடன் பாட்டியிடம் கேட்டான்,

“நீ எப்போ பாட்டி செத்துப்போவே?”

“கட்டையில் போற நாயி, என்ன கேள்வி கேட்குறான்” எனத் துடைப்பத்தால் அவனை அடித்தாள் பாட்டி.

“சரஸ்வதிதான் சொன்னா நீ இன்னைக்கு செத்துப்போயிருவேனு.”

“வாய்க் கொழுப்பு எடுத்து அவ பேசினா, உனக்கு எங்கடா புத்தி போச்சி” என்றபடியே பாட்டி அதே துடைப்பத்துடன் வெளியேறிப் போனாள்.

வேலப்ப ஆசாரி வீட்டு முன்னால் நின்றபடியே பாட்டி

ஆங்காரமாகக் கத்துவது கேட்டது.

“எந்த முண்ட நான் இன்னைக்கு செத்துப் போயிருவேனு சொன்னவ, நீதான்டி சாவே, உங்கப்பன் சாவான், உங்க ஆத்தா சாவா” என சபித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வேலப்ப ஆசாரி தன் மகள் சரஸ்வதியை அருகில் கூப்பிட்டு “ஏன்ட வாயை வச்சிகிட்டு சும்மா இருக்க முடியலையா” எனத் திட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

அவள் வாசலில் நின்று பாட்டி கத்தும் குரலைக் கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தாள்.

பிறகு வெளியே வந்து நின்று ஆங்காரமான குரலில் சொன்னாள்.

“நீ இன்னைக்கு செத்துப்போயிருவே பாரு.”

எனப் பாட்டி மீது புழுதியை வாறி வீசியபடியே ஓடினாள். அவளை அடிப்பதற்காகத் துடைப்பத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினாள் பாட்டி. ஆனால் சரஸ்வதியைப் பிடிக்கமுடியவில்லை. அன்றைக்குப் பாட்டி தன்னாசிக்குக் கஞ்சி ஊற்றவில்லை. பசி எடுக்கிறது என அவன் கதறியபோதும் அவள் சொட்டுத் தண்ணீர்கூடத் தரவில்லை. பட்டினியோடு வீட்டிற்குள் சுருண்டு கிடந்தாள். அன்று மதியம் பாட்டி வெளியே போன நேரத்தில் சரஸ்வதி ஒரு மண்கலயத்தில் கம்பங்கஞ்சி கொண்டுவந்து குடிக்கத் தந்தாள். அதைக் கையில் வாங்கிக் குடித்துவிட்டு அப்பாவி போல தன்னாசி கேட்டான்,

“பாட்டி செத்துப் போயிட்டாளா.”

“அவ சாகவே மாட்டா.”

“அப்போ நான் உங்க வீட்டுக்கு வரவே முடியாதா.”

“இந்த ஜென்மத்துல முடியாது.”

தன்னாசி அதைக்கேட்டு விகம்பினான். அவனைத் தேற்றும் விதமாக அவன் தலையைக் கோதிவிட்டபடியே சரஸ்வதி சொன்னாள்.

“சும்மா சொன்னேன். கட்டாயம் உன் பாட்டி செத்துப்போயிருவா. நீ எங்க வீட்டுக்கு வந்துருவே.”

“நீ பொய் சொல்றே.”

“நம்பாட்டி என்கூட பேசாதே” என எழுந்து கிளம்பிப் போனாள் சரஸ்வதி.

காற்றில் கைகளைத் துழாவியபடியே “சரஸ்வதி, நான் நம்புறேன், நான் உன்னை நம்புறேன்” எனக் கதறினான். சரஸ்வதி தொலைவில் நின்றபடியே “நான் சொன்னதை யார்கிட்டேயும் சொல்லாதே”

aedahamlibrary

என்றாள்.

அதன்பிறகு பாட்டி எப்போது சாவாள் என ஒவ்வொரு நாளும் தன்னாசி காத்துக்கொண்டிருந்தாள். கோடை முடிந்து மழைக்காலம் துவங்கியபோது ஒருநாள் பாட்டி முள்தறிக்க போன இடத்தில் தவறி விழுந்து அடிபட்டு வந்திருந்தாள். அவளால் படுக்கையை விட்டு எழுந்துகொள்ளவே முடியவில்லை. பகலிரவாக புலம்பிக் கொண்டேயிருந்தாள். பிறகு ஒரு இரவு தன்னாசியைத் தனது பக்கத்தில் அழைத்து உட்கார வைத்து அவன் கைகளைப் பற்றியபடியே கேட்டாள்.

“என் மேல உனக்குக் கோவமா?”

“பாட்டி நீ செத்துப் போகப் போறயா?”

“ஆமாய்யா. நானும் போயிட்டா உனக்குத் துணை யாரும் இருக்கமாட்டாங்க. எப்படித்தான் பிழைக்கப் போறயோ.”

“ஏன் பாட்டி சரஸ்வதி இருக்கால்லே.”

“அவளை நாளைக்கு கட்டிக் குடுத்துருவாங்க. அப்புறம் யாரு உன்னைப் பாத்துக்கிடுவா.”

“நானே அவளைக் கட்டிகிட்டா.”

“அப்படி எல்லாம் சொல்லக்கூடாது.”

“ஏன்.”

“அது தப்பு. மருதப்ப ஆசாரி கிட்ட நீ தச்சு வேலை படிச்சிக்கிட்டா, இருந்த இடத்திலே வேலை செஞ்சி பிழைச்சிகிடலாம்.”

“எனக்குதான் கண்ணு தெரியாதே.”

“தச்சு வேலைக்குக் கைதான் முக்கியம். அதெல்லாம் உன்னாலே கத்துக்கிட முடியும்.”

“மருதப்ப ஆசாரிக்குத்தான் என்னைப் பிடிக்காதே.”

“சரஸ்வதியை நான் சொன்னேனு கூட்டிகிட்டு வா, அவகிட்ட நான் பேசணும்.”

“அவகூடத்தான் நீ சண்டை போட்டயே?”

“அதெல்லாம் மனசில வச்சிகிட மாட்டா, நீ போயி கூட்டிக் கிட்டுவா.”

“அவளை நீ அடிக்கக் கூடாது.”

“அடிக்க மாட்டேன்.”

“நான் போயி சரஸ்வதியைக் கூட்டிக்கிட்டு வர்றேன்” என

தன்னாசி மருதப்ப ஆசாரி வீட்டினை நோக்கி கையில் குச்சியோடு நடந்துபோனான். சரஸ்வதி வீட்டில் இல்லை, துணி துவைக்கப் போயிருந்தாள். அந்த இடம் எங்கேயிருக்கிறது என அவனுக்குத் தெரியாது. கையில் குச்சியோடு “சரஸ்வதி சரஸ்வதி” என கூப்பிட்ட படியே அவன் கிழக்கு நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான். பழகாத பாதை என்பதால் தடுமாற்றமாக இருந்தது. ஏதோவொரு புதர் முன்னால் போய் நின்றபடியே அதை எப்படி கடந்து போவது எனத் தெரியாமல் தடுமாறிக்கொண்டிருந்தான். வேலப்ப ஆசாரி அவன் நிற்பதை பார்த்து அருகில் வந்து மிரட்டும் தொனியில் கேட்டார்.

“இங்கே என்னடா செஞ்சிட்டு இருக்கே.”

“சரஸ்வதியைத் தேடி போய்க்கிட்டு இருக்கேன்.”

“அவ வீட்டுல இருக்கா.”

“வீட்ல இல்லை. துணி துவைக்கப் போயிருக்கா.”

“அப்போ வர்ற வரைக்கும் திண்ணையில போயி உட்கார்ந்து இரு.”

“உங்க வீட்டு திண்ணையிலயா?”

“ஆமா.”

“உங்க வீட்டு நாய் என்னைக் கடிக்காதுல்லே.”

“நாய் சரஸ்வதிகூட போயிருக்கும். நீ போ” என மருதப்ப ஆசாரி அவன் கையைப் பிடித்து வீட்டை நோக்கிச் செல்லும்படியாக அனுப்பிவைத்தார்.

அவன் திண்ணையிலே காத்துக்கிடந்தான். ஈரத்துணிகளோட வந்த சரஸ்வதி கேட்டாள்,

“என்ன உங்க பாட்டி செத்துப்போயிட்டாளா, திண்ணையில வந்து உட்கார்ந்திருக்கே.”

“இல்லை, உன்னை பாட்டி கூட்டிகிட்டு வரச்சொன்னா.”

“எதுக்கு?”

“தெரியலை. நீயே வந்து கேளு.”

“இந்தத் துணியைக் காயப்போட்டுட்டு வர்றேன்” என அவன் கொடியில் துவைத்த சேலை, வேஷ்டி, போர்வைகளைக் காயப்போட்டுக் கொண்டிருந்தான். ஈரத்துணியை அவள் உதறிப்போடும்போது தெறித்த தண்ணீர் அவனது மேல்பட்டபோது கூச்சமாகயிருந்தது.

சரஸ்வதியும் அவனும் திரும்பி வந்தபோது பாட்டி இறந்து

aedahamlibrary

போயிருந்தாள். அவள் கைகள் குளிர்ந்து போயிருந்தன. சரஸ்வதி அவள் மூக்கில் விரலை வைத்துப் பார்த்துவிட்டு ரகசியமான குரலில் சொன்னாள்,

“உங்க பாட்டி செத்துப்போயிட்டா.”

“நிஜமாவா.”

“நீயே தொட்டுப்பாரு.”

அவன் தொட்டு பார்த்தான். பாட்டியின் கைகள் தளர்ந்துப் போயிருந்தன.

“எனக்கு ஒண்ணும் தெரியலை.”

“இரு, நான் எங்க அம்மாவைக் கூட்டிகிட்டு வர்றேன்” என்றபடியே வெளியே வந்து “யம்மா, பாட்டி செத்துப்போச்சு” எனக் கத்தினாள். அந்த சப்தம் கேட்டு அண்டை வீட்டார் சிலர் ஓடோடி வந்தார்கள்.

அழுகையும் ஒப்பாரியுமாக வீடு உருமாறியது. அந்தக் கூட்டத்திற்குள் அழுகை வராமல் உட்கார்ந்திருந்தான் தன்னாசி. அருகில் இருந்த சரஸ்வதி கேட்டாள்,

“உனக்கு அழுகை வரலையா?”

“வரலை. எதுக்கு எல்லோரும் அழுறாங்க?”

“செத்துப்போனா இப்படி அழுவாங்க.”

“அழுறதைக் கேட்டு செத்தவங்க திரும்பிவந்துட்டா.”

“அதெல்லாம் வரமாட்டாங்க.”

“பாட்டி செத்துட்டா நாம உங்க வீட்டுக்குப் போயிரலாம்லே.”

“பாட்டியை மயானத்துக்குக் கொண்டுபோனதும் போயிரலாம்.”

“மயானம்னா என்ன?”

“சுடுகாடு.”

“அங்கே என்ன செய்வாங்க?”

“எனக்கும் தெரியாது. ஆனா அங்கே போக பயமா இருக்கும். ஆனா இன்னைக்கு நீதான் பாட்டிக்கு கொள்ளி வைக்கணும்.”

“அய்யோ நான் மாட்டேன்.”

“ஆம்பளைப்பிள்ளைதான் கொள்ளி போடணும்.”

“நான் ஒண்ணும் ஆம்பிளை இல்லே.”

“அப்போ பொம்பளையா?”

“இல்லே, நான் கண்ணு தெரியாதவன்.”

“நீ பயப்படாதே, உன் கூட நிறையப்பேரு வருவாங்க.”

“நீ வருவியா?”

“நான் வரமாட்டேன். பொம்பளைங்க வரமுடியாது.”

“ஏன்?”

“அது அப்படித்தான்.”

“பாட்டி என்னை உங்க வீட்ல தச்சவேலை கத்துக்கிட சொன்னா.”

“உனக்கு கத்துக்கிட இஷ்டமா?”

“அதைக் கத்துகிட்டாதான் பிழைக்கமுடியுமாம்.”

“அப்போ கத்துக்கோ.”

“உங்க அய்யா கத்துக்குடுப்பாரா?”

“நான் சொன்னா கத்துக் குடுப்பாரு.”

“அப்போ கத்துக்கிடுறேன்.”

“சரஸ்வதி அவன் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு நீ எதுக்கும் பயப்படாதே நான் இருக்கேன்” என்றாள்.

அப்படி அவள் சொன்னவிதம் தன்னாசிக்கு கண்ணீரை வரவழைத்தது. அவனது வாழ்க்கையில் இப்படி ஒருவரும் பரிவு காட்டியதே யில்லை. அவன் சரஸ்வதியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டு கண்ணீரை அதில் துடைத்தான்.

“பாட்டி செத்துப் போனதை நினைச்சி அழுறயா?”

“இல்லை, சும்மா தான் அழுகுறேன்.”

“நல்லா அழுதுரு. அப்போதான் மனசு சுத்தமாகும்” என்றாள் சரஸ்வதி.

அவள் சொன்னது போலவே மயானத்திலிருந்து திரும்பிய அவனை மருதப்ப ஆசாரி தன் வீட்டிலே தங்கிக்கொள்ளச் செய்தார். ஐந்து பிள்ளைகளுடன் ஆறாவது பிள்ளையாக தன்னாசியும் அவர்களுடன் வளர்ந்தான்.

மருதப்ப ஆசாரி தனது பட்டறைக்கு அழைத்துப் போய் தன்னாசிக்கு வேலைப்பழகி கொடுக்கத் துவங்கினார். இழைப்புளியை வைத்து இழைப்பதற்கு எளிதாகப் பழகிவிட்டான். ஆகவே நாள் முழுவதும் அவன் இழைப்பு வேலை செய்துகொண்டிருப்பான். வேலையில்லாத

நேரங்களில் அவனும் சரஸ்வதியும் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

ஒருநாள் அவன் சரஸ்வதியிடம் கேட்டான்,

“பொம்பளைங்க குரலு மட்டும் ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கு.”

“ஒரு மாதிரின்னா எப்படி.

“இனிச்சிகிட்டு” என்றான் தன்னாசி.

“அப்படியா சொல்றே. நான் பேசுறது உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா?”

“ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. ஆம்பளைங்க குரலு கத்தி மாதிரி இருக்கு. அதைக் கேட்டாலே எரிச்சலா வரும்.”

“அப்படி எல்லாம் இல்லை. எங்கய்யா பேசுறதுதான் எனக்குப் பிடிக்கும்.”

“உங்க அய்யா குரலு நல்லாவேயில்லை. தகரத்துல நாய் மோண்ட மாதிரியிருக்கு” என்றான் தன்னாசி.

“அப்படி சொன்னா நான் உன்கூட பேசமாட்டேன்.”

“நீ கோவிச்சிக்கிட்டாகூட உன் குரலு அழகாதான் இருக்கு.”

“போடா, நீ பொய் சொல்றே.”

“இல்லை சரசு, எனக்குக் கண் இல்லைல. அதனாலே குரலை வச்சே ஆளை கண்டுபிடிச்சிர முடியும். நானா அந்தக் குரலை வச்சி ஆளு எப்படி இருப்பாங்கன்னு மனகக்குள்ளே உருவத்தை நினைச்சிக் கிடுவேன்.”

“அப்போ என் குரலை வச்சி நான் எப்படியிருப்பேனு சொல்லு?”

“நீ அழகாயிருக்கே.”

“அது இல்லைடா. ஆள் எப்படியிருக்கேன் சொல்லு?”

“அழகா, செதுக்குன மரம் மாதிரி வழவழப்பா, உசரமா, ரெண்டு ஐடை போட்டுக்கிட்டு நிறைய பூ வச்சிக்கிட்டு இருப்பே.”

“அய்ய, அதெல்லாம் கிடையாது. நான் கறுப்பு. கண்ணு மட்டும்தான் வெள்ளை. ஒல்லியாதான் இருக்கேன். நீயே தொட்டுப்பாரு.”

அவன் சரஸ்வதியைத் தொட்டுப்பார்த்தான். அவனது விரல்கள் அவளது உடலில் ஏறும்பு ஊர்வதுபோல ஊர்ந்தன. தலைமயிர் வரை தொட்டுப்பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான்.

“நீ பொய் சொல்றே.”

“எப்படி கண்டுபிடிச்சே.”

“நீ நல்ல நிறம், ஆனா ஒல்லிதான். ஆனா ஒத்தை ஐடை

aedahamlibrary

போட்டு இருக்கே.”

“எப்பாவதுதான் ரெட்டை ஜடை போடுவேன்.”

“பூவும் வைக்கலை.”

“கோவிலுக்கு போகும்போதுதான் பூ வச்சிடுவேன்.”

“அப்போ நான் சொன்னதில பாதி சரி. பாதி தப்பு. நான் எப்படியிருக்கேன் சரசு?”

“நீயும் அழகாத்தான் இருக்கே. நல்லா கருகருனு தலைமயிரு. வட்டமுகம். குட்டியூண்டு மூக்கு. காது மட்டும் பெரிசா இருக்கு.”

“நீ ஒரு ஆள்தான் நான் அழகா இருக்கேனு சொல்லியிருக்கே.”

“நீகூடத்தான் நான் அழகா இருக்கேனு சொன்னேன்.”

“ஏன் யாருமே உன்னை அப்படி சொல்லமாட்டாங்களா.”

“அதெல்லாம் சொன்னதேயில்லை.”

“சரசு நான் பாட்டி வீட்டில இருந்தவரைக்கும் ஒழுங்கா தூங்குனதே யில்லை. ஆனா உங்க வீட்டுக்கு வந்த பிறகு நல்லா சாப்பிடுறேன். நல்லா தூங்குறேன். கனவு எல்லாங்கூட வருது.”

“உனக்குக்கூட கனவு வருமா.”

“ஏன் வராதா, ஒரு நாள் கனவுல நீகூட வந்தே.”

“என்ன கனவு அது.”

“அதை மட்டும் உன்கிட்ட சொல்லமாட்டேன்.”

“ஏன்டா, என்கிட்ட சொல்லுறதுக்கு என்ன.”

“ச்சீ, நான் சொல்லமாட்டேன்பா. சரசு நீ நிறைய கதை சொல்றேனு சொன்னியே ஒரு கதைகூட இப்போ வரைக்கும் எனக்குச் சொல்லவே யில்லை.”

“கதை எல்லாம் மறந்து போச்சி.”

“ஒண்ணுகூடவா ஞாபகம் வரலை.”

“யோசிச்சி ராத்திரி சொல்றேன். எனக்கு வீட்ல வேலை கிடக்கு. பிறகு பேசுவோம்.”

என பாதிப் பேச்சில் எழுந்துக் கிளம்பிப் போய்விடுவாள். அவளுடன் இப்படியே நாள் முழுவதும் பேசிக்கொண்டேயிருந்தால் என்னவென்று தோன்றும். மருதப்ப ஆசாரி மரங்கள் வாங்கி வந்து போடுகிற நாளில் அதன் வாசனையை வைத்தே என்ன மரம் என்று கண்டு பிடித்துவிடுவான் தன்னாசி. அவனாகவே செதுக்கு உளியும் இழைப்பும் வைத்து மரத்தில் உட்காருகிற பலகை ஒன்றைச் செய்து கொண்டுவந்து

சரஸ்வதிக்கு கொடுத்தான். அவள் அதை வாங்கிப் பார்த்துவிட்டு அழகா இருக்கு” என்றாள்.

அவன் என்ன செய்தாலும் அவளுக்கு அழகுதான் என்பது தன்னாசிக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. மூன்று வருஷங்கள் அந்தப் பட்டறையில் வேலை கற்றுக்கொண்டு அதன்பிறகு மருதப்ப ஆசாரி யோடு துணையாளாக போய் வரத்துவங்கினான். போகிற இடங்களில் அவன் தனி ஆளாக உட்கார்ந்து எதையாவது இழைத்துத் தருவான். சிலநாட்கள் செதுக்கு வேலைகள் செய்வான். ஒருநாள் அவனும் சரஸ்வதியும் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது தன்னாசி கேட்டான்.

“எனக்கு ஒரேயொரு ஆசை சரசு, சொன்னா நீ கேலி பண்ண மாட்டயே.”

“சொல்லுப்பா.”

“உன் மடியில் நான் படுத்துக்கிடவா.”

“இது என்ன சின்னப்பிள்ளையாட்டம்.”

“ஆசையா இருக்குப்பா.”

“சரி படுத்துக்கோ” என சம்மணமிட்டு உட்கார்ந்துகொண்டான். அவளது மடியில் தலைவைத்து தன்னாசி படுத்துக்கொண்டான். அவள் தனது விரல்களால் அவளது தலையை கோதியபடியே “தூங்கிட்டயா” எனக்கேட்டாள்.

பதில் சொல்லமுடியாமல் தன்னாசி அழுதுகொண்டிருந்தான்.

“ஏன்டா அழுகிறே.”

“தெரியலை. ஆனா அழுகை, அழுகையா வருது.”

“கண்ணைத் துடைச்சிக்கோ. அழக்கூடாது” என்றாள்.

புறங்கையால் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்ட தன்னாசி கேட்டான்,

“நீ அழவே மாட்டயா.”

“எதுக்கு அழணும்? நான் எதுக்கும் அழவே மாட்டேன்.”

“நான் செத்துப்போயிட்டா.”

“அப்படி பேசக்கூடாதுனு சொல்லியிருக்கேன்லே.”

“நான் செத்துப்போனா நீ ஒரு ஆளாவது அழுவியானுதான் கேட்டேன் சரசு.”

“எப்போ பாரு இதே பேச்சு தானா. வேற பேச்சே கிடையாதா.”

“வேற என்ன பேசறது.”

“நல்லதா பேச வேண்டியதுதானே.”

“அப்படி எதுவும் எனக்கு தெரியாது.”

“அப்போ நான் பேசுறேன். நாம எல்லாம் கோட்டூர் கோவிலுக்கு போகப்போறோம்”

“அது எங்க இருக்கு.”

“கூண்டு வண்டியில போகணும்.”

“நாம எல்லாருமா.”

“ஆமா, வெள்ளிக்கிழமை ரவிக்கு மொட்டை போடப்போறோம்.”

“நானும் மொட்டை போட்டுக்கிடவா.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம்.”

“ஏன் சரசு.”

“வேண்டுதல் போட்டவங்க மட்டும்தான் மொட்டை போடணும்.”

“அப்போ நானும் வேண்டுதல் போட்டுக்கிடுறேன்.”

“என்ன வேண்டிக்கிடப் போறேன்.”

“அதை சொல்ல மாட்டேன். ஆனா இப்பவே வேண்டிக்கிடுறேன்.”

எனச் சொல்லி அவன் சிரித்தபடியே எதையோ முணுமுணுத்தான். பட்டறைக்குள் வந்த மருதப்ப ஆசாரி அவர்கள் இருவரையும் பார்த்துத் திகைத்தபடியே குனிந்து நீளமான மூங்கில் குச்சி ஒன்றைக் கையில் எடுத்தார். வந்தவேகத்தில் தன்னாசி மீது அடிக்கத் துவங்கினார். “அய்யா, வேணாமயா” என சரஸ்வதி தடுத்தாள். அவளுக்கும் அடி விழுந்தது. தன்னாசியை இழுத்துப்போடு அடிஅடியென அடித்தார். பிறகு கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி “எச்சிக்கலை நாயி உன் புத்தியைக் காட்டிட்டேயில்லை. தெருவுல போயி பிச்சை எடுக்க உன்னைத் துரத்திவிட்டிருக்கணும். வீட்ல வச்சி சாப்பாடு போட்டது என் தப்பு” என்று அவனை ஓங்கி அடித்தார்.

அடி வாங்கிய தன்னாசி எழுந்துகொள்ளாமலே அழுதுகொண்டிருந்தான். சரஸ்வதியைத் தனது வீட்டிற்கு இழுத்துக்கொண்டு போனார் மருதப்ப ஆசாரி. அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்கு ஆசாரி வீட்டு முன்பாகப் போய் தான் ஒரு தப்பும் செய்யவில்லை என அவன் கதறிய போதும் ஆசாரி அவனை வீட்டிற்குள் அனுமதிக்கவேயில்லை.

சரஸ்வதியை அவன் பார்க்கவும் முடியவில்லை. சரஸ்வதியை அய்யா அவனை அடித்ததோடு கரண்டியைக் காயவைத்து கையில் சூடு போட்டு விட்டார் என்றார்கள்.

அவள் சுருண்டு படுத்து அழுதுகொண்டேயிருந்தாள். அம்மாவும்
aedahamlibrary

அவனைத் திட்டிக்கொண்டேயிருந்தான். பசியோடும் வேதனையோடும் ஊர்மடத்தில் போய் சுருண்டுக்கிடந்தான் தன்னாசி. மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு சரஸ்வதி தனது கையிலுள்ள சூட்டுக்காயத்திற்கு மருந்து அரைத்துப்போட வேண்டும் என்று பச்சிலை பறிக்கக் கிளம்பிப் போனாள். மதியம்நேரம் அவள் அம்மியில் உட்கார்ந்து அரைத்துக் கொண்டிருப்பதை அம்மா கண்டாள். வெயில் தாழ்ந்த மாலையில் தண்ணீர் இறைக்க வாளியோடு கிணற்றடிக்குப்போனபோது அங்கே சரஸ்வதி வாயில் நுரை தள்ள விழுந்து இறந்துகிடந்தாள். அவளது கால்கள் மடங்கியிருந்தன. மகளின் கோலத்தை கண்டு தாளமுடியாமல் ஓங்காரமிட்டுக் கத்தினாள்.

சரஸ்வதியின் அம்மா, அய்யாவும் சில ஆட்களும் ஓடிவந்து சரஸ்வதியைத் தூக்கினார்கள். அரளிவிதையை அரைத்துக் குடித்து விட்டு செத்துப்போயிருந்தாள் என்பதைக் கண்டுபிடித்தார்கள். பேச்சு பொறுக்கமுடியாமல் இப்படிச் செத்துப்போய்விட்டாளே என மாரில் அடித்துக்கொண்டு அழுதாள் அம்மா.

மடத்திலிருந்த தன்னாசியிடம் ஒரு ஆள் சரஸ்வதி செத்துவிட்டாள் எனச் சொன்னபோது அவனால் நம்பவேமுடியவில்லை. அவன் தடுமாற்றத்துடன் “சரசு, சரசு” என காற்றில் கைகளைத் துழாவிப்படியே அவளது வீட்டினை நோக்கி நடந்து போகத் துவங்கினான்.

தன்னாசி அவர்கள் வீட்டினை நோக்கி வருவதைக் கண்ட மருதப்ப ஆசாரி பாய்ந்துபோய் அவன் மீது பாய்ந்து “என் மகளைக் கொன்னுட்டயேடா பாவிப்பயலே” என்று அடித்தார். சரஸ்வதியின் அம்மாவும் ஆத்திரம் தாளமுடியாமல் விளக்குமாற்றால் அவன் தலையில் அடித்தான்.

“என்னைக் கொன்னுபோட்டுருங்க. சரஸ்வதியே செத்துப்போயிட்டா. இனி நான் இருந்து என்னத்துக்கு. என்னைய கொன்னு போட்டுருங்க” எனக் கதறினான் தன்னாசி.

கை ஓயும்மட்டும் அடித்தார் மருதப்ப ஆசாரி, பிறகு “இனிமே இவனை அடிச்சி என்ன ஆகப்போகுது. என் பிள்ளை போயிட்டாளே” எனக் கதறி கதறி அழுதார். தன்னாசி சரஸ்வதியின் இறந்த உடலைக் காண்பதற்காக அருகில் போக முயன்றான். அவனை யாரும் உள்ளேவிடவேயில்லை. வீட்டின் முன்னால் விழுந்தபடியே அவன் “சரசு, சரசு” என புலம்பிக்கொண்டிருந்தான்.

சரஸ்வதியை எரிக்கக் கொண்டுபோன நாளில் தன்னாசி பின்னாடியே போயிருந்தான். அவனை எரித்து முடித்துவிட்டு அவர்கள் திரும்பிய பிறகும் அவன் வீடு திரும்பி வரவேயில்லை. மயானத்திலே

விழுந்து கிடந்தான். உடல் எரிந்த மணம் காற்றில் இருந்து கொண்டே யிருந்தது. நினைத்து நினைத்து அழுதான் தன்னாசி. அதன்பிறகான நாட்களில் அவனது சுபாவமே மாறிப்போனது. கைத்தடியை ஊன்றிக் கொண்டு அவன் ஊருக்குள் நடந்து வருவான். எந்த வீட்டிற்குள்ளும் புகுந்து கிடைத்த கஞ்சியைக் குடித்துவிட்டு மயானத்திற்குத் திரும்பிப் போய்விடுவான். யாருடனும் பேசுவதும் கிடையாது. ஒரு நாள் மருதப்ப ஆசாரி அவனைக் காண்பதற்காக மயானத்திற்குப் போயிருந்தார். அவன் தனக்குத்தானே பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“சரசு, நீயே போயிட்டே. நான் இருந்து என்ன மயிரை புடுங்கப் போறேன்.”

மருதப்ப ஆசாரி அவனை வைத்தியரிடம் அழைத்துப் போய்க் காட்டலாம் என கூப்பிட்டார்.

“ஒரு மயிரும் புடுங்க வேண்டாம். அதான் பெத்தபிள்ளையைக் கொன்னுபட்டிங்களே. நல்லா இருங்க” எனக் கத்தினான் தன்னாசி.

அதைக்கேட்டு மருதப்ப ஆசாரி அழுதார்.

“நீயும் எனக்கு ஒரு பிள்ளை மாதிரிதான். புத்திகெட்டுப் போயி என் மகளை நானே கொன்னுட்டேன்.”

“இப்போ அழுது என்ன பிரயோசனம். சரஸ்வதியே செத்துப் போயிட்டா.” என மண்ணை வாரித் தூற்றினான்.

அவனை அந்த மயானத்திலிருந்து யாராலும் வெளியே அழைத்துப் போக முடியவில்லை. அவனது நினைவில் சரஸ்வதி ஒளிர்ந்து கொண்டேயிருந்தாள். ஏன் அவள் இப்படி திடீரென இறந்து போய் விட்டாள். தான் ஆசைப்பட்டு அவள் மடியில் கிடந்தது தவறா. அவனைப் போல தன்மீது அன்பு செலுத்துகிறவர் யார் இருக்கிறார்கள்? அவன் நினைத்து நினைத்து அழுதுகொண்டிருந்தான்.

அதன் சிலநாட்களுக்குப்பிறகு தனது ஆடைகளை அவிழ்த்துப் போட்டு மயானசாம்பலை பூசியபடியே வெறிகொண்டவன் போல கத்தினான் தன்னாசி. அவனது மன இயல்பு உக்கிரமாகியிருந்தது. எச்சில் ஒழுக அவன் மயானத்தில் விழுந்து கிடந்ததைக் காண்பது பயமுறுத்துவதாகயிருந்தது.

ஒருநாள் அவன் எங்கிருந்தோ காற்றில் தவழ்ந்து வந்த நாதஸ்வர இசையைக் கேட்டான். யார் வாசிக்கிறார்கள் என்கே வாசிக்கிறார்கள் என தெரியவில்லை. ஆனால் அதைக்கேட்கும் போது மனதிற்கு ஆறுதல் தருவதுபோல இருந்தது. பிறந்தமேனியாக விடுவிடுவென அவன் இசை வந்த திசை நோக்கி நடக்கத் துவங்கினான்.

சௌந்திர ராஜ பெருமாள் கோவில் வாசலுக்குப் போனபோது அவனைக் கண்டு பலரும் முகம் சுழித்தபடியே தடுத்து நிறுத்த முயற்சித்தார்கள். பூக்கடையிலிருந்தவன் கண் தெரியாத அவனின் பரிதாப நிலையை உணர்ந்தவனைப் போல ஒரு துண்டை அவன் இடுப்பில் சுற்றிவிட்டு “பைத்தியம் போலிருக்கு” என கையைப் பிடித்து இழுத்து ஓரமாக உட்கார வைத்தான். நாதஸ்வர இசையை அங்கே உட்கார்ந்து முழுமையாகக் கேட்டான் தன்னாசி. வாசிப்பு முடிந்தபோது பீறிட்ட அழுகையை அவனால் கட்டுப்படுத்தவே முடியவில்லை. கட்டிய துண்டோடு அவன் கோவிலுக்குள் போனான்.

தட்டுத்தடுமாறி விசாரித்து நாதஸ்வரம் வாசித்த தென்பாடியார் காலில் விழுந்து வணங்கி இந்த வாத்தியத்தை எனக்கும் வாசிக்கக் கற்றுக்கொடுங்கள். நான் கண்ணு தெரியாத கபோதி என்றான்.

தென்பாடியார் அவனைத் தூக்கிவிட்டு “நீ எதுக்குப்பா வாத்தியம் கத்துக்கிட ஆசைப்படுறே” எனக் கேட்டார்

“இதை கேட்கும்போது தான் மனசு ஆறுதல்படுது. இல்லேன்னா சாகணும்னு மட்டும்தான் தோணிகிட்டு இருக்கு.”

“ஈஸ்வரா.. என பகவானை வணங்கியபடியே “எந்தூருப்பா?” எனக் கேட்டார்.

அதற்குள் ஒருவர் “மருதப்ப ஆசாரியின் மகன்” என்று சொன்னார்.

“ஆசாரியுட்டுப் பயலா, பிறப்பிலயே கண்ணு கிடையாதா” எனக் கேட்டார்.

“இல்லைய்யா” என்றான்.

“ஏன் இப்படி உடம்பு பூரா சாம்பலைப் பூசியிருக்கே.”

“நான் மயானத்துலதான்யா இருக்கேன். என் சரஸ்வதி செத்துப் போயிட்டா” என்றான் தன்னாசி.

“மனுச வாழ்க்கை எப்போ முடியுமனு நம்ம கையிலயா இருக்கு. உன்னைப் பாத்தா பாவமா இருக்கு. என்கூட வர்றயா.”

“வர்றேன்யா.”

“முதல்ல போயி குளிச்சிட்டு ஒரு வேஷ்டி வாங்கிக் கட்டு” என்ற படியே தவில்காரனிடம் “இவனைக் குளிக்கக் கூட்டிட்டுப் போயிட்டு வா” என்றார்.

அப்படித்தான் தன்னாசி தென்பாடியார் வீட்டுக்கு போய்ச் சேர்ந்தான். நாதஸ்வரத்தை எப்படிக் கற்றுக்கொண்டார், எத்தனை வருஷங்கள் ஆனது எனத் தெரியவில்லை. சட்ஜம் மயில் அகவுதலையும் ரிஷபம் மாடு கத்துதலையும் காந்தாரம் ஆடு கத்துவதையும்

aedahamlibrary

மத்யமம் அன்றில் பறவை கூவுதலையும் பஞ்சமம் குயில் கூவுதலையும் தைவதம் குதிரை கனைப்பதையும் நிஷாதம் யானை பிளிறுவதையும் ஒத்து இருக்கிறது என்பதை அறிந்துகொண்டான் தன்னாசி.

பல வருஷங்களுக்குப் பிறகு அதே செளந்திரராஜ பெருமாள் கோவில் தேர்த்திருவிழாவின்போது திடீரென கூட்டத்திற்குள் இருந்து தனது நாதஸ்வரத்துடன் வெளிப்பட்ட தன்னாசி மல்லாரி வாசிக்கத் துவங்கினான். அப்படியொரு வாசிப்பை அந்த ஊர்மக்கள் கேட்டதே யில்லை. தேர் நகரவேயில்லை. ஒரே இடத்தில் நாலரை மணி நேரம் நின்றது. தன்னாசி வாசித்து முடித்த பிறகே தேர் நகரத் துவங்கியது.

அவன் வாசித்த லய அலங்காரத்தைக் கேட்டு ஆச்சரியம் கொள்ளாதவர்களே இருக்க முடியாது. நிமிஷங்களை உடைத்து விநாடிகளைத் துளைத்து அவன் சிருஷ்டித்த மஹோன்னதமான லய உலகம் அனைவரின் கண் முன்னே மாயமென நிகழ்ந்து அடங்கியது. கழுத்து நிறைய மாலையும், பாராட்டுதல்களுமாக தன்னாசி புகழ்பெறத் துவங்கினான்.

அதன்பிறகு அவனது கச்சேரிக்காகக் காத்திருக்கத் துவங்கினார்கள்.

தாள லயம் என்பது கலைஞர்கள் வாசிக்கும் இசைக் கருவிகளை மட்டும் சார்ந்ததில்லை. அது அன்றாடவாழ்வோடு தொடர்பு கொண்டது. ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரு காலப் பிரக்ஞை இருக்கிறது. பரபரப்பாகத் திரியும் போர்வீரனுக்குள் செயல்படுவது துரித லய கதி, நிதானமாகச் செயல்படும் சாதுவிடம் வெளிப்படுவது விளம்ப லய கதி, இவை இரண்டுக்கும் இடையில் செயல்படும் சாமான்ய மனிதர்களிடம் மத்திய லய கதியும் இருக்கின்றன. இது மனிதர்களின் மனோ தாள லய கதி சார்ந்தது என்கிறார்கள். இதை தன்னாசி அறிந்துகொண்டிருந்தான்.

சம்பாதித்த பணத்தில் தன்னாசி பெரிய வீடு கட்டிக்கொண்டான். அந்த வீட்டில் பெரிய ஊஞ்சலிருந்தது. ரெண்டு சமையற்காரர்கள், எடுபிடிகள், கணக்குப்பிள்ளை, தோட்டக்காரன் என பத்து பேருக்கும் மேலாக வீட்டில் வேலை செய்தார்கள். அவனது குதிரைகளைப் பராமரிப்பதற்கென்றே ஒரு ஆளை நியமித்திருந்தார்கள்.

கச்சேரி வாசிக்கப்போன இடங்களில் எல்லாம் அவன் மீது புகார்களும் ஆவலாதிகளும் எழுந்தன. ஆனாலும் அவனைக் கூப்பிட்டு வாசிக்கவைக்காமல் இருக்கமுடியவில்லை. தனக்கென ஒரு சாரட் வாங்கிக்கொண்ட அவன் ஒரு இளவரசனைப் போல மிடுக்காக உடை அணிந்துகொண்டு கச்சேரிகளுக்கு போய்வரத்துவங்கினார்.

aedahamlibrary

ஒருநாள் கச்சேரி வாசிப்பதற்காக அழகர் கோவிலுக்குப் போயிருந்த போது அதற்கு முன்னால் புல்லாங்குழல் கச்சேரி நடந்துகொண்டிருந்தது. தன்னாசியைப் பந்தலில் அழைத்துக்கொண்டுபோய் உட்கார வைத்தார்கள்.

“யாரு வாசிக்கிறது” எனக் கேட்டான்.

“துளசிராமன்” என்றார்கள்.

அவன் முன்வரிசையில் அமர்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தான். வாசித்து முடிந்தவுடன் துளசிராமன் கீழே இறங்கி வந்து ஆசிபெற்று அண்ணா கச்சேரி எப்படியிருந்தது எனக் கேட்டான்.

“நல்லா வாசிச்சே நாயி, நல்லா இருந்தது” என்றார்.

அத்தனை பேர் முன்னிலையில் தன்னை அவர் நாயே என அழைத்தபோதும் துளசிராமன் தன்னை தன்னாசி பாராட்டியதைப் பெரிதாக எடுத்துக்கொண்டார்.

துளசிராமனை மட்டுமில்லை எவரையும் “நாயே” என்றுதான் கூப்பிடுவான் தன்னாசி. அதிலும் சந்தோஷமாகிவிட்டால் “புளுத்த நாய்” என்று கூப்பிடுவார். எளிதில் யாரையும் பாராட்டிவிட மாட்டான். யாணையின் காதுகளைப் போல அவனுக்குத் துல்லியமான காதுகள் என்றார்கள்.

ஒருமுறை தன்னாசி கோட்டையூர் தாசி கமலவள்ளிவீட்டிற்குப் போயிருந்தபோது அவள் படுக்கை முழுவதும் ரோஜா பூக்களைத் தூவியிருந்தாள்.

“இது எதுக்குடி கமலா” எனக் கேட்டான் தன்னாசி.

“படுக்கும்போது சொகமா இருக்கும். மணமா இருக்குமில்லே” என்றாள்.

“நீ ஒண்ணு பண்ணு. நல்லா இலந்தை முள்ளை ஒடிச்சிக்கிட்டு வந்து படுக்கை முழுவதும் போடச்சொல்லி, இன்னைக்கு நீயும் நானும் அதுலதான் சயனம்.”

“சும்மா விளையாடாதீங்க.” என்றாள் கமலா.

உன்கிட்ட என்னடி விளையாட்டு, தாசிநாயே, சொன்னதைச் செய்யுடி” எனக் கத்தினான்.

அவள் தன்னாசியின் கோபத்தை அறிந்தவளாக இலந்தை முள்ளைக் கொத்துக்கொத்தாகக் கொண்டுவந்து படுக்கையில் போட்டாள்.

தன்னாசி அதை தனது கையால் தொட்டுப்பார்த்தான். முள் கையில் குத்தியது.

“உடம்பு சுகம் கேட்குதுல்லே. நீ என்ன செய்யுற, முண்டக்கட்டயா, இந்த முள்ளுல படுத்துக்கோ, அய்யாபுள்ளே உன்மேல ஏறி படுத்துக் கிடுறேன். எப்படி.”

“முள்ளு குத்தி உடம்பு ரணமாகிரும்.”

“ஆகட்டும், சும்மா ஒண்ணும் படுக்கச் சொல்லலயே. காக தர்றேன்லே. அதுவும் பொன்னும் வெள்ளியுமா இல்லை தர்றேன். போயி படுட.”

அவள் முள்ளில் படுத்து உடம்பெல்லாம் ரணமாக்கிக் கொண்ட கதையை தாசிகள் அத்தனை பேரும் அறிவார்கள். தன்னாசி அப்படித் தான். அவனுக்கு மற்றவர்களைக் குருரமாக இம்சை செய்வதும், மூர்க்கமாக நடந்துகொள்வதும் பிடித்திருந்தது. யாரை அவன் எப்போது எப்படி வதைப்பான் என்று தெரியாது. அவனது மனதில் விசித்திரமான கற்பனைகளும், குருரமான ஆசைகளும் உருவாகின. அதை வடித்துக்கொள்ள அவன் செய்யாத இம்சைகளில்லை.

ஒருநாள் கடமலைக்குண்டிற்கு வாசிப்பதற்காகப் போய்விட்டு திரும்பிவரும்போது வழியில் பக்கத்தில் உட்கார்ந்து வந்த தவில்காரன் கால் அவர்மீது பட்டுவிடவே அப்படியே வண்டியில் இருந்தபடியே பிடித்துவெளியே தள்ளிவிட்டான் தன்னாசி. அடிபட்டதில் வலதுகை முறிந்துபோனது தவில்காரனுக்கு.

ஒருமுறை வள்ளியூர் சந்தாவீட்டிற்குப் போயிருந்தபோது அவன் வெற்றிலை மடித்துக் கொடுக்கும்போது சுண்ணாம்பு அதிகமாகி விட்டது என்று ஒரு டப்பா சுண்ணாம்பையும் அவளது வாயில் திணித்து மெல்லச் சொன்னான் தன்னாசி. இவ்வளவு பெரிய வித்வான், நம்மை இப்படி எல்லாம் வதைக்கிறானே எனப் பெண்கள் அவரோடு படுக்கையை பகிர்ந்துகொள்ள அஞ்சினார்கள். இதற்காகவே திருவிதாங்கூரில் இருந்து பெண்களை வரவழைத்தான் தன்னாசி.

அப்படி அவரைத் தேடிவந்த மோகினி என்ற பெண் பேச்சுக்கு ஒரு முறை சிரித்துக்கொண்டேயிருந்தாள். அந்தச் சிரிப்பு தன்னாசிக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்கவேயில்லை. ஆகவே அவளிடம் “மோகினி உன் சிரிப்பு நல்லா இருக்கு. சப்தமா சிரிடி” என்றான்.

அவளும் சப்தமாகச் சிரித்தாள்.

“இன்னும் சப்தமா சிரிடி” என்றான்.

அவள் பலத்த சப்தமாகச் சிரித்தாள்.

“இன்னும் சப்தமா” எனக் கேட்டான்.

அவளுக்குப் பயமாக இருந்தது. ஆங்காரமாகச் சிரித்தாள்.

aedahamlibrary

“இது போதாது, இன்னும் பலமா” என்றான் தன்னாசி.

“இவ்வளவுதான் என்னாலே சிரிக்கமுடியும்” என்றாள் மோகினி.

“அப்போ அழு” என்றாள்.

எதற்கு எனக் கேட்டாள்.

“காச வாங்கியிருக்கேல்லடி. அழுனு சொன்னா அழணும் நல்லா அழு.”

அவளுக்கு அழுகை வரவில்லை.

“உனக்கு அழுகை இப்போ எப்படி வருது பாரு” என்றபடியே அவள் கையை நீட்டும்படியாகச் சொன்னார்.

அவள் தனது கைகளை நீட்டினாள். அவளது விரல்களில் ஒன்றைப் பிடித்து பின்னாடி வளைத்து ஒடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

அவள் வலி பொறுக்கமுடியாமல் “அய்யோ அம்மா” எனக் கத்தினாள்.

“அழுடி, நல்லா அழு. அப்போதான் விடுவேன்” என்றார்.

அவள் கதறி அழுதாள். அதை ரசித்தபடியே “நீ அழுறது நல்லாதான்டி இருக்கு” எனச் சிரித்தார்.

அவள் பயந்துபோய் ஓடியவள் பேசின பணத்தைக்கூட வாங்க வில்லை. தாசிகளை, தவில்காரர்களை மட்டுமில்லை. வாசிக்கப் போன இடத்தில் கோவில் பணியாளர்களை, அவர் மனம்போன போக்கில்தான் நடத்தினான். குடி மட்டுமின்றி போதைக்காக எப்போதும் வாயில் கடுக்காயை ஒதுக்கிக்கொண்டு இருப்பது அவரது வழக்கம்.

இட்டாத்தூர் ஜமீன்தார் அவனது வாசிப்பைக் கேட்டு மயங்கி எடைக்கு தங்கம் தந்ததோடு தனது ஆஸ்தான வித்வானாகவும் ஆக்கிக்கொண்டார். அதன்பிறகே தன்னாசியார் என அழைக்கத் துவங்கினார்கள். ஜமீன் மீது தன்னாசிக்கு கூடுதல் ப்ரியம். ஜமீன்தார் வேட்டைக்குப் போகும்போது தன்னாசியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு போவார்.

கண் இல்லாதபோதும் தன்னாசி தானும் வேட்டைத் துப்பாக்கி ஒன்றை கையில் வைத்துக்கொண்டு யானை மீது ஏறி வேட்டைக்குப் போவார். ஒருமுறை அவர்கள் காட்டிற்குள் போனபோது விஷப்பூச்சி ஒன்று கடித்து தன்னாசிக்கு உடல் முழுவதும் கொப்பளம் வரத் துவங்கிவிட்டது. உடம்பில் அக்கி வர ஆரம்பித்தது. அவராக கையை உயர்த்தக்கூட முடியவில்லை. அவ்வளவுதான் தன்னாசி

செத்துப்போய் விடுவார் என்று வாத்தியக்காரர்கள் பலரும் சந்தோஷப்பட்டார்கள்.

ஆறு மாசகாலம் ஆரியங்காவு ஆயுர்வேத வைத்தியம் செய்து பிழைத்துக்கொண்ட தன்னாசி தன்னை குணமாக்கியதற்காக ஆரியங்காவு கோவில் முன்பாக வாசிக்கப் போவதாக அறிவித்தார்.

அன்றைக்கு அவர் வாசித்த ராக ஆலாபனை அனுபவித்தவர்கள் பாக்கியசாலிகள். வாசிப்பு முடிந்தபோது ஒரு ஆள் பெரிய பலாப்பழம் ஒன்றைத் தூக்கி வந்து அவர் காலடியில் வைத்து இதை ஏற்றுக் கொள்ளணும் என்று வணங்கினான். தன்னாசியின் மறுபிழைப்பு அது என்று பேசிக்கொண்டார்கள்.

மறுஉயிர் பிழைத்து வந்த தன்னாசியை அதன்பிறகு வாசிப்பைக் குறைத்துக்கொண்டார். எந்த நேரமும் பெண்களும் குடியுமாகவே இருந்தார். எவ்வளவு குடித்தாலும், பெண்உடலில் அமிழ்ந்து போனாலும் அவரால் சரஸ்வதியை மறக்கமுடியவேயில்லை. மாறாக ஒவ்வொரு பெண்ணின் ஸ்பரிசத்தைத் தொட்டு உணரும்போது சரஸ்வதியின் ஞாபகம்தான் மேலோங்கியது.

இறந்தவர்கள் இனி வரவே மாட்டார்கள் என்பது எவ்வளவு துரதிருஷ்டம். இத்தனை காலமாகியும் ஏன் சரஸ்வதி தனது நினைவிலிருந்து விலகிப்போக மறுக்கிறாள். அந்த நினைவு பெருகத் துவங்கியதும் அவர் மூர்க்கம் கொண்டுவிடுவார். தன்னோடு துயிலும் பெண்ணின் உடலைக் கடித்துத் தின்பதுபோல வெறி கொள்வார். சில சமயம் அவர்கள் கூந்தலை பிடித்து இழுத்து அடிப்பார். வலியில் அப்பெண்கள் கதறும்போது தானும் சேர்ந்துகொண்டு அழுவார். இந்த மனிதன் ஏன் இப்படி நடந்துகொள்கிறான் என ஒருவருக்கும் தெரியாது.

திடீரென ஒரு நாள் அவருக்குப் பக்கவாதம் வந்தது. இடதுகையும் காலும் அசைக்கமுடியவில்லை. படுக்கையில் விழுந்துபோனார். ஒன்றரை வருஷம் கடன்வாங்கி வைத்தியம் பார்த்தார்கள். அப்படியும் இடது கை வரவேயில்லை. எழுந்து நடமாட மட்டும் முடிந்தது அவரது பணியாளர்கள் கையில் கிடைத்த பொருட்களைச் சுருட்டிக் கொண்டு போனார்கள். வாங்கிய கடனுக்கு வீட்டைச் சொந்தமாக்கி கொண்டதாக அவரை வெளியே துரத்திவிட்டார்கள்.

நாதஸ்வரம் வாசிக்க முடியாமலும், கையில் காசில்லாமலும் அவர் கோவில் வாசலில் பிச்சைக்காரனை போல கையேந்தும் நிலை ஏற்பட்டது.

தன்னாசி மீது ஒருவர்கூட பரிதாபம் கொள்ளவேயில்லை. வீணை

aedahamlibrary

சௌந்திரம்மாள் ஒருநாள் கோவிலுக்கு வரும்போது அவரை பார்த்துவிட்டு தனது கூண்டுவண்டியில் ஏற்றிக்கொண்டு போய் தன்னோடு கொடுமுடி வருகிறாரா எனக் கேட்டாள். அவர் மறுக்கவில்லை.

அப்படித்தான் அவரைக் கொடுமுடிக்கு கொண்டுவந்தாள் சௌந்திரம். அவள் வீணை வாசிக்கும் நேரங்களில் அதைக் கேட்டபடியே இருப்பார் தன்னாசி.

அவளது அன்பும் அக்கறையும் அவருக்கு ஆத்திரத்தை உண்டு பண்ணின.

“நீ எதுக்குடி நாயி எனக்கு சோறு போடுறே, துட்டு திமிரா” எனத் திட்டினார்.

“இந்தா பாருங்க, இப்போ நீங்க முடங்கிப்போன ஆளு. வாயைப் பொத்திகிட்டு போடுறதைத் தின்னுட்டு கிடங்க. ஆடுன ஆட்டம் எல்லாம் போதும்” எனத் தலையை தடவிக் கொடுப்பாள் சௌந்திரம்.

“இப்படி சொகுசா வாழுறதுக்கு நான் செத்துப் போயிருவேன்டி.”

“அப்படிச் செத்து போறதா இருந்தா எப்பவோ செத்துப் போயிருப்பே. அதுக்கு உனக்குத் தைரியம் கிடையாது.”

“யார்கிட்ட சொல்றே. சாவுக்குப் பயந்த ஆள் நான் இல்லைடி.”

“அப்போ செத்துப் போ. எதுக்கு நாலு பேருக்கு தொந்தரவா இருந்துக்கிட்டு இருக்கே” என்பாள் சௌந்திரம்.

“நான் செத்துப்போனா நீ வந்து அழுவியா.”

“அழுவேன், உனக்கு ஒரு சமாதி கட்டி அதுல தினம் பூப்போடுறேன் போதுமா.”

“நிஜமாவா சொல்றே.”

“ஆமா, உன் தலையில் அடிச்சி சத்தியம் பண்ணித் தரவா.”

“பண்ணுடி முண்டே.”

அவள் தலையில் அடித்து சத்தியம் செய்தபோது அவரது கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் பெருகியது.

“ஏன்யா அழுகுறே” எனக் கேட்டாள்.

“எனக்குனு யார் இருக்கா, இருந்த ஒரு உசிரு சரஸ்வதி. அவ எப்பவோ செத்துப்போயிட்டா” எனப் புலம்பினார்.

தன்னாசி அழுவது அவளுக்கும் அழுகை வருவது போல இருந்தது.

“நீ ஒண்ணும் சாகவேணாம். என்னைக் கட்டிக்கிட்டு என் புருஷனா கூட இரு.”

“உன்னைக் கட்டிக்கிடவா.”

“ஏன்யா, நீ எவ்வளவு பெரிய வாத்தியக்காரன், உன் பொண்டாட்டியா இருக்கிறது பெருமைதானே.”

“இப்போ நாதஸ்வரத்தை கையில் பிடிக்கவே முடியாது. என்னைப் போயி எதுக்கு கட்டிகிடுறே.”

“நீ வசதியா இருந்தப்போ ஆயிரம் பொம்பளைக வந்து இருப்பாங்க. நீ தெருவுல கிடந்தா ஒருத்தியும் திரும்பிப் பார்க்க மாட்டா. ஆனா இந்த செளந்திரம் அப்படியில்லை. நான் உன்னை கட்டிகிடுறேன்யா” என்றாள்.

“செளந்திரம் உன் கையை குடு” எனக்கேட்டார் தன்னாசி.

அவள் கைகளை நீட்டினாள். அதை எடுத்து தனது கண்ணில் ஒத்திக்கொண்டார். அவர்கள் கல்யாணம் சுப்ரமணியசாமி கோவிலில் வைத்து நடந்தேறியது. தன் வாழ்வில் ஒருபோதும் நடக்காது என நினைத்த திருமணமும் நடந்தேறிவிட்டது. இனி செத்துப்போனாலும் கவலையில்லை என முடிவு செய்தபடியே செளந்திரம் கையை பிடித்துக்கொண்டு நடந்தார்.

செளந்திரத்தின் வீட்டில் அவருக்கு வேளைக்கு சாப்பாடு. கூப்பிட்ட குரலுக்கு வேலை செய்ய எடுபிடி ஆட்கள் இருந்தார்கள். அவள் சில நாட்கள் சாயங்கால வேளையில் பாடுவாள். அவள் பாடும்போது தன்னால் வாத்தியம் வாசிக்க முடியவில்லையே என ஆதங்கத்துடன் அவளைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார் தன்னாசி.

சரியாக ஒன்றரை வருஷம் அந்த வாழ்க்கை சந்தோஷமாக கழிந்தது. ஒருநாள் காலை வெயில் காலில் பட்டபோதும் அவர் தூக்கத்திலிருந்து எழுந்து கொள்ளவில்லையே என செளந்திரம் எழுப்பியபோது அவர் இறந்துகிடந்தார். உறக்கத்திலே உயிர் போயிருக்கக்கூடும். அவரது இறுதிச் சடங்குகளுக்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்திருந்தாள். அவ்வளவு பெரிய ஜனக்கூட்டத்தை அவள் எதிர் பார்க்கவேயில்லை. ஏதேதோ ஊர்களில் இருந்து நாதஸ்வரக் கலைஞர்களும், ரசிகர்களும் வந்து திரண்டிருந்தார்கள். பெரிய சப்பரத்தில் அவர் உடல் மயானத்திற்குக் கொண்டு போகப்பட்டது. சொன்னதுபோலவே செளந்திரம் அவருக்கு ஒரு சமாதி கட்டி வழிபட்டதோடு அவர் நினைவாக ஒரு மடத்தையும் கட்டிவிட்டாள். அந்த மடத்தில் அவர் வாசித்த நாயனம் பாதுகாக்கப்பட்டதோடு தினமும் அவர் நினைவாக வாசிக்கவும் செய்கிறார்கள்.

பக்கிரியும் ரத்தினமும் தன்னாசியின் சமாதியைத் தொட்டு வணங்கினார்கள். பிறகு இருவரும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சமாதி முன்பாக அமர்ந்துகொண்டார்கள். பக்கிரிக்கு தன்னாசியைப் பற்றி கேள்விப்பட்டதிலிருந்து மனது என்னவோ போலிருந்தது. எத்தனையோ பெரிய நாதஸ்வர மேதைகள் இந்த மண்ணில் அடையாளமேயில்லாமல் போய்விட்டார்கள் என்ற வருத்தமும் மேலோங்கியிருந்தது. இருட்டும் வரை அவர்கள் அங்கேயே உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

ரத்தினம் சொன்னார்,

“நாமளும்தான் நாதஸ்வரம் வாசிக்கிறோம். ஆனா இந்தக் கொடுப்பினை நமக்கு இல்லையே.”

“வாத்தியக்காரங்களுக்கு இருந்த மரியாதை எல்லாம் போச்சுண்ணே. இப்போ நாம ஊறுகாய் மட்டை மாதிரி. ஒரு நக்கு நக்கிட்டு தூக்கி எறிஞ்சிருவாங்க.”

“இது எத்தனை நாளைக்கோ, அடுத்த தலைமுறையில் இதை வாசிக்கவும் ஆள் இருக்காது.”

“அப்படி போயிராதுண்ணே, யாராவது வரத்தான் செய்வாங்க.” என்றான் பக்கிரி.

நம்பிக்கை இல்லாதவரைப் போல மறுத்துத் தலையாட்டினார் ரத்தினம்.

20

கோடுமுடி

தன்னாசி கோவிலில் இருந்து அவர்கள் கிளம்பும் போது பழனியிடமிருந்து ரத்தினத்திற்கு மறுபடியும் போன் வந்தது.

பனங்குளத்து ஆட்கள் தவில்கார தண்டபாணி அண்ணன் வீட்டிற்குப் போய் கேட்டிருக்கிறார்கள். அவர் தனக்கு எதுவும் தெரியாது என்றதால் ஆத்திரமாகி அவர் வீட்டுக்கதவை உடைத்துவிட்டார்கள் என்றார் ரத்தினம்.

“அடிகுடி விழலையே” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அதெல்லாமில்லை. பேசாமல் நம்மளே போலீஸுக்குப் போயி சரண்டர் ஆகிருவமா.” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“வலுவா கேஸைப் போட்டு நாலு வருஷம் உள்ளே வச்சிருவாங்க” என்றான் பக்கிரி.

“வக்கீலைப் போய் பாத்துப் பேசினா” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“கோர்ட்டுல சரண்டர் ஆகச்சொல்லுவாரு. அப்பவும் உள்ளேதான் போகணும்.”

“பனங்குளத்துகாரங்ககிட்ட சிக்கி அடி வாங்குற தைவிட அதுவே மேலப்பா” என்றார் ரத்தினம்.

aedahamlibrary

“யண்ணே பத்துநாளைக்கு போலீஸ் தேடுவாங்க, அப்புறம் கேஸை ஆறப்போட்டுருவாங்க, நம்ம பின்னாடியே அலையுறதுதானா அவங்க வேலை” என்றான் பக்கிரி.

“அப்போ தேடமாட்டாங்கன்னு சொல்லுறயா.”

“தேடி அலுத்துப் போனா கழுக்கமா விட்டுருவாங்கன்னு சொல்றேன்.”

“எனக்கு நம்பிக்கையில்லைப்பா.”

“அப்போ என்ன செய்யணும்னு நீங்க சொல்லுங்க. நான் கட்டுப் படுறேன்” என்றான் பக்கிரி.

“அந்த மசிரு தெரிஞ்சா, உன் பின்னாடி ஏன் வர்றேன்” என்றார் ரத்தினம்.

“அப்போ ஒளியுறது ஒண்ணுதான் வழி. கண்காணாம போயிரணும்.”

“எத்தனை நாளைக்கு ஒளிஞ்சிகிட்டு இருக்கிறது.”

“தேடுறதை அவங்க நிறுத்துற வரைக்கும்.”

“அப்புறம்.”

“நம்மகிட்ட வித்தையிருக்கு. பேசாமல் மெட்ராஸ் பக்கம் போயிட்டா பிழைச்சிக்கிடலாம்.”

“வேற வழி, இனிமே நம்ம ஊர்பக்கம் ஒரு இடத்துலயும் வாசிக்க முடியாது உனக்கென்னப்பா ஒத்தை ஆளு. எனக்கு பொண்டாட்டி பிள்ளை இருக்குல்லே.”

பக்கிரி பதில் சொல்லவில்லை. அவர்கள் பேசியபடியே வடக்கு நோக்கி நடந்தார்கள். ஒரு டவுன்பஸ்ஸில் படிநிறைய ஆட்கள் தொங்கிக்கொண்டு வந்தார்கள். அதில் ஒருவனின் செருப்பு அவிழ்ந்து கீழே விழவே அவன் தடுமாறி கைப்பிடியை உதறிக் குதித்தான். அடிபட்டு விழுந்துவிடுவானோ என நினைத்தபோது லாவகமாகக் குதித்து ரோட்டில் கிடந்த செருப்பை அணிந்துகொண்டான். பஸ் போய்விட்டது. பக்கிரிக்கு தாங்கள் காரியாப்பட்டியில் ஒரு முறை பஸ்ஸின் டாப்பில் உட்கார்ந்துபோனது நினைவில் வந்து போனது.

21

காரியாபட்டி

கோடை துவங்கியிருந்தது. அவர்கள் காரியாபட்டி பேருந்து நிலையத்தில் காத்துக்கிடந்தார்கள். ஊர் ஊருக்கு பங்குனிபொங்கல் நடக்கிற காலமென்பதால் பேருந்து நிலையத்தில் ஆள் விலக இடமில்லை. கொய்யாப்பழம் விற்பவர்களும் முறுக்கு அதிரசம் விற்பவர்களும் ஜனத்திரளாக்குள் நடந்தபடியே கூவிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு சிறுவன் கையில் பிடிக்கமுடியாத அளவுள்ள பெப்சி பாட்டில் ஒன்றை பிடித்து குடித்துக்கொண்டிருந்தான். பேருந்தின் மறைவில் ஒரு ஆள் நின்று மூத்திரம் பெய்து கொண்டிருந்தான். இந்த ஆரவாரம் எதையும் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் ஒரு ஆள் வேம்படியில் படுத்து உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். கழுதி போகிற பஸ் வந்தபோது கூட்டம் பின்னாடியே ஓடியது. ஒரு ஆள் பஸ்ஸின் ஜன்னல் வழியாக தொற்றி ஏறி உள்ளே போய் சீட் பிடித்தான். பேருந்தில் இருந்தவர்களை இறங்க விடாமல் ஆட்கள் முண்டிக்கொண்டு ஏறினார்கள். தவில்கார பழனி அவர்களை வேடிக்கை

aedahamlibrary

பார்த்தபடியே சொன்னார்.

“இதுலயே இம்புட்டு கூட்டம்னா, சித்ரக்குடிக்குப் போற பஸ் பிதுங்கி வழியப்போகுது.”

“அதெல்லாம் சமாளிச்சி ஏறிடலாம். தவிலை தூக்கிட்டு உள்ளே போறதுதான் கஷ்டம்” என்றார் ரத்தினம்.

அவர்கள் சித்ரக்குடிக்குப் போகிற பேருந்திற்குக் காத்திருந்தார்கள். ஒரு பெட்டிக்கடையில் போய் நாலு மோர் பாக்கெட் வாங்கிக்கொண்டு வந்தான் பக்கிரி. அதை உறிஞ்சிக் குடித்தார்கள். வெயில் ஓங்கி அடித்துக்கொண்டிருந்தது. வியர்வையும் நசநசப்புமாக ஆட்கள் அலைந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தக் கொளுத்தும்வெயிலிலும் சூடாக பரோட்டா போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். காரமான சால்னாவை ஊற்றி சிலர் பரோட்டா சாப்பிட்டுக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது. ஒருவருக்கும் வெயில் ஒரு பொருட்டாகவேயில்லை. பேருந்து நிலையத்தின் வடக்குப்பக்கம் ஒரு ஆள் கையில் அக்னி சட்டி ஏந்தியபடியே நின்றிருந்தான். எந்தக் கோவிலுக்குச் செலுத்துவதற்காகக் கொண்டு போகிறான் எனத்தெரியவில்லை. வேப்பிலைகளைக் கையில் போட்டு அதில் அக்னிசட்டி ஏந்தியிருந்தான். இப்போது தான் வளர்த்திருக்கிறார்கள் போலும். நெருப்பு அதிகமில்லாமல் ஒரே புகையாக இருந்தது.

சித்ரக்குடிக்கு நேரடியாக பஸ் போகாது. விலக்கு ரோட்டில் இறங்கி கிழக்கே நடந்து போக வேண்டும் என்று சொல்லியிருந்தார்கள். அவர்கள் பஸ் பிடித்துப் போய் சேருவதற்குள் மதிய மாகிவிடும் போலிருந்தது. பேசாமல் இங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டுப் போய்விடலாமா என பக்கிரி யோசித்தான். ஆனால் ரத்தினம் தான் கறிச்சோறு ஆக்கிவைத்திருப்பதாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அங்கே போய் சாப்பிட்டுக் காள்ளலாம் என்றார். பழனியும் தண்டபாணியும் தலையசைத்து ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

தண்டபாணி கேலியான குரலில் கேட்டார்,

“வெறும் கறிச்சோறு மட்டுமா?”

“புல் பாட்டிலும் சொல்லிருக்கேன். மிலிட்டரி சரக்கு” என்றார் ரத்தினம்.

“இந்த வெயிலில் ரம் குடிச்சா உடம்பு சூடாகிரும்பா, நின்னு வாசிக்க முடியாது.”

“அப்போ குடிக்காதீரும், எதுக்கு உடம்பைப் போட்டு

aedahamlibrary

புண்ணாக்கிட்டு” என்றார் பழனி, அதைச் சொல்லும்போதே கேலி தெறித்தது.

“பீரு குடிச்சா இதமா இருக்கும்னு சொல்ல வந்தேன்” எனச் சமாளித்தார் தண்டபாணி.

“நாம என்ன மாமியார் வீட்டுக்கா போறோம். பாத்துபாத்து கவனிக்க, கோவில் கொடைக்கு வாசிக்கப் போறோம். அவங்க பாத்து போடுற சோற்றைத்தான் திங்கணும்” என்றார் ரத்தினம்.

பழனி சிரித்தபடியே “தண்டபாணி அண்ணே மாமியார் வீட்டுக்குப்போய் ரசம் குடிச்ச கதை ஞாபகமிருக்குல்லே.”

“அந்த மசிரை இப்போ எதுக்கு ஞாபகப்படுத்துறே” என அலுத்துக்கொண்டார் தண்டபாணி.

“ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னேன்.”

“நீதானே கூட நின்னு பரிமாறினே. கழுதை அது எப்போ நடந்தது. இன்னும் சொல்லிக்கிட்டு திரியுறே” என சலித்துக் கொண்டார் தண்டபாணி.

“ஏன்னோ கோவிச்சிகிடுறீங்க” என்றான் பக்கிரி.

“கேவலம் கெட்ட கதையை சொல்றதுல என்ன இருக்கு, சொல்லித் தொலை.”

பழனி சுவாஸ்யமாக சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“அண்ணே புதுசா கல்யாணம் ஆகி மாமியார் வீட்டுக்குப் போயிருக்காரு. வீட்ல மீன் குழம்பு வச்சிருக்காங்க. நாட்டுச்சரக்கு கிடைச்சா அடிச்சிட்டு சாப்பிட போகலாம்னு மச்சினனை கூப்பிட்டு இருக்கான். அவன் சரக்கு நானே வச்சிருக்கேனு சொல்லி டம்ளர்ல ஊற்றிக் கொண்டுவந்து குடுத்துட்டு ‘காரமா இருக்கும் பாத்துக் குடிங்க’ன்னு சொல்லியிருக்கான். அண்ணன் ‘அதெல்லாம் நம்ம உடம்பு தாங்கும்’னு ஒரு தம்ளரையும் ஒரே மடக்குல குடிச்சிருக்காரு. போதை ஏறலை. இன்னொரு டம்ளர் கேட்டு வாங்கி குடிச்சிருக்காரு. அப்படியும் போதையில்லை. மச்சினன்கிட்ட ஊறுகாய் கேட்டு தொட்டு இழுத்துருக்காரு போதையே இல்லை. ‘ஏன் மாப்பிள்ளை போதை ஏறவேயில்லே’ன்னு கேட்டதுக்கு ‘ரசம் குடிச்சா எப்படி மாமா போதை ஏறும்’னு கேட்டு இருக்கான். ரசத்தைப் போயா இப்படி தம்ளர் தம்ளராக குடிச்சோம்னு ஒரே அவமானமா போயிருச்சி. நாலு நாளைக்கு இதை வீட்ல எல்லோரும் சொல்லிச்சொல்லி சிரிச்சிருக்காங்க.”

aedahamlibrary

அதைக்கேட்டு பக்கிரியும் ரத்தினமும் சிரிசிரியென சிரித் தார்கள்.

சித்ரக்குடி வழியாக போகிற தனியார் பேருந்து பஸ் ஸ்டாண்டினுள் வந்து நின்றது. அதற்குள் வண்டிக்குள் தாவி ஏற முண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். தவில் நாதஸ்வரத்துடன் முண்டிக்கொண்டிருப்பதை கண்ட கண்டக்டர் சொன்னான்.

“கொட்டுகாரங்க எல்லாம் ஒதுங்கி நில்லுங்க, ஆள் ஏறிக் கிடட்டும்.”

“நாங்களும் ஏறணும்லே” என்றார் பழனி.

அது கண்டக்டர் காதுல விழுந்திருக்க வேண்டும்.

“இடமிருந்தாதான் ஏற்றமுடியும். தவிலுக்குத் தனி லக்கேஜ் வாங்கணும்.”

“இது என்னப்பா புதுப் பழக்கமா இருக்கு. இதுவரைக்கும் ஒரு பஸ்காரனும் தவிலுக்கு லக்கேஜ் கேட்டதில்லை” என்றார் தண்டபாணி.

“கூட்ட நேரத்துல அப்படித்தான். இஷ்டமிருந்தா ஏறுங்க. இல்லை ஒதுங்கி நில்லுங்க.”

“லக்கேஜ் எம்புட்டு.”

“டபிள் டிக்கெட்” என்றான் கண்டக்டர்.

இதற்குள் கூட்டம் ஏறி படிக்கட்டுவரை நிரம்பிவிட்டது. இதற்குள் முண்டிக்கொண்டு எப்படி உள்ளே போவது எனத் தெரியவில்லை. கண்டக்டர் சொன்னான்,

“டாப்பில ஏறி உட்கார்ந்துகோங்க.”

சொன்ன மறுநிமிடம் பக்கிரி ஏணியை பிடித்துக்கொண்டு பஸ்ஸின் டாப்பில் ஏறி உட்கார்ந்துகொண்டான். ஒவ்வொருவராக ஏறினார்கள். தவிலையும் நாதஸ்வரத்தையும் வாங்கி மேலே வைத்துவிட்டு ஸ்பேர் டயரை ஓட்டி உட்கார இடம் கொடுத்தான் பக்கிரி. அவர்கள் ஏறுவதைக் கண்ட பயணிகள் சிலரும் டாப்பில் ஏறினார்கள். டாப்பிலும் உட்கார இடமில்லை. பேருந்து மெதுவாகக் கிளம்பியது. டாப்பில் முப்பது பேருக்கும் மேலாக உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

கண்டக்டர் உள்ளேயிருந்து கத்தினான்.

“டாப்பில இருக்கிறவங்க, சைடு கம்பியைப் பிடிச்சிக்கோங்க. இல்லே தடுமாறி விழுந்துருவீங்க.”

ஆளுக்குள் ஆள் உறுதுணையாகப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். பேருந்து மெதுவாக கிளம்பியது. பேருந்தின் டாப் கொதிக்கிற சூடாக இருந்தது. வெயிலில் பஸ் செல்லும்போது சூரியன் நேராகத் தலையில் இறங்கியது. சீரற்ற தார்சாலையில் பஸ் போய்க்கொண்டிருந்தது. ஒருகாலத்தில் வழியெங்கும் இருந்த புளியமரங்களில் பெருமளவு வெட்டப்பட்டுவிட்டன. மரங்களைக் காண்பதே அரிதாகயிருந்தது. காய்ந்து வெடித்துப்போன கரிசல்பூமி, ஒற்றைப் பனை, அவ்வளவு உயரத்திலிருந்து பார்க்கும் போது தந்திக்கம்பங்களும், எலக்ட்ரிக் போஸ்டும் தொட்டுவிடும் அருகில் இருந்தன. பஸ் மெதுவாகவே போய்க்கொண்டிருந்தது.

கரிசலுக்கு வருகின்ற சூரியன் வேறுபோலும். அசைவேயில்லாமல் சூரியன் நத்தை ஊர்வதைப் போல நகர்ந்துகொண்டிருந்தது. முகத்தில் வழியும் வியர்வை துடைத்துக்கொள்ளாமல் உட்கார்ந்திருந்தான் பக்கிரி. டாப்பில் உட்கார்ந்திருந்த பெரிய கிருதாவைத் தவிர பழனியிடம் தவில் என்ன விலை என்று கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“ஏன்னை வாங்கப்போறீங்களா?” எனக் கேட்டான்.

“இல்லை. இதைக் களவாண்டு வித்தா எம்புட்டுக் கிடைக்கும்னு தெரிஞ்சிகிடத்தான்” என்றான் கிருதாவைத் தவிர ஆள்.

இப்படி வெளிப்படையாக பேசுகிறானே என்ற வியப்போடு “இதைப் போயி யாருண்ணே வாங்கப்போறாங்க” எனக்கேட்டார் பழனி.

“கழுதை விட்டைனாலும் அதை வாங்க ஆள் இருக்கு, சொல்லுற மாதிரி சொன்னா வித்துறலாம்” என்றான் அந்த ஆள்.

அதைக்கேட்டு ரத்தினத்துக்கு சிரிப்பு பொங்கியது. பக்கிரி தூரத்தில் தெரியும் ஆலமரம் ஒன்றைப் பார்த்தபடியே வந்தான். ஒரு காகம் அவர்கள் தலையை உரசுவதுபோல பறந்து கடந்தது.

சித்ரக்குடி விலக்கு வருவதற்கு முன்பாகவே கண்டக்டர் சப்தமிட்டான். அவர்கள் வாத்தியங்களைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டார்கள். ஏணியில் மெதுவாக இறங்கியபோது அவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் சித்ரக்குடி விலக்கில் இறங்கவேயில்லை.

விலக்கு ரோட்டிலிருந்து கிழக்காக ஒரு மண்சாலை சென்று கொண்டிருந்தது. அதில் மெதுவாக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். சாலையோரம் ஒரு பாம்புச் சட்டை கிழிந்து கிடப்பதைக்

aedahamlibrary

காட்டினார் ரத்தினம். அவர்கள் வெயிலோடு நடந்தார்கள். மண்பாதை வளைந்து திரும்பிச் சென்றுகொண்டிருந்தது. வழியில் மரங்களேயில்லை.

எங்கே ஊர் இருக்கிறது எனத் தெரியவில்லை. மண் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. மழை பெய்து பலமாதங்கள் ஆகியிருக்க வேண்டும். ஈரவாடையேயில்லை. முன்பு எல்லாம் இது போன்ற பாதைகளில் நடக்கும்போது தொலைவில் ஆடு மேய்ப்பவர்களைக் காண முடியும். இப்போது ஆடுகளையும் காணோம். மேய்ப்பவர்களையும் காணோம்.

வெயிலில் நடக்க நடக்க தாகம் அதிகமாகிக் கொண்டேவந்தது. எங்காவது கிணறு இருந்தால் இறங்கி தண்ணீர் குடித்துவிட்டு போகலாம் என்பதுபோல அவர்கள் வெயிலுக்குள் நடந்து போனார்கள். வழியில் இருந்த கிணறுகளில் சொட்டுத் தண்ணீர் இல்லை. விவசாயம் செய்பவர்களே அற்றுப்போய்விட்டார்களா என்ன?

அவர்கள் வியர்த்து வழியும் முகத்தைத் துடைத்தபடியே நடந்தார்கள். வியர்வையில் ஜிப்பா முதுகோடு ஒட்டிக்கொண்டு விட்டது. தவிலைத் தூக்கிக்கொண்டு நடக்க பழனி மிகவும் சிரமப்பட்டார். தண்டபாணியாலும் வேகமாக நடக்க முடியவில்லை. அவர்கள் ஒரு மேடேறி கடந்தபோது கண்மாய் ஒன்றைக் கண்டார்கள். அந்த கண்மாயில் நிச்சயம் தண்ணீர் இருக்கும் என உள்ளே இறங்கியபோது வெடித்துப் பாளம் பாளமாக விரிவுண்டு கிடந்தது கண்மாய். அகன்று விரிந்த ஒரேயொரு கருவேலமரம் மட்டுமே நடுவிலிருந்தது, எங்காவது தண்ணீர் கிடைக்குமா என தேடியபோது பழனி கத்தினார்.

“அண்ணே இந்த கிடங்குல தண்ணி கிடக்கு.”

அவர்கள் நால்வரும் அந்த சிறிய கிடங்கில் தண்ணீர் கிடப்பதைக் கண்டார்கள், ஆனால் அந்தத் தண்ணீர் சிவப்பாக கலங்கியிருந்தது. ஒருவேளை கால்கமுவும் தண்ணீரோ என்னவோ, அதைப் போயா குடிப்பது என யோசனையாக இருந்தது.

“இதைக் குடிச்சா காச்ச வந்தும். துண்டை நனைச்சி தலையில் போட்டுக்கிட்டா போதும்” என்றான் பக்கிரி.

“அதுவும் சரிதான் பா” என்றபடியே அவரவர் துண்டை நனைத்து ஈரத்துண்டினை தலையில் போட்டார்கள். தண்ணீர் பட்டதும் கண் எரிய ஆரம்பித்தது.

பக்கிரிக்கு மூத்திரம் வந்தது. குத்துக்காலிட்டு உட்கார்ந்து

aedahamlibrary

முத்திரம் பெய்தபோது நீர்க்கடுப்பு போலிருந்தது.

அந்த ஈரத்துண்டு பத்து நிமிடம் நடப்பதற்குள் காய்ந்துவிட்டது. ஊர் தென்படுவதாகயில்லை. ஒருவேளை தாங்கள் வழிமாறி வந்துவிட்டோமா என்ற நினைப்பில் யாராவது ஆள் தென்பட்டால் கேட்கலாமே என சுற்றிலும் தேடினான் ரத்தினம்.

ஒரு ஆளும் தென்படவில்லை. அவர்கள் இரண்டாகப் பிரியும் பாதையருகே வந்தபோது ஒரு ஆள் பைக்கில் வந்து கொண்டிருந்தான். அவனை நிறுத்தி சித்ரக்குடிக்குப் போவதற்கான வழி கேட்டார்கள்.

“அந்தா இருக்கு ஊரு” எனக் காட்டினான்.

அவன் காட்டிய திசையில் நாலைந்து வீடுகள் தென்பட்டன. அவர்கள் ஊரை நோக்கி வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தார்கள். தெருநாய்கள் அவர்கள் வருவதைக் கண்டு குரைக்க ஆரம்பித்தன. ஊர் முகப்பிலே காளியம்மன் கோவிலிருந்தது. அதில் திருவிழா நடப்பதற்கான எந்த அறிகுறியும் காணவில்லை.

நூறு வீடுகளுக்கும் குறைவாக உள்ள சிறிய ஊராகயிருந்தது. ஆடு மாடுகள் எதுவும் கண்ணில்படவேயில்லை. காளியம்மன் கோவில் பொங்கல் என்றுதானே அவர்களை வாசிக்க வரச் சொல்லியிருந்தார்கள் எனப் புரியாமல் அவர்கள் ஊருக்குள் சென்று விசாரிக்கத் துவங்கினார்கள்.

“எங்க கோவில் பொங்கல் சித்திரை மாசம்தான். நாங்க யாரும் உங்களைக் கூப்பிடலையே” என்றார்கள்.

“முத்துமணினு ஒரு ஆள்தான் புக் பண்ணினாரு. அவருகூட சிவரக்கோட்டையில் ஹோட்டல்வச்சிருக்காரு.”

“அப்போ அது வேற சித்ரக்குடி” என்றார்கள்.

“அது எங்கே இருக்கிறது” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அது கிழக்கேயில்லை. மேற்கே, நீங்க மந்தித்தோப்பு போற பஸ்ஸு போயிருக்கணும். இது இனாம் சித்ரக்குடி” என்றார்கள்.

இந்த இழவை முன்னாடியே யாராவது சொல்லித் தொலைத்திருக்கலாமே என்று மனதிற்குள் ஆத்திரப்பட்டபடியே “அது எத்தனை மைல் இருக்கும்” எனக் கேட்டான் ரத்தினம்.

“நீங்க திரும்ப காரியாபட்டி போயிதான் அந்தப் பஸ்ஸைப் பிடிக்கணும். எப்படியும் இருபது மைல் இருக்கும்” என்றான் ஒருவன்.

இன்னொரு முறை இதே பாதையில் நடந்து இதே பஸ்

aedahamlibrary

ஏறி காரியாபட்டி போய் இறங்கி வேறு பஸ் மாறி போவதற்குள் திருவிழா முடிந்து போய்விடும். பசி வேறு கண்ணை கட்டுகிறது. தாகமும் நாக்கை வறளச்செய்துவிட்டிருந்தது.

“பசியா இருக்கு. இந்த ஊர்ல ஹோட்டல் இருக்கா” எனக் கேட்டார் பழனி.

“அதெல்லாம் கிடையாது. காரியாபட்டிக்குத்தான் போகணும்” என்றார் ஒரு கிழவர்.

“பசிக்கு உங்களாலே முடிஞ்சதைக் குடுத்தா புண்ணியமா போகும்” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“வீட்டுக்கு ஒரு ஆள் சாப்பிடக் கூட்டிக்கிட்டுப் போங்கய்யா” என்றார் பெரியவர்.

என்ன சாதி என்று கேட்டு எங்கே சாப்பாடு போடாமல் நிறுத்திவிடுவார்களோ என்ற பயத்திலே அவர்கள் சாப்பிடப் போனார்கள்.

எந்த வீட்டிலும் அவர்கள் யாரும் சாதி கேட்கவேயில்லை.

மோர் சோறு, கத்திரிக்காய் புளிக்குழம்பு, ரசஞ்சோறு, கருவாட்டுக் குழம்பு என ஆளுக்கு ஒன்றாக ஒரு வீட்டில் சாப்பிட்டார்கள்.

அரைவயிறுக்குத்தான் அவர்களால் சாப்பாடு போட முடிந்தது. என்றாலும் இந்த வெயிலில் முகம் தெரியாத ஆளுக்கு யார் சாப்பாடு போடுவார்கள். அவர்கள் சாப்பிட்டு முடித்து விட்டு தங்களின் வாத்தியங்களைத் தூக்கிக்கொண்டு இளைப்பாறுவதற்காக நடந்தார்கள்.

மேற்குப் பகுதியில் வாகைமரம் ஒன்று பெரிதாகயிருந்தது. அதன் நிழலில் அவர்கள் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள் பழனி லேசாகக் காலை நீட்டிச் சாய்ந்தார். பக்கிரிக்கும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சாய்ந்து உறங்க வேண்டும் போலிருந்தது.

அப்போது ஊர் பெரியவர்களில் ஒருவர் சொன்னார்,

சிவனாண்டி தொழுவத்துல போயி படுங்க. அங்கே மாடுகள் எதுவுமில்லை. சும்மா திறந்து கிடக்கும்.”

அது எங்கே இருக்கிறது எனத் தெரியாத திகைப்போடு அவர்கள் எழுந்து கொண்டபோது அவரே இதிரே கையை காட்டினார்

ஆறடி உயர மண்கவர் தென்பட்டது. அதை நோக்கி நடந்து போனார்கள். ஒற்றைக் கதவு மூடப்பட்டிருந்தது. அதைத் தள்ளித்

aedahamlibrary

திறந்து உள்ளே போனார்கள். ஒரு காலத்தில் நாலைந்து ஜோடி மாடுகள் கட்டியிருக்க வேண்டும். பெரிய தொழுவமாக இருந்தது, உள்ளே ஒரு கயிற்றுக்கட்டில் வேறு கிடந்தது. அதை இழுத்துப் போட்டு படுத்தான் பக்கிரி. கல்தரையில் மாடுகள் நின்ற தடம் அழியாமலிருந்தன. உள்ளே பெரிய ஆட்டுஉரல் ஒன்று காய்ந்து போயிருந்தது. அவர்கள் தங்கள் வாத்தியங்களை ஓரமாக வைத்து விட்டு கல்தரையில் துண்டை விரித்துப் படுத்துக்கொண்டார்கள். கூரை வேய்ந்திருப்பது வெயிலுக்குக் குளுமையாகத்தான் இருந்தது.

பழனி ஆற்றாமையுடன் கேட்டார்,

“வெவசாயம் எல்லாம் நம்மகாலத்தோட முடிஞ்சிரும் போலிருக்குண்ணே. சம்சாரிகளைப் பாக்கவே முடியலை.”

“எல்லாம் டவுனுக்குப் போயிட்டாங்களே” என்றார் ரத்தினம்.

“சம்சாரியை அழிச்சிட்டா சோற்றுக்கு எங்க போவாங்க” எனக் கேட்டார் பழனி.

“அதை மெஷின்ல செஞ்சிக் குடுப்பாங்க” என்றார் தண்டபாணி.

அவர்கள் பேசுவதைக் கேட்டபடியே படுத்துக்கிடந்தான் பக்கிரி. அவர்கள் சொல்வது நிஜம். பெரும்பான்மை கரிசல் கிராமங்களில் விவசாயம் முடிந்து போய்விட்டது. கலப்பைகளை காணவே முடியவில்லை. காளை மாடுகளின் சப்தமேயில்லை. ஓடியோடி காட்டு வேலை செய்தவர்கள் அதை கைவிட்டு வீட்டுக்கு வீடு டிவி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். விவசாயி விளைத்த பொருளுக்கு விலையில்லை, விவசாய வேலைக்கு ஆட்களும் கிடைப்பதில்லை. எத்தனை நாட்களுக்குப் பூமியை நம்பி உட்கார்ந்திருப்பார்கள். ஏதாவது ஒரு நாள் கிளம்பித்தானே ஆக வேண்டும்.

வெளியே வெயிலேறி கொப்பளித்துக்கொண்டிருந்தது.

“ஒரு கோழிக்குஞ்சின் சப்தம்கூட கேட்கலை” என்றார் ரத்தினம்.

“நாமதான் கூவணும்” என்றான் பக்கிரி.

அதைக் கேட்டு யாரும் சிரிக்கவில்லை. அவர்கள் வெயில் தாழும்வரை படுத்துக்கிடந்தார்கள். மாலையில் அவர்கள் கிளம்பும்போது ஊர் பெரியவர் அவர்களிடம் “வந்தது வந்துட்டங்க. கொஞ்சநேரம் வாசிச்சிட்டுப் போங்க” என்றார்.

aedahamlibrary

அவர்களும் சாப்பாடு போட்ட நன்றியை மனதில் கொண்டு வாத்தியங்களை அவிழ்த்து வெளியே எடுத்துக்கொண்டு காளியம் மன் கோவில் முன்னாடி உட்கார்ந்து வாசிக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மேளம் நாதஸ்வரம் சப்தம் கேட்ட மாத்திரம் ஊரே ஒன்று கூடிவிட்டது. ஒரு வயதானவர் ராமனுக்கு மன்னன் முடி பாடலை வாசிக்கச் சொன்னார். பக்கிரிக்குப் பிடித்தமான பாடலது. தோய்ந்துபோய் வாசித்தான்.

ஒரு மணி நேரம் வாசித்திருப்பார்கள். ஊர்வாசிகள் கைதட்டி ரசித்து சந்தோஷப்பட்டார்கள். அவர்களிடம் உத்தரவு வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பும்போது நாலைந்து படி குருணை அரிசி, ரெண்டு சுரைக்காய், ஒரு பெட்டி நிறைய கேப்பை, சோளம் எல்லாமும் கொடுத்து “எங்களாலே முடிஞ்சது” என்று சொன்னார்கள்.

ரத்தினம் அவர்களுக்கு நன்றி சொன்னார், இதை எப்படி கமந்து போவது என யோசனையாக இருந்தது. தலைச்சமையாக கொண்டுபோவதைத் தவிர வேறுவழியில்லை என பக்கிரியும் ரத்தினமும் ஆளுக்கு ஒன்றாக தலையில் ஏற்றிக்கொண்டார்கள்

விலக்கு ரோட்டை நோக்கி நடக்கும்போது பக்கிரி கேட்டான்,

“அந்த சித்ரக்குடிக்காரங்களுக்கு என்ன சொல்றது?”

“வயுத்தாலே போயிருச்சினு பொய் சொல்ல வேண்டியது தான்” என்றார் பழனி

அதைக்கேட்டு தண்டபாணி சொன்னார்.

“பொய் சொன்னாலும் பொருந்த சொல்லணும்னே, நாலு பேருக்குமா வயிற்றாலே போயிருச்சி. அதை ஒருத்தனும் நம்ப மாட்டாங்க.”

“அப்படின்னா தண்டபாணி அண்ணேன் மாமியார் செத்து போயிட்டாங்கன்னு சொல்லிருவோம்” என்றார் ரத்தினம்.

அதைக்கேட்டு மூவரும் சிரித்தார்கள். அந்தச் சிரிப்பு தூரம் வரை கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் விலக்கு ரோட்டினை வந்து அடைந்தபோதும் வெயில் குறையவேயில்லை. அவர்கள் பேருந்து வருவதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

22

பொம்மக்காபுரம்

சித்ரக்குடி போனது போலவே காற்றடி காலத்தின் துவக்கத்தில் அவர்கள் பொம்மக்காபுரத்திற்கு வந்து இறங்கியிருந்தார்கள். கரிசல் புரளும் காலமது. ஓயாத காற்றில் மணல் பறந்தபடியே இருக்கும். சிலநேரம் வெறி கொண்டதுபோல காற்று ஒட்டுமொத்த கரிசல் மண்ணையும் வாரி எறிந்துவிட்டுத்தான் ஓயும் என்பதாக பிசாசைப் போல சப்தமிட்டு மண்ணை அள்ளி வீசி எறியும். காற்றின் ஓலம் விநோதமானது. அது ஓநாயின் குரலையும் பூச்சிகளின் குரலையும் ஒன்று கலந்தது போலிருக்கும்.

இரவிலும் அந்த சப்தத்தைக் கேட்க முடியும். கரிசலில் வீசும் காற்று மூர்க்கமானது, மரங்களை வேரோடு பிடுங்கி எறிய ஆசைப்படுவதுபோல அது அசைத்து ஆட்டும். திடீரென அதை விடுத்து வீட்டுக் கூரைகளைப் பிய்த்து எறிய முயலும். அதுவும் வேண்டாம் என ஓலைக்கொட்டான்களை, கிழிந்த காகிதங்களை, சாக்குப்பைகளை இழுத்துக்கொண்டு அலையும்.

நாய்கள்கூட அந்தக் காற்றைக் கண்டு பயங்கொள் கின்றன. காரணம், அது நாயின் கண்களில் சதா மண்ணை வீசிக்கொண்டேயிருப்பதுதான். நாய்

aedahamlibrary

தலையை சிலுப்பியபடியே காற்றைக் கண்டு ஆங்காரமாகக் குரைத்து ஓடும். அந்தக் குரைப்பொலியைப் பரிகாசம் செய்வது போல காற்று நாயின் மீது மீண்டும் மண்ணை அள்ளிக்கொண்டு வந்து கொட்டிவிளையாடும். செய்வதறியாத நாய்கள் ஓடி வீட்டுத் திண்ணைகளில் ஒண்டிக்கொள்கின்றன.

கிழக்கேயிருந்துதான் காற்று புறப்படுகிறது. அதிகாலை நேரங்களில் மட்டுமே அது அடங்கியிருக்கிறது. சூரியன் எழுத்துவங்கியதும் காற்றும் விழித்துக்கொண்டுவருகிறது. சுழிக்காற்று என்று அதற்கு பெயர்.

அடிவானத்திலிருந்து கிளம்பிவரும்போது அது குடிகாரனைப் போல தள்ளாடியபடியே வருகிறது. கண்மையை நெருங்கியபோது வேகம் கொண்டுவிடுகிறது. கண்மாயில் ஒரு சொட்டு தண்ணீரில்லை. பாளம் பாளமாக வெடித்துக்கிடக்கிறது. அந்த வெடிப்பை பிய்த்து எறிந்து கரம்பை மண்ணை அள்ளி வீசுகிறது காற்று.

மரங்கள் எல்லாம் தலைவிரித்து ஆடுகின்றன. பெருமரங்கள் கூட பயந்து கொள்வது போல கூச்சலிடுகின்றன. காற்றடி காலத்தில் மனிதர்களின் பேச்சு ஒடுங்கிவிடுகிறது. யாரும் அதிகம் பேசிக் கொள்வதில்லை. பேச காற்றுவிடுவதுமில்லை.

மேய்ச்சலுக்கு போன மாடுகள் உலர்ந்த தரையை முகர்ந்தபடியே காற்றின் மூர்க்கத்தை எதிர்கொள்கின்றன. மாட்டினை முட்டித் தள்ளிக் கீழே விழச்செய்வது போல அடிக்கிறது காற்று.

அது பைத்தியக்காரத்தனம். சந்தேகமில்லை. பித்தேறிய நிலையே தான்.

யார் மீதான கோபமது, எதற்காக காற்று இத்தனை வெறிகொண்டு விடுகிறது.

வறண்ட கிணறுகளுக்குள் காற்று நுழையும்போது விசித்திரமான தொரு சப்தம் எழுகிறது. விருட்டென ஒரு குருவி பாய்ந்து போவது போல ஓடையைக் கடக்கிறது காற்று, வேகம், அதிவேகம், உச்சவேகம் என அதன் உக்கிரம் மேலோங்கிக்கொண்டேயிருக்கிறது. காற்றின் சப்தம் இனிமேல் இந்த பூமியில் மனிதர்களே வசிக்க முடியாது என்பதுபோன்ற ஓலமாகயிருக்கிறது. ஊர் மூச்சிரைத்த வயசாளியைப் போல ஒடுங்கிக்கொள்கிறது.

காற்றின் பெருநடனம் பயம் கொள்ள வைக்கிறது. அது ஆட்டமே அப்படித்தான். சொல்ல வேண்டும். காற்று பொங்கிக்கொண்டே யிருக்கிறது. திடீரென ஒரு பனை உயரத்துக்கு மண்ணை அள்ளிக் கொண்டு சுழல்கிறது. மண்ணால் கோட்டை கட்டுகிறதோ

aedahamlibrary

எனும்படியான சுழலது. உயர்ந்தெழுந்த மண் சரிந்து அப்படியே பனையடியில் விழுந்து அடங்கிவிடுகின்றன.

வீட்டுப்படிகள் மணலேறிக் கிடக்கின்றன. கோழிக்குஞ்சுகள் வீதியில் வருவதற்கே பயந்தன. வானில் பறவைகளே இல்லை. அரிதாக விடிகாலையில் பறவைக்கூட்டம் தெற்கே போகின்றன. காற்றடி காலத்தில் பறவைகள் வெகு உயரத்தில் பறப்பது போலிருக்கின்றன.

வீதியில் போட்டு வைத்த ஆட்டுஉரல்களில் மண் நிரம்புகிறது. மனிதர்களின் தலைகளில், உடைகளில் மண்படிகிறது. காற்றை சாந்தம்கொள்ள வைக்கவே முடியாது. தன்னிஷ்டம்போல அது அலைந்து ஒடுங்கட்டும் என கரிசல் நிலம் காத்திருக்கிறது.

ஒன்றரை மாதங்களுக்கு காற்றின் ஓயாத பெருங்குரல் கேட்டுக் கொண்டேதானிருக்கும். அது மரணத்தினை நினைவுபடுத்துவது போலவே இருக்கிறது.

மண் நிலை கொள்வதில்லை என்பதை மனிதர்களுக்கு நினைவூட்டு வதற்குத்தான் இப்படி காற்று சுழி கொள்கிறதோ என்னவோ, மனிதர்களை விடவும் மண் பெரியது என்பதை ஞாபகம் மூட்டுகிறதா?

எப்படியோ காற்றின் உக்கிரம் மனிதர்களை பயங்கொள்ளச் செய்கிறது. கரிசல்வாசிகள் அடிபணிந்துவிடுகிறார்கள். ஒரு மனிதன் கூட காற்றை சபிப்பதில்லை. கோபித்துக்கொள்வதில்லை. மாறாக செய்வதறியாமல் வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டேயிருக்கிறான்.

மண், கறுப்புமண், பூமியை விட்டு எழுகிறது.

இதுரை பூமியில் உறங்கிக்கிடந்த மண் ஆகாசம் நோக்கி மிதக்கிறது. பூமியிலிருந்து கிளம்பும் மண் ஊற்று வான் நோக்கிப் போவது போல காற்று மண்ணை உயரச்செய்கிறது. தும்பைச் செடிகளும் மஞ்சணத்தி யும் மண்வீசி நிறம் மாறுகின்றன.

வீதிகளில் படியும் மண்ணை யாரும் அகற்றுவதேயில்லை. தன் பிள்ளையை தொலைத்த தாய் தேடி அலைந்து புலம்புவதைப் போலத்தான் காற்று பதற்றம் கொண்டிருக்கிறது.

நடுங்கும் இலைகளும் நொய்ந்த கதவுகளும், உடைந்த ஜன்னல்களும் பதுகுகின்றன. இனிமேலும் காற்றைத் தாங்கமுடியாமல் என இறைஞ்சுகின்றன. ஆனால் காற்று எதையும் கேட்டுக்கொள்வதில்லை. தன் கடமையைச் செய்வதைப்போல அது நொய்ந்தவற்றை சிதறடிக்கிறது. மனிதர்கள் காற்றடி காலத்தில் எடை இழந்துவிடுகிறார்கள் போலும். ஒருவராலும் தள்ளாடாமல் நடக்க முடியவில்லை. அதிலும் பெண்கள் இருவர் மூவராக சேர்ந்தே நடக்கிறார்கள். தனித்த

பெண்களைக் காணமுடியாது. சைக்கிள் ஓட்டுகிறவன் தன்னை தவிர இன்னொரு ஆள் ஹேண்ட்டில்பாரைப் பிடித்து ஆட்டுவதை உணருகிறான். பூனைகள் காற்றில் நீந்துவதுபோல போகின்றன. காற்றின் தாரை நீண்டோடுகிறது.

கரிசலின் காற்றுக்கும் ஒரு கதையிருக்கிறது. கதைதானா அது. பொன்னுநாயக்கர் தான் இந்தக் கதையை அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருப்பார். அவருக்கு இதை யாரோ சொன்னார்கள் என்பார். யார் முதலில் சொன்னால் என்ன?

நினைவில் தங்கியபிறகு கதைகள் அழிந்துவிடவா போகின்றன. பொன்னுநாயக்கரே கூட இதை உண்டாக்கியிருக்கக்கூடும். கதையைச் செய்தவன் அதைச் சொல்லிப் பார்க்கத்தான் ஆசைப்படுகிறான். உரிமை கொண்டாடவில்லை.

பொன்னுநாயக்கர் இந்தக் காற்றுக்கு வலியன் எனப் பெயரிட்டிருக்கிறார். அது ஒரு ஆட்டுக்காரனின் பெயர். மேய்ச்சலுக்கு எங்கிருந்தோ அவன் ஆடுகளை ஓட்டிக்கொண்டு வந்திருந்தான். ஐம்பது அறுபது ஆடுகளிருக்கக்கூடும். தண்ணீர் தேடி வந்தவனாக இருக்கக்கூடும். ஆனால் கரிசலில் ஏது தண்ணீர். அவர் தாகத்துடன் தனது ஆடுகளை அமர்த்திவிட்டு தண்ணீர் தேடி போயிருந்தான். அவன் திரும்பி வரும்போது அங்கே ஒரு ஆடு இல்லை. அத்தனையும் களவு போயிருந்தது. யார் கொண்டுபோயிருப்பார்கள். எப்படி களவு போயிருக்கும். அவன் கால்தடம் தெரிகிறதா எனப் பார்த்த படியே சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். ஆனால் ஒரு ஆடு போன தடமில்லை.

ஏதாவது பூதம் அத்தனை ஆடுகளையும் பிடித்து விழுங்கிவிட்டதா எனப் புரியாமல் அவன் குரல் கொடுத்தபடியே ஆடுகளைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான். ஆடுகளைத் தேடி ஊருக்குள் வந்தான். ஊர்வாசிகள் எவரும் ஆடுகளைப் பார்க்கவேயில்லை என்றார்கள். எங்கே போயிருக்கும் ஆடுகள். எத்தனை திருடர்கள் ஒன்று சேர்ந்து தனது மந்தையைத் திருடிப் போனார்கள், என்ன மாயமிது என அவனுக்குப் புரியவில்லை. அவன் எங்காவது ஆடு கடித்துப்போட்ட தழை கிடக்கிறதா என்று கூடப் பார்த்தான். ஆனால் ஆட்டு ரோமம்கூட உதிர்ந்துகிடக்கவில்லை. ஆடுகளை மொத்தமாக பறிகொடுத்துவிட்டோமே என வேதனைப் பட்ட அவன் கிழக்கே ஓலமிட்ட படியே நுந்து போனான். அடுத்தநாள் அவன் தூக்கில் தொங்கிக்கொண்டிருந்தான்.

செத்துப்போன வலியன்தான் காற்றடி காலத்தில் தன் ஆடுகளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறான். பூமிக்குள் புதைந்துவிட்டதா எனத் தேடுகிறான். வீடுகளை, மரஞ்செடி கொடிகளைப் புரட்டிப் புரட்டித்

தேடுகிறான். மண்ணை வாரி எறிகிறான். இந்த சுழிக்காற்றாக அலைபவன் வலியன். ஆடுகளைப் பறிகொடுத்தவனின் ஆற்றாமைதான் காற்றின் உக்கிரமாக வெளிப்படுகிறது. அவன் தேடுகிறான். ஒவ்வொரு வீட்டுக் கதவாகத் தட்டி ஓய்ந்து போகிறான். ஆடுகளைக் காண வில்லையே என வருந்தி அழுகிறான்.

அந்த அழுகையும் ஓலமும், கோபமும் ஒன்றுதான் கரிசலில் சுழிக் காற்றாக அலைகிறது. அந்தக் காற்றை நன்றாகக் கேளுங்கள். அதில் வலசனின் துயரோடிய குரலிருக்கிறது. அழுகைதான் கோபமாகி யிருக்கிறது. இயலாமையில் மனிதன் என்ன தான் செய்ய முடியும். வலசன் ஒவ்வொரு காற்றடி காலத்திலும் விழித்துக் கொள்கிறான். தேடி அலைந்து பின்பு ஒரு நாள் அடங்கிவிடுகிறான். வலசனின் ஆத்திரம் தீரவே தீராது எனச் சொல்வார் பொன்னுநாயக்கர்.

எங்கே போனது அந்த ஆடுகள் என்று எவராது கேட்டால் யாருக்குத் தெரியும். அதைத் தானே வலியன் தேடிக்கொண்டிருக்கிறான் எனச் சொல்வார். வலியன் கதையைச் சொல்வதன் வழியே அவர் காற்றைப் புரிந்துகொள்ளப் பார்க்கிறார். ஆனால் காற்று அப்படி எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியதில்லை.

கரிசல் நிலத்துடன் காற்று சமர் செய்கிறது. புரண்டு சண்டையிட்டு தோற்றுப்போகிறது. மன்தான் வெல்கிறது. மண்ணைக் காற்றால் வெல்ல முடியவே முடியாது. தோற்றுப்போய் திரும்பிப் போகிறது காற்று.

அப்படியான ஒரு காற்றடி காலத்தில்தான் ரத்தினமும் பக்கிரியும் ஜீவசமாதி அடைந்த லாட சந்நியாசி கோவிலுக்கு வாசிப்பதற்காக அழைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். லாட சந்நியாசி எப்படி அந்த ஊருக்கு வந்தார் என யாருக்கும் தெரியவில்லை. ஆனால் முன்னொரு காலத்தில் பொம்மக்காபுரத்திலிருந்து கிழக்கே மேய்ச்சலுக்குச் சென்ற பசுக்கள் அனைத்தும் திரும்பி வரும்போது மடி வற்றியே இருந்தன.

எதனால் இப்படியென ஊர்மக்கள் எத்தனை யோசித்தும் விடை கிடைக்கவில்லை. கடைசியாக மேய்ச்சலுக்கு செல்லும் மாடுகளுடன் ஊர்காரர்களும் ஒன்று சேர்ந்து போனார்கள். மாடுகள் ஆங்காங்கே நின்றபடி, புற்களையும் செடி-கொடிகளையும் தின்றன. திரும்பி வரும்போது ஒரு புற்றில் பாலை தானே சுரக்கத்துவங்கின. இது என்ன அதிசயம் என புற்றைத் தோண்டியபோது அதன் உள்ளே லாடசந்நியாசி சிஷ்டையில் இருந்தார்.

கடப்பாரை அவர் மீது பட்டு விழிப்புவந்துவிடவே ஊர்மக்கள் அவர் காலில் விழுந்து வணங்கி தங்கள் தவற்றை மன்னிக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொண்டார்கள். லாடசந்நியாசி தவங்கலைந்து அந்த

ஊரிலே தங்கிக்கொண்டார். அவர் வந்து சேர்ந்தபிறகு ஊரில் நல்லவிளைச்சல். நோய்நொடியில்லை. பிள்ளையில்லாதவர்களுக்குப் பிள்ளைகள் பிறந்தன.

பொம்மக்காபுரம் தேடி பலரும் வந்து இறங்கி அவரை வழிபட்டார்கள். பின்னொரு நாள் ஜீவசமாதியும் ஆகிவிட்டார். அவர் ஜீவசமாதி அடைந்த நாளை அந்த ஊர் மக்கள் மறக்கவேயில்லை. அன்றைக்கு அவரது சமாதியில் விளக்கு ஏற்றி நாதஸ்வரம் மேளம் வாசித்து உப்பில்லாத கொழுக்கட்டைப் படையல் செய்து படைத்தார்கள்.

லாட்சந்தியாசி கோவிலுக்கு மற்ற நாட்களில் பூஜைகள் கிடையாது. அந்த ஒருநாளில் ஆயிரக்கணக்கில் ஆட்கள் ஒன்றுகூடிவிடுவார்கள். அதற்காகத்தான் மங்கள இசை வாசிக்க அவர்களை வரவழைத்திருந்தார்கள்.

○

மண்ணில் புதையுண்டு கிடந்த பனம்பழம் ஒன்றினை போல பாதி வெளியே தெரிந்தும் பாதி தெரியாமலும் மறைந்து கிடந்தது பொம்மக்காபுரம்.

பொம்மக்காபுரத்தில் பாம்புக்கடிக்கு வைத்தியம் செய்வதில் பேர் பெற்ற இரண்டு குடும்பங்களிருந்தன. அவர்கள் பாம்பு கடித்தவர்களைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தால் உடனே பச்சைமிளகாயையோ சிவப்பு வத்தலையோ சாப்பிடச் சொல்லுவார்கள். அதை அடுத்து வேப்பிலையை மெல்ல வேண்டும்.

விஷப் பாம்பு கடிச்சிருந்தால் மிளகாய் காரம் தெரியாது. வேப்பிலையும் கசக்காது.

வேப்பெண்ணை, கணைய எண்ணெய்னு மூலிகை சாறு எல்லாம் இரும்புச் சட்டியில் கொதிக்க வச்சு, அதுகூட சாரைப் பாம்பைக் கொன்னு எண்ணெய்க்குள்ள போட்டுக் காய்ச்சி 'சாரைப்பாம்பு தைலம்' செய்வார்கள். அது வாதம், வீக்கம், நீர்க்கட்டு, ரத்தக்கட்டுக் கெல்லாம் மருந்தாகப் பயன்படும்.

இதுபோலவே கடுமையான விஷம் இருக்குற கருநாகத்தையும் கொன்று ஆழக் குழி தோண்டி பானைக்குள் நெல்லைப் போட்டு வைத்து புதைத்துவிடுவார்கள். நாற்பத்தி அஞ்சாவது நாள் பாணையை வெளியில் எடுத்துப் பார்த்தால் அதன் உள்ளே, பாம்பின் கூடு மட்டுமேயிருக்கும். நெல் கறுப்பு நிறமாகியிருக்கும். அந்த நெல்லைக் காயவைத்து குத்தி அரிசியாக்கினால் கறுப்பு அரிசியாக இருக்கும்.

aedahamlibrary

அது குஷ்டம் வந்தவர்களுக்கு மருந்தாகத் தரப்படும். இப்படி பாம்புக்கடிக்கு வைத்தியம் பார்க்க பலரும் பொம்மக்காபுரத்துக்கு வந்து போவார்கள். இப்போது அந்த இரண்டு குடும்பங்களும் ஊரில் இல்லை. அவர்களின் பிள்ளைகள் எவரும் அந்தத் தொழிலை செய்யவும் இல்லை. படித்து வேலைக்குப் போய் நகரவாசிகள் ஆகிவிட்டார்கள். ஆனால் இன்னமும் பாம்பும் பாம்புக்கடியும் இருந்துகொண்டே தானிருந்தன.

பனைவிடலிகளுக்குள் அவர்கள் நடக்கத் துவங்கியபோது உரித்த பாம்புச் சட்டை கிடந்தது. அதை காற்று கிழித்துப் போட்டிருந்தது. நடக்க நடக்க மண்ணை வாரி தூற்றியது காற்று. ஊர்வாசிகளுக்கு மணலேறிய காற்று பழகிப்போய்விட்டது. சாவும், வறட்சியும், பிழைக்க வழியற்று ஊர் நீக்கி வெளியேறிப்போவதுகூடத்தான் பழகிவிட்டது.

முன்பெல்லாம் யார் வீட்டிலாவது சாவு என்றால் ஊரே ஒன்று கூடி விடுவார்கள். பாடை புறப்பட்ட பிறகு வீட்டிற்குப் போய் குளித்தபிறகுதான் சாப்பாடு. ஆனால் இப்போது அப்படியில்லை. அதிலும் வயதானவர்கள் குறைந்து வருகின்ற ஊரில் இறப்பது ஒரு தகவல் மட்டுமே.

அப்படித்தான் கோவிந்தசாமி நாயக்கரும் கடந்த வெள்ளியன்று இறந்து போனார். அந்த சாவிற்கு வெளியூரிலிருந்து ஒரு ஆள்கூட வரவேயில்லை. உறவினர்கள், அறிந்தவர் தெரிந்தவர் என யாராவது வருவார்களா என உடலை வைத்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள். ஆனால் யாரும் வரவில்லை.

விளைநிலத்தை விற்க முடியாது என மறுத்துவிட்டதால் பிள்ளை களுக்கு அவர் மீது கோபம்.

பிள்ளைகள் இனி ஊருக்கே வரப்போவதில்லை என கிளம்பிப் போய்விட்டார்கள். ஆறு வருஷமாகவே யாரும் வந்து போகவில்லை. அதனால் என்ன சொந்த ஊரில் இருக்கும் வரை வேறு என்ன உறவு வேண்டியிருக்கிறது. கோவிந்தசாமி நாயக்கர் தனியாகத்தான் வாழ்ந்தார்.

ஒரு நாள் பகலில் தனியே மயானத்துக்கு நடந்து போனார். எந்த இடத்தில் புதைப்பதற்கு இடம் தேவை என்பதை கண்டறிவ தற்காக சுற்றியலைந்தார். எலும்புகளும் உடைந்த மண்பானையின் துண்டுகளும் சிதறிக்கிடந்தன. தூக்கி எறிந்த மாலைகளில் ஒன்று ஒரு சமாதி மீது உலர்ந்து கருகிக்கிடந்தது.

கடைசியாக வடக்கே ஒரு இடத்தை கண்டுபிடித்தார். அந்த இடத்தில் ஒரு கல்லைத் தூக்கி அடையாளம் வைத்தார். இந்த

aedahamlibrary

இடத்தில்தான் புதைபடப் போகப்போகிறோம் என்பது சந்தோஷம் தருவதாகயிருந்தது. அந்த மண்ணை கொஞ்சம் அள்ளி வாயில் போட்டுக்கொண்டார். பிறகு தனது சமாதிக்கு நிழல் தருவதற்காக ஒரு வேம்பை வைக்கலாமே என்ற எண்ணம் உண்டானது.

விதை போட்டு ஒரு வேப்பஞ்செடியை வளர்க்க ஆரம்பித்தார். வேம்பு அந்த மண்ணில் வேகமாக வளரக்கூடியது. ரெண்டு வருஷத் திற்குள் வேம்பு வேர் பிடித்து நின்றுவிட்டது. அதன்பிறகு அடிக்கடி போய் அந்த வேம்படியில் உட்கார்ந்து கொள்வார்.

மயானத்திலிருக்கிற சமாதிகளிலே தன்னுடையது தான் மிக அழகானது என்ற சந்தோஷம் அவருக்கு. ஒருநாள் அவர் அந்த வேம்படியில் உட்கார்ந்திருந்தபோது கானலில் யாரோ ஒரு ஆள் வருவதுபோல தெரிந்தது.

யார் அது என கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு பார்த்தார்.

அது பில்லம நாயக்கர்.

அவர் எப்படி இங்கே என யோசித்துக்கொண்டிருந்தபோதே அவர் அருகில் வந்து உட்கார்ந்துகொண்டார். எப்போது செத்துப்போன ஆள் எப்படி தன் அருகில் உட்கார்ந்து இருக்கிறார் எனப் புரியாமல் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்.

பில்லமநாயக்கருக்கு வெண்கலக்குரல், கணீரென இருக்கும். அன்றைக்கு அவர் பேசாமல் கோவிந்தசாமி நாயக்கரையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். பிறகு அவர் கையை பிடித்துக்கொண்டு கண்ணீர் மல்கக் கேட்டார்.

“கோவிந்தா, ஊரு இப்படி ஆகிப் போச்சோ, இங்கேயிருந்த மனுசான் எல்லாம் வெளியேறி போயாச்சி. செத்து போன நாங்க மட்டும்தான் இங்கே கிடக்கோம்.”

“அதுக்கு என்ன செய்ய, மனுசங்க பிழைக்கணும்லே.”

“அப்போ இந்த ஊர்ல செத்துப்போனவங்க கதி, விளக்கேத்திவைத்து சாமி கும்பிடுறதுக்கு கூடவா நாதி அத்து போயிட்டோம்.”

“செத்துப் போனவங்க எதுக்கும் ஆசைப்படக்கூடாது.”

“உசிரோட வாழும்போதும் இப்படித்தானே சொல்லிக்கிட்டு இருந்தாங்க.”

“ஆமா, பில்லமா, உனக்கு தெரியாததுல்ல சம்சாரி எதுக்கு ஆசைப்பட்டாலும் வெறுங்கையைத்தான் நக்கணும்.”

“இந்த ஊரை உண்டாக்க எத்தனை அரும்பாடு பட்டிருக்கோம். அது இப்போ யாருக்கு ஞாபகம் இருக்கு.”

aedahamlibrary

“அதை இப்போ சொல்லி என்ன பிரயோசனம். யாரு கேட்கப் போறா?”

“யாரும் கேட்கலைங்கிறதுக்காக, நடந்த சம்பவம் இல்லேனு ஆகிருமா.”

“நீயும் நானும்தான் பேசிக்கிடணும்.”

“இது என்ன வெறும்பேச்சா, அறுபது உசிரு போயில்ல, ஊரைக் காப்பாற்றியிருக்காங்க. அந்த ரத்தக்கறை மண்ல படிஞ்சிதானப்பா இருக்கு.”

“தீவட்டிக்கொள்ளையில் நம்ம ஊர்க்காரங்க மட்டுமா செத்துப் போனாங்க.”

“ஆனா நம்ம ஊர்லதானே அறுபது பேர் செத்துப்போனாங்க. பருத்தி காடு முழுசா எரிஞ்சி போச்சி.”

“எனக்கே நடந்ததெல்லாம் மறந்து போச்சு. அது நடந்து ஐம்பது வருஷம் இருக்குமா?”

“கூடவே இருக்கும். அப்போ கரிசக்காட்டிலே பருத்தி விளையாத ஊரே கிடையாது. இந்தப் பருத்தியைக் களவாங்க வடக்கே இருந்து கள்ளப்பயலுகள் வருவாங்க. ஒரு ஆள் இல்லை. கொத்துக் கொத்தா வருவாங்க. ஒரு கொத்துல எப்படியும் பத்துத் திருடனாவது இருப்பான். வண்டிப்போட்டு வருவாங்க.

திருட்டுப் பயகளுக்கு மட்டும் இருட்டுல கண்ணு தெரியும். மை இருட்டுல வந்து திருட்டுப் பருத்தியை மட்டும் திருடிட்டுப் போறதோட கூரைவீடுகளுக்கு தீவச்சிட்டும் போயிருவாங்க. ஒரு தடவை ரெண்டு பொம்பளைக தூக்கிட்டுப் போயிட்டாங்க.

திருட்டுப்பயக அழிமானத்தைத் தாங்கமுடியாமல் நம்ம ஊர்ல இருந்த வேகிலி நாயக்கர் நூறு பேரைத் திருட்டி பருத்திக்காட்டுக்குக் காவல் போட்டு இருந்திருக்காரு. விட்டில்பூச்சி வர்றது மாதிரி திருட்டுப்பயலுக கூட்டமாக வந்துருக்காங்க. பருத்திக்காட்டுக்குள்ளே காலை வச்சதும் ஒருத்தன் தலையை வெட்டியிருக்காரு வேகிலி நாயக்கர்.

அவன் சப்தமேபோடலை. அதான் திருட்டுப்பய புத்தி. கழுத்தை அறுத்தாலும் கத்தமாட்டான். அன்னைக்குத் திருட்டுப்பயகளோட நடந்த சண்டையில் அறுபது சம்சாரிகள் செத்துப் போயிட்டாங்க. ஆனா ஒரு திருட்டுபய மிஞ்சலை. ஊர்மந்தையில் அத்தனை திருட்டுப்பயலுக பொணமும் கிடந்துச்சி.

மறுநாள் வடக்கே இருந்து நாலு மாட்டுவண்டிகளை ஓட்டிக்கிட்டுப்

aedahamlibrary

பொம்பளைகள் வந்து இறங்கினாங்க. செத்துப்போன திருடனோட பொண்டாட்டிமாருக, ஊர்ல ஒரு ஆளை கேட்கலை. செத்தவன் பொணத்தை வண்டியில் ஏற்றிக்கிட்டு கிளம்பும்போது வேகிலி நாயக்கர் அவர்களை நிறுத்தி வெற்றிலையில் அடிச்சி சத்தியம் பண்ணச் சொன்னாரு.”

“என்ன சத்தியம்” எனக் கேட்டார் கோவிந்தசாமி நாயக்கர்.

“உசிருக்கு உசிரு சரியா போச்சு. இனிமே இந்த திசைக்கே யாரும் திருட வரக்கூடாதுன்னு அந்த பொம்பளைக வெற்றிலையில் அடிச்சி சத்தியம் பண்ணுனாங்க. அப்படித்தானே இந்த ஊரை காப்பாற்றினாங்க. அன்னைக்கு வேகிலி நாயக்கர் இல்லேன்னா ஊரை மொத்தமா கொளுத்தியிருப்பாங்க.”

“அந்த ஞாவகமாகத்தான் ஊர்மந்தையில் அறுபது கல் தூண் நிக்குதுல்லே.”

“எங்க நிக்குது, அதுல பாதி விழுந்துகிடக்கு, அதைக் கேட்குறதுக்கு யாரு இருக்கா?”

“இருக்கிற மனுசனைப் பாக்கவே ஆள் இல்லை. செத்துப்போன வனை யாரு நினைக்கப்போறா?”

“ஆனா செத்துப்போனவன் தன்னை எத்தனை பேர் நினைச்சிக்கிட்டு இருக்காங்கன்னு பாத்துகிட்டுதான் இருப்பான்.”

“நம்மகூட ஒண்ணுமண்ணா விளையாடி, சாப்பிட்டு, கூலிவேலை பாத்து கல்யாணம் பண்ணி, பிள்ளைகுட்டி பெத்து நோய்நொடியில் கிடந்து வயசாகி எத்தனையோ பேரு இந்த மண்ணுக்குள்ளே போயிட்டாங்க. நேத்துகூட இந்த மயானத்துல ஒரு எலும்பு கிடக்கிறதைப் பார்த்தேன். வளைந்த கால் எலும்பு, அதை தொட்டுப் பார்க்கும்போது ஒல்லான் காலு தானு தெரிஞ்சது. அவன்தானப்பா காலை இழுத்து இழுத்து நடப்பான். செத்தும் அந்தக் காலு பூமிக்குள் அடங்கலை. அவன் எல்லாம் நல்லா இருக்கானா?”

“செத்துப் போனவங்க, ஒருத்தனை ஒருத்தன் பாத்துக்கிட முடியாது.”

“அப்போ என்னை மட்டும் நீ எப்படி பாத்து பேச முடியுது?”

“உசிரோட இருக்கிறவனை செத்துப்போனவன் பாக்கலாம். ஆனா செத்துப்போன ரெண்டு பேரு ஒருத்தனை ஒருத்தன் பாத்துகிட முடியாது.”

“அப்படியா சொல்றே?”

“அதானே ஒத்தப்பயலா கிடக்கேன்.”

“நான் தான் பேச்சு துணைக்கு வந்துட்டேன்ல.”

aedahamlibrary

“எத்தனை நாளைக்கு, நீ இப்பவோ அப்பவோனு இழுத்துக்கிட்டு தானே இருக்கே.”

“அப்படி சொல்லாதே, இந்த வேம்பு காய்ச்சி அதுல பழம் திங்குற வரைக்கும் இருப்பேன்.”

“நீயும் போயிட்டா எனக்குப் பேச்சுத் துணை இல்லாம போயிடும் கோவிந்தா.”

“இப்படி என்னை பேரு சொல்லி கூப்பிடுற ஆள் இந்த ஊர்ல யாரு இருக்கா?” என கோவிந்தசாமி நாயக்கர் அழுதார்.

பில்லம நாயக்கர் வெறித்துப் பார்த்தபடியே சொன்னார்,

“செத்துப்போயிட்டா ஒரு நிம்மதி. அதுக்கு அப்புறம் அழவேண்டியதே கிடையாது.”

கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு கோவிந்தசாமி சொன்னார்,

“எங்கியோ தூரத்துல கழுத்துல மணி அடிச்சிக்கிட்டு கோவில் மாடு வர்ற மாதிரி சப்தம் கேட்குது. உனக்குக் கேட்குதா?”

“அது கோவம்மா கோவில்மாடா இருக்கும்.”

“ஆமா பில்லமா, அதே சப்தம் தான். அந்த மாட்டை என் சின்னவயசுல பார்த்தது. எத்தனை வருஷமாச்சி” எனக் கைகூப்பினார்.

கோவம்மா கோவில் சாமி மாடு கம்பளத்தார் வாழும் ஊர்களுக்குச் செல்வது வழக்கம்.

“குடி ஆவு இன்டிகு வொச்சனம்மா”

கம்பளாலு எல்லா உண்டாரணி சூட ஆ-கோவம்மா வொச்சனம்மா.”

என்று பெண்கள் வரவேற்று அந்த மாட்டைத் தங்கள் குல தெய்வமாக வணங்குவார்கள். அந்த மாடு ஊர் ஊராக போய் வரும். அதே மாடு தான் தொலைவில் வந்து கொண்டிருக்கிறது போலும். சலங்கை சப்தம் கேட்டதும் கோவிந்தசாமி முகத்தில் சந்தோஷம் கசிந்தது.

ஆனால் நெடுநேரமாகியும் மாடு வரவில்லை. கண்ணை இடுக்கிய படியே வெயிலுக்குள் தேடினார், மாடு வரவில்லை, வெறும்பிரம்மை. மனசு இப்படிதான் எதையோதானே நினைத்துக்கொண்டுவிடுகிறது.

அவர் பில்லமா நாயக்கருடன் உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருக்கும் போது வெட்டியான் வந்தான். யாருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார் எனப் புரியாமல் கேட்டான்.

“ஏன் சாமி இங்கே வந்து தனியா உட்கார்ந்து பேசிக்கிட்டு இருக்கீங்க.”

aedahamlibrary

“தனியா எங்க இருக்கேன், பில்லமா கூட இருக்கான்.”

“அவரு எங்க சாமி இருக்காரு? அவரு செத்து பத்துஇருபது ஆகிப்போச்சி.”

“ஆனா அவன் பிள்ளை குட்டியாரும் யாரும் ஊர்ல இல்லையே. அந்தக் கவலை அவனுக்கு.”

என திரும்பிப் பார்த்தார். பில்லமநாயக்கரை காணவில்லை. மறைந்திருந்தார்.

“செத்தும் மனசு ஆறாது சாமி. கவலைப்பட்டுகிட்டே கிடக்க வேண்டியதுதான்” என்றான் கருப்பன்.

“கருப்பா, நீ எனக்கொரு காரியம் செய்யணும். நான் செத்தா ஒரு பயலும் சிந்தமாட்டான். நீ சப்பரம் வச்சி இங்கே கொண்டு வந்து புதைக்கணும். ஆகுற செலவை நான் ஏத்துகிறேன்.”

“நீங்க எப்படி சாமி குடுக்கமுடியும்” எனக் கேட்டான் கருப்பன்.

“நாளைக்கே அந்த ரூபாயைக் குடுத்துருவேன். வீட்ல வந்து வாங்கிட்டுப் போயிரு.”

“அது எதுக்கு சாமி, நீங்க இன்னும் பத்துவருசம் இருப்பீங்க. மூத்திரக்காய் சுருங்கிப்போனாத்தான் மனுசனுக்கு சாவு வரும். நீங்க திடமாத்தானே மூத்திரம் போறீங்க.”

“ஆனா நடக்கமுடியலை. தலைசத்துற மாதிரி இருக்கு.”

“அது தேய்மானம். அப்படித்தான் இருக்கும். உங்க புண்ணியத்துல ஒரு வேம்பு தழைச்சி வந்துருச்சி.”

“இதைப் பாக்கும்போதுதான்டா எனக்கு நம்பிக்கையா இருக்கு.”

“பிறகு என்ன சாமி, தைரியமா இருங்க.”

“எனக்கு ஒரேயொரு ஆசைதான்டா. நான் சாகுற அன்றைக்கு மழை வரணும்.”

“எதுக்கு சாமி மழை வரணும்னு கேட்குறீங்க.”

“நான் செத்தா அமுகுறதுக்கு யாரு இருக்கா. பொண்டாட்டியா, பிள்ளையா, இந்த ஊர்ல ஒரு நாதிகிடையாதே. மழையாவது அழுது தீர்க்கட்டும்.”

“மழை பெய்றது யார் கையிலிருக்கு” எனச்சொல்லி சிரித்தான் கருப்பன்.

“பெய்யும் பாருடா” என்றார்.

“பெரிய உசிரு போனா மழை வரும்சாமி” என்றான் கருப்பன்.

வருமில்லே” என ஆதங்கமாகக் கேட்டார்.

கருப்பன் பதில் பேசவில்லை. அவர் போனபிறகு அவரும் மெதுவாக எழுந்து ஊருக்குள் நடந்து வரத்துவங்கினார்.

பொம்மக்காபுரத்தில் எழுபத்திமூன்று பேர்தான் வசித்தார்கள். ஆனால் ஊரில் முந்நூறுக்கும் அதிகமான வீடுகள் இருந்தன. ஆறு தெருக்களாக நீண்டோடிய அந்த ஊரில் வீடுகளை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஆட்கள் ஊரை விட்டு வெளியேறிப் போய்விட்டார்கள். சில வீடுகளில் பண்டபாத்திரங்களைக்கூட எடுத்துக்கொண்டு போகவில்லை.

ஆளற்ற வீடுகளில் பூனைகள் அலைந்துகொண்டிருந்தன. வெயிலிலும் காற்றிலும் புழுதியிலும் அந்த வீடுகள் சிதலமடையத் துவங்கி ஜன்னல்கள் பிய்ந்து தொங்கின. ஊர்க்கிணறு வறண்டுபோய் பல வருஷமாகிவிட்டது, தண்ணீர் கொண்டுவர தண்டரை வரை போய்வர வேண்டியிருந்தது.

கண்முன்னாலே அந்த ஊர் கொஞ்சம்கொஞ்சமாக அழிந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு காலத்தில் பொம்மக்காபுரத்து பருத்தி என்றால் மார்க்கெட்டில் தனிவிலை. காரணம் பருத்தியின் நிறமும் அளவும் பெரிதாக இருக்கும். ஊரைச் சுற்றிலும் பருத்தி விளைந்திருக்கும். கோவிந்தசாமி நாயக்கரும் பெரிய விவசாயியாகத்தானிருந்தார். முப்பது வருஷத்துக்கு முன்பாக ஒரு நாள் டவுனிலிருந்து ஒரு ஆள் வந்திருந்தார். பேன்ட் சட்டை அணிந்த அவருக்கு ஐம்பது வயதுருக்கும். கையில் ஒரு துணிப்பை வைத்திருந்தார்.

கோவிந்தசாமி நாயக்கரிடம் “அரசாங்கம் காரியமா பேசணும். ஊர் கூட்டம் போடச் சொல்லுங்கள்” என்றார்.

இப்படி அம்மை ஊசி குத்துறவன், வரி கட்டச்சொல்லுகிறவன் என சில ஆட்கள் கிராமத்தைத் தேடி வருவதுண்டு என்பதால் அவர் மரத்தடியில் உட்காரச் சொல்லி “ஊர் கூடணும்னா ராத்திரியாகிரும்” என்றார்.

“அப்போ இன்னைக்கு இங்கேயே தங்கிடுறேன்.”

“உங்க பேரு என்னது, என்ன ஆளு” எனக்கேட்டார் கோவிந்தசாமி.

“பேரு கிட்டணன், யாதவரு” என்றார்.

கோவிந்தசாமி அவர் குடிப்பதற்காக தனது வீட்டிலிருந்த தண்ணீர் கொண்டுவந்து தந்தார், இரவு ஊர் கூடியது. அதில் கிட்டணன், தான் விவசாய இலாகாவில் வேலை செய்கிறவன் என்று சொல்லி அவர்கள் வழக்கமாக விளைவிக்கிற பருத்திக்குப் பதிலாக புதிய

ஒட்டுரகம் ஒன்றை அரசாங்கம் உருவாக்கி உள்ளதாகவும் அந்த விதைகளை இலவசமாக அவர் வாங்கி விவசாயம் செய்தால் அரசாங்கம் மானியம் தரும் என்றும் சொன்னார்.

பருத்திக்காட்டில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த பெண்கள் வீட்டுக்கு விலக்காகிவிட்டால் அடுத்த நிமிடம் அவர்களுடைய நிலத்தில் நிற்கக் கூடாது. அப்படியே வெளியேறி விடவேண்டும். ஒரு சொட்டு ரத்தம் பூமியில் பட்டால்கூட தீட்டாகிவிடும் என்பார்கள். அப்படிப்பட்ட நிலத்தில் புதிதாக ஒரு விதையைப் போடச் சொல்லுகிறாரே என பெருமாநாயக்கருக்கு கோபமாக வந்தது.

கோவிந்தசாமி நாயக்கரும் எதற்காக புதிய ஒட்டுப்பருத்திவிதையை விதைக்க வேண்டும். ஏற்கனவே உள்ள நாட்டுப்பருத்தி நன்றாகத்தானே விளைகிறது எனச் சந்தேகமாக வந்தது. அதைப்பற்றிக் கேட்டபோது கிட்ணன் சொன்னார்,

“இந்தப் பருத்தியில் புழு விழுகாது. பிஞ்சு உதிராது பருத்தியும் நிறைய காய்க்கும். அதைவிட இதுக்கு தண்ணியே தேவையில்லை. ஒரு மழை பெஞ்சா போதும்.”

அவர் சொல்வது நிஜம்தானா என வியப்பாக இருந்தது.

“எவ்வளவு மானியம் கிடைக்கும்” எனக் கேட்டார் ஒரு விவசாயி.

“அது நீங்க எத்தனை ஏக்கர் போடுநீங்கங்கிறதை பொறுத்தது” என்றார் கிட்ணன்.

அத்தோடு இந்த பருத்தியில் வரும் லாபம் பற்றியும், அதை எப்படி தங்கள் ஆராய்ச்சி பண்ணை உருவாக்கியிருக்கிறது என்பதையும் பற்றி நிறைய சொன்னார். அவர்களுக்கு இப்படி எல்லாம்கூட நடக்குமா என ஆச்சரியமாக இருந்தது.

கிட்ணன் சொன்னபடியே அந்த வருஷம் பொம்மக்காபுரத்தில் வீரிய பருத்திரகத்தை மட்டுமே விதைத்தார்கள். சொன்னது போல செடி அரையாள் உயரத்துக்கு வளர்ந்து நின்றது. இலைகளைப் பார்க்கவே அத்தனை அழகாக இருந்தன. கோவிந்தசாமி நாயக்கர் தினமும் அந்த பருத்திச் செடியின் இலையைக் கிள்ளி மணத்தை நுகர்ந்துகொண்டேயிருப்பார். ஒருநாள் அவர் இலையைக் கிள்ளும் போது பார்த்தார். ஒரு இலையில் கருப்புப் புள்ளிபோல அடித்திருந்தது. ஒரு இலையில்தான் அடித்திருக்கிறதா, இல்லை, அடுத்த இலையிலுமா எனப் பார்த்தார். நிறைய செடிகளில் இலை கரும்புள்ளி அடித்திருந்தது. வெயிலுக்கு அப்படி வருவதாக நினைத்துக்கொண்டார். ஆனால் அடுத்த சில நாட்களில் அவரது செடிகள் மட்டுமின்றி பருத்தி போட்ட அத்தனை பேரின் தோட்டங்களிலும் இலைகளில் கரும்புள்ளி

aedahamlibrary

விழ ஆரம்பித்தது. அதைத் தொடர்ந்து விவசாய அலுவலகத்துக்குப் போய் புகார் சொல்லிவிட்டு வந்தார்கள். அவர்களும் வந்து ஒரு மருந்தை அடித்துவிட்டுப் போனார்கள்.

ஆனால் இரண்டு வாரத்திற்குள் ஒரு பிஞ்சுகூட இல்லாமல் எல்லாமும் சப்பி உதிரத் துவங்கின. இது என்ன கொடுமையாக இருக்கிறதே என பயந்துபோன சம்சாரிகள் விவசாயத்துறை ஆய்வாளர்களை ஊருக்கே கூட்டிவந்தார்கள். அவர்கள் செடியையும் மண்ணையும் எடுத்துக்கொண்டு பரிசோதனை செய்யப்போனார்கள். சில நாட்களுக்கு பிறகு மீண்டும் ஒரு தெளிப்பானைத் தெளித்தார்கள். செடிகள் பட்டுப்போகத் துவங்கின. ஒரு பருத்திச் செடியில்கூட இலையே இல்லை. காய்ந்துபோன கருகிய செடிகள் போல நின்றன. சம்சாரிகளின் வயிற்றெரிச்சல் தாங்கமுடியவில்லை. எதனால் இப்படியானது என்ற கேள்விக்கு யாரும் பதில் சொல்லவேயில்லை.

அந்த வருஷம் பொம்மக்காபுரத்தில் ஒருவருக்குக்கூட பருத்தி விளையவில்லை. பெருத்த அடியாக இருந்தது. இந்த நஷ்டத்தை சரி செய்வதற்காக அரசாங்கமே கூட்டுறவு சங்கம் மூலம் விவசாய லோன் தருவதாக அறிவித்தது. அதை வாங்கி அடுத்த வருஷம் விவசாயம் செய்து அதில் பலனின்றி கடன் கட்டமுடியாமல் போனதில்தான் அவர்களின் வீழ்ச்சி துவங்கியது. அந்த வருஷம் கடனைக் கட்டமுடியாமல்போன ஆறு பேரின் வீடு, ஆடுமாடுகள் ஐப்தி செய்யப்பட்டது. அவர்கள்தான் ஊரிலிருந்து முதன்முதலாக வெளியேறிப்போனவர்கள்.

அவர்கள் போன சில வருஷங்களிலே மழையில்லாமல் பஞ்சமாகிப் போனது. எந்த விவசாயமும் செய்யமுடியவில்லை. அடுத்த வருஷம் விளைந்த பொருளுக்கு விலையில்லாமல் போனது. பத்து வருஷத்திற்குள் அந்த ஊரில் விவசாய வேலைகள் பார்க்க ஆட்களேயில்லை. எல்லோரும் சிவகாசிக்கு பட்டாசு பேக்டரிக்கும், தீப்பெட்டி கம்பெனி வேலைகளுக்குக் கிளம்பிப் போயிருந்தார்கள். சம்பளமும் அதிகம். டவுனில் குடியிருக்கலாம் என ஊரை விட்டுக் கிளம்பிப் போய்விட்டார்கள். ஒரு கொக்கு பறக்கத் துவங்கியதும் மற்ற கொக்குகள் தானே எழுந்து பறப்பதுபோல ஊர் காலியாக ஆரம்பிப்பது.

ஊரின் கடைசிக் காளை மாடுகளை விலை பேச வந்த நாள் நன்றாக நினைவிலிருக்கிறது. பெருமாநாயக்கரின் வீட்டில் அந்த காளைகள் இருந்தன. அவர் உழுவதை நிறுத்தியபிறகும் மாடுகளைத் தொழுவத்தில்தான் வைத்திருந்தார். தரகன் வந்து கேட்டபோது கொடுக்க மனசில்லை. ஆனால் கூளமில்லாமல், தண்ணி வைக்க ஆள் இல்லாமல் கிடந்து அவதிப்படுவதைவிட கொடுத்துவிடலாமே

aedahamlibrary

என்றுதான் அவர் காளை மாடுகளை விற்க முடிவு செய்தார்.

தரகன் அந்த இரண்டு மாடுகளுக்கும் சேர்ந்து ஆயிரம் ரூபாய் கொடுப்பதாகச் சொன்னான்.

“என்னப்பா ரேட்டு இப்படி சொல்றே. ஒரு மாடு ஆறாயிரம் ஏழாயிரம் போகும்னு சொன்னாங்க.”

“இது அடிமாட்டுக்குப் போறது. அவ்வளவுதான் தரமுடியும்.”

மாட்டை விற்க மனசேயில்லை. தரகன் பணத்தை எண்ணிக் கொடுத்தான். வாங்கிக்கொண்டார். பிறகு மாடுகளின் முகத்தைத் தடவிவிட்டு அதன் திமிலைத் தொட்டு தடவி, மாட்டின் கண்ணீர்க் கறையைத் துடைத்துவிட்டுச் சொன்னார்.

“மாட்டை ஊருக்குள்ளே கூடி கொண்டுகிட்டுப் போக வேணாம். பனவிடலி வழியா போயிரு.”

தரகன் தலையாட்டிக்கொண்டான்.

மாட்டை ஓட்டிக்கொண்டு தரகன் கிளம்பும்போது திடீரென பெருமாநாயக்கர் தன் கையிலிருந்த பணத்தை அவனிடம் கொடுத்து சொன்னார்.

“போற வழியில் சிலைக்காரி கோவில் இருக்குல்லே. அது உண்டி யல்ல போட்டுட்டு போயிரு. எனக்கு இந்த காசு வேணாம்பா.”

தரகன் வாங்கிக்கொண்டான். பெருமாநாயக்கர் மாடு போவதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவரை அறியாமல் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வடிந்துகொண்டேயிருந்தது.

○

கோவிந்தசாமி நாயக்கர் வேப்பம்பழம் தின்பதற்கு முன்பாகவே இறந்துபோய் விட்டார். அவர் ஆசைப்பட்டதுபோல மழை பெய்ய வில்லை. ஆனால் அவர் இறந்த சில நாட்களுக்கு பிறகு பில்லமா நாயக்கர் கருப்பன் கண்ணில்பட்டார்.

அதே வேம்படியில் உட்கார்ந்திருந்தார்.

“என்ன சாமி இங்கே உட்கார்ந்து இருக்கீங்க” எனக் கேட்டான் கருப்பன்.

“மனுசனை நம்பி பிரயோசனமேயில்லைடா கருப்பா.”

“ஏன் சாமி இப்படி சொல்லுறீங்க.”

“மனசு கேட்கலை, புலம்புறேன்.”

“அப்படி என்ன சாமி செத்துப்போயும் கவலை.”

“சொல்லி என்ன செய்யப்போறேன், கோவிந்தனும் போயிட்டான்.”

“அவரு வச்ச மரம் இருக்குல்லே.”

“அதான் மனுசனை நம்பி பிரயோசனமில்லேனு சொன்னேன்.”

“உங்களுக்கு என்னதான் சாமி மனக்குறை, என் கிட்ட சொல்லுங்க.”

“ஆட்டுக்குட்டி சப்தம் கேட்டே நாள் ஆச்சிடா, எங்கடா போச்சு ஆடுகள் எல்லாம்.”

“நம்ம ஊர்ல இல்லை, ஆனால் டவுன்ல நிறைய ஆடு வளர்க்குறாங்க.”

“டவுன்லயா, நிஜமாவா.”

“ஆமா கறி திங்க வேணும்லே.”

“அதை எங்க கொண்டுபோய் வளர்க்குறாங்க.”

“பண்ணை வச்சி வளக்குறாங்க.”

“காடுமேடு தெரியாத ஆடா?”

“ஆமா, நம்ம ஊர்ல இப்போ ஒரு ஆடு கிடையாது.”

“நரி எப்போடா நம்ம ஊருக்கு வந்துச்சி.”

“என் சின்னவயசில இந்த இடத்துல நரி நின்னு பாத்துருக்கேன். இப்போ நரி ஏது? அதை எல்லாம் பார்த்து பத்து இருபது வருஷ மிருக்கும்.”

“என்னதான்டா அப்போ ஊருக்குள்ளே மிச்சமிருக்கு.”

“ஆந்தை ஒண்ணுதான். நம்ம ஊர்ல இப்போ ஆந்தை பெருகிப் போச்சி.”

“அது அழிவுடா.”

“சாமி ஒவ்வொரு ஆந்தையும் எவ்வளவு பெரிசா இருக்குனு நினைக்குறீங்க. முட்டை மாதிரி கண்ணு.”

“போதும்டா, கேட்க கேட்க மனசு குமுறுது.”

கருப்பன் ஆதங்கமான குரலில் சொன்னான், மனுசன் மாதிரி ஊர்களும், அதுகளும் வயசாகி மண்ணுக்குள்ளே போக வேண்டியது தான்.”

சொல்லிவிட்டு திரும்பியபோது பில்லமா நாயக்கர் அங்கே இல்லை. அதன்பிறகு அவர் காணவேயில்லை. அதன்பிறகு கருப்பனும் அந்த ஊரை விலக்கி புதூருக்குப் போய் வசிக்கத் துவங்கினான்.

aedahamlibrary

பக்கிரி ஊரைச் சுற்றிப்பார்த்தபோது நம்பமுடியாமல் இருந்தது. அப்படி அப்படியே வீட்டினை விட்டுப் போயிருந்தார்கள். எந்த வீட்டிலும் நாம் போய் குடியேறிக்கொள்ளலாம். கேட்பார் எவருமில்லை. ஊரில் மீதமிருந்தவர்களில் சிறுவர்கள் நானைந்து பேர் மட்டுமே. அவர்களும் நாதஸ்வரம் கேட்டு ஆடவில்லை. அமைதியாக நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். எப்போதும் கூட்டம் ததும்பி வழியும். லாடசந்நியாசி ஜீவசமாதி அடைந்த நாளில் அந்த வருஷம் ஐம்பது பேருக்கும் குறைவாகத்தான் வந்திருந்தார்கள். ஆனாலும் உப்பில்லாத கொழுக்கட்டை படைக்கப்பட்டது. அரைமணி நேரம் அந்தக் கோவிலில் வாசித்திருப்பார்கள். கூட்டத்தில் ஒரு பெண் அழுவது கேட்டது, எதற்காக அழுகிறாள், காரணமில்லாத வேதனை அவர்களையும் பற்றிக்கொண்டது.

பொம்மக்காபுரத்தில் இருந்து திரும்பி வரும்போது ரத்தினம் சொன்னார்,

“இப்படி எல்லாம் ஊரு இருக்கானு ஆச்சரியமா இருக்குல்லே.”

“மனுசங்க வெளியேறிப் போயிட்டா ஊரு மூளியாகிப்போயிடும். எனக்கு சீவாளியை வச்சி வாசிக்கவேமுடியலை. நெஞ்சை அறுக்குற மாதிரி இருந்துச்சி. எவ்வளவு பெரிய வீடுகள், ஒரு ஆள்கூட இல்லை பாரு.”

“இப்படியே போனா நம்ம கிராமம் எல்லாம் என்ன ஆகப் போகுதோ?”

“சோத்துக்குப் பதிலாக பேப்பரைத் திங்கவேண்டியதுதான்” என்றார் பழனி.

அவருக்கும் சிதிலமான ஊரைக்கண்ட வருத்தம்.

அவர்கள் பஸ்பிடித்து அருப்புக்கோட்டைக்கு வந்து இறங்கியபோது ரத்தினம் சொன்னார்,

“வீட்ல போயி முதல்ல குளிக்கணும், தலைநிறைய மண்ணு. இப்படி காற்று அடிக்கிற ஊரை நான் பார்த்தேயில்லை.”

பக்கிரி தனது துண்டை உதறினான். அதிலிருந்தும் மணலாகவே உதிர்ந்தன.

23

கொடுமுடி

கொடுமுடியில் அன்றிரவு தங்குவதற்காக கோபாலின் வீட்டிற்குப் போயிருந்தார்கள். பழைய காலத்து ஓட்டு வீடது. ஆனால் சுத்தமாக வைத்திருந்தான். அவர்கள் வருவதற்கு முன்பாக பாயை விரித்துப் போட்டு தலையணை வைத்திருந்தான். அறையில் ஒரேயொரு மேஜையும் கட்டிலும் கிடந்தன. சுவரில் காலண்டர்கள்கூட கிடையாது. மர அலமாரியில் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடி தென்பட்டது. மர ஸ்டாண்டில் ஒரு பிலிப்ஸ் ரேடியோ ஒன்று பாடிக் கொண்டிருந்தது.

“பழம் சாப்பிடுங்க” என ஆளுக்கு இரண்டு வாழைப்பழங்களை நீட்டினான் கோபால்.

“இருக்கட்டும் பிறகு சாப்பிடுறேன்” என்றார் ரத்தினம்.

“பாத்ரூம் பின்னாடி இருக்கு. அதோட ஸ்விட்ச் இங்கே இருக்கு” எனக் காட்டினான்.

பக்கிரி தலையாட்டிக்கொண்டான்.

“விடிவிளக்கு கிடையாது. எனக்கு இருட்ல தூங்கித் தான் பழக்கம்.”

“நாங்களும்தான்” என்றார் ரத்தினம்.

“நம்ம ஊர் இருட்டு இங்கே கிடையாது. இங்கே குளிருதான் ஜாஸ்தி. போர்வை வச்சிருக்கேன். போர்த்திக்கோங்க.”

“குளிர் இருந்தா நல்லா தூக்கம் வரும்” என்றான் பக்கிரி.

“தனியா படுத்தா வராது” என கேலியாகச் சொன்னான் கோபால்.

அதைக்கேட்டு ரத்தினம் சிரித்தார். பக்கிரி தனது பாக்கெட்டில் இருந்து ஒரு சிகரெட்டினை எடுத்துக்கொண்டு அவனிடம் தீப்பெட்டி இருக்கா எனக் கேட்டான்.

அவன் தீப்பெட்டியை எடுத்துத் தந்ததோடு சிகரெட் சாம்பலைப் போடுவதற்காக ஒரு சிரட்டையும் எடுத்து நீட்டினான்.

பக்கிரி சிகரெட்டினைப் பற்றவைத்தபடியே “எதுக்கு இந்த ஊர்ல வந்து கடைவச்சிருக்கிங்க” எனக்கேட்டான்.

“ஊர்ல ஒரு பிரச்சினை, அதனாலே இந்தப் பக்கம் வந்துட்டேன்.”

தங்களைப் போலதான் அவனும் என்பது போல உணர்ந்தவராக ரத்தினம் கேட்டார்

“என்ன பிரச்சினை” என்று கேட்டார்.

“உங்ககிட்ட சொல்றதுக்கு என்ன, மூணு லட்சம் ரூபாய் மீட்டர் வட்டிக்குக் கடனை வாங்கி பாட்டில் முடி செய்யுற கம்பெனி ஆரம்பிச்சேன். தொழில் சரியாக போகலை. கடனைக் கட்ட முடியலை. இங்கிட்டு ஓடிவந்துட்டேன். பிழைக்குறதுக்கு வேற என்ன செய்றது சொல்லுங்க. அதான் பூக்கடை வச்சிட்டேன்.”

“இதுல வருமானம் வருதா.”

“தினம் நூறு நூற்றம்பது கிடைக்குது. இது போதும்.”

“ஊருக்குப் போகணும்னு தோணலையா.”

“என்ன இருக்கு ஊருக்குப் போறது. பட்டதெல்லாம் போதும். உங்களுக்கு கொடுமுடியில் ஏதாவது கச்சேரியா” எனக் கேட்டான் கோபால்.

“ஒரு கல்யாணத்துல வாசிக்க பேசிக்கிட்டு இருக்காங்க.”

ரேடியோவில் சித்தாடை கட்டிக்கிட்டு பாடல் ஒலிபரப்பு ஆகத் துவங்கியது. ரத்தினம் பக்கிரியை நோக்கி திரும்பிச் சொன்னார்.

“உன் பாட்டு போடறான்.”

“உங்களுக்கு இந்தப் பாட்டு ரொம்பப் பிடிக்குமா?”

“பக்கிரி வாசிச்சி இந்த பாட்டே நீ கேட்கணும், கிறக்கிப் புடுவான்.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை, நிறைய ஊர்கள்ல இதை வாசிக்கச் சொல்லி கேட்பாங்க, அப்படி பழக்கமாகிப்போச்சி.”

என விசிலிலே அந்தப் பாடலை வாசித்துக் காட்ட ஆரம்பித்தான் பக்கிரி. அதை ரசித்து கைதட்டிய கோபால் கேட்டான்.

“கச்சேரியில் சினிமா பாட்டுத்தானே நிறைய கேட்குறாங்க.”

“அதை ஏன் கேட்குறே, பாப்பாகுடியில் வாசிக்க போயிருந்தோம், வேற ஒரு கீர்த்தனையும் வாசிக்க விடலை, ஆளுக்கு ஒரு சினிமா பாட்டு கேட்கிறான், ஒரே சண்டை” என்றார் ரத்தினம்.

“சினிமாவுல போயி வாசிக்க வேண்டியதுதானே” என்றான் கோபால்.

“அதுக்கு நம்மளை யாரு கூப்பிடுறா. அதுக்கு எல்லாம் ஒரு யோகம் வேணும். நம்மளை கரகாட்டகாரிகள்தான் கூப்பிடுறா.”

“கரகாட்டகாரிகளுக்கும் வாசிப்பீங்களா.”

“அது சரிப்படலை. எப்பவாது ஒண்ணு தட்டமுடியாமல் வாசிக்கிறது உண்டு” என்றபடியே ரத்தினம் பக்கிரி பக்கம் திரும்பி அந்த ரஞ்சிதம்கூடப் போயி வாசிச்சமே. ஞாவகம் இருக்கா எனக் கேட்டார்.

“எந்த ரஞ்சிதம்” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அந்த குள்ளச்சி, உன்னை உரசி உரசி ஆடுனாளே.”

“பாவம்ணே, அந்த பொண்ணு. அதுக்கு ரெண்டு பிள்ளைகள் இருக்கு.”

“பாவம்தான், ஆனா பிழைக்கணும்லே அதுக்கு ஆடப் போய்த் தானே ஆகணும்.”

“தெரியமான பிள்ளைண்ணே. எவ்வளவு பெரிய மனுசனா இருந்தாலும் மேல கையை வைக்க விடாது.”

“அதுகூடவே ஒருத்தி வருவாளே ஞாபகமிருக்கா.”

“மல்லிகா” என்றான் பக்கிரி.

“அந்தப் பிள்ளை செத்துப்போச்சுப்பா”

“அது எப்போ?” என திகைப்போடு கேட்டான் பக்கிரி.

“திண்டுக்கல் கணேசன் இல்லை, அவன்தான் சொன்னான் ரோடு ஆக்கிடெண்டுல மாட்டிக்கிட்டு செத்துப் போயிருச்சாம்.”

“கண்ணுக்குள்ளயே இருக்குண்ணே, எப்போ நடந்துச்சாம்.”

“ரெண்டு மாசமிருக்கும். உன்கிட்ட சொல்லணும்னு நினைச்சிக் கிட்டு இருந்தேன். மறந்துட்டேன். இப்போதான் நினைப்பு வந்துச்சி”

என்றார் ரத்தினம்.

“கொஞ்சவயசுதானே அந்த பிள்ளைக்கும்.”

“நம்மளை அன்னைக்கு என்ன கேலி கிண்டல் பண்ணுச்சுங்க ரெண்டும்” என ரத்தினம் அவர்களைப் பற்றி நினைத்துக் கொண்டார்.

பக்கிரி மனதில் மல்லிகாவின் கேலியான குரல் ஒலித்துக்கொண்டு தானிருந்தது. கோபால் முகத்தில் ஒரு துண்டினைப் போட்டு மூடிக்கொண்டு உறங்கத் துவங்கியிருந்தான்.

ரத்தினத்திற்கு உறக்கம் கூடவேயில்லை. இருட்டிற்குள் புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தார். பக்கிரி அந்தக் கரகாட்டக்காரிகளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான் விடிகாலையில்தான் அவனை அறியாமல் உறக்கம் வந்தது.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

24

நாரைக்குளம்

திலகர் திடலை ஒட்டியிருந்த சந்தியாகு டெய்லர் க்டையில் அவர்கள் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது கரகாட்டக்காரிகள் இருவரும் நாயனம் வாசிக்கும் சோமுவைத் தேடி வந்திருந்தார்கள்.

இருவரில் குள்ளச்சியாக இருந்தவளை ரத்தினம் பலமுறை பார்த்திருக்கிறார். தேர்ந்த ஆட்டக்காரி. கரகத்தை வைத்துக்கொண்டே குனிந்து தரையிலிருந்து ஊசியை கண்ணால் எடுப்பது, வாயில் ரூபாய் நோட்டைக் கவ்வி எடுப்பது போன்ற வித்தைகளைக் காட்டக்கூடியவள். அவள் பெயர் ரஞ்சி.

கரகாட்டக்காரிகள் இருவரும் ஒன்று போல சந்தன நிறச் சேலைகட்டியிருந்தார்கள். முகத்தில் பவுடர் திட்டுத் திட்டாக அப்பியிருந்தது. அவர்கள் சோமுவை காலையிலிருந்தே தேடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது குள்ளச்சியின் பேச்சிலிருந்து ஆத்திரத்திலே வெளிப்பட்டது.

ஆதங்கம் தாங்கமுடியாமல் ரத்தினத்திடம் கொட்டி தீர்த்தார்கள்.

“அந்தப் பட்டுகிடப்பான், எங்ககிட்ட அட்வான்ஸ்

aedahamlibrary

வாங்கிட்டு எங்க போயி தொலைஞ்சானு தெரியலை, நாங்க நாரைக்குளத்துக்கு ஆடுறதுக்குப் போகணும். ஆட்டத்துக்கு வாசிக்க ஆள் கிடைக்கலை. மணி அண்ணாச்சியைக் கேட்டா அவரு அழகர்கோவிலுக்கு வாசிக்கப் போறாராம். வெறும் ஆளா போயி எப்படி ஆடுறது.”

பக்கிரி கூந்தலில் மருக்கொழுந்து சூடியிருந்த ரஞ்சியிடம் “ஏன் செல்வத்தைக் கேட்க வேண்டியதுதானே” என்றான்.

“அவன் பெரிய தண்ணி வண்டி. எங்களாலே அவனை இழுத்து சமாளிக்கமுடியாது. இப்படித் தான் ஒருக்க கழுதிக்கு கூட்டிக்கிட்டு போயிட்டோம். பஸ் ஸ்டாண்டிலேயே வாந்தி எடுத்து வச்சிட்டான், நாங்க கழுவிவிட வேண்டியதா போச்சு” என்றான்.

“இலுப்பையூர் அழகேசன்” என ரத்தினம் கேட்டான்.

“அவருக்கு வயசாகிருச்சி. நின்னு வாசிக்க முடியலை. இதுல மூலம் வேற. வேஷ்டி பூரா ரத்தம் சொட்ட ஆரம்பிச்சிரும்” என்றான் ரஞ்சி.

“பேசாம மைக்செட்காரனை ரிக்காடு போடச்சொல்லி ஆடிற வேண்டியதுதானே” என்றார் டெய்லர் சாந்தியாகு.

“அது சரிப்படாது யண்ணே. உங்களை என் கூடப்பிறந்த பொறப்பா நினைச்சி கேட்குறேன், நாளைக்கு ஒரு பொழுது கூடவந்து வாசிங்கண்ணே. உங்களுக்கு என்ன ரேட்டுன்னாலும் தர்றேன்” என்றான் ரஞ்சி.

“அதுக்கில்லம்மா, நான் கரகத்துக்கு வாசிக்கிறதில்லை” என்றார் ரத்தினம்.

“அப்படி சொன்னா எப்படிண்ணே, அவசரத்துக்குத்தானே கூப்பிடுறோம்” என்றான் ரஞ்சி.

ஆமாண்ணே, நீங்க வந்து வாசிச்சா பெரிய உதவியா இருக்கும்” என்றான் மல்லிகா.

“எங்களுக்கு வேற கல்யாணப் புரோகிராம் இருக்கு தாயி” என்றார் ரத்தினம்.

“பகல்லதானே கல்யாணம். ஆட்டம் சாயங்காலம்தான். உங்களை கார்ல கூட்டிக்கிட்டு போயிட்டு நானே கூடவந்து இறக்கிவிட்டுறேன் ஒத்துக்கோங்கண்ணே” என்றான் ரஞ்சி.

என்னப்பா சொல்றே” என பக்கிரியிடம் கேட்டார் ரத்தினம்.

பக்கிரியும் ரத்தினமும் ஒன்றிரண்டு முறை கரகாட்டகாரிகளுக்கு வாசித்து இருக்கிறார்கள். ஆனால் அங்கே சினிமா பாட்டு மட்டுமே

aedahamlibrary

வாசிக்க வேண்டும். பலநேரம் தராதரமற்று நடந்து ஆளை உரசுவதும், பச்சை பச்சையாக கேலி செய்வதும் நடப்பதுண்டு. இதனாலேயே எதற்கு வேண்டாம் என்று அவர்கள் கரகாட்டத்திற்கு வாசிக்கப் போவதில்லை.

பக்கிரி ரஞ்சியை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். விட்டால் அவன் இங்கேயே அழுதுவிடுவான் போலிருந்தது.

எத்தனை நாள் தான் கோவில் கச்சேரி, கல்யாண வீடு என்று வாசிப்பது, ஒரு நாளைக்கு சந்தோஷமாக கரகாட்டத்துக்கு வாசிக்க லாமே என்று மனதில் தோன்றியது.

“வாசிக்கிறதுல ஒண்ணுமில்ல, அங்கே வந்து அதை வாசி, இதை வாசினு சொல்லக்கூடாது. ஆள் மேல உரசறது, கேலி கிண்டல் பண்ணுறதெல்லாம் கூடாது.”

“அதெல்லாம் கௌரவமா நடந்துகிடுவோம்னே” என்றான் மற்றவன்.

“நாளைக்கு எத்தனை மணிக்குப் போகணும்” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“மூனு மணிக்கு ரெடியா இருங்க. நம்ம ராக அண்ணை டாக்சியில் போயிட்டு வந்துருவோம். அவருதான் எப்பவும் கூட வருவாரு.”

“அவ்வளவு பெரிய குரூப்பா ஆகிட்டாங்களா” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“அதெல்லாமில்லே, பஸ்ல போனா வேணும்னே மேல இடிக்கிறாங்க. கரகாட்டகாரிதானேனு இடுப்புல கையை வைக்கிறாங்க. அசிங்கமா இருக்கு. அதான்” என்றான் ரஞ்சி.

அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது ஒரு இளவட்டபையன் பைக்கில் வந்து நின்று டெய்லரிடம் ஏதோ கேட்பவனைப் போல கரகாட்டகாரிகளை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். ரஞ்சி அவனை பார்த்து கண் அடித்தவுடன் பைக்கில் கிளம்பி போய் விட்டான். இதைக் கண்ட சந்தியாகு சிரித்தார்.

“ஆம்பளை சிங்கம், எப்படி ஓடுறான் பாரு.”

கரக்காட்டகாரிகள் திரும்பவும் நினைவுபடுத்தினார்கள்.

“உங்களை நம்பிதான்னே இருக்கோம். மூனுமணிக்கு வந்துருங்க.”

“வரறோம் தங்கச்சி” என்றார் ரத்தினம்.

“இந்த ஒரு வார்த்தை போதும்னே, நிம்மதியா போவோம்” என அவர்கள் இருவரும் தெற்கு நோக்கி நடந்து போக ஆரம்பித்தார்கள்.

சொன்னது போலவே அவர்கள் மறுநாள் மதியம் மூன்று மணிக்கு மிட்டாய்க்கடை முன்னால் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

தண்டபாணிக்கு பதில் பம்பை உருமி வாசிக்க முருகனை அழைத் திருந்தார்கள். முருகன் கரகாட்டக்காரிகளுடன் ஜோடி போட்டுச் சுற்றுகிறவன் என்பதால் அவனுக்கு நேக்கு போக்குகள் தெரியும்.

வெற்றிலை வாங்கி வருவதற்காக ரத்தினம் போயிருந்தார் பக்கிரி ஒரு சிகரெட்டினை பற்ற வைத்து இழுத்துக்கொண்டிருந்தான். சினிமா தியேட்டருக்கு அருகிலுள்ள மிட்டாய்க்கடை என்பதால் உள்ளே சினிமா ஓடும் சப்தம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

தியேட்டர் வாசலில் ஒரு பிச்சைக்காரன் படுத்து கால் ஆட்டிய பாடியே பாடிக்கொண்டிருந்தான். யார் அதைக் கேட்கிறார்கள். பலவருஷமாக அவன் தியேட்டர் வாசலில் தான் படுத்துக்கிடக்கிறான். எப்போது சாப்பிடுவான், எங்கே போய் குளிப்பான். எதற்காக இங்கேயே கிடக்கிறான் என அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

பிச்சைக்காரன் சப்தமாக ஆசையே அலை போல பாடிக் கொண்டிருந்தான். வெயில் மங்கியிருந்தது. நான்குமணிவரை கரகாட்டக்காரிகள் வரவேயில்லை. ரத்தினம் பொறுமை இழந்து போனவரை போல அங்குமிங்கும் நடந்துகொண்டிருந்தார்.

ஐந்து மணியை ஒட்டி பழைய அம்பாசிபர் கார் ஒன்று மிட்டாய்க் கடை முன்னால் வந்து நின்றது. அதன் உள்ளேயிருந்து ரஞ்சி கையைக் காட்டினாள். அவள் உதட்டுச்சாயம் பூசி, மினுமினுவென ஜிகினா வைத்த ஜாக்கெட் அணிந்து மஞ்சளும் ஆரஞ்சுமான குட்டப் பாவாடையும் கையில் கவரிங் வளையல்களும் அணிந்திருந்தாள். அவள் அடித்திருந்த செண்டின் மணம் குப்பென நாசியில் ஏறியது. டாக்சியின் டிக்கியை திறந்து கொண்டுவந்த வாத்தியக்கருவிகளை உள்ளே வைத்தார்கள். முன்சீட்டில் ரத்தினம் ஏறிக்கொண்டான். பக்கிரியும் முருகனும் அந்த இரண்டு பெண்களை இடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். ரஞ்சி சீட்டின் முன்னால் நகர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டு பக்கிரி செளரியமாக உட்கார இடம் கொடுத்தாள்.

ரஞ்சியின் தளர்ந்துபோன மார்பகங்கள் பக்கிரியின் கண்ணில் பட்டன. அவள் ஊதாநிற சால்வையை மேலே போர்த்தியிருந்தாள். தலையில் வைத்தாடும் கரகங்கள் மல்லிகா மடியிலிருந்தன. டாக்சி ஊரைத் தாண்டும்வரை மெதுவாக சென்றது. ரஞ்சி பக்கிரியிடம் கேட்டாள்.

“யண்ணே உங்க வீடு எங்கேயிருக்கு?”

aedahamlibrary

“ஒதியூர்ல.”

“அங்கே இருந்தா டவுனுக்கு வர்றீங்க உங்களுக்கு எத்தனை பிள்ளைக” எனக் கேட்டாள் ரஞ்சி.

“கல்யாணமே கட்டிக்கிடலை. பிள்ளைக்கு எங்க போறது?” என்றார் ரத்தினம்.

“ஏன் பொண்ணு கிடைக்கலையா” எனக் கேட்டாள் ரஞ்சி.

“எதுக்கு கல்யாணம் பண்ணிகிட்டு தொல்லை” என்றான் பக்கிரி.

“அப்போ தனியாதான் தூங்குறீங்களா” எனக் கேட்டாள் மல்லிகா.

இப்படி முகத்துக்கு நேராக கேட்கிறாளே என்ற கூச்சத்துடன் “அது இடத்தைப் பொறுத்தது” என்றான்.

டிரைவர் ராகு சிரித்தபடியே சரியா சொன்னே தம்பி, தோது அமையனுமில்லே” என்றார்

ரஞ்சி அதை ரசித்தபடியே கேட்டாள்.

“வீட்ல அப்பா அம்மா ஒண்ணும் சொல்லலையா?”

“அம்மா செத்து பத்து வருசமாச்சி. அப்பாவுக்கு உடம்பு முடியலை. அக்கா கல்யாணமாகி கொடுமுடியில இருக்கு.”

“அதான் கேட்பாரு இல்லாம சுத்துறீங்க” என்றாள் மல்லிகா.

அவள் தொடையில் நைசாகக் கிள்ளியபடியே பேச்சைக் குறை என சைகை செய்தாள் ரஞ்சி.

அவளை முறைத்தபடியே “நான் ஏதாச்சி தப்பா பேசிட்டனா” எனக் கேட்டாள் மல்லிகா.

“ஏன்மா” என ரத்தினம் திரும்பக் கேட்டார்.

“இவ கோவிச்சிக்கிடுறா. மனசில தோணுச்சி கேட்டுட்டேன்.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லே. முன்னாடி நீயும் தேவிகா முகச் சாயல்ல ஒரு பிள்ளையும் ஆடுவீங்களே, அதை இப்போ ஆளே கானோம்” என்றார் ரத்தினம்.

“நீங்க சொல்றது இந்திராணி அது உங்க ஆளா” எனக் கேட்டாள் ரஞ்சி.

“அதெல்லாமில்லை. உன் கூட ஜோடியா ஆடும், பாத்துருக்கேன்.”

“சிவப்புப் பிள்ளைதானே” எனக் கேட்டாள் ரஞ்சி.

“ஆமா சுருள் முடிகூட இருக்கும்” என்றார் ரத்தினம்.

“அவ ஒரு போலீஸ்காரனைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டுப் போயிட்டா” என்றாள் ரஞ்சி.

“அப்படியா” என ஆதங்கமாகக் கேட்டார்.

“அண்ணே இழுக்குறதைப் பார்த்தா, ஏக்கமா இருக்காப்பலே இருக்கு” என்றாள் மல்லிகா.

ரத்தினம் சப்தமாக சிரித்தார்.

“நானும் ஒரு கரகாட்டக்காரி பின்னாடி சுத்துனேன். ஆனா அவ என்னை கட்டிக்கிட முடியாதுனு சொல்லிட்டா” என்றான் பக்கிரி.

“அது யாரு?” எனக் கேட்டாள் ரஞ்சி.

“ஊரைச் சொன்னாலும் பேரைச் சொல்லக்கூடாதும்பாங்க. அப்போ எனக்கு இருபது வயசிருக்கும். திருமங்கலம் பக்கத்துல இருக்கிற கள்ளிக்குடிக்கு வாசிக்கப் போயிருந்தேன். அந்தப் பிள்ளை அழகுன்னா அழகு. சீனிமிட்டாய் மாதிரி அப்படியே கடிச்சி தின்னுப்புடலாம்னு இருந்துச்சி. கால்ல சலங்கையைக் கட்டிக்கிட்டு இருப்பை ஆட்டி ஆடுன ஆட்டம் இருக்கே, நான் கிறங்கிப்போயிட்டேன். ஆட்டம் முடிஞ்சதும் எல்லாருக்கும் ஒண்ணாதான் சாப்பாடு. என் பக்கத்துல வந்து உட்கார்ந்துக்கிட்டு கேலி பண்ணி சிரிச்சது, மயங்கிப்போய் அது பின்னாடியே திரிஞ்சேன். ஆனா பிடியே கொடுக்கலை. ஒருநாள் நேரடியாகவே உனக்கு இஷ்டம்னா சொல்லு. உன்னைக் கட்டிகிடுறேன்னு கேட்டேன்.

அதெல்லாம் சரிப்படாது. நீங்க நினைக்கிற மாதிரி பொம்பளை நானில்லை. எங்கூட படுத்துக்கிடுறதுக்கு ஆசைன்னா சொல்லுங்க. ராத்திரி வர்றேன். கூட படுத்துருக்கேன், போதுமானனு சொன்னாள்.

என்னாலே அப்படி பேசின பிள்ளைகூட போயி படுக்கமுடியலை, அந்தப் பிள்ளையை அதுக்குப் பிறகு பாக்கவேயில்லை” என்றான் பக்கிரி.

இதை பக்கிரி சொல்லி முடித்தவுடன் மல்லிகா சொன்னாள்,

“ரஞ்சி ஆளு யாருனு தெரியுதா.”

“ஏன் தெரியாம, அந்த முண்டை அப்படித்தான் பேசுவா.”

“யாரு?” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“அதான் ஊரைச் சொன்னாலும் பேரைச் சொல்லக்கூடாது சொல்லிட்டாங்களே என்றாள் மல்லிகா.

“இப்படி பேரைச் சொல்லாம விட்டா நான் யாரைனு நினைக்குறது” எனக் கேட்டார் டிரைவர் ராசு.

“சொல்லட்டும்மா” எனக் கேட்டாள் மல்லிகா.

வேண்டாம் எனத் தடுத்தான் பக்கிரி.

“பேரோட முத எழுத்து கவில ஆரம்பிக்கும்” என்றாள் ரஞ்சி.

“புரிஞ்சிப் போச்சி” என்றார் டிரைவர்.

ரத்தினத்திற்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

“யாருண்ணே” எனக் கேட்டார்.

“அவ கிடக்கிறா வெறுங்கழுதை. விடுங்க தம்பி, நல்லவேளை பக்கிரி அவளைக் கட்டிக்கிடல.”

“ஏன்ணே, அம்புட்டு மோசமா.”

“அவ பேச்சு நான் பேசமாட்டேன்” என மறுத்தார் டிரைவர்.

“ஏன்ணே ஏதாவது அனுபவமா” எனக் கேட்டாள் ரஞ்சி.

“அடப்போம்மா” என சொல்லிச் சிரித்தார் டிரைவர்.

இரண்டு கரகாட்டகாரிகளும் அதைப் பார்த்து வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள். முருகனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவர்கள் கடந்தகாலத்தின் நினைவுகளையும், ஆட்டக்காரிகளையும் பற்றி பேசியபடியே சடையனூர் பாதையைத் தாண்டியிருந்தார்கள். வயல்வெளிகளுக்கு ஊடாக சாலையில் டாக்கி திரும்பி பயணிக்க துவங்கியது.

நாரைக்குளம் சின்னஞ்சிறிய கிராமம். மாரியம்மன் கோவில் பொங்கல், மைக்செட் அலறிக்கொண்டிருந்தது. கரகாட்டகாரிகள் வந்துவிட்ட சேதி தெரிய வந்தவுடன் ஊரே திரண்டு கூடிவிட்டது. அவர்கள் இறங்கி அருகிலுள்ள பள்ளிக்கூட கட்டிடத்திற்குள் போய் நிற்குகொண்டார்கள்.

○

ஏழு மணிக்கு ஆட்டம் துவங்கியது. மேளமும் பம்பையும் நாயனமும் உரத்து அதிர இடுப்பை வளைத்து மார்பு குலுங்க இருவரும் ஆடினார்கள். சந்தோஷமான மனநிலையில் ரத்தினமும் பக்கிரியும் வாசித்தார்கள். முருகனுக்கு அவர்கள் ஆட்டத்தைக் கண்டு ஏக குஷி. அவன் கரகாட்டக்காரியை இடிப்பதும் கேலி செய்வதுமாக வாசித்தான் கூட்டம் ஆரவாரம் செய்தது.

நிறைய இளைஞர்கள் ரஞ்சிக்கு ஐம்பதும் நூறும் ஜாக்கெட்டில் குத்தினார்கள். ரஞ்சி அவர்களுக்கு நன்றி சொன்னாள். இரண்டு மணிநேரத்திற்கும் மேலாக ஆடியிருப்பார்கள். ஆட்டம் முடிந்து வியர்த்து வழிய அவர்கள் பள்ளிக்கூடத்திற்குள் நடந்தபோது ஒருவன்

அவள் மீது இடித்தபடியே அவளது மார்பைக் கசக்கிவிட முயன்றான். அவள் கையை வைத்து தட்டிவிட்டு அவனை முறைத்தாள். அவன் விசில் அடித்தபடியே பூம்பூம் என கத்தினான்.

ரத்தினமும் பக்கிரியும் டியூப் லைட்டை ஒட்டி நிற்குகொண்டிருந்தார்கள். ஒரு இளைஞன் அவர்களிடம் வந்து நின்று சிரித்தான். அவனுக்கு இப்போதுதான் மீசை அரும்பிக்கொண்டிருந்தது. ஆளுக்குள்ளமாக இருந்தான்.

“எந்தூருகாரிக” எனக் கேட்டான் அவன்.

“அருப்புக்கோட்டை” என்றான் ரத்தினம்.

“அந்த குள்ளச்சி பேரு என்னது?” என மறுபடியும் அவன் கேட்டான்.

ரத்தினம் சற்றே ஆத்திரம் ஆனவன் போல சொன்னார்,

“உங்கம்மா பேருதான்.”

அந்த இளைஞன் முறைத்தபடியே “அவ ரேட் எம்புட்டு” என்றான் ரத்தினம் பதில் சொல்லாமல் திரும்பிக்கொண்டார், அவன் பக்கிரியின் தோளைத் தொட்டுக் கேட்டான்.

“அவ ரேட்டு கேட்டேன்.”

பக்கிரி சொத்தென அவன் முகத்தில் ஓங்கி ஒரு அறைவிட்டபடியே “உங்க அக்கா தங்கச்சிக்கு என்ன ரேட்டு” எனக் கேட்டான்.

அந்தப் பையன் பொறிகலங்கிப்போனவனாக “என்னடா அடிக்கே” என சப்தமிட்டான்.

“ஓடிப்போயிரு, இல்லே, பிச்சி எடுத்துப்புடுவேன்” என்றான் பக்கிரி.

“உன்னை என்ன செய்றேன் பாருடா” என அவன் விடுவிடுவென மேற்குத்தெருவை நோக்கி நடந்தான்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் இருபது முப்பது பேர் பக்கிரியை சுற்றி வளைத்துக்கொண்டு கத்தினார்கள். இதற்குள் ஏதோ சண்டை என அறிந்த ரஞ்சி வெளியே வந்து, என்ன விஷயம் என முருகனிடம் கேட்டான். அவன் நடந்த விஷயங்களைச் சொன்னதும் ரஞ்சி கூட்டத்தின் ஊடே போய் நிற்குகொண்டு கேட்டான்.

“யாரு என் ரேட்டு என்னன்னு கேட்டவன், அவன் மட்டும் பேசு.”

அந்தப் பையன் கடுத்த முகத்தோடு “நான்தான்” என்றான்.

சட்டென யாரும் எதிர்பாராத படி அவனை இழுத்து ஒரு முத்தம் கொடுத்துவிட்டு “போதுமா, உன் ஆட்களைக் கூட்டிக்கிட்டு போய்க்கிட்டே இரு” என்றாள்.

அதை அவன் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. அவள் முத்தம் கொடுத்த மறுநிமிசம் கூட்டம் கலைந்து போக ஆரம்பித்தது.

பக்கிரி அதை எதிர்பார்க்கவில்லை. வியப்போடு அவளை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“பயந்துட்டிங்களா” எனக் கேட்டாள் ரஞ்சி.

“அதெல்லாமில்லே, எவ்வளவு ஈஸியா இந்தப் பயகளை அடக்கிப் பட்டே.”

“இவங்க சுத்துறதே இதுக்குத்தானே” எனச் சொல்லி சிரித்தாள்.

அவர்கள் காரில் ஏறும்போது பேசியபடியே ஆளுக்கு நானாறு ரூபாய் பணத்தை எடுத்து நீட்டினாள் ரஞ்சி.

ரத்தினம் அதை வாங்க மறுத்து சொன்னார்,

“உங்க பிழைப்பே இப்படி இருக்கு. இந்தக் காசு எங்களுக்கு வேணாம். சந்தோஷத்துக்கு வாசிச்சதா இருக்கட்டும்.”

அதுக்கு இல்லண்ணே, நாளை பின்னே கூட வந்து வாசிக்கணும், வச்சிக்கோங்க” என்றாள் ரஞ்சி.

“இல்லைம்மா, பணம் வேணாம், நீ எப்போ கூப்பிட்டாலும் வந்து வாசிக்கிறோம்.”

“அப்போ ஒரு நாள் எங்க வீட்ல வந்து சாப்பிட்டாவது போகணும்” என்றாள் ரஞ்சி.

“இவனுக்கு மீன்குழம்புனா பிடிக்கும். ஆக்கி வச்சா நாங்க சாப்பிட வர்றோம்” என்றார் ரத்தினம்.

“அதுக்கு என்ன, விராலு மீனு கொழம்பு ஆக்கி சோறு போடுறேன்” என்றாள் ரஞ்சி.

ஆடிய களைப்பில் அவர்கள் டாக்சி கிளம்பியதும் உறங்கிவிட்டார்கள். ஒன்பதரை மணிக்கு அதே மிட்டாய்க் கடை வாசலில் அவர்களை இறக்கிவிட்டபோது ரஞ்சி கேட்டாள்.

“வேற ஏதாவது பழக்கம் இருக்கா, காசு தரட்டுமா?”

“அதெல்லாம் நாங்களே பாத்துகிடுறோம்” என்று சொல்லி சிரித்தான் பக்கிரி.

“வர்றேண்ணே, ரொம்ப நன்றி” என கைகூப்பினாள் மல்லிகா.

டாக்சி போவதை வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருந்தான் பக்கிரி.
பிறகு ரத்தினத்திடம் சொன்னான்,

“தினம் இவங்களுக்கு இந்தபாடுதானே.”

ரத்தினமும் தலையாட்டிக்கொண்டார். அசதியும் களைப்புமாக
நால்வரும் குடிப்பதற்காக ஒயின்ஷாப்பைத் தேடி நடக்க ஆரம்பித்
தார்கள்.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

25

கோடுமுடி

காலை ஆறுமணியிருக்கும் ரத்தினம் மனைவியிடமிருந்து போன் வந்திருந்தது. அவள் பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு அம்மா வீட்டிற்குப் போய்விட்டதாகச் சொன்னாள்

அங்கே எதற்காகப் போனாள் எனக் கோவித்துக் கொண்டார் ரத்தினம்.

மாமியார் வீட்டில் அவரை யாரும் பொருட்டாக மதிப்பதேயில்லை. இரண்டு முறை அவர்களுடன் சண்டை வேறு வந்துவிட்டது. ஏதாவது விசேஷம் என்றால்கூட மாமியார் வீட்டுக்குப் போவதோடு சரி அங்கே கை நனைக்க மாட்டார். அவரது மாமனார் அப்பிராணி மனிதர், அதிர்ந்து பேசவே மாட்டார்.

"அவ குணமே அப்படித்தான் மாப்பிள்ளே. நீங்க அனுசரிச்சுப் போயிருங்க" என்பார்.

அம்மாவும் மகளும் ஒன்றுபோலத்தான் வாய்த்திருக்கிறார்கள். எதற்காக இப்படி ஒரு பெண்ணை தேடித் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள் என ஆத்திரமாக வந்தது.

aedahamlibrary

வீட்டில் கோபமும் இயலாமையும் வெறுப்பும் உள்ள மனுசனால் எப்படி வெளியே நல்ல சங்கீதம் வாசிக்க முடியும். மனசு சந்தோஷமாக இருந்தால்தானே வாசிப்பு சுகப்படும். இருக்கிற பிரச்சினைகள் போதாது என்று இப்போது தன்னை போலீஸ் பிடித்துக்கொண்டு போய்விடுவார்கள் என்றால் சுப்புத்தாய் சும்மா இருக்கமாட்டாள். எதற்காகத் தான் இப்படியொரு இழிந்த வாழ்க்கையை வாழ்கிறோம் என எரிச்சலாக வந்தது.

பக்கிரி இன்னமும் உறங்கிக்கொண்டிருந்தான். கோபால் எழுந்து வியாபாரத்தை கவனிக்க போயிருந்தான். இப்படியே வெளியேறி ஊருக்குப் போய்விடலாமா எனத்தோன்றியது. பக்கிரி எழுந்தால் தன்னைத் தேடுவான். அவனிடம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்படுவதாக இருந்தால் விடவே மாட்டான். குழப்பமாக இருந்தது.

எழுந்து வாசற்கதவை மெதுவாகத் திறந்து செருப்பை அணிந்து கொண்டு விடுவிடுவென பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார் ரத்தினம்.

ஒரு வேளை பக்கிரி போனில் தொடர்பு கொள்ளக்கூடும் என தனது செல்போனையும் அணைத்து பையில் போட்டுக்கொண்டார். எதிர்ப்படுகிற பேருந்தில் ஏறிப் போய் அங்கிருந்து பஸ் மாறி ஊருக்குப் போய்விடலாம் என வேகமாக நடந்துகொண்டிருந்தார்.

காலின் கெண்டை கால் தசை வலித்தது. போலீஸ் அடி என்றால் சும்மாவா, ஐந்து வருஷமாகியும் இன்னமும் வலிக்கிறதே என வேப்பங்காடு சித்திரைத் திருவிழாவை நினைத்தபடியே காலை இழுத்துக்கொண்டு நடந்தார்.

திருவிழாவிற்கு வாசிக்கப் போய் கிடைத்த பரிசுகளில் ஒன்று போலீஸ் லத்தி அடி. நல்லவேளை அன்றைக்கு போலீஸ் துப்பாக்கி சூடு நடந்தது. மாட்டிக்கொண்டிருந்தால் இந்த நேரம் கதை முடிந்திருக்கும். அப்படியொரு ஓட்டம் அன்றைக்கு ஓடியது போல வாழ்நாளில் ஓடியதில்லை. யார் யார் மீது கல்லெறிந்தார்கள் என இன்றைக்கும் புரியவில்லை. வேப்பங்காடு தேர்த்திருவிழாவை நினைத்தபடியே நின்றகொண்டிருந்தார்.

கோவை செல்லும் அரசு பேருந்து ஒன்று வந்தது. கையைக் காட்டி நிறுத்தி ஏறிக்கொண்டார். பேருந்து காலியாக இருந்தது. பெருமூச்சுடன் ஒரு சீட்டில் சாய்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டார். கால் வலி கடுகடுத்தது. காலைத் தூக்கி தடவிக் கொடுத்தார்.

பேருந்து கொடுமுடியைத் தாண்டி போனபிறகே அவர் ஆசுவாசம் அடைந்தார். தன்னை பக்கிரி கோவித்துக்கொள்வான். ஆனால்

அதற்காக அவனோடு இப்படி ஊர் ஊராக ஓடி ஒளிய முடியாது. பேசாமல் சுப்புத்தாயின் வீட்டிற்கே போய்விட வேண்டியதுதான் என நினைத்தபடியே ஜன்னலுக்கு வெளியே வேடிக்கை பார்க்க ஆரம்பித்தார். அவரை அறியாமலே சிரிப்பு வந்தது.

ஒருவேளை பக்கிரி தன்னைத் தேடி ஊருக்கே வந்துவிட்டால் பிள்ளைக்கு உடல்நலமில்லை என்று பொய் சொல்லி சமாளிக்க வேண்டியதுதான் என சுயசமாதானம் சொல்லிக்கொண்டார்.

பேருந்து மலையை ஒட்டிய சாலையில் மெதுவாகச் சென்று கொண்டிருந்தது. தூரத்தில் ஒரு காற்றாலை இயந்திரம் பெரிய விசிறிகளுடன் அசைவற்று நின்றிருந்தது.

பக்கிரி எழுந்து உட்கார்ந்தான். அருகில் படுத்திருந்த ரத்தினத்தைக் காணவில்லை. எங்கே போயிருப்பார், டக்கடையை தேடி போயிருக்கக் கூடும் என நினைத்தபடியே பல்விளக்குவதற்காக எழுந்து போனான். குளியல் அறைக்குள்ளிருந்து திரும்பி வந்தபோது கோபால் வந்திருந்தான்.

“இங்கேயே குளிச்சி ரெடியாகிருங்க, பக்கத்துல ஒரு இட்லிக் கடை இருக்கு. சாப்பிட்டுவோம். எங்க அவரே காணோம்” என ரத்தினத்தை கேட்டான் கோபால்.

“டக்குடிக்க போயிருப்பாரு” என்றான் பக்கிரி.

கோபால் டிவியை ஆன் செய்து செய்தான். அதில் திருச்சுழி கோவிலில் திருவிழா என்று காட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். பக்கிரிக்கு ஊமை ஐயரின் நினைவு வந்தது. எப்பேர்பட்ட ரசனைகாரர், இப்போது யார் அவரை நினைத்துக்கொண்டிருக்கப் போகிறார்கள். அவரை வீடுதேடிப்போய் பார்த்து வாசித்துக் காட்டியது தனக்குக் கிடைத்த பெரிய பாக்கியமில்லையா. விளையாட்டு செய்திகள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. ஆனால் மனம் திருச்சுழியை விட்டு நகராமல் ஊமை ஐயரையே சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

26

தீருச்சுழி

நாதஸ்வரம் வாசிக்கிற அத்தனை வித்வான்களும் பயப்படுகிற ஒரே ஆள் ஊமை ஐயர். அவரைப்போல ஒரு இசை ரசிகரை காணவே முடியாது. இசை கேட்பதுதான் அவரது வாழ்க்கை. சமையல்வேலை செய்கிறவர். ஆனால் எங்கே நாதஸ்வரக் கச்சேரி நடக்கிறது என்றாலும் கைவேலையை அப்படியே போட்டுவிட்டு எழுந்து போய்விடுவார்.

அவருக்கு வாய் பேச முடியாது. ஆனால் காது நன்றாகவே கேட்கும். நல்ல கேள்வி ஞானம், நாதஸ்வரம் வாசிப்பவனின் கண்களை உற்றுநோக்கியபடியே தான் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார். சில நேரங்களில் அவர் தங்களைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் என்பதை நினைத்தே வித்வான்கள் பயந்து போய் வாசிப்பார்கள்.

வாசிக்கும்போது ஏதாவது அபஸ்வரம், தடுமாற்றம் வெளிப்பட்டால் அவரது முகம் கோணிலிடும். “பே, பெப்பே” எனச் சீற்றம் கொண்டு வக்கணை காட்டி விட்டு அப்படியே எழுந்து போய்விடுவார். வாசிப்பு சுகமாக இருந்தால் முடிவில் வாசித்தவனுக்கு ஒரு துண்டு கல்கண்டு கொடுப்பது வழக்கம்.

அந்தக் கல்கண்டை இடுப்பு வேஷடியிலே முடிந்து வைத்திருப்பார். ஊமை ஐயருக்கு கல்யாணமாகி மூன்று பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். அவருக்கு எப்படி நாதஸ்வரத்தில் இப்படியான கிறுக்கு வந்தது எனத் தெரியாது. சில சமயம் அவரோடு கரண்டி பிடிக்கும் வெங்கிட்டையும் துணைக்கு அழைத்துக்கொண்டு செல்வார்.

வெங்கிட்டிற்கு அவ்வளவு ஞானம் கிடையாது. ஆனால் வாசிக்க ஆரம்பித்தவுடன் எந்த ராகம் எனத் துல்லியமாகச் சொல்லிவிடுவான். ஊமை ஐயர் என்று ஊர்வாசிகள் அழைத்தாலும் அவரது பெயர் சங்கரகப்பு ஐயர். அப்படி பெற்றோர்களே அவரை அழைத்ததில்லை. சிறுவயதில் அவரை சங்கரா என அழைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். வளரவளர பலரும் ஊமை ஐயர் என்றே அழைக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

சமையல் வேலைகளுக்குப் போவதுதான் அவரது தொழில். அதிலும் சாம்பார் வைப்பதுதான் அவரது ஸ்பெஷல். பல கல்யாண வீடுகளில் “ஊமை ஐயரின் சாம்பாரா?” எனக் கேட்டுத்தான் சாப்பிடுவார்கள்.

அவ்வளவு ருசி, நாதஸ்வரம் கேட்டுப் பழகிய மனசு என்பதால்தான் அவரது கைருசி இப்படியிருக்கிறதோ என்னவோ, கல்யாண வீடுகளில் சமையல் நடந்துகொண்டிருக்கும்போதே அடுப்பை போட்டுவிட்டு நாதஸ்வரம் கேட்கப் போய்விடுவார். யாரும் அவரைக் கோவித்துக் கொண்டதில்லை.

ஒருமுறை சிவன் கோவில் மண்டகபடிக்கு வாசிப்பதற்காக பிரபல வித்வான் ஏஎன்எஸ் வந்திருந்தார். அவர் அகம்பாவி, பகட்டாக நடந்துகொள்ளக்கூடியவர்.

அவரை கோவில் வாசலில் யானை மாலை போட்டு வரவேற்றது. ஊஞ்சல் மண்டபத்தில் கச்சேரி. மேடையில் வெள்ளிக் கூஜா பளபளப்பாக மின்னியது. ஏஎன்எஸ் தனது பரிவாரங்களுடன் பட்டு வேஷடி சரசரக்க வந்திருந்தார். கோவில் தர்மகர்த்தாவை அவர் சொடக்குப் போட்டுக் கூப்பிட்டு, “இந்த ஊரு வியாபாரிகள் ஒருத்தனுக்கும் காது கிடையாது. அது எல்லாம் சில்லறையை கேட்டுப் பழகின காது, என்னை மாதிரி வித்வான் வாசிக்கிறதோட பெருமை தெரியாது. கச்சேரிக்கு நடுவிலே எனக்கு மாலை மரியாதை செய்றது, வெள்ளிக்காக குடுக்கிறது இதெல்லாம் பிடிக்காது, இப்பவே சொல்லிட்டேன்” என்றார்.

தர்மகர்த்தா அதுபோல நடக்காது என உறுதியளித்தார். கூட்டம் நிரம்பி வழிந்தது. தனது நாதஸ்வரத்தை எடுத்து வாசிக்கத் துவங்கும் போது ஏஎன்எஸ் முன்வரிசையில் ஊமை ஐயர் உட்கார்ந்திருப்பதைக்

கண்டார்.

இவன் என்ன சுண்டக்காய் பயல் நம் எதிரில் உட்கார்ந்து கொண்டு நமது சங்கீதத்தை எடை போடுவது என்பதுபோல அவரது பார்வை இருந்தது. தோளில் அருவிக்கரை துண்டு ஒன்றை போட்டுக் கொண்டு வெற்று உடம்புடன் ஊமை ஐயர் அதைக் கவனித்தவரை போல தானும் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்துகொண்டார்.

“நாட்டைக் குறிஞ்சி”யில் ஒரு வர்ணத்துடன் தனது நிகழ்ச்சியைத் தொடங்கினார் ஏஎன்எஸ். பாதி வாசித்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஊமை ஐயர் எழுந்து தனது துண்டை அவரது முகத்திற்கு நேராக உதறி வீசிவிட்டு வெளியேறிப்போய்விட்டார். கூட்டமே அதைக்கண்டு கொல்லென சிரித்தது. ஏஎன்எஸ் முகம் சிவந்துவிட்டது. அவர் நாதஸ்வரத்தைக் கீழே வைத்துவிட்டு தர்மகர்த்தாவை அழைத்து ஊமை ஐயரைத் திரும்பக் கூட்டி வந்தால்தான் வாசிப்பேன் என்றார்.

இது என்னடா வம்பாக போய்விட்டதே எனப் பயந்து தர்மகர்த்தா ஒரு ஆளை அனுப்பி வெளியே எங்காவது ஊமை ஐயரைக் கண்டால் உடனே கூட்டிக்கொண்டு வரும்படியாகச் சொன்னார்.

ஊமை ஐயர் விளக்குத் தூண் அருகே உள்ள ஒரு கழுதையின் முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். அவரைத் தேடி வந்தவருக்கு என்ன நடக்கிறது எனப்பிரியவேயில்லை. அவர் கழுதையிடம் கற்கண்டை நீட்டி சாப்பிடும்படியாகச் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். தர்மகர்த்தா அவரை அவசரமாக அழைப்பதாகச் சொல்லி கையோடு கூப்பிட்டபோது “இரு வர்றேன்” என அவர் முட்டுச் சந்துக்குள் போய்விட்டு வெளியே வந்தார். கச்சேரியில் அதே இடத்தில் திரும்ப அவரை உட்கார வைத்தார்.

அவர் நிமிர்ந்து ஏஎன்எஸ்ஸை பார்க்கவேயில்லை. பொடிப்பயலை எப்படி அடக்கி உட்கார வைத்திருக்கிறேன் என்பதுபோல பார்த்த படியே ஏஎன்எஸ் வாசித்தார். கச்சேரி முடிந்தபோது அவருக்கு சந்தன மாலை அணிவித்தார் தர்மகர்த்தா. அது வரை தலைகவிழ்ந்து உட்கார்ந்த ஊமை ஐயர் விடுவிடுவென மேடைக்கு ஏறிப்போய் தனது வேஷ்டிக்குள் வைத்திருந்த கழுதைவிட்டை ஒன்றை எடுத்து ஏஎன்எஸ் இடம் நீட்டி வைத்துக்கொள்ளும்படியாகச் சொன்னார். இதைக் கண்டு ஏஎன்எஸ் முகம் கருத்துவிட்டது. ஊமை ஐயர் மேடையை விட்டு கீழே இறங்கி வரும்போது வணிகர்கள் அத்தனை பேரும் சிரித்தார்கள், ஒரு ஆள் ஊமை ஐயருக்கு கை கொடுத்துக் குலுக்கினான்.

அந்த நாள் வரை தான் வாங்கிய பட்டங்கள், விருதுகள், அத்தனையும் ஒரு நிமிஷத்தில் அர்த்தமற்றுப் போகும்படியாகச் செய்துவிட்டானே என ஆத்திரப்பட்ட ஏஎன்எஸ் “இனிமே இந்த ஊருக்கு வந்து வாசிக்கவே மாட்டேன்” என்றார். அதன்பிறகு அவர் வாழ்நாளில் திரும்ப வந்து வாசிக்கவேயில்லை.

ஊமை ஐயரின் இந்தக் குறும்பு வேலை பிரபலமாகிப் போகவே பிடிக்காமல் யாராவது வாசித்தால் கூட்டத்திலிருந்து கழுதைவிட்டை யைத் தூக்கிக் காட்டுவது அந்த ஊரில் வழக்கமாகிப் போனது. அதே நேரம் பிரமாதமாக வாசிக்கிற வித்வானாக இருந்தால் ஊமை ஐயர் கண்ணீர் மல்க அவரது காலைத் தொட்டு வணங்கியது உண்டு.

ஒருமுறை உத்திரகோச மங்கையில் ஒரு கல்யாண சமையல் வேலையாகப் போயிருந்த ஊமை ஐயர் காலையில் சாமி கும்பிட கோவிலுக்குப் போயிருந்தபோது பிரகாரத்தில் யாரோ உட்கார்ந்து ஷெனாய் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். சாமி கும்பிடப்போகாமல் நேராக ஷெனாய் வாசிப்பவர் எதிரில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டார். ஷெனாய் வாசித்த ஆள் வடக்கத்திக்காரன் போல பைஜாமா ஜிப்பா அணிந்திருந்தார். ஐம்பது வயதைக் கடந்த உருவம், ஒற்றை ஆளாக அவர் உட்கார்ந்து கண்களை மூடி ஷெனாய் வாசித்துக் கொண்டிருந்தார். அதன் அருமையை உணராமல் பலரும் கோவிலுக்குள் சுற்றியலைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஊமை ஐயர் அந்த சங்கீதத்தில் மயங்கிவிட்டவரைப் போல கற்சிலை போல எதிரே அமர்ந்திருந்தார். வாசித்துக்கொண்டிருந்தவர் கண் திறந்த போது எதிரே ஒருவர் கண்ணில் நீர்வழிய உட்கார்ந்து தனது இசையை ரசித்துக்கொண்டிருப்பதை கண்ட ஹிந்தியில் யார் அவர் எனக் கேட்டிருக்கிறார். சைகை பாஷையிலே “நீங்கள் வாசித்தது தேவகானம். இன்றைக்கு எனக்கு கொடுத்து வைத்திருக்கிறது” என சந்தோஷத்தை வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். அவர் தனது பெயர் ஷியாமபிரசாத் என்றும் ராமேஸ்வரம் கோவிலுக்கு வந்ததாகச் சொல்லி அவரைக் கட்டிப்பிடித்து தான் கழுத்தில் அணிந்திருந்த ருத்ராட்ச மாலையை கழற்றிப் போட்டுவிட்டிருக்கிறார். கல்யாண வீட்டிற்கு சமைக்கப் போனதை மறந்து இரண்டு நாட்கள் ஷியாம பிரசாத் கூடவே மதுரை, அழகர் கோவில் என சுற்றியலைந்துவிட்டு ஊமை ஐயர் வீடு திரும்பினார் என்பார்கள்.

பக்கிரிக்கு நீண்ட நாட்களாகே ஊமை ஐயரை பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசையிருந்து கொண்டிருந்தது. அவன் வாசிக்கத் துவங்கிய

காலத்தில் அவர் நடமாட முடியாமல் வீட்டிலே படுக்கையில் கிடக்கிறார் என்றார்கள். ஆகவே தானே தேடிப்போய் பார்த்து வருவது என அவனும் பழனி அண்ணனுமாக போயிருந்தார்கள். அவர் குடியிருந்தது பஜனை மடத்தை ஒட்டிய சின்னச்சிறிய வீட்டில், அதில் இரண்டே அறைகள், ஒற்றை ஜன்னல், உள்ளே வெளிச்சமே வரவில்லை. மரக்கூட்டில் ஒன்றில் வேஷ்டியைப் போர்த்திக் கொண்டு படுத்துக்கிடந்தார் ஊமை ஐயர். அவரது பேத்தி ஒருத்தி உள்ளே சமைத்துக்கொண்டிருப்பது தெரிந்தது.

பக்கிரி “அய்யா. எனக் குரல் கொடுத்தான். அந்த சப்தம் கேட்டு “யாரு... எனக் கேட்டான் அந்தப் பெண்.

“அய்யாவை பாக்க வந்துருக்கோம்” என்றான். சமையல் வேலையைப் போட்டுவிட்டு வெளியே வந்தவள் நாதஸ்வரத்தோடு நிற்கும் பக்கிரியைக் கண்டதும் “உட்காருங்க...” என மரஸ்டுலைக் காட்டினாள்.

“இருக்கட்டும் அய்யாவுக்கு உடம்பு இப்போ எப்படி இருக்கு” எனக் கேட்டான்.

“பரவாயில்லை, இருங்க அப்பாவை கூப்பிட்டு வர்றேன்” என அவள் வெளியேறி நடந்தாள்.

ஊமை ஐயரின் முதுகை வெறித்துப்பார்த்தபடியே இருவரும் நின்றிருந்தார்கள். ஊமை ஐயரின் மகன் வந்திருந்தான். அவனுக்கே நாற்பது வயதிருக்கும் போலிருந்தது.

“யாரு நீங்க?” எனக் கேட்டான்.

“ஓதியூர்ல இருந்து அய்யாவைப் பார்க்க வந்துருக்கோம்” என்றார் பழனி.

“அப்பாவுக்கு எழுந்துக்கிட முடியாது. தூக்கித்தான் உட்கார வைக்கணும்.”

“அவர் முன்னாடி வாசிச்சிக் காட்டணும்னு ஆசை” என்றான் பக்கிரி.

“எத்தனையோ பெரிய பெரிய வித்வான் எல்லாம் அப்பா முன்னாடி வாசிச்சிக் காட்டியிருக்காங்க. இப்போ அவருக்கு முடியலை” என்றான் மகன்.

“எழுப்பிப் பாருங்க, அவர் சொன்னா வாசிக்கிறோம்.”

ஊமை ஐயரின் மகன் அப்பாவின் முதுகைத் தொட்டு மெதுவான குரலில் எழுப்பினான். அவர் புரண்டு படுத்தார். கண் இமைகள் பெரிதாகியிருந்தன. ஒரு கண் ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டது போலிருந்தது. ஒடுங்கிய முகம், தளர்ந்துபோன உடல். இவரைக் கண்டுதானா

இத்தனை நாதஸ்வர வித்வான்களும் பயந்து போனார்கள்.

பக்கிரியும் பழனியும் கைகூப்பி வணங்கினார்கள். அவர் கண்களை இருக்கிக்கொண்டு அவர்களைப் பார்த்தார்.

“ஒதியூர்ல இருந்து வந்துருக்காங்க. உங்க முன்னாடி வாசிக்கணுமாம்.”

வாசிக்கச் சொல்லு என்பது போல சைகை காட்டினார்.

பழனியும் பக்கிரியும் அவரது கட்டில் முன்னாடி உட்கார்ந்து கொண்டார்கள். பக்கிரி மனதிற்குள் தனது குருவை வணங்கிக் கொண்டான். அவர்கள் வாசிக்க ஆரம்பித்தவுடன் அவரது முகத்தில் தெளிவு வர ஆரம்பித்தது. கைகளை ஊன்றி நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டார். வாசிக்கவாசிக்க அவரது கண்கள் ஒளிர்ந்தன. ‘கரஹரப்ரியா’ வாசித்து முடித்தபோது போதும் என சைகையால் சொல்லி நிறுத்தினார். என்ன சொல்லப்போகிறார் எனத் தெரியாமல் பயந்துபோய் அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அவர் பேத்தியை சைகை காட்டி ஏதோ சொன்னார். அவள் ஒரு கருப்பட்டி வட்டினைக் கொண்டு வந்தாள்.

அதை பிரசாதம் போல பக்கிரி கையில் போட்டுவிட்டு “இது மாதிரி அசலான இனிப்பு” என சைகை காட்டினார். அவர்கள் இருவரும் விழுந்து நமஸ்காரம் செய்தார்கள்.

கை நடுங்க அவர் எழுந்துகொள்ள முயன்றார். ஊமை ஐயரின் மகன் கைத்தாங்கலாகப் பிடித்தான். அவர் எழுந்து நின்று இருவருக்கும் திருநீறு பூசிவிட்டார். பிறகு பக்கிரியை அருகில் அழைத்து அவன் கையைப் பிடித்தார். நடுக்கமான அந்த கையை பற்றியபோது அவனுக்கு நெகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

அவன் வாயைத் திறக்கச்சொல்லி அதிலும் திருநீறு போட்டுவிட்டார். பிறகு கண்ணை மூடிக்கொண்டு தான் படுத்துக்கொள்வதாகச் சொன்னார். அவரை பக்கிரி கட்டிலில் படுக்க வைத்தான்.

“அப்பா இன்னைக்குத்தான் எழுந்து நின்று இருக்கார். ஆறுமாசம் உட்காரகூட முடியலை. நல்லசங்கீதம் கேட்டா உடம்பு தானா எழுந்துகிடுது. அப்பாவோட இந்த ரசனை எங்க யாருக்கும் இல்லை. நாங்க பாட்டு கத்துக்கிடக்கூட அப்பா விடலை. ஆத்மார்த்தமா இசையை ரசிக்கலாம். மனம் கரைந்துபோய் கண்ணீர் விடலாம். ஆனால் அது பசியைத் தீர்க்காது. போய் படிச்சி முன்னேறப் பாருங்கன்னு எங்களைத் தடுத்துட்டாரு, நான் போஸ்ட் ஆபீஸ்ல வேலை பாக்குறேன். அப்பாவாலே தான் எங்களுக்குப் பெருமை” என்றான் அவரது மகன்.

ஊமை ஐயரை பார்த்துவிட்டு திரும்பும்போது இருவரும் ரயில் நிலையத்தில் நின்று நிறைய நேரம் மனம் நெகிழ அவரைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள்தான் ஊமை ஐயரின் முன்னால் கடைசியாக வாசித்தவர்கள். அதன் பிறகு இரண்டு மாதங்களில் அவர் இறந்துபோய்விட்டார். அவரது இறப்பிற்கு ஒரு வித்வானும் போய் மரியாதை செய்யவில்லை. பக்கிரிக்கு மிகத் தாமதமாகவே விஷயம் தெரிய வந்தது. அவர்கள் வீட்டிற்குப் போய் துக்கம் கேட்கப் போயிருந்தான். ஊமை ஐயரின் மகன் வேலை மாற்றம் ஆகி வேறு ஊர் போய்விட்டதாகச் சொன்னார்கள். ஊமை ஐயர் வசித்த வீட்டின் படியைத் தொட்டுவணங்கிவிட்டுக் கிளம்பினான். இப்படி ரசனையான மனிதர்கள் இனிமேல் இருப்பார்களா என பக்கிரிக்குச் சந்தேகமாக வந்தது.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

27

கோடுமுடி

மணி ஒன்பதரையானது, ரத்தினம் வந்துசேரவில்லை. கோபாலின் போனில் ரத்தினத்தைத் தொடர்பு கொள்ள முயன்றான் பக்கிரி. போன் அணைத்து வைக்கப்பட்டிருப்பது தெரிய வந்தது.

எங்கே போய்விட்டார், ஒருவேளை சொல்லிக் கொள்ளாமல் ஊருக்குக் கிளம்பிவிட்டாரா?

எதற்கும் அக்கா வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்த்து விட்டு வந்துவிட வேண்டியதுதான் என அவசரமாகப் புறப்பட்டுப் போனான்.

அக்கா பூக்கடைக்குக் கிளம்பிக் கொண்டிருந்தாள்.

"ரத்தினம் அண்ணே வந்தாரா" எனக் கேட்டாள்.

"இல்லை, ஏன் அவரு உன் கூட தானே இருந்தாரு" எனக் கேட்டாள்.

"ஆளைக்காணலை, அதான்" என்றான்.

"ஏன் நீ ஏதாவது சொன்னியா" எனக் கேட்டாள்.

"அதெல்லாம் இல்லே ஒண்ணாதான் படுத்துக் கிடந்தோம். காலையில் ஆளைக் காணோம்."

"கோபாலுக்கிட்ட கேட்டியா."

“அவனுக்குத் தெரியலை, நான் பஸ் ஸ்டாண்டு வரைக்குப் போயி பாத்துட்டு வர்றேன்.

“சாப்பிட்டுப் போடா” என்றாள் அக்கா.

“நான் வெளியே சாப்பிட்டுக்கிடுறேன்” என்றபடியே பேருந்து நிலையத்தை நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

ரத்தினம் இப்படி பாதியில் அவனை விட்டு போய்விட்டாரே என ஆத்திரமாக வந்தது. பிறகு அவர் ஏன் நம்மோடு சுற்றியலைய வேண்டும். அவர் ஒரு ஆளாவது நிம்மதியாக பெண்டாட்டி பிள்ளை களுடன் இருக்கட்டும் என்றபடியே அவன் சிகரெட் வாங்குவதற்காக பெட்டிக்கடையை நோக்கிப் போக ஆரம்பித்தான்.

○

பேருந்து நிலையம் முழுவதும் சுற்றி அலைந்து பார்த்துவிட்டான் ரத்தினம் அண்ணன் இல்லை. கிளம்பிப்போய்விட்டார் என்பது உறுதியாகத் தெரிந்தது. நம் பிரச்சினையில் அவர் ஏன் அவதிப்பட வேண்டும். நாமாகச் சமாளித்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். எங்கே போவது, யாரோடு தங்குவது என யோசனையாக இருந்தது. ஒன்றிரண்டு பெயர்கள். முகங்கள் மனதில் வந்து போயின.

அபு இப்ராஹிமிற்கு போன் செய்தால் நிச்சயம் உதவி செய்வான் என்று தோன்றியது, பொதுத்தொலைபேசியில் இருந்து அவனது எண்ணை அழைத்தான். தொலைபேசி அணைத்து வைக்கப்பட்டிருப் பதாகக் கூறியது. உடனே அன்சாரிக்கு போன் அடித்தான்.

“சொகமாயிருக்கீஹுளா, அபு அண்ணன் அமெரிக்கா போயிருக் காப்பே, ஒரு மாசம் புரோக்ராம் , ஏதாச்சும் தகவல் சொல்லணுமா” எனக் கேட்டார் அன்சாரி.

“இல்லை பாத்து நாளாச்சி அதான்” என சமாளித்தான் பக்கிரி

அபு ஊரிலிருந்தால் நிச்சயம் தனக்கு உதவி செய்வான், அபுவோடு எத்தனை கச்சேரிகளில் வாசித்திருக்கிறோம். அப்படியொரு தோழமை யாருக்குக் கிடைக்கும். ஆனால் ஆள் பயங்கர பிசியாகிவிட்டதால் ஊர் ஊராகச் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறான். அதிர்ஷ்டம் அவனையாவது உச்சிக்குக் கொண்டுபோகட்டும் என்று தோன்றியது.

28

நடுக்கோட்டை

இன்று மாலை நடுக்கோட்டை முருகன் கோவிலில் அபு இபுராஹிம் சாகிப் நாதஸ்வர இசைக்கச்சேரி என்ற விளம்பர போஸ்டர்கள் ஊர் முழுவதும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. சொந்த ஊரில் அபு இசைத்து நீண்ட காலமாகிவிட்டது.

இவ்வளவிற்கும் அவனது வீடு கல்பள்ளிவாசல் தெருவில்தானிருந்தது. போலியோவால் கால்கள் பாதிக்கப்பட்டு பள்ளிக்குப் போகாமல் வீட்டிற்குள் முடங்கிக்கொண்டிருந்த அபுவிற்கு எப்படி நாதஸ்வரம் மேல் ஆர்வம் உண்டானது என்பது இன்றைக்கும் ஆச்சரியமான விஷயமே.

பகலில் அவனது வீட்டில் பெண்கள் மட்டுமே யிருப்பார்கள். அவர்களும் அடுப்படியில் சமையில் வேலைசெய்தபடியே துணிதுவைத்தபடியே இருப்பார்கள். மச்சு அறையில் பாயை விரித்துக் கிடந்த பதினைந்து வயது அபு ஜன்னலுக்கு வெளியே இருந்து வரும் நாதஸ்வர இசையைக் கேட்டுக் கொண்டேயிருப்பான்.

காலையிலும் மாலையிலும் அந்த சங்கீதம் மிகுந்த உயிர்த்துடிப்புடன் அவனை ஆட்கொண்டுவிடும்,

aedahamlibrary

யார் வாசிக்கிறார்கள் என்று தெரியாது. ஆனால் கேட்கும்போது அவன் நரம்புகளில் விண்விண் எனத் தெறிப்பு உண்டாகும்.

கிணற்றடியில் உட்கார வைத்து வானி வானியாக தண்ணீர் இறைத்து ஊற்றி பாத்திமா அக்கா குளிக்க வைப்பதைப் போன்ற சுகமது. மாசக்கணக்கில் அந்த சங்கீதத்தை அபு கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். அது ஒன்றுதான் அவனது மனஆறுதல். ஒரு நாள் தம்பி அன்வரிடம் இதைப் பற்றிக் கேட்டபோது அன்வர் சொன்னான்,

“அது முருகன் கோவில்ல வாசிக்கிறாங்க.”

“யாரு வாசிக்கா?”

“நான் உள்ளே போயி பார்த்தது இல்லை. பஜாருக்குப் போகும்போது வழியிலே கேட்டிருக்கிறேன்.”

அவர்களின் ரெடிமேட் துணிகள் விற்கும் கடை பஜாரில்தானிருந்தது. அதனால் அன்வர் கடைக்கும் வீட்டிற்குமாக அலைந்து கொண்டேதானிருப்பான்.

“நம்மளை எல்லாம் முருகன் கோவிலுக்குள்ளே விட மாட்டாங்களா” எனக் கேட்டான் அபு.

“அங்கே எல்லாம் நாம போகக் கூடாது.”

“ஏன்?”

“அது காபீர்களோட இடம்.”

“அப்படி யாரு சொன்னா.”

“வாப்பா தான்.”

“அதெல்லாம் பொய். காபீர்களால் இப்படி சங்கீதம் வாசிக்க முடியாது.”

“எனக்கு அந்த சப்தமே பிடிக்கலை. மண்டையைத் துளைக்கு.”

“எனக்கு முருகன் கோவிலுக்குள்ளே போயி கிட்ட உட்கார்ந்து கேட்கணும்னு ஆசையா இருக்குடா.”

“கோவிலுக்கு எதிர்க்க, ஒரு சர்பத் கடையிருக்கு. அங்கே போயி உட்கார்ந்தா கேட்கலாம்” என்றான் அன்வர்.

“அங்கே வேணா, கோவிலுக்குள்ளயே போகணும். கூட்டிக்கிட்டுப் போவியா” என ஆதங்கத்துடன் கேட்டான் அபு.

“உன்னை சைக்கிளில் தூக்கி என்னாலே உட்கார வைக்கமுடியாது. சிக்கந்தர்கிட்ட சொல்றேன்.”

“தடிப்பய அவன் கூட்டிக்கிட்டுப் போக மாட்டான்.”

“அப்போ எனக்கு நீ அஞ்ச ரூபா குடுத்தேன்னா, ஷாகுலை கூட்டிக்கிட்டு வந்து உன்னைத் தூக்கி சைக்கிள்ல வச்சி கொண்டு கிட்டுப் போவேன்.”

“சத்தியமா காசு தர்றேன்.”

“இப்பவே தரணும்.”

“இப்போ என்கிட்ட காசு இல்லே.”

“பொய் சொல்லுறே, வாப்பா உனக்கு தினம் ஒரு ரூபா தர்றாரே.”

“அது வாங்கித் திங்க.”

“அந்தக் காசை நீ தலகாணிக்குள்ளே ஒளிச்சி வச்சிருக்கே. நான் பாத்துருக்கேன்” என்றான் அன்வர்.

“உனக்கு எப்படித் தெரியும் நீ அதுல இருந்து காசை எடுத்தியா?”

“அதெல்லாமில்லே, வீடு கூட்டும்போது சில்லறையாக கிடந்துச்சி அதான்.”

“உனக்கு வெள்ளிக்கிழமை ஐந்து ரூபா தர்றேன். ஆனா என்னைக் கூட்டிக்கிட்டுப் போகணும்.”

“சரி, நான் ஷாகுலைக் கூட்டிக்கிட்டு வர்றேன்.”

“காலையில் ஆறுமணிக்குக் கூட்டிக்கிட்டு வரணும்.”

“அந்நேரம் கோவில் திறந்து இருக்காது.”

“இல்லை, திறந்துருவாங்க. நான் நாதஸ்வரம் வாசிக்கிறதைக் கேட்டிருக்கேன்.”

“அப்போ வெள்ளிக்கிழமை போவோம். இப்போ எனக்கு எட்டணா குடு.”

“எதுக்கு?”

“தேன்மிட்டாய் வாங்கணும்.”

அபு தன்னிடமிருந்த எட்டணாவை எடுத்து அன்வரிடம் கொடுத்தான். அவன் வாங்கிக்கொண்டு வெளியே போனான்.

சொன்னபடியே வெள்ளிக்கிழமை ஷாகுலைக் கூட்டிக் கொண்டுவந்து அபுவை சைக்கிளில் தூக்கி உட்கார வைத்து முருகன் கோவிலுக்குக் கொண்டுபோனான் அன்வர். கோவிலின் கோபுரத்தை வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருந்த அபு “நம்மளை உள்ளே விடுவாங்களா?” எனத் தயக்கத்துடன் கேட்டான்.

aedahamlibrary

“விடமாட்டாங்க, அந்தா செருப்பு விடுற இடம் இருக்கு. அங்கே உட்கார்ந்து கேளு.”

“நீ பெறகு வந்து என்னைக் கூப்பிட்டா போதும்.”

அன்வர் தலையசைத்தபடியே சைக்கிளில் ஏறிப் போகத்துவங்கினான். கால்களை இழுத்துக்கொண்டு கோவில் வாசலை நோக்கி நகர்ந்தான் அபு. உள்ளே நாதஸ்வரம் வாசித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். முதன்முறையாக கோவிலின் உள்ளே வாசிப்பதை மிக அருகில் உட்கார்ந்து கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் அபு.

கேட்ககேட்க சுகமாகயிருந்தது. கோவில் வாசலில் செருப்பை அவிழ்த்துவிடும் எவரும் அபுவைக் கண்டுகொள்ளவேயில்லை. அவன் கண்ணை மூடிக்கொண்டு இசையில் கலந்து போயிருந்தான்.

பதினோரு மணியிருக்கும்போது நாதஸ்வரம் மேளம் வாசிப்பவர்கள் கோவிலை விட்டு வெளியே வந்து பூக்கடை அருகில் நின்றுகொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

காலை இழுத்து இழுத்து புழுதியில் தவழ்ந்தபடியே அவர்களை நோக்கிச் சென்றான்.

மேளம் அடிக்கும் சக்ரபாணி அவனைக் கவனித்திருக்க வேண்டும். அருகில் வந்து பெருமூச்சுடன் அவர்களை ஏறிட்டு பார்த்த அபுவிற்குச் சட்டை பையிலிருந்து பத்து பைசாவை எடுத்து நீட்டினார்.

“வேண்டாம்” என மறுத்தான் அபு.

“ஏன் தம்பி” எனக் கேட்டார் சக்ரபாணி

“கோவில்ல நீங்க நாதஸ்வரம் வாசிச்சது ரொம்ப நல்லாயிருக்கு. அதைச் சொல்லுறதுக்குத்தான் வந்தேன்.”

“கன்னையா அண்ணே, பொடியன் என்ன சொல்றானு கேட்டீங்களா?”

“என்னவாம்.”

“உங்க வாசிப்பைக் கேட்டு உருகிப்போயிருக்கான்.”

“யாரு தம்பி நீ, வீடு எங்க இருக்கு” எனக் கேட்டார் கன்னையா.

“கல்பள்ளிவாசல்ல, எங்க வாப்பா ரெடிமேட் கடை வச்சிருக்காரு பேரு அப்துல்காதர்” என்றான் அபு.

“காலு எப்படி இப்படியாச்சி, டாக்டர்கிட்ட காட்டலையா.”

“போலியோவுல நடக்கமுடியாம போயிருச்சி.”

“உனக்கு நாதஸ்வரம்னா பிடிக்குமா.”

“ரொம்ப பிடிக்கும், தினம் எங்க வீட்ல இருந்தே கேட்டுக்கிட்டு இருப்பேன். இன்னைக்குதான் கிட்ட வந்து கேட்குறேன். மழைக்குள்ளே நனையுறது மாதிரி இருக்கு.”

“நல்லா பேசுறாப்புல” என்றார் வீராச்சாமி.

“என்னைய முருகன் கோவிலுக்குள்ளே விடுவாங்களா” எனக் கேட்டான் அபு.

“சாயுபுகளை உள்ளே விடமாட்டாங்களே” எனச் சொன்னார் கன்னையா.

“அப்போ நான் உள்ளே வந்து கேட்கவே முடியாதா?” என ஏக்கமாகக் கேட்டான் அபு.

“உனக்குக் கோவிலுக்குள்ளே வந்து நாங்க வாசிக்கிறதைக் கேட்கணும். அம்புட்டுத்தானே” என்றார் கன்னையா.

“ஆமா” எனத் தலையாட்டினான்.

“விடு கழுதைய, உன் பேரை யாராவது கேட்டா ஆறுமுகம்னு சொல்லு, நான் பாத்துக்கிடுறேன்.”

அபு சிரித்தான்.

“இவன் நெற்றில் திருநீறுபூசி விடுங்கண்ணே” என்றார் கன்னையா. வீராச்சாமி தன் திருநீறு பையிலிருந்து எடுத்துப் பூசிவிட்டார். யாராவது தன்னைப் பார்க்கிறார்களா என சந்தேகத்துடன் அபு திரும்பி பார்த்துக்கொண்டான்.

நெற்றி நிறைய திருநீறுபூசி விட்டார்கள்.

“தம்பியைத் தூக்கிக்கோங்க” என்றார் சக்ரபாணி.

“இல்லை நான் வர்றேன்” எனக் காலை இழுத்து இழுத்து கோவிலை நோக்கிச் சென்றான்.

முதன்முறையாகக் கோவில் படிகளைத் தாண்டி உள்ளே சென்றான். சந்தோஷமாக இருந்தது. பெரிய பிரகாரம், அதனுள் ஒரு யானை நிற்குகொண்டிருந்தது. அதைத் தாண்டி அவன் போனபோது உயரமான படிக்கட்டுகள் இருந்தன. சக்ரபாணி அவனை தூக்கி விட்டார்.

ஒரு தூணை ஒட்டி அவனை உட்கார வைத்துக்கொண்டார்கள். வாழ்நாளில் அன்றுதான் கண்முன்னால் அவன் நாதஸ்வரம் வாசிப்பதைக் கண்டான். ஒன்றரை மணி நேரம் வாசித்தார்கள். பிரசாதம் அவனுக்கும் தரப்பட்டது.

மதியம் நடை சாத்தப்போகிறார்கள் என வெளியே கிளம்பும்போது சக்ரபாணி கேட்டார்,

“வீட்டுக்கு எப்படி போவே?”

“தம்பி வந்து கூட்டிக்கிட்டுப் போவான்?”

○

கோவிலின் வெளியே வந்தவுடன் நெற்றியில் இருந்த திருநீற்றை அழித்துவிட்டான் அபு. அதன்பிறகு வாரம் ஒருநாள் இப்படி ரகசியமாகக் கோவிலுக்குள் போய்விடுவான், யாரும் அவனை சந்தேகிக்கவேயில்லை. நாதஸ்வரம் கேட்பதற்காக ஒரு பொடியன் வருகிறானே என்ற ப்ரியத்தில் கன்னையாவும் மற்றவர்களும் அடிவோடு அன்பாக நடந்துகொண்டார்கள். சவலையாக உள்ள ஒரு பையன் இப்படி நாதஸ்வரம் மீது கிறுக்குப்பிடித்து அலைகிறானே என கன்னையாவிற்கு அவன் மீது மிகுந்த ப்ரியம் உருவானது. ஒருநாள் அவன் வராவிட்டாலும் தேடத்துவங்கிவிடுபவராகயிருந்தார்.

ஒரு நாள் கன்னையா அவனிடம் கேட்டார்,

“சங்கீதம் கேட்குறதுல இவ்வளவு ஆர்வம் இருக்கியே, நீ நாதஸ்வரம் கத்துக்கிடுறயா?”

“எங்க வீட்ல விட மாட்டாங்க” எனத் தயங்கிய குரலில் சொன்னான் அபு.

“உனக்கு இஷ்டமிருக்கா இல்லையா அதை மட்டும் சொல்லு.”

“ஆசையாத்தான் இருக்கு.”

“அப்போ நான் கத்துத்தீரேன், நானே உங்க வீட்ல வந்து பேசுறேன்.”

“அய்யய்யோ வேணாம் வீட்ல விட மாட்டாங்க” என்றான் அபு.

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் ஆகாது. நான் பேசிப்பாக்குறேன்” என்றார் கன்னையா.

அப்படித்தான் ஒருநாள் வாப்பாவிடம் வந்து அவனுக்கு நாதஸ்வரம் படிக்க ஆசையிருப்பதைப் பற்றி சொன்னார் கன்னையா.

வாப்பா அதற்கு ஒத்துக்கொள்ளவேயில்லை. அத்தோடு முருகன் கோவிலுக்கு அவன் போய்வருவதையும் கண்டித்து நிறுத்திவிட்டார். இதனால் வருத்தமடைந்த அபு ஒரு நாள் முழுவதும் சாப்பிடாமல் பட்டினி கிடந்து முரண்டு பிடித்தான். அன்றிரவு கடைசியில்

aedahamlibrary

வாப்பா ஒத்துக்கொண்டு வீட்டிலே வந்து சொல்லித்தர செய்தார்.

நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொள்ளப்போகிறோம் என்பதே அவனுக்கு எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சியை உருவாக்கியது.

முதல்நாள் அவனது வீட்டிற்கு கன்னையா வந்தபோது சொன்னார்,

“நாதஸ்வரம் வாசிக்கப் பழகணும்னா, முதல்ல வாய்ப்பாட்டு கத்துக்கிடணும்.”

“அது எதுக்குய்யா?”

“சாகித்யம் தெரியாமல் வாசிக்க முடியாதுல்லே. அதான், அதுக்கு முன்னாடி தெலுங்கு கத்துகிடணும்.”

“தெலுங்கா?” எனப் புரியாமல் கேட்டான் அபு.

“ஆமாம் கீர்த்தனை எல்லாம் தெலுங்குலதானே இருக்கு.”

“நீங்களும் அப்படித்தான் படிச்சீங்களா.”

“ஆமா, ரெண்டு வருஷம் தெலுங்கு, ஒரு வருஷம் வாய்ப்பாட்டு. அப்புறம்தான் நாதஸ்வரத்தைக் கையிலே கொடுத்தாங்க. ஒன்பது வருஷம் நாயனம் படிச்சேன்” என்றார் கன்னையா.

“அப்போ நானும் தெலுங்கு கத்துகிடுறேன்” எனத் தலையாட்டினான் அபு.

அப்படித்தான் தெலுங்கும் வாய்ப்பாட்டும் கற்றுக்கொள்ளத் துவங்கினான். ஓய்வான நேரங்களில் அவனது வீட்டிற்கு வந்து கத்துக் கொடுக்க துவங்கினார் கன்னையா. ஆனால் அபு நாதஸ்வரம் கற்பதை அவனது உறவினர்களும் அண்டைவீட்டாரும், ஒத்துக் கொள்ளவேயில்லை. முடிவில் ஒருநாள் பள்ளிவாசல் கமிட்டியே அவன் நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொள்ளக்கூடாது என தடுத்து நிறுத்தியது. வீட்டில் கிடந்து வீம்புபிடிக்கிறானே என்று வாப்பா அபுவை காரைக்காலில் இருக்கிற அத்தை வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தார்.

○

ஆறு வருஷங்கள் காரைக்காலில் அவன் நாதஸ்வரத்தை முழுமையாகக் கற்றுக்கொண்டான். நடேசக் கம்பர்தான் அவனது குரு. நாதஸ்வரத்தில் எட்டுவிதமான பயிற்சிகளான தத்தகாரம், தன்னகாரம், துத்துகாரம், அகாரம், வழுக்கு, அசைவு, பிர்கா, விரலடின்னு அவருடைய பயிற்சி முறைகள் முறையாக இருந்தன.

முதன்முறையாக மாரியம்மன் கோவில் தீ மிதி விழாவிற்கு வாசிப்பதற்காக அழைக்கப்பட்டான். அன்று அபு மனதிலிருந்த வலியும்

aedahamlibrary

வேதனையும் ஒன்று திரட்டி உருக உருக வாசித்தான். கண்விழித்துப் பார்த்தபோது முந்நூறு நானூறு பேர் சுற்றிலும் நின்று கைதட்டினார்கள். அபு அன்றைக்கு அடைந்த ஆனந்தம் அளவில்லாதது.

○

கம்பன் கலைவிழாவில் வாசிக்கப் போனபோதுதான் அபு பக்கிரியின் நாதஸ்வரத்தை முதன்முறையாக கேட்டான். அப்படியொரு கம்பீரத்தை அவன் முன் ஒருபோதும் கேட்டதேயில்லை. சொக்கிப்போய் அவனாகவே பக்கிரியிடம் சென்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

ஒரு சாய்பு நாதஸ்வரம் கற்றுக்கொண்டு கோவிலுக்கு வாசிக்க வந்திருப்பது பக்கிரிக்கு சந்தோஷமாக இருந்தது.

அபுவிடம் சொன்னான்,

“மருதூர் மடத்துல நான் படிச்சப்போ ஒரு வெள்ளைக்காரன் என்கூட படிச்சான். உங்களைப் பார்த்தவுடன் அதான் ஞாபகம் வந்துச்சி.”

“நான் வாசிக்கிறதை நீங்க இருந்து கேட்டுட்டுப் போகணும்.”

“அதுக்கென்ன இருக்கேன்.”

பக்கிரியும் ரத்தினமும் மண்டபத்தில் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள். மல்லிகைப் பூவை முடிப்பது போல அத்தனை கச்சிதமாக, அழகாக, ஒன்றையடுத்து ஒன்றாக கோர்த்து நாதஸ்வரம் இசைத்தான் அபு.

ரத்தினம் அண்ணன் அவனுக்கு தனது சால்வை ஒன்றைப் போர்த்திவிட்டுச் சொன்னார்,

“நல்லா வருவே தம்பி.”

“உங்க ஆசிர்வாதம்ணே” என்றான் அபு.

பக்கிரி உற்சாகத்துடன் சொன்னான்,

“நாம ரெண்டு பேரும் ஒண்ணா வாசிக்கணும்னு ஆசையா இருக்கு. திருச்சியில் ஏற்பாடு பண்ணுறேன்.”

“அதுக்கு என்ன அண்ணே, எப்போ வேணும்னாலும் கூப்பிடுங்க வர்றேன்” என்றான் அபு.

“வீடு எங்கேயிருக்கு?”

“காரைக்கால்ல, குறிஞ்சிநகர்” என்றான் அபு.

○

aedahamlibrary

அப்படித்தான் அவர்களுக்குள் நட்பு உருவானது. இருவரும் ஒன்றாக பல்வேறு கோவில்களில் வாசித்தார்கள். அபுவிடம் பக்கிரிக்குப் பிடித்தவிஷயமே எப்போதும் அவன் சிரித்தமுகத்தோடு இருப்பது. எந்த கஷ்டத்தையும் வெளியே சொல்லாமல் ஏற்றுக்கொள்வது, வயதை மறந்து இருவரும் ஒன்றாகக் குடிப்பதும், சீட்டு ஆடுவதும், ஓடுவரை மற்றவர் கேலி செய்துகொள்வதும் உண்டு.

அபு அடிக்கடி சொல்லுவான்,

“எனக்கு ஒரு தங்கச்சியிருந்தா உங்களுக்குக் கட்டிக்குடுத்துருவேன்.”

அபுவின் மீது பக்கிரிக்கு தனிப்பாசம். அபு ரேடியோவில் வாசிக்கத் துவங்கி கண்முன்னே பேரும் புகழுமாக உயரத்துவங்கினான். பாரிஸீலி ருந்து இருந்து அவனை வாசிப்பதற்காக அழைத்திருந்தார்கள். அவன் தன்னோடு வலங்கைமான் செட்டை அழைத்துக்கொண்டு போயிருந்தான். அங்கே கிடைத்த வரவேற்பில் அடுத்த ஆறுமாசங்களுக்குள் ஐரோப்பிய நாடுகளில் சுற்றி வாசித்தான். பணமும் பெயரும் புகழும் அவனைத் தேடி வந்து குவியத்துவங்கின.

ஆனாலும் அவன் மனதில் நடுக்கோட்டை முருகன் கோவிலில் வாசிக்கக் கூப்பிடவேயில்லையே என ஆதங்கமாக இருந்தது. அதுவும் கடைசியில் நிறைவேறியது.

○

அபு நடுக்கோட்டைக்கு காரில் வந்து இறங்கிய போது பள்ளிவாசல் தெருவே மாறியிருந்தது, பழைய முகங்கள் எதையும் காண இயலவில்லை. அன்வர் படித்து முடித்து துபாய் போயிருந்தான். அவன் வயதிலிருந்தவர்களில் பெரும்பாலும் ஊரைவிட்டுப் போயிருந்தார்கள். சக்கர நாற்காலியில் வீட்டிற்குள் சுற்றிக் கொண்டிருந்தபோது கன்னையாவும், உடன் வாசித்தவர்களும் நினைவில் வந்து போனார்கள். மதியச்சாப்பாட்டிற்கு பிறகு காரை எடுத்துக்கொண்டு நிறைய பழங்களும் பட்டுசால்வையும் வாங்கிக்கொண்டு கன்னையாவைப் பார்ப்பதற்காக அவரது வீட்டிற்குப் போயிருந்தான். அவர் பார்வை குறைவுபட்டு ஒரு ஈஸி சேரில் சாய்ந்து கிடந்தார். காலை இழுத்து இழுத்து தவழ்ந்து போய்ச் சொன்னான்,

“அய்யா நான் ஆறுமுகம் வந்துருக்கேன்.”

“எந்த ஆறுமுகம்பா?”

“அபு ஆறுமுகம்பா.”

“நிஜமாவா?” என அவர் கைகள் காற்றில் தடவின.

கைகளைப் பற்றி கண்ணில் ஒற்றிக்கொண்டான்.

“பெரிய ஆளா ஆகிட்டே. உன்னைப் பற்றிதான் எல்லோரும் பேசிக்கொண்டிருக்கிறாங்க” என தணிவான குரலில் சொன்னார் கன்னையா.

“நீங்க வளர்த்துவிட்ட பிள்ளைதானய்யா” என்றான் அபு.

“சந்தோஷமா இருக்குய்யா. நீ வாசிக்கிறதை ஒரு நாள் ரேடியோவுல கேட்டேன்.”

“எல்லாம் உங்க ஆசிர்வாதம்.”

“கண்ணு போயிருச்சி. வெளியே நடமாட முடியலை. இந்த நாற்காலியிலே முடங்கிப்போய்க் கிடக்கேன்” என்றார் கன்னையா.

“இன்னைக்கு முருகன் கோவில்ல வாசிக்கப் போறனய்யா. அதான் உங்களைப் பாத்து ஆசி வாங்கிட்டுப் போக வந்தேன்” என்றான் அபு.

“நல்லாயிருப்பா. என் அப்பன் முருகன் துணை இருப்பான்” என திருநீற்றுக் கொப்பரையைக் கையில் எடுத்துத் தரச்சொல்லி அவனுக்குப் பூசிவிட்டார்.

“நீங்களும் கச்சேரி கேட்க வரணுமய்யா” என கையைப் பிடித்தபடியே சொன்னான்.

“உட்கார முடியலை, நீ எங்கே வாசிச்சாலும் அது என் மனசுக்குள்ளே கேட்குமய்யா, நீ நல்லா வாசி” என வாழ்த்தினார்.

தான் கொண்டுவந்திருந்த பட்டுச் சால்வையை எடுத்து அவருக்குப் போர்த்திவிட்டு பாக்கெட்டில் இருந்து ஒரு கட்டு பணத்தை எடுத்து அவரிடம் திணித்தான் அபு.

“இதெல்லாம் எதுக்குப்பா.”

“உங்க வைத்திய செலவுக்காவது ஆகும்லே.”

“இப்படி ஒரு பிள்ளை எனக்கு இல்லாமல் போயிட்டானே” எனக் கண்ணீர் மல்கச் சொன்னார்.

அதைக் கேட்கும்போது அபுவிற்கும் கண்கலங்கியது.

○

முருகன் கோவில் கச்சேரியில் அபு அன்றைக்கு முதலில் தர்பாரியில் வர்ணம் வாசித்தார். அடுத்து எடுத்துக்கொண்டது சக்கரவாஹம், போட்டி போட்டுக்கொண்டு பல சங்கதிகளை அழகாக வழங்கினார்.

aedahamlibrary

அதையடுத்து 'சதா சாரங்கா' என்ற பாடலை ரஞ்சனி ராகத்தில் வாசித்து மிருதுவான குழைவுகளையும் நாதஸ்வரத்தில் கொண்டு வர முடியும் என்பதை அடையாளம் காட்டினார். இதனால் கச்சேரிகளை கட்டியது. ஊர்மக்கள் கைதட்டிக் கொண்டாடினார்கள். தேரோட்டத்திற்கு அவரே வந்து வாசிக்க வேண்டும் என்று கேட்டார்கள்.

முருகன் கோவில் கச்சேரியை முடித்துவிட்டு பக்கிரிக்கு போன் செய்து உடனே மதுரைக்கு வந்து சேரும்படியாக தகவல் அனுப்பி வைத்தான் அபு. மறுநாள் பக்கிரியும் போயிருந்தான். இருவரும் ஒரு ஹோட்டலில் ரும் போட்டு சேர்ந்து குடித்துக் கொண்டாடினார்கள். இரண்டு நாள் பகலும் இரவும் குடி, சீட்டுக்கச்சேரிதான். அந்த நாட்களை பக்கிரியால் இன்றும் மறக்கமுடியவில்லை.

அப்படி இணைபிரியா நண்பனைப் போல, பழகிய அபு ஊரில் இருந்தால் தன்னை அவனே பாதுகாத்து உடன் வைத்துக் கொண்டு விடுவான், ஆனால் இந்நேரம் வெளிநாடு போய்விட்டானே என பக்கிரிக்கு ஆதங்கமாக இருந்தது.

29

கோயம்புத்தூர்

ரத்தினம் கோயம்புத்தூர் பஸ் ஸ்டாண்டில் இறங்கிய போது இளவெயிலாக இருந்தது. பேருந்து நிலையத்தினை ஒட்டிய அன்னபூரணாவில் போய் சாப்பிட்டார். மதுரை பஸ் ஏறினால் மதியத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம். எதற்கும் பழனியிடம் நிலவரத்தைக் கேட்டுக்கொண்டு பயணம் செய்யலாம் என நினைத்து போனை ஆன் செய்தார்.

பழனியின் போன் ரிங் ஆகிக்கொண்டேயிருந்தது. ஆனால் போனை எடுக்கவேயில்லை. வேறு யாரை கேட்கலாம் என யோசித்தபடியே மீனாட்சி கந்தரத்திற்கு போன் செய்தார்.

“என்ன அண்ணே இப்படி பண்ணிட்டு வந்துருக்கிங்க? எங்கே இருக்கிங்க?” என்று பதற்றத்துடன் தான் பேசத் துவங்கினான் மீனாட்சி.

“இதுல என் தப்பு ஒண்ணுமில்லேப்பா, பக்கிரிதான் கொஞ்சம் அவசரப்பட்டுட்டான்” என்றார் ரத்தினம்.

“ஊர்ப்பக்கம் வந்துறாதிங்க. உங்க ரெண்டு பேரையும் போலீஸ் வலைபோட்டுக்கிட்டு இருக்காங்க” என்றான் மீனாட்சி.

“மாமியார் ஊருக்குப் போகலாம்னு இருக்கேன்.”

“மெட்ராசுக்குப் போயிருண்ணே. அங்கே யாரு உன்னைத் தேடி வரப்போறது. வந்தாலும் அந்த ஜனக்கூட்டத்துல உங்களை எப்படி கண்டுபிடிக்குறது?”

“மெட்ராசுல போயி என்ன செய்றது, அங்கே தெரிஞ்ச ஆள் யாருமில்லையே.”

“நம்ம உமாபதி இருக்கான். அவனைப் போயி பாருங்க கூடவே வச்சிக்கிடுவான். தங்கமான பையன்.”

“எந்த உமாபதி.”

“நம்ம கிட்டணன் மகன், நம்ம ஊரு பையன்தான்.”

“உனக்குப் பழக்கமா.”

“நல்லா பழக்கம், சொந்தமும் கூட.”

“அப்போ மெட்ராசுக்குப் போகச் சொல்லுறயா.”

“ஆமாண்ணே.”

“பக்கிரி அவங்க அக்கா வீட்டுக்குப் போயிட்டான்.”

“அதுவும் நல்லதுதான். ஆளுக்கு ஒரு பக்கம் போனாதான் தப்ப முடியும்.”

“என் கையில காசு வேற இல்லை.”

“அதெல்லாம் பிரச்சினையேயில்லை. உமாபதியை தரச்சொல்றேன். நீங்க வாங்கி செலவு பண்ணுங்க. பிறகு கடனை மொத்தமா அடைச்சிக்கிடலாம்.”

“அப்படியா சொல்றே?”

“அதாண்ணே போலீஸ்ல அகப்படாம தப்பிக்கிறதுக்கு ஒரே வழி, சொல்றதை கேளுங்க. நானே இப்போ உமாபதி கிட்ட பேசி விபரத்தைச் சொல்லிடுறேன். அவன் இப்போ பெரிய காண்டிராக்டர். அவன்கிட்ட முப்பதுநாற்பது பேரு வேலைபாக்குறாங்க. தாம்பரத்துல இருக்கான், அங்கே போய் பதுங்கிக்கிடுறது நல்லது.”

“சரிப்பா, அப்போ அங்கே போறேன்” என்றார் ரத்தினம்.

“பத்து நிமிசத்துல உமாபதியை போன் பண்ணச் சொல்றேன்” என போனைத் துண்டித்தான் மீனாட்சி.

சொன்னது போலவே உமாபதிக்கு போன் பண்ணி விஷயத்தைச் சொல்லியிருக்க வேண்டும்.

சில நிமிடங்களில் உமாபதியே போன் செய்தான்.

“ஏண்ணே தயங்கிட்டு இருக்கே. நானும் உங்க தம்பி மாதிரிதான். நீங்க கிளம்பி வாங்க, எத்தனை நாள் வேணும்னாலும் தங்குங்க, என்னை மீறி ஒரு பய வந்து உங்களை பிடிச்சிர முடியாது.”

“அட்ரஸ் சொல்லு.”

“நீங்க தாம்பரத்துல வந்து இறங்கிட்டுப் போன் பண்ணுங்க. காரை அனுப்பி வைக்குறேன்” என்றான் உமாபதி.

கேட்கவே சந்தோஷமாக இருந்தது. போனை அணைத்துவிட்டு மெட்ராஸ் போவதற்கான பஸ் பிடிக்க நடந்தார் ரத்தினம்.

நடக்கும்போது பக்கிரியையும் உடன் அழைத்துக்கொண்டு வந்திருக்க லாமோ என்று தோன்றியது.

சென்னை பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்தபோது சீட்டு அகலம் போத வில்லை. காலை இடித்தது. கணுக்காலில் கரீரென வலி தெறித்தோடியது. வேப்பங்காடு சித்திரைத் திருவிழாவிற்கு வாசிக்கப் போனபோது ஏற்பட்ட கலவரத்தில் போலீஸ் லத்தியால் அடித்த வலி இன்றும் வேதனை தருவதாகவே இருந்தது. அது நடந்து நாலு வருஷம் இருக்கக்கூடும்.

30

வேப்பங்காடு

வேப்பங்காடு வைகை ஆற்றை ஒட்டிய சிறிய கிராமம். விவசாயம் தான் முக்கிய தொழில். ஊரில் முந்நாறு வீடுகளுக்கும் மேலிருந்தது. ஊரின் மத்தியில் களத்தை ஒட்டி மாரியம்மன் கோவிலிருந்தது. கோவிலுக்கு மேற்கு புறம் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் உள்ள மேச்சேரியும், கிழக்குப் பக்கம் பிற ஜாதியினரும் வசித்தார்கள்.

மாரியம்மன் கோவிலுக்குள் மேச்சேரியினர் நுழைய அனுமதி கிடையாது. கோவிலை ஒட்டிய வேப்பமரத்தடியில் ஒரு பலிவீரன் சிலையொன்று தலையில்லாமல் நின்றது. மண்ணில் புதையுண்டு கிடந்த அந்தச் சிலையை ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக களத்தை சீர்செய்யும்போது கண்டெடுத்தார்கள். அப்போது அச்சிலைக்குத் தலையிருந்தது.

அது மேச்சேரி மக்கள் தொன்மையாக வணங்கி வந்த குன்னன் என்ற மடைக்காவல் செய்தவன் சிலை என்றும், நீர்பாய்ச்சுகிற சண்டையில் வடக் கூர்க்காரர்கள் அவனை வெட்டி கொன்றுவிட்டதால் அவன் நினைவாக சிலையெடுத்து வணங்கி வந்ததாகவும், எட்டூர் கலவரத்தின் போது அந்தச் சிலை

aedahamlibrary

களவுபோனதாகவும் ஊரிலிருந்த வயதானவர் நினைவு கூர்ந்தார்.

குன்னன் சிலை மீட்கப்பட்டபிறகு அதை சிறிய கோவிலாக்கி வணங்கத் துவங்கினார்கள் மேச்சேரி மக்கள். இக்கோவிலின் நேர்த்திக் கடன்கள் செலுத்துவது மற்ற கோவில்களைவிட வேறுபட்டது. கோழிகளை உயிருடன் தலைகீழாகக் கட்டித் தொங்கவிடுவது அதிலொன்றாகும். திருவிழாவின் போது விளக்கேற்றி, பொங்கல் வைத்து, ஆடு, சேவல், பன்றி ஆகியவற்றைப் பலியிட்டு வழிபடுவது வழக்கம்.

இந்த நிலையில் பத்து வருஷங்களுக்கு முன்பு ஊரில் பரவலாக அம்மை போட்டது. வீடு வீட்டிற்கு ஆணோ பெண்ணோ அம்மையில் படுத்துக்கிடந்தார்கள். வாசலில் வேப்பிலை கட்டியதோடு, மாரியம்மனுக்குக் கூழ் ஊற்றி சாந்தியும் செய்தார்கள்.

அன்று சாமி வந்து ஆடிய பூசாரி “எதிரெதிரே இரண்டு கோவில்கள் இருப்பது நல்லதில்லை. அதுதான் மாரியம்மனுக்கு கோவம், குன்னன் சிலையை வேறு இடத்தில் கொண்டுபோய் வைக்க வேண்டும்” என்றார் பூசாரி.

அதைக்கேட்ட ஊர்வாசிகளில் ஒருவர் சொன்னார்,

“உண்மைதானப்பா, ஏனோ காணாத சாமியை கண்டுட்ட மாதிரி அந்த பயலுகளும் ஒரேயடியா துள்ளுறாங்க.”

“சாமியை விடுங்க. மேச்சேரி பயல ஒருத்தனாவது நம்மளைக் கண்டா மரியாதையா எழுந்து நிக்ருறானா, இல்லை இடுப்பிலு துண்டை கட்டுறானா, குண்டிக் கொழுப்பு கூடிப்போச்சி, ஓவரா ஆடுறாங்க” என்றான் அருணாசலம்.

“இந்தப் பயகளுக்கு படி அளக்குறது நாமதான். பொச்சல அடிச்சி விரட்டிவிட்டா கஞ்சிக்கு வழியில்லாம திரியுவாங்க” என்றார் மணிவாசகம்.

“நான் ஒரு யோசனை சொல்றேன். இனிமே குன்னன் கோவில்ல யாரும் வேண்டுதலுக்காக சேவலைக் கட்டிவிடுறது, பன்னி வெட்டுறது இதெல்லாம் கூடாது. வருஷத்துல ஒரு நாள் அவங்க கூடி சாமி கும்பிட்டுக்கிடலாம். அத்தோட மாரியம்மனைப் பாத்து நிக்ரு குன்னனை மேற்குப் பார்த்து திருப்பி நிக்க வைக்கணும். இதுகளுக்கு அவிங்க ஒத்துக்கிட்டா சாமி அந்த இடத்துலயே இருக்கும். இல்லேன்னா தூக்கிக் கண்மாயில் வீசிட்டு போய்க்கிட்டே இருப்போம்” என்றார் தணிகாசலம்.

“எல்லாருக்கும் இதுல சம்மதம்தானே” எனக் கேட்டார் குருபரன்.

அவர்தான் ஊரின் பஞ்சாயத்துத் தலைவராக இருந்தார். நிறைய நிலமும் ஆடுமாடுகளும் அவரிடமிருந்தன.

குருபரன் சொல்வதை அனைவரும் ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

அன்று பகலிலே தழுக்கு அடித்து இந்த விஷயத்தைச் சொல்லிவிட வேண்டியதுதான் என தழுக்கு அடிப்பதற்காக கொச்சனை வரச் சொன்னார்கள்.

அவன் விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்டதும் தன்னால் தழுக்கு அடிக்க முடியாது என்று சொன்னதோடு “இது என்ன சாமி அநியாயமா இருக்கு. நாங்க கும்பிடுற சாமியை எதுக்கு வேற இடத்துல தூக்கி வைக்கணும்” எனக் கேட்டான்.

“ஏன்டா உனக்கு அவ்வளவு கூதிக்கொழுப்பு ஏறிப்போச்சா, தழுக்கு அடிக்கச் சொன்னா மாட்டேங்குறே” என அவனை அடிக்க கையை ஓங்கினார் குருபரன்.

“என்னாலே முடியாதுங்க சாமி, நீங்க வேற ஆளை போட்டு தழுக்கு அடிச்சிக்கோங்க” என தழுக்கைக் கீழே வைத்துவிட்டு உறுதியான நின்றான் கொச்சன்.

“தெக்கூர்ல இருந்து ஒரு ஆளைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்து தழுக்கு அடிக்கச் சொல்லுங்க” என்றபடியே கொச்சனைப் பார்த்து குருபரன் சொன்னார்.

“ஆனா இன்னைக்கோட உனக்கும் சரி, உங்க ஜனங்களுக்கும் சரி, இந்த ஊர்ல எவனும் எந்த வேலையும் தரமாட்டோம், கஞ்சிக்கு இல்லாம கிடந்தாதான்டா உங்களுக்கு எல்லாம் புத்தி வரும்.”

“நல்லது சாமி” என்றபடியே கொச்சன் விடுவிடுவென மேச்சேரியை நோக்கி நடந்தான்.

மேச்சேரியில் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட குடும்பங்கள் வசித்தன. அவர்கள் மாரியம்மன் கோவிலில் ஊர் கூட்டம் நடக்கிறது என கேள்விப்பட்டதுமே குன்னன் கோவிலைப் பற்றித்தான் பேசுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்திருந்தார்கள்.

கொச்சன் வந்து தழுக்கு அடிக்கச் சொன்னதைக் கேட்டதும் வகுரன் ஆத்திரத்துடன் “அதுக்கு எல்லாம் கட்டுப்பட முடியாது. நம்ம சாமியை நம்ம கும்பிடுறோம், இதுல அவங்க யாரு உத்தரவு போடுறதுக்கு?” என்றான்.

“அவங்க சாமிக்கு நம்ம சாமியை பிடிக்கலையாம். அந்தக் கோவத்துலதான் அம்மை போட்டுருச்சாம்.”

“நாமளும்தான் மாரியாத்தானை கும்பிடுறோம். நம்ம ஆட்களுக்கு

aedahamlibrary

அம்மை வரலையே, உழைக்காம உட்கார்ந்து தின்னா நோயு நொடி வரத்தான் செய்யும்” என்றான் தோலன்.

“முதல்ல போயி குன்னன் கோவில்ல நாம நாலு கோழியைக் கட்டிவிட்டு வருவோம். என்ன நடக்குனு பார்த்துரலாம்” என்றான் சக்கரை.

“நீ வேற ஏன்பா பிரச்சினையைப் பெரிசு பண்ணே, யாராவது நாலு பேர் போயி சூதானமா பேசிப் பாருங்க, சண்டை சச்சரவு எல்லாம் வேணாம். அவங்களை முறைச்சிக்கிட்டு நாம பிழைக்குறதுக்கு எங்க போறது?” எனச் சொன்னார் அம்மாசி.

“அவங்க காலை நக்கி பிழைச்சதெல்லாம் போதும். பிழைக்குறதுக்கு வேற ஊரா இல்லை” எனக் கேட்டான் சம்பு.

“ஆளுக்கு ஆள் இப்படி பேசிக்கிட்டு இருக்கிறதை விட நாம ஒண்ணா போயி அவங்ககிட்ட ஞாயம் கேட்டுட்டு வரலாம், என்னப்பா சொல்லுறீங்க” என்றார் அம்மாசி.

“அவங்க நம்மளை வெற்றிலை பாக்கு வச்சி அழைச்சாங்களா, நாமளா போயி தின்னா மூஞ்சியிலே காறித் துப்புவாங்க” என்றான் தோலன்.

“அப்போ உங்க இஷ்டம், ஒருத்தரை ஒருத்தர் வெட்டிக்கிட்டு சாகுங்க, பொண்டாட்டி பிள்ளைக கஞ்சிக்கு இல்லாம செத்துப் போகட்டும்” என உரத்தக் குரலில் கத்தினார் அம்மாசி.

“பெரிசு சொல்றதைக் கேளுங்கய்யா, போய்ப் பேசித்தான் பாப்பமே” என்றான் வகுரன்.

அவர்கள் கூட்டமாகத் திரண்டு குன்னன் கோவில் முன்னால் போய் நின்றார்கள். இதற்குள் மற்றசாதி ஆட்கள் அத்தனை பேரும் ஒன்று திரண்டு குருபரன் வீட்டில் பேசி அவர்களுடன் மேச்சேரி ஆட்களுடன் பேச்சுவார்த்தைக்கே போகக்கூடாது என முடிவு செய்துகொண்டார்கள்.

இரவு வரை குன்னன் கோவில் முன்பாகத் திரண்டிருந்த மேச்சேரி மக்களுடன் யாரும் வந்து பேசவில்லை.

“இந்த மசிருக்குத்தான் பேச்சுவார்த்தை எல்லாம் வேண்டாம்னு சொன்னேன். அவங்க சாதி புத்தியைக் காமிச்சிட்டாங்களே” என்றான் சம்பு.

“இனிமே அவங்க கூப்பிட்டா நாம போகக்கூடாது. இவங்க பீ மூத்திரம் அள்ளிப்போட மட்டும் நாம வேணுமாக்கும்” என்றான் தோலன்.

அவர்களும் கலைந்து போனார்கள். அன்றிரவு ஊர் முழுவதும் இதைப்பற்றியே பேச்சாக இருந்தது.

தழுக்கு அடித்துத் தாங்கள் போட்ட ஊர்க்கட்டுப்பாட்டினைச் சொல்ல மறுத்துவிட்டார்களே என ஆத்திரப்பட்டு மாரியம்மன் கோவிலில் மைக்கெட் கட்டி உரத்த குரலில் அறிவிக்க துவங்கினார்கள். மறுநாள் பகல் முழுவதும் அந்த அறிவிப்பு கேட்டுக் கொண்டே யிருந்தது.

“இதனால் சகலமானவர்களுக்கும் தெரிவிப்பது என்னவென்றால், நம்ம ஊர் மாரியம்மனின் கோவிலுக்கு எதிரில் உள்ள குன்னன் கோவிலுக்கு இனிமேல் யாரும் சேவல் காணிக்கை செலுத்துவதோ, பன்னிவெட்டுவதோ கூடாது. அது போலவே மாரியம்மனை பார்த்து நிற்கிற குன்னன் சிலையை மேற்கு பார்த்து திருப்பிவிட வேண்டும். இது ஊர்க்கட்டுப்பாடு. இதை மீறுகிறவர்கள் கடுமையாகத் தண்டிக்கப் படுவார்கள். இப்படிக்கு ஊர் பொதுமக்கள்.”

“குன்னன் மேல யாராவது கை வச்சிப் பாக்கட்டும். அவங்களைக் கண்டம் துண்டமா வெட்டமா விட மாட்டேன்” என்றான் சம்பு.

“தினம் நாம ரெண்டு பேரு கோவிலுக்கு காவலுக்குப் போய்ப் படுப்போம். எப்படி குன்னனைத் தொடுறாங்கன்னு பாத்துரலாம்” எனத் துள்ளினான் வகுரன்.

“அதுவும் சரிதான் பா, இன்னைக்கு இருந்து காவல் போட்டுவோம்” என மேச்சேரிவாசிகள் ஒன்றாக முடிவு செய்தார்கள்.

கையில் வேல்கம்புடன் இரண்டு பேர் குன்னன்சிலைக்குக் காவல் இருப்பது அன்றிரவுதான் துவங்கியது.

குருபரன் இப்படி எல்லாம் எதிர்த்து நிற்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க வேயில்லை. அது இத்தனை வருஷமாக ஊரே தன் சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டு நின்றுது. இன்று இந்த அற்பப் பயலுகளால் கட்டுப்பாடு மீறிப்போகிறதே என்ற வெஞ்சினமாக உருவெடுத்தது.

அவர் தன்னைப் போலவே கொதிப்படைந்து போயிருந்த ஆட்களை ஒன்றாகச் சேர்த்து சொன்னார்,

நாம மேச்சேரி பயலுககிட்ட தோத்துப் போயிரக்கூடாது. தூத்துக் குடியிலிருந்து ஆட்களை வரச்சொல்லியிருக்கேன். காவலுக்கு இருக்கிற பயலுகளை வெட்டிப்போட்டு குன்னன் சிலையைத் தூக்கிட்டுப்

போயிருவாங்க. அப்புறம் நடக்கிறதைப் பாத்துக்கிடலாம்.”

○

அவர் சொன்னபடியேதான் நடந்தது. அமாவாசை அன்று இரவு ஏழு பேர் வந்து இறங்கியிருந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சாப்பாடு குருபரன் வீட்டு தொழுவத்தில் நடந்தேறியது. பின்னிரவு வரை அவர்கள் தொழுவத்தில் வைக்கோலைப் போட்டு படுத்தே கிடந்தார்கள். பின்னிரவில் எழுந்து அவர்கள் குன்னன் கோவிலை நோக்கி நடக்க துவங்கினார்கள்.

பனிக்காலம் என்பதால் இரவு அடர்ந்திருந்தது. குன்னன் கோவிலுக்குக் காவல் இருந்த இரண்டு பேரும் வேம்படியிலே உறங்கியிருந்தார்கள். விழித்திருந்தால்தானே அவர்களை கொல்ல வேண்டும்.

எதற்குத் தேவையில்லாமல் உயிர்ப்பலி என குன்னன் சிலையை மட்டும் தூக்கிக்கொண்டு போக முயன்றார்கள். சிலையை அசைக்கவே முடியவில்லை. ஆத்திரத்தில் ஒருவன் சிலையின் தலையோடு சேர்த்து அருவானை மடக்கி அடித்தான். தலை உடைபட்டு சிதறியோடியது. சப்தம் கேட்டு யாராவது எழுந்துவிடுவார்களா என அவர்கள் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்தார்கள்.

“தலை போயிருச்சி, போதும், அந்தத் தலையைத் தூக்கிட்டு வா. கண்மாய்க்குள்ள இருக்கிற கிணத்துல போட்டுருவோம், மூளியான சாமியை எவன் கும்பிடப்போறான்.”

இருட்டிற்குள் தேடி குன்னன் தலையை எடுத்துக்கொண்டு வந்த சாக்கில் போட்டு தூக்கிக்கொண்டு அவர்கள் கிளம்பும்போது ஒருவன் சொன்னான்,

“மாரியம்மன் கோவில் வாசல்ல கட்டியிருக்கிற மணியை அறுத்து எடுத்துரு.”

“எதுக்குண்ணே?”

“சொன்னதைச் செய்றா.”

கோவில் வெண்கலமணியை அறுத்து எடுத்து அதே சாக்கில் போட்டுக்கொண்டான். பிறகு அவர்கள் ஏழு பேரும் இருட்டிற்குள் ளாகவே கண்மாயை நோக்கி நடந்தார்கள்.

○

விடிகாலையில் குன்னன் சிலை தலையில்லாமல் நிற்பதைக் கண்டு கொதித்துப்போய் மேச்சேரியே ஒன்றாக திரண்டிருந்தது. காவலுக்குப் போட்ட இருவரும் குற்றவுணர்ச்சியோடு தலை கவிழ்ந்து நின்றிருந்தார்கள்.

“எவனோ கள்ளப்பய வந்து இந்த வேலையைச் செஞ்சிட்டுப் போயிருக்கான். மாரியம்மன் கோவில் மணியையும் காணோம், திருடிட்டுப் போயிருக்கான்” என்றார் குருபரன்.

“திருடன்தான் வந்து குன்னன் தலையை மட்டும் உடைக்குறா னாக்கும்” எனக்கேட்டான் தோலன்.

“என்னடா தோலா, ஓவரா பேசுறே. மப்பைக் கழட்டனுமா” எனக் கேட்டான் ஒருவன்.

“பின்ன என்ன சாமி, களவாணிப்பய எதுக்கு குன்னன் சிலையை மட்டும் உடைக்கான்” என அம்மாசியும் கேட்டான்.

“எங்களைக் கேட்டா, களவாணிப்பயலை பிடிச்சிக் கேளுங்கடா” என்றார் குருபரன்.

இதற்குள் பன்னி மேய்க்கும் காலன் சொன்னான்,

“நேத்து நடுராத்திரியில எனக்கு வயிறு சரியில்லைனு வெளிக்குப் போயிருந்தேன், அப்போ ஏழு பேரு, இருட்டுக்குள்ளே போறதைப் பார்த்தேன். கண்மாய்ப் பாதையிலே போனாங்க.”

“பிறகு என்னப்பா, திருட்டுப்பயகதான் வந்துருக்காங்கன்னு ருசுவாகிருச்சில்லே” என்றார் குருபரன்.

“இத்தனை வருஷம் இல்லாம எப்படி திடீர்னு திருட்டுப்பய முளைச்சி வந்துருக்கான்” என ஆத்திரத்துடன் கேட்டான் சம்பு.

“அதை போலீஸ்ல சொல்லி விசாரிக்கச் சொல்லுவோம். நீங்க வெட்டியா எதுக்குக் கூடி நின்னுக்கிட்டு, வீட்டுக்குப் போங்க” என அனைவரையும் விரட்டி அனுப்பினார் குருபரன்.

அப்படி விரட்டும்போது அவர் முகத்தில் அடங்கியிருந்த சிரிப்பை சம்பு முறைத்து பார்த்தபடியே இருந்தான்.

“உனக்கு மட்டும் தனியா சொல்லனுமா, கிளம்புடா” என அவனையும் விரட்டினார்

அவன் முறைத்தபடியே நடந்தான்.

“அவங்கதான் ஆளை வச்சி நம்ம குன்னன் தலையை உடைச்சிப் போட்டு இருக்காங்க, இதை இப்படியே விடக்கூடாதுப்பா” என்றான் தோலன்.

“காவல் போட்டும் நினைச்சதை செஞ்சிட்டாங்களே” என ஆற்றாமையோடு சொன்னார் அம்மாசி.

“அவங்ககிட்ட காசு இருக்கு, ஆளை வச்சி செஞ்சிருக்காங்க. நாம பதிலுக்கு ஏதாவது செய்யணும்” என்றான் சன்னா.

“என்ன செய்யணும்கிறே.”

“நாளைக்குப் பாரு தெரியும்” என்றான் சம்பு.

“நீ பாட்டுக்கு வினையா எதையாவது இழுத்து வச்சிராதப்பா, பிறகு நாம இங்க குடியிருக்கமுடியாது” என்றார் ஒருவர்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணும் ஆகாது” என்றான் சம்பு.

அதன் மறுநாள் காலையில் குடிதண்ணீர் கிணற்றில் தண்ணீர் இறைக்க வந்த பெண் அலறிக்கத்தினாள். ஆட்கள் கூடி கிணற்றில் எட்டிப்பார்த்தபோது உள்ளே ஒரு பன்றி செத்து மிதந்துகொண்டிருந்தது.

யக்கா பன்னி செத்து ஊதிப்போய் கிடக்கு” என பயத்தோடு சொன்னாள்.

“எப்படிக்கா கிணற்றுக்குள்ளே போயி பன்னி விழுந்துச்சி” எனக் கேட்டாள் இன்னொருத்தி.

“அடிச்சித் தூக்கிப் போட்டு இருக்காங்க.”

“எல்லாம் அந்தப் பயக வேலையாதான் இருக்கும்.”

“இந்தத் தண்ணியை எப்படி குடிக்கிறது?”

“குடிக்கிற தண்ணியில போயி இப்படி பண்ணியிருக்காங்களே அவங்க நல்லா இருப்பாங்களா.”

இப்படி ஆளுக்கு ஆள் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அடுத்த அரைமணிநேரத்தில் ஊரே கிணற்றடியில் கூடியிருந்தது.

அம்மாசி சொன்னான், “உங்க கிணற்றுப் படிக்கட்டைக்கூட நாங்க மிதிச்சது கிடையாது சாமி.”

“பிறகு எப்படிறா பன்னி உள்ளே செத்துக் கிடக்கு.”

“எவனாவது களவாணிப்பய கொண்டுவந்து போட்டுட்டுப் போயி

aedahamlibrary

ருப்பான்” என்றான் சம்பு.

அதைக்கேட்டு இரண்டு மேச்சேரி இளைஞர்கள் சிரித்தார்கள். அவர்களைக் கோபத்துடன் முறைத்தபடியே குருபரன் கேட்டார்,

“களவாணிப்பய எதுக்குடா பன்னியைக் கொன்னு கிணத்துல போடுறான்?”

“குன்னன் சிலையை உடைக்க ஒரு களவாணிப்பய வந்தான்லே அவன் வேலையாத்தான் இருக்கும்” என மறுபடி சொன்னான் சம்பு.

“எந்தக் களவாணிப்பயனு போலீஸ் நாயைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தா மோப்பம் பிடிச்சி சொல்லிரப்போகுது. ஆனா ஒண்ணுடா, அவன் எவனா இருந்தாலும் செத்தான்” என குருபரன் ஆத்திரத்தில் கத்தினார்.

“அவன் எந்தாருக்காரனோ, இந்நேரம் எங்க இருக்கானோ” என கேலியாகச் சொன்னான் தோலன்.

“ஊரே குடிதண்ணிக்கு இந்தக் கிணற்றைத்தானே நம்பியிருக்கு. இப்போ தண்ணிக்கு எங்க போறது” எனக் கேட்டான் ஒரு பெண்.

“போயி மூத்திரத்தைக் குடியுங்க. அப்போதான் புத்தி வரும்” என்றார் குருபரன்.

“இப்படி நீங்களே கோவிச்சிகிட்டா நாங்க எங்க போறது?” எனக் கேட்டான் ஒருத்தி.

“என் பேச்சுக்கு இந்தாருல என்ன மதிப்பு இருக்கு, தழுக்குஅடிக்கிற பயகூட மதிக்கமாட்டேங்கிறான்” என பொறுமினார் குருபரன்.

“அதெல்லாமில்லை முதலாளி. நீங்க சொல்றதுக்கு நாங்க எப்பவும் கட்டுப்பட்டுத்தான் நடக்கோம்” என்றான் வகுரன்.

“அந்த மசிரத்தைதான் பாத்தோம்லே, பொத்திக்கிட்டு போங்கடா” என ஒருவர் விரட்டினார்.

கிணற்றுக்குள் செத்துக்கிடந்த பன்றி யாருடையது என்ற விசாரிப்பு துவங்கியது. அந்த ஊரில் அப்படி செம்பட்டை ரோமம் கொண்ட பன்றியே கிடையாது. ஆகவே வெளியூரில் இருந்துதான் பன்றியை அடித்துக் கொண்டுவந்து போட்டிருக்கிறார்கள். ராவோடு ராவாக வேலை நடந்திருக்கிறது. யார் ஊதிப்போன பன்றியை வெளியே எடுப்பது எனத் தெரியாமல் நின்றபோது குருபரன் சொன்னார்.

“இனிமே இந்தக் கிணற்றை தண்ணி குடிக்க முடியாது, பேசாம இதை மூடிர் வேண்டியதுதான்.”

“அப்போ குடி தண்ணிக்கு?”

“போர் போடுவோம், வாட்டர் டேங்க் கட்டுவோம், உப்பத்தூர்ல எல்லாம் அப்படி தானே கட்டியிருக்காங்க.”

“அதுக்காக இத்தனை வருஷம் குடிதண்ணிக் கிணறா இருந்த இதைப் போயி எப்படி மூடுறது” என சிலர் மறுத்தார்கள்.

“என்னதான்பா செய்யச் சொல்லுறீங்க?”

“யாராச்சி ஆள் இறங்கி பன்னியை வெளியே தூக்கி போடச் சொல்லுங்க. தூர்வாருகிற பயலுகளை விட்டு கிணற்றுத் தண்ணியை வெளியே இறைச்சி ஊற்றிட்டு சுத்தப்படுத்தச் சொல்லுவோம்” என்றார் பெத்தையா.

“அதுக்கெல்லாம் நிறைய செலவு ஆகும்” என்றார் குருபரன்.

“ஊர்ப் பணத்துலதான் செய்யணும்” என்றார் பெத்தையா.

“உங்களுக்கு என்ன நோகாம சொல்லிட்டுப் போயிருவீங்க. எவ போயி காட்டுல மேட்டுல தண்ணி தூக்கிட்டு வர்றது. ஒரு நாள் தண்ணிப் பானையைத் தூக்கிட்டு நடந்து பாருங்க, அப்போ தெரியும்” என ஒரு கிழவி கோபமாகச் சொன்னாள்.

“பெத்தபுள்ளையைவே இருப்பில தூக்கமாட்டாங்க. இவங்கதான் குடம் தூக்கப்போறாங்களாக்கும்” என சலித்தாள் ஒரு பெண்.

“ச்சீ வாயை மூடுங்க. ஓலப்பாயில நாய் மோண்ட மாதிரி. ஒரு பொம்பளை இங்க நிக்கக்கூடாது. கிளம்புங்க” என விரட்டினார் குருபரன்.

“இருந்தது ஒரு கிணறு. அதுலயும் பன்னியை அடிச்சிப் போட்டுட் டாங்க. இந்த ஊரு விளங்காம போயிரும்” என ஆற்றாமையில் மண்ணை வாரித் தூற்றியபடியே போனாள் கிழவி.

அந்த பிரச்சினை அன்றோடு அடங்கவேயில்லை. கீகாட்டிலிருந்து ஆட்களைக் கூட்டிக்கொண்டு கிணற்றை சுத்தம் செய்து அதற்கு மூடி போட்டார்கள். இந்த வேலையைச் செய்தவர்கள் மேச்சேரிக்காரர் கள்தான் என குருபரன் உறுதியாக நம்பினார். அவர்களை எதிலாவது வசமாக வைத்து சாத்த வேண்டும் என்பதுபோல காத்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

அப்போதுதான் மேச்சேரியில் தவிடன் செத்துப்போனான். அவன் பிணத்தை கண்மாய் பாதை வழியாக தூக்கிக்கொண்டு போய்

aedahamlibrary

புதைப்பதற்கு ஏற்பாடுகள் துவங்கியிருந்தபோது “அந்தப் பாதை ஊர் பொது இடம் என்பதால் இனிமே அவர்கள் அது வழியாகப் போகமுடியாது. இடுகாடும் கிடையாது” என மறுத்துவிட்டார் கோட்டியாபின்னை.

“அப்போ நாங்க எங்க கொண்டு போயி புதைக்கிறது சாமி” எனக் கேட்டான் அம்மாசி.

“எங்கேயும் கொண்டு போங்க, நீங்கதான் ஊருக்கு அடங்காத பயலுகளாச்சே.” என்றார் குருபரன்.

“இத்தனை வருஷமா கண்மாய் மேட்டிலே புதைச்சோம்.”

“அது நாங்க விட்டுக் கொடுத்தது. இப்போ ஊர் கேட்க மாட்டேங்குதே” என்றார் குருபரன்.

“உங்களுக்குப் பிடிக்கலைனு சொல்லுங்க” என்றான் சம்பு.

“ஆமாடா, எங்களுக்குப் பிடிக்கலை. உங்களுக்குப் புதைக்க இடம் கிடையாது. என்ன மசிர பிடுங்கிப்புடுவீங்க” என அவனோடு சண்டையிட்டார் குருபரன்.

“அப்படி பேசுனா எப்படி சாமி, தவிடன் உங்க காட்டுலதானே வேலை செய்தான்.”

“அதுக்கு என்வீட்ல கொண்டுவந்து புதைக்கச் சொல்லுறயா.”

“அதுக்கில்லே, எப்பவும் எங்க ஆட்கள் செத்தா இங்கேதானே பொதைக்கோம்.”

“முடியாதுன்னு சொல்லியாச்சி. வேற எங்கிட்டாவது தூக்கிட்டுப் போங்க” என உக்கிரமான குரலில் சொன்னார் குருபரன்.

“நாங்க இங்கதான் பொதைப்போம். உங்களாலே முடிஞ்சதைப் பாருங்க சாமி” என்றான் சம்பு.

“அதையும் பாத்துருவோம்” என ஆட்களைக் கூட்டிக் கொண்டு ஆவேசமாக கிளம்பிப்போனார் குருபரன்.

தவிடன் பிணம் மேச்சேரியை விட்டுக் கிளம்பியது. வாகைமரத்தடியைக்கூட தாண்டியிருக்காது. எங்கிருந்தோ முதற்கல் வந்து விழுந்தது. அந்த கல் சம்புவை நோக்கித்தான் வீசப்பட்டது. அவன் நெற்றியில் பட்டு ரத்தம் கொப்பளித்தது. அதைத்தொடர்ந்து வேலிப்புதருக்குள் இருந்து மாறிமாறி கருங்கற்களை வீசி எறிய ஆரம்பித்தார்கள். பாதையைக் கீழே வைக்கக்கூடாது என்பதால் அதைத் தூக்கிக்

aedahamlibrary

கொண்டு வேகமாக நடந்தார்கள். யாரோ ஒருவன் எறிந்த கல் மாரி கழுத்தோடு பட்டது. அவன் தடுமாறி விழுந்தான். நிலை தடுமாறி பாடை விழுந்தது. தவிடன் உடல் அப்படியே சரிந்து வேலிப்புதரில் விழுந்தது. அதைக்கண்ட சம்புவும் மற்றவர்களும் ஆத்திரமாகி “ஒக்காலி அவங்களை வெட்டுங்கடா” எனக் கத்தினார்கள். இதற்குள் தவிடன் பிணம் வேலியில் விழுவதை கண்டு பெண்கள் ஒப்பாரி வைத்தபடியே தலைவிரிக்கோலமாக வேலிப்புதருக்குள் கிடந்த உடலைத் தூக்க ஓடிவந்தார்கள். சம்பு கையில் கிடைத்த கற்களை எடுத்து எறிய ஆரம்பித்தான். ஒருவனின் அலறல் சப்தம் கேட்டது.

இதற்குள் யாரோ குருபரனின் தொழுவத்திற்குத் தீவைத்தார்கள். புகையோடு நெருப்பு பற்றி எரியத்துவங்கியபோது மேச்சேரியில் தவிடன் குடிசையும் தீ வைக்கப்பட்டது. இரண்டு பக்கமும் தீயை ஓடியோடி தண்ணீரை ஊற்றி அணைத்தார்கள்.

இதற்குள் சம்புவை யாரோ வெட்டிப்போட்டுவிட்டார்கள் என இரண்டு பேர் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார்கள்.

சம்புவின் கழுத்து தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. சம்பு செத்துப்போய் விட்டான் எனத் தெரியவந்தவுடன் ஒரு கூட்டமே கிளம்பிப்போய் மாரியம்மன் கோவிலுக்குள் புகுந்து இரும்பு கேட்டை உடைத்தார்கள். சாவடியில் மறைந்திருந்த கல் எறிந்துகொண்டிருந்த கூட்டம் அவர்களைத் தாக்குவதற்காக வந்தது. இரண்டு பக்கமும் மோதிக் கொண்டார்கள். இதற்குள் ஊரில் பத்து இருபது வீடுகள் நொறுக்கப்பட்டிருந்தன. ரிசர்வ் போலீஸ் வந்து இறங்கியது. கையில் லத்தியுடன் இரும்புத் தொப்பி அணிந்த போலீஸ் தென்படுகிறவர்களை எல்லாம் லத்தியால் அடித்து விரட்டினார்கள். ஒரு போலீஸ்காரனுக்கு முதுகில் கத்தி குத்து விழுந்தது. அவ்வளவுதான் காவல்துறை துப்பாக்கிச் சூட்டினை ஆரம்பித்தது.

போலீஸார் பள்ளக்குடியினுள் வீடு வீடாகப் புகுந்து சிக்கிய ஆண்பெண் அத்தனை பேரையும் அடி துவைத்து எடுத்தார்கள். நாற்பது பேரைக் கைது செய்து இழுத்துக்கொண்டு போனார்கள். கிழக்குத் தெருவில் இரண்டு பேர் சாவு, மேச்சேரியில் நாலு உயிர் பலி, இருபது பேருக்கும் மேலாக கைகால் உடைந்து ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார்கள். இவ்வளவு கொந்தளிப்பின் ஊடே தவிடன் பிணம் பள்ளக்குடியின் வாகை மரத்தடியிலே கிடந்தது.

தாசில்தார் வந்து ஊரை பார்வையிட்ட இரண்டாம் நாளில் தான் தவிடனின் உடல் புதைக்கப்பட்டது. இரண்டுபக்கமும் நிறைய

ரத்தசேதம். முன்பகை காரணமாக நடந்த மோதல் என தாசில்தார் குறிப்பு எழுதிக்கொண்டார். இந்தச் சம்பவத்தின் பிறகு கண்மாயை ஓட்டிய இடுகாடு மேச்சேரிக்கு உரியது என அரசே ஒதுக்கி தந்தது.

மேச்சேரியில் கைது செய்யப்பட்டு சிறைக்குப் போனவர்களில் ஆறு பேர் மட்டும் தண்டிக்கப்பட்டார்கள். அவர்களை ஊருக்குள் திரும்பி வரவிடக்கூடாது என்பதில் ஊர்மக்கள் உறுதியாக இருந்தார்கள்.

இந்த நிகழ்வின் பின்பு விவசாய வேலைகள் எதற்குள் மேச்சேரியில் இருந்து யாரும் அழைக்கப்படவில்லை. அவர்களும் வெளியூர்களுக்கு வேலைக்குப் போய் வரத்துவங்கினார்கள்.

இதன்பிறகு இனிமேல் ஊருக்குள் ஒன்றாக வாழ்வது சரியாக இருக்காது என்பதால் மேச்சேரியிலிருந்து ஒரு நீண்ட சுவர் ஒன்றை எழுப்பிவிட வேண்டும். இதனால் அவர்கள் யாரும் ஊருக்குள் வர முடியாது. சுவர் எழுப்புவதற்கான இடத்தை மற்ற சாதி ஆட்கள் அனைவரும் விட்டுத்தர வேண்டும் என கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டது. அத்தோடு இந்த சுவரை எழுப்புவதற்கு தலைக்கட்டு வரி ஒன்றும் போடப்பட்டது. அத்தனை பேரும் அதற்கு சம்மதம் தெரிவித்தார்கள். மேச்சேரியில் அம்மாசி ஆற்றாமையில் இதை எதிர்த்து புலம்பிக் கொண்டிருந்தார்.

○

பத்தடி உயரத்தில் இரண்டு அடி அகலத்தில் பெரிய தடுப்புச் சுவர் ஒன்று தெற்கு வடக்காக வளைந்து திரும்பி ஊரின் குறுக்கே கட்டப்பட்டது. இந்த சுவரின் மறுபக்கம் மேச்சேரி, வாகைமரத்தடி எல்லாமும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது. தாழ்த்தப்பட்ட எவரும் இதனால் ஊருக்குள் வரவோ, நடக்கவோ முடியாது.

வாகையடியில் வந்து நின்ற பேருந்தும் இப்போது இடம் மாற்றம் செய்யப்பட்டு பிள்ளையார் கோவில் அருகே நிற்கும்படியாக உத்தரவு போடப்பட்டது. பஸ் ஏற வேண்டும் என்றால் பிள்ளையார் கோவில் அருகே வர வேண்டும். ஆனால் அதற்கு ஊர்வாசிகள் விடமாட்டார்கள். இதனால் பஸ் ஏறுவதற்கு விலக்குரோடு வரை நடந்து போய் நிற்கும்படியான நிலை ஏற்பட்டது.

சம்பு இருந்திருந்தால் இதை சகித்துக்கொண்டு போயிருக்க மாட்டான். நிச்சயம் சுவரை உடைத்து எறித்திருப்பான். ஆனால் அவனது சாவு மற்றவர்களுக்குப் பயத்தை உருவாக்கியிருந்தது.

aedahamlibrary

அதிலும் எதிர்ப்பே இல்லாமல் சுவர் எழுப்பிய பிறகு ஊரே தங்கள் கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்துவிட்டது போல கிழக்குத் தெருவாசிகள் சந்தோஷம் அடைந்தார்கள்.

அதன் அடுத்த கட்டமாக ஊரிலிருந்த பள்ளியில் தாழ்த்தப்பட்ட பிள்ளைகளை பெஞ்சில் உட்கார்க்குடாது என தரையில் உட்கார வைக்கப்பட்டார்கள். அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் சத்துணவுகூட தனியேதான் வழங்கப்பட்டது. வகுப்பிலே சாதிப் பெயரை சொல்லித் திட்டுவது இயல்பாக நடந்தேறியது.

○

ஊரை இரண்டாகத் தடுத்து நின்ற அந்தச் சுவரைப் பார்க்கும்போதெல்லாம் சம்புவின் தம்பி சக்கனுக்கு அண்ணன் நினைவு மேலோங்கி வரும். அவனைக் கொன்றவர்கள் இதே ஊரில்தான் வசிக்கிறார்கள். யாராலும் அவர்களை ஒன்றுமே செய்யவில்லை. ஒருவர்கூட கோர்ட்டில் தண்டிக்கப்படவில்லை. என்ன நியாயம் இது என யோசித்தபடியே அவன் பள்ளிக்குகூடம் போய் வந்துகொண்டிருந்தான்.

இந்தச் சூழலில்தான் புதிதாகப் பள்ளி திறக்கப்பட்ட ஜூன் மாதம் அமலன் வாத்தியார் அந்தப் பள்ளிக்குத் தலைமை ஆசிரியராக வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் வருகை பதிவேட்டினை ஆராய்ந்தபோது எட்டாம் வகுப்பு வரை உள்ள அந்த ஊரிலே உள்ள பள்ளியில் படிக்காமல் மாணவர்கள் ஏன் ஐந்து மைல் நடந்துபோய் வடக்கூரில் படிக்கிறார்கள் எனப் புரியவில்லை.

இதைப்பற்றிக் கேட்டபோது வங்க எஸ்சி சார்” என்றார் செல்லையா வாத்தியார்.

“அப்படின்னா அவங்க நம்ம பள்ளிக்கூடத்துல படிக்க மாட்டாங்களா.”

“படிச்சாங்க. அவங்களுக்கு இப்போ படிக்கப் பிடிக்கலை.”

“பிடிக்கலையா இல்லை துரத்திவிட்டுட்டிங்களா.”

“ஒண்ணா பெஞ்சில உட்காரணும்னு சொல்லுவாங்க. அது இந்த ஊரு பசங்களுக்குப் பிடிக்காது. தேவையில்லாத தகராறு வரும்” என்றார் செல்லையா.

“பள்ளிக்கூடத்துல ஒண்ணாத்தானே உட்காரணும்.”

“அது சரிதான், இங்கே அப்படி சட்டம் பேச முடியாதே.”

aedahamlibrary

“ஏன், யார் என்ன செஞ்சிருவாங்க.”

“சார் நீங்க புதுசு, இப்படித்தான் பேசுவீங்க. ஆனா நான் ஆறு வருஷம் சர்வீஸ் பண்ணுறேன். பிரச்சினையான ஊரு சார் இது. சாதிக்கட்டுபாடு இருக்கு.”

“நான் போயி மேச்சேரிகாரங்ககிட்ட பேசிப்பாக்குறேன்.”

“அதெல்லாம் கேட்க மாட்டாங்க சார்.”

“நாம வாத்தியார்கள் எல்லாம் ஒண்ணா போயி சாயங்காலம் பேசிப் பாக்கலாம்” என்றார் அமலன்.

“அப்புறம் நாம இங்கே வேலை பாக்க முடியாது சார். குருபரன் அய்யா கோவிச்சிக்கிடுவாரு.”

“நமக்கு அரசாங்கம்தான் சம்பளம் குடுக்குது. குருபரன் இல்லே” என்றார் அமலன்.

“சம்பளம் மட்டும்தான் குடுக்குது. பாதுகாப்பு யாரு குடுப்பா, அடிவாங்கினா, கவர்மெண்டா வந்து குறுக்கே கையை நீட்டி தடுக்கும்” எனக் கேட்டார் செல்லையா.

“நீங்க ரொம்ப பயப்படுறீங்க. நாம கவர்மென்ட் சர்வென்ட், நம்மமேல யாரும் கை வைக்கமுடியாது. நாம எல்லோரும் சாயங்காலம் புதுக்காலனிக்குப் போறோம்” என்றார் அமலன்.

அன்று மாலை பள்ளி ஆசிரியர்கள் அத்தனை பேரும் ஒன்றாக மேச்சேரிக்குச் சென்றார்கள். அப்போதுதான் அமலன் அந்தச் சுவரைப் பார்த்தார். அது யாரோ ஒருவர் வீட்டுச் சுவர் என்பது போலத்தான் முதலில் தோன்றியது. ஆனால் வளைந்து வளைந்து நீண்டு செல்வதைக் கண்டு திகைத்துப் போய் கேட்டார்.

“இது என்ன சுவர்?”

“தடுப்புச் சுவரு சார்.”

“அதான் எதுக்கு?”

“மேச்சேரிக்காரங்க ஊருக்குள்ளே வராம தடுக்க.”

“அவங்க யாருமே ஊருக்குள்ளே வரமுடியாதா.”

“நாலு வருஷமாக யாரும் உள்ளே நுழைய முடியலை.”

“இது என்ன அநியாயமா இருக்கு. இந்தியா சுதந்திரமான நாடு. ஜனநாயகப்பூர்வமான தேர்தல் நடக்குது. இப்போ போயி இப்படி கற்காலம் மாதிரி சுவரு கட்டிக்கிட்டு.”

“அதான் சுதந்திரம் வாங்குனதோட பலன், அமலன் சார். சாதி இல்லாத ஒரு ஊரைச் சொல்லுங்க. ஆட்களோட பேர்ல

aedahamlibrary

இருந்துதான் சாதி போயிருக்கு, மற்றபடி மனசுல அப்படியேதான் இருக்கு” என்றார் செல்லையா.

ஆசிரியர்கள் ஒன்றாக மேச்சேரிக்குள் வருவதை அந்த மக்கள் வியப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

“என்ன வாத்திமாரு எல்லாம் ஒண்ணா வந்துருக்கிங்க. எலெக்சன் ஏதாவது வருதா” எனக் கேட்டான் ஒருவன்.

“இல்லை, உங்க பிள்ளைகளை எல்லாம் நம்ம ஸ்கூல்லயே திரும்பக் கொண்டுவந்து சேக்கணும்.”

“அது எப்படிங்க, உங்க பள்ளிக்கூடத்துல ஒண்ணா உட்கார முடியாது, சாப்பிட முடியாது, இவ்வளவு ஏன் நம்ம பிள்ளைக மார்க் வாங்குனாகூட அடிப்பீங்க. அங்கே எப்படிங்க பிள்ளைகளை அனுப்பி வைக்குறது” என்றார் ஓச்சன்.

“இனிமே அதெல்லாம் நடக்காது. நீங்க தெரியமா என்னை நம்பி உங்கள் பிள்ளைகளை அனுப்பி வைக்கலாம்” என்றார் அமலன்.

இது நடந்த மூன்றாம் நாள் பள்ளிக்கு குருபரன் இரண்டு ஆட்களுடன் வந்திருந்தார். அமலன் அவரை உட்காரச் சொன்னார்.

அவர் உட்காரவில்லை. நின்றபடியே கேட்டார்,

“நீங்க என்ன ஆளு?”

“வாத்தியாரு.”

“அதைக் கேட்கலை. என்ன சாதினு கேட்டேன்?”

“எதுக்கு, பொண்ணு குடுக்கப் போறீங்களா?”

“எஸ்சினு சொன்னாங்க.”

“ஆமா, அதுக்கு என்ன?”

“ஊர்க்கட்டுப்பாடு தெரியாமல் நீங்க செய்றது சரியில்லை.”

“பள்ளிக்கூடம்கிறது கவர்மென்ட் நடத்துறது. இங்கே அரசாங்கம் வச்சதுதான் சட்டம்.”

“பள்ளிக்கூடத்துக்கு ஓசியில் இடம் கொடுத்ததே நான்தான்.”

“இருக்கட்டும். அதுக்காக உங்களை ஹெட்மாஸ்டராக வேலைக்குப் போடலையே. பள்ளிக்கூடத்தை எப்படி நடத்துறதுனு எனக்குத் தெரியும். உங்க வேலையை மட்டும் பாருங்க.”

“எனக்கே நீ புத்தி சொல்லி தர்றியா. நாளையில் இருந்து எங்க வீட்டுப் பிள்ளைக ஒண்ணுகூட பள்ளிக்கூடத்துக்கு வராது பாத்துக்கோ” என ஆவேசமாகக் கிளம்பிப் போனார் குருபரன்.

அவர் சொன்னபடி மறுநாள் நூற்றுக்கும் மேற்பட்ட பிள்ளைகள் பள்ளிக்கு வரவில்லை. டிசி வாங்கிக்கொண்டு வேறு பள்ளியில் சேர்க்கப்போவதாகச் சொன்னார்கள்.

அடுத்த நாள் காலை மாவட்ட கல்வி அதிகாரி அவர்கள் பள்ளிக்கு ஜீப்பில் வந்து இறங்கினார். அப்போது பிரேமர் நடந்து கொண்டிருந்தது. அவர் பாதியில் பிரேமரை நிறுத்திவிட்டு அங்கேயே அமலனைத் திட்டத் துவங்கினார்.

“ஏன்யா சாதிப்பிரச்சினையைத் தூண்டிவிட்டு படிக்கிற பிள்ளைகளைத் துரத்திவிட்டுட்டயாமே, கலெக்டருக்குப் புகார் வந்துருக்கு.”

“அது பொய் சார், இந்த ஊர்ல உண்மையில் என்ன பிரச்சினைன்னா என விளக்கினார் அமலன்.

“என்ன பிரச்சினையா இருந்தாலும் நீ அதுல தலையிடாதே. உன் வேலை பள்ளிக்கூடத்தை நடத்துறது மட்டும்தான். ஊர் விஷயத்துல உனக்கு என்ன அக்கறை, சொல்லு.”

“அதுவும் ஸ்கூல் பிரச்சினைதான் சார்.”

“நீ என்ன செய்வியோ தெரியாது, ஊர்காரங்ககிட்ட பேசி பிள்ளைகளை ஸ்கூலுக்கு கொண்டுவரப்பாரு. இல்லை, உன்னை ஒருவாரம் சஸ்பெண்ட் பண்ண வேண்டியது இருக்கும்.”

“என்ன சார் மிரட்டுறீங்களா?”

“உன்னை ஏன்பா மிரட்டுறேன். கலெக்டர் ஸ்ட்ரிக்டா நடவடிக்கை எடுக்கச் சொல்லிருக்காரு, ஊர்க்காரங்ககிட்ட முதல்ல போயி மன்னிப்பு கேளு.”

“நான் கலெக்டரை மீட் பண்ணிப் பேசுறேன் சார்.”

“அப்போ உன்னாலே ஊருக்குள்ளே போயி மன்னிப்பு கேட்க முடியாதா

“முடியாது சார். இதுல என் தப்பு ஒண்ணுமேயில்லை.”

“என் தாலியை ஏன்யா அறுக்கே, நானே போயி ஊர்க்காரங்ககிட்ட மன்னிப்புக் கேட்குறேன்” என அவர் தனது துணை ஆட்களுடன் ஊருக்குள் நடந்து போனார்.

திரும்பி வரும்வரை அமலன் பள்ளிவாசலிலே நின்றிருந்தார். மாவட்டக் கல்வி அதிகாரி அவரிடம் ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. ஜீப்பில் ஏறிச் சென்றுவிட்டார். அன்று மாலையே தற்காலிகப் பணிநீக்க உத்தரவு அமலனுக்கு விநியோகம் செய்யப்பட்டது.

அதன்பிறகு அமலனைப் போல ஒரு ஆசிரியர் அந்தப் பள்ளிக்கு வரவேயில்லை.

○

ஆனால் அமலன் வேப்பங்காடு பிரச்சினையை அப்படியே விட்டுவிட வில்லை. அவர்தான் தோழர் பாலனை அங்கே அனுப்பி வைத்திருக்கக் கூடும். கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் வாலிபர் சங்கத்தில் முழுநேரப் பணியாற்றிவந்த தோழர் பாலனுக்கு முப்பது வயது நடந்து கொண்டிருந்தது.

மாணவர் அமைப்புகளில் பணியாற்றிவிட்டு இளைஞர் அமைப்பில் மாவட்ட பொறுப்பிலிருந்தார். போலீஸில் வேலைக்குச் சேர வேண்டும் என சிறுவயதில் ஆசைப்பட்டதால்தானோ என்னவோ போலீஸ் போலவே உடற்கட்டும் மீசையும் கொண்டிருந்தார் பாலன்.

யாராவது கேட்டால் தான் மிலிட்டரி என்று பொய் சொல்லுவார். மிலிட்டரி என்றால் கிராமப்புறங்களில் ஒரு மரியாதை இருக்கவே செய்தது. வேப்பங்காட்டிற்குள்ளும் அப்படி சொல்லித்தான் உள்ளே நுழைந்தார். அவர் நேரடியாக மேச்சேரிப் பக்கம் போகாமல் ஊருக்குள் நுழைந்து பெட்டிக்கடையில் பவண்டோ வாங்கிக் குடித்தபடியே அந்த ஊரிலிருந்து ராணுவத்துக்குப் போன ராமரின் நண்பன் என தன்னை அறிமுகம் செய்துகொண்டார்.

ராமரின் தம்பி கூடவே வந்து ஊரை சுற்றிக்காட்டினான். அப்போது எதுவும் தெரியாதவர் போல சுவரைப் பற்றிக் கேட்டபோது ராமரின் தம்பி பெருமையாக “நாமதான் கட்டியிருக்கோம். சேரிப்பயலாக உள்ளே வரக்கூடாதுனு” என்றான்.

தன்னோடு மிலிட்டரியில் இருப்பவர்களுக்குக் காட்டுவதற்காக ஊரை நிறைய போட்டோ எடுத்துக்கொண்டார் பாலன். இது நடந்த நான்கு நாளைக்குப் பிறகு ஒரு வாரப் பத்திரிகையில் தடுப்புச் சுவரின் புகைப்படமும் ஊரில் நடக்கும் சாதிக்கொடுமை பற்றியும் விரிவாக எழுதியிருந்தார்.

இதே செய்தியை ஆங்கில நாளிதழ் ஒன்றிலும் வெளியாகியிருந்தது. உடனடியாக மாவட்ட நிர்வாகம் அப்படி எதுவும் கிராமத்தில் கிடையாது என மறுப்பு அறிக்கை வெளியிட்டார்கள், அடுத்தவாரம் வேப்பங்காட்டில் எடுக்கப்பட்ட பத்து புகைப்படங்கள் நியூஸ் பேப்பர்களில் வெளியிடப்பட்டதுடன் தோழர் பாலனே நீதிமன்றத் துக்கு இதை ஒரு வழக்காக கொண்டுபோகவும் ஏற்பாடு செய்தார்.

அடுத்த சில நாட்களுக்குள் இந்தியாவின் முக்கிய இதழ்கள், பத்திரிகையாளர் என வேப்பங்காட்டிற்கு வந்து குவிந்துவிட்டார்கள்.

ஊரின் நடுவில் கட்டப்பட்ட சுவரை அரசே இடித்துவிட வேண்டும் என கோர்ட் உத்தரவு போட்டது. ஆனால் அதைச் செயல்படுத்தாமல் நிர்வாகம் தடைபோட்டது. இதற்காக ஒரு போராட்டம் நடக்க வேப்பங்காட்டிற்கு வந்தபோது தோழர் பாலனையும் அவனோடு வந்த ஆட்களையும் ஊருக்குள் நுழையவே விடவில்லை.

அன்று மோதல் நடக்கக் கூடும் என தோழர் பாலன் எதிர்பார்த்தார். ஆனால் கடைசி நிமிஷத்தில் அரசு பணிந்து சுவரில் ஒரு வழியை மட்டும் ஏற்படுத்தித் தருவதற்கு முயற்சி எடுத்தது. அதை பாலன் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை.

சுவரை முழுவதும் இடிக்கும்படியாக அவர்கள் ஒன்றுகூடி முழக்க மிட்டார்கள். அரசு அதற்கு அடிபணியவில்லை. வேப்பங்காட்டில் உண்ணாவிரதம் இருக்கப்போவதாக அறிவித்தார்கள். இரண்டு நாட்களிலே அந்தப் பகுதியில் இருந்த தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் வசிக்கும் கிராமங்கள் யாவும் ஒன்று திரண்டார்கள்.

இப்படியே விட்டுவைத்தால் அவர்களே சுவரை இடித்துவிடுவார்கள் என நினைத்த மாவட்ட நிர்வாகம் முடிவில் சுவரை இடிக்க சம்மதம் தெரிவித்தது.

சுவரின் ஒரு மூலை இடிக்கப்பட்டு விழுந்தபோது மேச்சேரிவாசிகள் விழுந்த கற்களைத் தலையில் தூக்கிக்கொண்டு ஆடினார்கள். மூன்று மணி நேரத்திற்குள் முழுச்சுவரும் இடிக்கப்பட்டது. சுவர் இடிக்கப் பட்டதோடு பிரச்சினை முடிந்துவிடும் என அரசு நினைத்தது. ஆனால் பிரச்சினை வேறுபக்கம் திசைதிரும்பியது.

குருபரன் ஊர்மக்களை அழைத்துக்கொண்டு தங்கள் சாதியை அவமானப்படுத்திவிட்டார்கள். இனிமேல் பெண்கள் குழந்தைகள் அந்த ஊரில் பாதுகாப்பாக இருக்கமுடியாது என மலையை நோக்கி கிளம்பிப் போகத்துவங்கினார். குடும்பம் குடும்பமாக மலையில் ஏற ஆரம்பித்தார்கள். தங்கள் ரேஷன்கார்டுகளைக் கிழித்துப் போட்டு போராட்டம் நடத்தினார்கள்.

அதுவரை மலையில் சிறுவிவசாயம் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த கோசியின் வீட்டை சூறையாடினார்கள். மலையில் நின்ற இலவம் பஞ்சு மரங்களை வெட்டிப் போட்டார்கள். அதை விடவும் பெருங்கொடுமை ஒன்று நடந்தேறியது.

மலைவிவசாயிகள் சிலர் முயல்வேட்டைக்குப் போவதற்கும் காவலுக்கும் வைத்திருந்த பனிரெண்டு நாய்களையும் துரத்தி துரத்தி கட்டையால் அடித்துக் கொன்றது அந்த கூட்டம். செத்த நாய் ஒன்றை வாகை மரத்தில் கட்டித் தொங்கவிட்டு “இந்தக் கதிதான் மேச்சேரிவாசிகளுக்கும் நடக்கும்” என காகிதத்தில் எழுதி வைத்திருந்தார்கள்.

நியூஸ் பேப்பரில் விதவிதமான புகைப்படங்களுடன் மலைஏறிக் கொண்ட மக்களின் செய்திகள் வெளியாகின. அவர்கள் பேச்சுவார்த்தைக்குப் போன மாவட்ட ஆட்சித்தலைவரை விரட்டி அடித்தார்கள். முடிவாக அந்த ஊரில் ஒரு காவல் நிலையம் அமைப்பது என்றும், இரண்டு பக்கமும் பிரச்சினை ஏற்படாமல் அவர்கள் பாதுகாப்பு தருவார்கள் என்றும் பேசி தீர்வு காணப்பட்டது.

அன்றிலிருந்தே வேப்பங்காடு பழிதிர்க்க சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போதுதான் சித்திரைத் திருவிழாவிற்காக ஆற்றில் அழகர் இறங்குவதாக அறிவிக்கப்பட்டது. அன்றைக்கு மேச்சேரி ஆட்களும் சாமி பார்க்க வருவார்கள். சாமி ஊர்வலத்திற்கு வாசிப்பதற்காக ரத்தினமும் பக்கிரியும் தவில் ஆட்களுடன் வந்து இறங்கியிருந்தார்கள்.

அன்றைக்கு நிச்சயம் கலவரம் வரும் எனக் கொஞ்சம் போலீஸை இறக்கியிருந்தார்கள். சாமி ஆற்றில் இறங்கும்வரை ஒரு பிரச்சினையுமில்லை. திடீரென யாரோ கூட்டத்திற்குள் வெடியைக் கொளுத்திப் போட்டார்கள். டமடமவென வெடித்து சிதறிய சப்தம் கேட்டு பயந்து ஆட்கள் தெறித்து ஓடினார்கள். அப்போது மேச்சேரியைச் சேர்ந்த அம்மாசியை ஆற்றுமணலில் இழுத்துப் போட்டு ஒரு ஆள் ஓங்கி வெட்டினான். அதைப் பார்த்த வகுரன் ஓங்காரமாக கத்தவே, ஆட்கள் மணலை அள்ளி வீசினார்கள். அடுத்த ஐந்து நிமிஷத்தில் கலவரம் வெடித்தது. அழகர் ஏறிவந்த குதிரையைக் கீழே தள்ளி விட்டிருந்தார்கள். அத்தோடு ஆற்றுக்குள் ஆளுக்குள் மேச்சேரி ஆட்களை ஓட ஓட விட்டு வெட்டினார்கள். ஒரு வேன் நிறைய போலீஸ் வந்து இறங்கி லத்தி சார்ஜ் செய்து விரட்டி அடித்தது.

ரத்தினம் தனது நாதஸ்வரத்தைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார். பழனியால் ஓட முடியவில்லை, அவன் முதுகில் லத்தியடி விழுந்தது. ரத்தினம் ஓடும்போது கால் இடறி விழுந்தார். அவர் எழுந்து நின்றபோது நாதஸ்வரத்தைக் காணவில்லை. குனிந்து தேடுவதற்கு அவர் முயன்றபோது ஒரு சட்டி போலீஸ் தனது லத்தியால் அவரது கெண்டைக்காலில் ஓங்கி அடித்தான். கால் முறிந்துவிட்டது போல வலித்தது. அலறியபடியே மண்ணில் விழுந்தார். போலீஸ்

aedahamlibrary

ஓடியோடி அடித்துவிரட்டினார்கள். ரத்தினம் நாதஸ்வரத்தைப் போட்டுவிட்டு ஓடினார். அவர் கரைதாண்டி ஓடியபோது தொலைவில் போலீஸ் மைக்கில் பேசிக்கொண்டிருக்கிற சப்தம் கேட்டது.

அந்த அடியில் கெண்டைக்கால் சதை பிய்ந்து போயிருந்தது. பத்து நாளைக்கு கட்டுப் போட்டு வைத்தியம் செய்தார். ஆனால் இன்றும் வேகமாக நடந்தால் அந்தக் கால் தசைகள் வலிக்கவே செய்கின்றன. அவருக்கு மட்டுமில்லை. தவில்காரர்களுக்கும் சரியான அடி விழுந்திருந்தது. அன்று அடிபடாமல் தப்பிய ஒரே ஆள் பக்கிரி மட்டும்தான்.

<https://telegram.me/aedahamlibrary>

31

புதுக்குடி

ஓதியுருக்கு வடக்கிலிருந்தது புதுக்குடி. அங்கே காளியம்மன் கோவிலுக்கு வாசிக்கப் போனபோது பத்துவயது சிறுவன் ஒருவன் கையில் ஊறுகாய் மட்டையை வாங்கி வைத்துக்கொண்டு முன்னால் உட்கார்ந்துகொண்டு ஊறுகாயை சப்பத்துவங்கினான்.

அது வேண்டும் என்றே நாதஸ்வரம் வாசிப்பவரை சீண்டும் வேலை. ஊறுகாயைக் கண்டால் எச்சில் ஒழுகும். வாசிக்க முடியாது என்பது சிறுவர்களின் எண்ணம். அப்படி நடக்கவில்லை என்பதால் பக்கிரியின் முன்னால் ஊறுகாய் மட்டையை நீட்டியபடி “திங்குறயா?” எனக் கேட்டான் அந்த சிறுவன்.

பக்கிரி சட்டென அந்தச் சிறுவனின் கையைப் பிடித்து இழுத்தான். பிடிமாட்டிக் கொண்ட சிறுவன் “யோவ் விடுயா” எனக் கத்தினான்.

“ஏன்டா முன்னாடி வந்து ஊறுகாய் திங்குறே?”

“என் ஊறுகாய் நான் எங்கே வேணும்னாலும் தின்பேன். உனக்கென்ன?”

“என் கத்தி நான் எதை வேணும்னாலும் நறுக்கு வேனு உன் புடுக்கை அறுத்துவிட்டுமா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“நீ கையை விடுய்யா” எனத் திமிறினான் அச்சிறுவன்.

“இனிமே ஊறுகாய் திங்க மாட்டேனு சொல்லு.”

“சொல்ல மாட்டேன்.”

சொத் என அவன் மண்டையில் ஒரு அடி போட்டான் பக்கிரி.

“அவ்வளவு திமிரா.”

என காதை முறுக்கினான்

“யோவ் இனிமே ஊறுகாய் திங்க மாட்டேன் விடுய்யா” எனக் கத்தினான் அச்சிறுவன்.

“ஊறுகாய் தின்னா நான் வாசிக்க முடியாதுனு யாரு சொன்னது?”

“கண்ணன்தான்.”

“அவனைக் கூட்டிக்கிட்டு வா.”

“கூட்டிக்கிட்டு வந்தா நீ அடிப்பே.”

“அதெல்லாம் அடிக்க மாட்டேன், நைசா கூட்டிக்கிட்டுவா.”

“எதுக்கு அவன் நாக்கை வெட்டவா.”

“அதெல்லாமில்லை, அவன்கிட்ட பேசணும்.”

“நாக்கை வெட்டமாட்டேனு சத்தியம் பண்ணு.”

“சத்தியமா வெட்டமாட்டேன் போதுமா?” என சிறுவனின் கையை விட்டான் பக்கிரி.

சிறுவன் கைகள் இரண்டினையும் பஸ் ஓட்டுவதுபோல வைத்துக் கொண்டு டிர் டிர் என சப்தமிட்டபடியே கிழக்கே ஓடினான்.

அவன் திரும்பி வந்தபோது அவன் வயதை ஒத்த இன்னொரு சிறுவன் உடன் வந்திருந்தான். அவன் கோடு போட்ட சட்டை அணிந்திருந்தான்.

“நீதான் கண்ணனா?” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“ஆமா எதுக்கு கேட்குறே?” என்றான் சிறுவன்.

“மரியாதையா பேசணும், எந்த ஸ்கூல்ல படிக்கிறே?”

“உனக்கு எதுக்கு சொல்லணும்?”

“சும்மா தெரிஞ்சிக்கிடத்தான்” என்றான் பக்கிரி.

“நீ ஏதோ மிட்டாய் குடுக்குறேனு” சீனி சொன்னான்.

“மிட்டாய்தானே கையை நீட்டுத் தர்றேன்” என்றான் பக்கிரி.

அந்த சிறுவன் தயக்கத்துடன் கைகளை நீட்டினான். சட்டென கையைக் கவவிப்பிடித்தான் பக்கிரி. சிறுவன் தப்பியோட எத்தனித்து

கையை உதறினான். பக்கிரி பிடியை இறுக்கிக்கொண்டான். சிறுவனால் தப்பியோட முடியவில்லை.

“யோவ் விடுய்யா மயிரு” என்றான் சிறுவன்.

“உன் வயசென்ன, என் வயசென்ன, வாயை கிழிச்சிரவா” என அவன் தலையில் லேசாக அடித்தான் பக்கிரி.

“அடிக்கிற வேலை எல்லாம் வச்சிகிடாதே” என சிறுவன் அழுத்தமான குரலில் சொன்னான்.

“ஏன் அடிச்சா என்ன செய்வே?”

“நீ ஊரைவிட்டுப் போக முடியாது பாத்துக்கோ.”

“நீ அம்புட்டு பெரிய ஆளா, உங்க அய்யா என்ன செய்றாரு?”

“கொத்தனார்” என்றான் சீனி.

“ஊறுகா மட்டையை சப்பச் சொல்லி நீதான் சொல்லிக்குடுத்தியா?”

“ஆமா, அதுக்கென்ன” என திமிராகக் கேட்டான் கண்ணன்.

“இதைச் சப்பினா எங்களாலே வாசிக்க முடியாதா?”

“எச்சி ஒழுகும், எப்படி வாசிப்பே?”

“பாப்போமா அதையும், ஊறுகாய் மட்டையை நீ தின்னு. நான் எப்படி வாசிக்கிறேனு பாரு.”

“கையை விட்டுட்டுப் பேசுயா?”

“ரொம்ப ரோசக்காரனா இருப்பே போலிருக்கு.”

பக்கிரி கையை விட்டான்.

“நீ ஒரு மசிரும் வாசிக்க வேணாம், போடா புடுங்கி” எனக் கத்தியபடியே அந்தச் சிறுவன் ஓடினான். கூடவே சீனியும் ஓடினான். அதைக்கேட்டு ரத்தினம் சிரித்தார்.

“சின்னப்பயலுகூட எதுக்கு விளையாட்டு, என்ன பேச்சு பேசுறான் பாத்தியா?”

“அப்படி பழக்கி வச்சிருக்காங்க” என்றான் பக்கிரி.

முளைப்பாரி எடுத்துக்கொண்டு பெண்கள் புறப்பட்டு வருவதற்காக அவர்களை வாசிப்பதற்கு அழைத்தார்கள். வடக்குத் தெருவழியாக வரும்போது அந்தச் சிறுவனை மறுபடியும் பார்த்தான் பக்கிரி. இப்போது அவனது கையில் ஒரு பேனாகத்தி இருந்தது. வீட்டிலிருந்து எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். அதைக் காட்டி அந்தச் சிறுவன் குத்திப்புடுவேன் என மிரட்டினான். நாதஸ்வரத்தை வாசித்தபடியே அந்தச் சிறுவனை முறைத்தபடியே ஓடுறா என சைகை காட்டினான்

பக்கிரி.

கோவில் வரை அந்தச் சிறுவன் கூடவே வந்தான். கோவில் அருகே முளைப்பாரிகள் இறக்கிவைக்கிறார்கள் என்று தெரிந்தவுடன் அவன் ஓடிவிட்டான்.

பக்கிரி அந்தச் சிறுவன் ஓடுவதைக் காட்டி ரத்தினத்திடம் சொன்னான், “பாத்தீங்களா கையில் பேனா கத்தி, இப்பவே குத்த கிளம்பிட்டான்.”

“எங்க போயி சொல்ல இந்தக் கொடுமையை” என சலித்துக் கொண்டார் பழனி.

அதன் பிறகு அந்தச் சிறுவனை அக்னி சட்டிகள் வந்து இறங்குகிற கூட்டத்தில் காணமுடியவில்லை. திடலில் நாடகம் போடுவதற்காக திண்டுக்கல்லில் இருந்து மாரியப்பன் கோஷ்டி வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் வந்த வேளை சுற்றிலும் ஒரே கூட்டம். நடிகைகளில் ஒருத்தியான சரோஜா இறங்கி நின்று கூட்டத்தைப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

திடீரென அவள் மீது யாரோ மண்ணை வாரி எறிந்தார்கள். கண்ணில் விழுந்திருக்கும் போல, அவள் கண்ணைக் கசக்கியபடியே திட்டினாள். கூட்டத்திற்குள் சிரிக்கிற சப்தம் கேட்டது. அந்த சிறுவனேதான்.

பக்கிரி நைசாக இருட்டில் பதுங்கி வந்து அந்தச் சிறுவனை அள்ளித்தூக்கினான். அவனால் தப்பமுடியவில்லை. காலை உதறினான். அவனது பாக்கெட்டில் இருந்து சுருள்கத்தி கீழே விழுந்தது. அவனை அலாக்காக தூக்கிக்கொண்டு திடலுக்குக் கொண்டுவந்தான்.

சரோஜா கண்ணை சேலை முந்தானையால் ஊதி துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“இந்த பயதான் மண்ணை அள்ளிப்போட்டது” என்றான்.

“அதெல்லாமில்லை, பொய் சொல்றான்” என திமிறினான் சிறுவன்.

“இவரு பெரிய சண்டியரு வேற, பையில் எப்பவும் கத்தி வச்சிக்கிட்டுத்தான் சுத்துவாரு” என பேனாகத்தியை காட்டினான்.

சரோஜா அந்தச் சிறுவனின் காதைப் பிடித்துத் திருகி அவ்வளவு பெரிய ஆளா, யாரைக் குத்துவதுக்கு இந்தக் கத்தி” எனக் கேட்டாள்.

“உங்க ரெண்டு பேரையும்தான்” என்றான் சிறுவன்.

சொத் என அவன் கன்னத்தில் ஒரு அறைவிட்டாள் சரோஜா.

“ஏன்டி அடிக்குறே” என அழும் குரலில் கேட்டான் அந்தச் சிறுவன்.

“யாரை டிப்போட்டு கூப்பிடுறே” என மறுகன்னத்தில் அடித்தான்.

அவன் சப்தமாக அழுதான். அதைக் கண்டு அங்கிருந்த சிறுவர்கள் சப்தமாக சிரித்தபடியே “பயந்தோளி பால்புடுங்கி” என கை தட்டினார்கள்.

பக்கிரியின் கையை உதறிவிட்டு அந்தச் சிறுவர்களை நோக்கிப் பாய்ந்தான் அந்தப் பையன். மறுநிமிஷம் இரண்டு சிறுவர்கள் மண்ணில் கட்டி உருண்டார்கள். பக்கிரி அவர்களைப் பிரித்துவிடுவதற்குள் ஊர் ஆள் ஒருவன் அவர்களை விலக்கி விட்டு “ஏன்டா அடிச்சிகிடுறீங்க?” எனக் கேட்டான்

“உனக்கென்னடா மசிரு” என்றான் அந்தச் சிறுவன்.

“என்னடா வாயி நீளுது” என அந்த ஆளும் தன் பங்கிற்கு அறை கொடுத்தான். அச்சிறுவன் சப்தமாக அழுதான்.

பக்கிரி தன் சட்டைப் பையில் இருந்து எட்டணா காசை எடுத்துக் கொடுத்து “அழாதே, சேமியா ஐஸ் வாங்கிக்கோ” என்றான்.

“அது வேணாம். பால் ஐஸ் வாங்க ஒரு ரூபா குடு” என அழுதபடியே சொன்னான் சிறுவன்.

அவனது கோபம் எங்கே ஓடி மறைந்தது எனத் தெரியவில்லை. இன்னும் ஒரு எட்டணா எடுத்துக் கொடுத்தான்.

அந்தப் பையன் பால் ஐஸ் வாங்குவதற்காக ஓடினான்.

சரோஜா சிரித்தபடியே சொன்னாள்,

“சின்ன பையன்னா சரியாதானே இருக்கு.”

“நாமளும் சின்னப் புள்ளையாதானே இருந்தோம். இப்போ அதை மறந்துட்டோம்” என்றான் பக்கிரி.

“அப்போ நமக்கு எல்லாம் இப்படி தைரியம் கிடையாதுல்லே.”

“நான் அப்படியில்லை. இந்தப் பய மாதிரிதான் இருந்தேன்.”

“வம்புச் சண்டை போடுறதுலயா.”

“வம்புச் சண்டைனு இல்லை, நான் தான் ஊர்ல பெரிய ஆளு காட்டிக்கிடுறதுலே.”

“எதுக்கு அப்படி காட்டணும்?”

“அது ஒரு கெத்து. இதுக்காக தலையயிரை முன்னாடி சுருட்டி விட்டுக்கிடுவேன்.”

“வீட்ல ஒண்ணும் சொல்ல மாட்டாங்களா?”

“எங்க அய்யாவுக்கு தெரிஞ்சி போயி நல்ல அடி. இந்தப் பயலைப் பாக்கும்போது என்னைப் பாக்குற மாதிரியே இருந்துச்சி.”

“அதான் காசு குடுத்தீங்களாக்கும்.”

“எனக்கு அந்த காலத்துல யாரும் சல்லிக்காசு குடுக்கலை. யாராவது சப்பிப்போட்ட வெறும் ஐஸ் குச்சியை எடுத்து சப்பிக்கிட்டு திரிவேன்.”

“இப்போதான் மைனர் மாதிரி செயினு மோதிரம் எல்லாம் போட்டு இருக்கீங்களே.”

“இது எல்லாம் ஒரு வேஷம், நீ நடிக்கப் போடுறே, நாங்க வாசிக்கப் போடுறோம்.”

“எனக்கு அலுத்துப்போச்சு. வருமானத்துக்கு வேற வழியில்லாம தான் இதைச் செஞ்சிக்கிட்டு இருக்கேன்.”

“கல்யாணம் பண்ணிக்கிட வேண்டியதுதானே.”

“ஏன் அவன் வேற குடிச்சிட்டு வந்து அடிக்கவா.”

“அப்ப கட்டிக்கிடவே மாட்டயா.”

“எங்கம்மா பட்ட பாட்டைப் பாத் பிறகு எப்படி ஒரு ஆம்பளையைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட முடியும்.”

“இப்படி எத்தனை நாள் இருப்பே?”

“இன்னும் பத்து வருஷம், அப்புறம் கடல்ல விழுந்து செத்துப் போயிருவேன்.”

“அது ஏன் கடல்ல விழுந்து சாகணும்” எனக் கேட்டான்.

“அப்படியாவது கடல்ல மிதக்கலாம்லே” என்றாள் சரோஜா.

வேடிக்கைக்காகச் சொல்கிறாளா, இல்லை நிஜமா எனப் புரியாமல் பக்கிரி கேட்டான்.

“இன்னைக்கு என்ன நாடகம்?”

“வனராணி.”

“புது நாடகமா?”

“ஆமா, இதுதான் இப்போ பேமஸ். வள்ளிதிருமணம், பவளக்கொடி எல்லாம் யாரு பாக்குறா?”

“நீதான் இதுல ராணியா?”

“அது கல்பனா, நான் அவ தோழி” என வேனில் சாய்ந்திருந்த கல்பனாவைக் காட்டினாள்.

“அவளை விட நீதான் அழகா இருக்கே” என்றான் பக்கிரி.

aedahamlibrary

“அது பாக்குற ஆளைப் பொறுத்து இருக்கு” எனச் சொல்லி
சிரித்தாள் சரோஜா

“எப்போ நாடகம் ஆரம்பிக்கும்?”

“அதுக்குப் பதினோரு மணியாகிரும், உங்களுக்கு முடிஞ்சிருச்சா?”

“சாமி சுத்திவந்தா முடிஞ்சிரும்.”

“அப்போ இருந்து நாடகம் பாத்துட்டு போங்க.”

“நாடகம் பாத்துட்டு தனியா போக முடியாது.”

“அதுக்காக என்கூடவா வரமுடியும்?”

“ஏன் வந்தா என்ன?”

“தப்பு ஒண்ணுமில்லை. எங்க கூட்டிக்கிட்டுப் போறதுன்னுதான்
யோசிக்கிறேன்.”

“இடத்துக்கா பஞ்சம்” என கண்சிமிட்டினான் பக்கிரி.

“அப்போ இருந்து நாடகம் பாருங்க” என அவளும் கண்
சிமிட்டினாள்.

நாடகத்தை முழுசா பாத்துற வேண்டியதுதான் எனச் சொல்லி
அவளும் சிரித்தாள். அதற்குள் நாடக நடிகர்கள் வேளை விட்டு
இறங்கி சாப்பிடுவதற்காக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள், அவளும்
கிளம்பினாள்.

போகும்போது கையசைத்தபடியே சொன்னாள், “நாடகம் முடிய
ரெண்டு மணி ஆகிரும்.”

பதிலுக்கு பக்கிரியும் கையசைத்தான். அதைக் கவனித்தவரைப்
போல பழனி அருகில் வந்து கேட்டார்.

“என்னப்பா மடங்கிருச்சி போல.”

“அதெல்லாமில்லை. நாடகம் பாக்கக் கூப்பிடுது.”

“வெறும் நாடகம் மட்டும்தானா.”

“சும்மா இருங்கண்ணே” என்றபடியே நாமளும் சாப்பிட்டு வந்துரு
வோம்” என்றான்.

“இன்னும் வாசிச்சே முடியலை, அதுக்குள்ளே எங்க சாப்பாடு,
நாம சாப்பிட்டு முடிய பதினோரு மணி ஆகிரும். நீ எப்படி
இங்கயே ராத்தங்கல்தானா.”

“நாடகம் பாக்கலாம்னு” நினைக்கேன்.

“பாரு இளவட்டபய. இப்போ பாக்காமல் எப்போ பாக்கப்போறே.”

“நீங்க எப்படி போவீங்க?”

“நாங்க எங்க போறது, எல்லாம் பள்ளிக்கூட வராண்டாவில் படுத்துக் கிடக்க வேண்டியது.”

“பள்ளிக்கூடத்தை சுத்திப் பாத்துட்டு வந்துருறேன்” என்றான் பக்கிரி.

அதைக் கேட்டதும் பழனி கைதட்டி சிரித்தபடியே “போயி பாருப்பா, முள்ளுகிள்ளு கிடக்கப்போகுது” என்றார்.

பக்கிரி பள்ளியின் மேற்குபக்கம் சத்துணவு சமைப்பதற்காக இருந்த ஒற்றை அறையைப் பார்த்தான். அது பூட்டப்படவில்லை. வெறுமனே கதவை மூடி ஒரு குச்சியை தான் சொருகியிருந்தார்கள். கதவைத் தள்ளி திறந்தான். ஒரே இருட்டாக இருந்தது. தீக்குச்சியை உரசி உள்ளே விளக்கு இருக்கிறதா எனப் பார்த்தான். விளக்கு இல்லை. இது போதும் எனச் சிரித்தபடியே அவன் கதவை மறுபடி இழுத்துப் பூட்டிவிட்டு வந்தான்.

அன்றிரவு நாடகம் முடியும் வரை அவனுக்கு இருப்புக் கொள்ள வில்லை. மனது எதையெதையோ நினைத்துக்கொண்டிருந்தது. நாடகம் முடிந்து நடிகர்கள் கிளம்பும்போது தனக்கு வயிற்றுவலியாக இருப்பதால் காலையில் வருவதாகச் சொல்லி சரோஜா அங்கேயே தங்குவதாகச் சொன்னாள். மற்றவர்கள் வேனில் கிளம்பிப் போனார்கள்.

இருட்டிற்குள் பள்ளியின் கிணற்றடியில் உட்கார்ந்திருந்தான் பக்கிரி. சரோஜா வருகிற வாசனை அடித்தது. அவள் இருட்டிற்குள் கைகளால் துழாவிப்படியே “எங்கே இருக்கே?” எனக்கேட்டாள்.

அப்படியே அவளை வாரி இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டான். அவனது வலிய உதடுகள் அவளைக் கவ்விக்கொண்டன. அவளும் கைகளால் இறுக்கிக்கொண்டாள். திருகை சுழலுவது போல இருவரும் இணைந்து சுழன்றார்கள். எழுந்து இருட்டு அறைக்குள் போவதற்குக்கூட அவனுக்கு விருப்பமில்லை. கிணற்றடி இருட்டிலே இருவரும் உடல் வேகம் தணியும்படியாக இணைந்தார்கள். கிசகிசத்த குரலில் கேட்டாள், “எப்படியிருந்துச்சி நாடகம்?”

“இப்போதானே துவங்கியிருக்கு. இனிமேதான் முழுசா பாக்கணும்” என மறுபடி அவளைக் கட்டிக்கொண்டு முத்தமிட்டான். இருட்டுப் பூச்சிகள் அவர்களின் முணுமுணுத்தலை கேட்டு ஒடுங்கி நிர்த்தமாகின. இருட்டு அவர்களை ஒரு போர்வையெனச் சுற்றிப்படர்ந்திருந்தது.

32

தாம்பரம்

பஸ் தாம்பரத்தில் போய் இறங்கிய போது மணி நாலாக இருந்தது. ஒரு டிக்கடையில் 'அழகென்ற சொல்லுக்கு முருகா' என பக்திபாடல் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். லேசான குளிர் அடித்துக் கொண்டிருந்தது. இறங்கி ஒரு டிக்குடிக்கலாம் என்று போனார். எதற்கும் உமாபதிக்குப் போன் பண்ணி விட்டு டிக்குடிக்கலாம் என போன் அடித்தார். உமாபதி போன் எடுக்கவில்லை. தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் போலும். ஆறுமணிக்கு பொறுத்திருந்து பார்ப்போம் என டிக்கடை பெஞ்சில் உட்கார்ந்த படியே டி குடிக்கத் துவங்கினார். நிதானமாக பேப்பர் படித்தார். சாலையைக் கடந்து செல்லும் ஆட்களை வெறித்துப் பார்த்தபடியே இருந்தார். அப்படியும் மணி ஆறு ஆகவில்லை.

இதற்குள் இரண்டு முறை போன் செய்து பார்த்து விட்டார். உமாபதி போனை எடுக்கவேயில்லை. அட்ரஸ் வாங்கியிருந்தால் நாமே போயிருக்கலாம் என எரிச்சலாக வந்தது. சரியான தூக்கமில்லாமல் போனது வேறு தலையை பாரமாக அழுத்தத் துவங்கியது. ரேடியோவில் மங்கள இசை ஒலிபரப்பாக துவங்கியது. திருமர்புரம் கோவிந்தன் வாசித்துக்

aedahamlibrary

கொண்டிருந்தார். தாங்களும் ஒருமுறை ரேடியோவில் போய் நிகழ்ச்சி கொடுத்தது அவர் நினைவில் ஓடியது. அது நாலு வருஷத்திற்கு முன்பு நடந்தது. அவர்களைப் போன்ற கிராமப்புற நாதஸ்வர வித்வான்களை யார் கண்டுகொள்ளப்போகிறார்கள். ஜோதிவிநாயகம் என்ற ஒரு ரசிகர்தான் அவர்களைப் பற்றி திருச்சி ரேடியோ ஸ்டேஷன் டைரக்டரிடம் சொல்லி நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்திருந்தார்.

பஸ்பிடித்துப் போய் இறங்கி ரேடியோ ஸ்டேஷனில் போய் வாசிப்பதற்காக அவர்கள் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஒரு ஆள் அவர்களிடம் அறிமுகம் ஆகிக்கொண்டார்.

○

“என் பேரு வெங்கு. ஊரு திருவாரூர். வெற்றிலை கிட்டா அய்யர்னு கேள்விப்பட்டு இருப்பீங்களே, அவரு என்னோட தாத்தா. இந்த ரேடியோ ஸ்டேஷன்ல நான்தான் சீனியர். எவ்வளவோ பெரிய மேதைகள் எல்லாம் இங்கே வந்து வாசிச்சி இருக்காங்க. எல்லாம் ஸ்பூல்ல இருக்கு.

அதை எல்லாம் கேட்கக் கொடுத்து வச்சிருக்கணும். இப்போ யாரு அதை எல்லாம் கேட்குறா. எப்பவும் ஒரே டாம் டீம்னு காட்டுக்கூச்சல்ல போடுற சினிமா பாட்டுதான் போடச்சொல்லுறாங்க. நாங்களும் அதைத்தானே போடுறோம். ஆனாலும் தினம் ஒரு அரைமணி நேரம் நாதஸ்வரம் போட்டுருறோம். மங்கள வாத்தியமில்லையா, போட்டுத்தானே ஆகணும்.

உன் ஊரு என்ன சொன்னே. ஒதியூர்தானே. எங்க இருக்கு அது? கரிசல்காடா, அங்கே எல்லாம் வித்வான்கள் இருக்காங்களா?”

ஓஹோ, சிவன் கோவில் இருக்கா. அப்போ நாதஸ்வரம் மேளம் இருக்கத்தானே செய்யும் என்ன சொன்னாலும் நாதஸ்வரம்னா சோழநாடுதான்.

நாதஸ்வர சக்கரவர்த்தி திருவாவடுதுறை T.N.ராஜரத்தினம்பிள்ளை, திருவெண்காடு சுப்பிரமணியபிள்ளை, P.S.வீரசாமிப்பிள்ளை, திருவீழி மழலை சகோதரர்கள், செம்பனார்கோவில் சகோதரர்கள் இப்படி சொல்லிக்கிட்டே போகலாம்.

இந்த காது இருக்கே அது படைச்ச பயனை அடையணும்னா காவிரிக்கரையில் பிறந்து இருக்கணும். சங்கீதம் தெரியாத மனுசாளே கிடையாது. வாழைப்பழம் விக் கிறவன்கூட இது கரகரப்பிரியா தான்னு அடிச்சி சத்தியம் பண்ணுவான். எல்லாம் கேள்விஞானம்.

aedahamlibrary

“உங்க ஊர்ப் பக்கம் எல்லாம் ஒரே வறட்சியில்லையா, தண்ணி யில்லா காடு. காருகுறிச்சி உங்க பக்கம்தானே, கோவில்பட்டியில் வீடு இருந்துச்சினு கேள்விப்பட்டு இருக்கேன். ஜெமினி கணைசனுக்கு ரொம்ப நெருக்கம். அந்தக் காலத்துல நாதஸ்வரக்கலைஞர்களும் சினிமா ஸ்டார்போலதான் இருந்தாங்க.

இப்போ அதெல்லாம் போயிருச்சி. உங்க ஊர்ல சின்ன பசங்க இப்பவும் நாதஸ்வரம் படிக்க வர்றாங்களா, இல்லையே, எல்லா ஊர்லயும் இதே கதிதான். சிவனே மிஷின் வாசிக்கிற சங்கீதத்தை தானே கேட்டுக்கிட்டு இருக்கார். பிறகு யாரைப்போய் சொல்றது?

கேட்டா சம்பளம் மிச்சமாம், அதுல என்ன கோடி ரூபாய் மிச்சம் பண்ணமுடியும். இன்னும் சர்ச்சில ப்யானோதானே வாசிச் சிட்டு இருக்காங்க, மாறலையே.

உங்கப்பா கோவில் வாசிச்சார்னு சொன்னே இல்லையா, என்ன சம்பளம் குடுத்துருக்க போறாங்க. அந்தக் காலத்துல மாசம் மூணு ரூபா. இப்போ முந்நூறு ரூபா ஆகிரும். இதை வச்சிட்டு எப்படி குடித்தனம் பண்ணுறது, பிள்ளை குட்டி பிழைக்குறது. ஈஸ்வரனுக்கு செய்யுற தொண்டா நினைச்சிகிட்டு வாசிச்சிட்டு இருக்காங்க. உங்கப்பாவும் அப்படித்தானா, அதான் பழக்கம்.

உனக்கு இந்த நாதஸ்வரம் எப்படி பூமிக்கு வந்துச்சி தெரியுமா, இது தேவலோக வாத்தியம், ஈஸ்வரனே பூமியில உள்ளவங்க கேட் கட்டும்னு கொடுத்து அனுப்பிச்சிருக்கார்.

முககுந்த சக்கரவர்த்தி கேள்விப்பட்டு இருக்கீங்களா. திருவாரூர் கோவில்ல படம் வரைஞ்சி போட்டிருப்பான். போனா நல்லா பாரு. கண்கொள்ளாக் காட்சியது. இந்த முககுந்த சக்கரவர்த்திக்கு ஒரு கதையிருக்கு. அதையும் நீங்க கேட்கணும்.

ஒரு சமயம் கயிலாய மலையில் சிவபெருமானும் பார்வதி தேவியும் சந்தோஷமாக வில்வமரத்தோட அடியிலே உட்கார்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தாங்க. அப்போ அந்த வில்வ மரத்துல இருந்த ஒரு முசு, அதான் குரங்கு, அதுவும் கிழட்டு குரங்கு வில்வ மரத்தோட இலையை ஒவ்வொன்றாக பிடுங்கி சாமி மேலே போட்டுக்கிட்டே இருந்துச்சி.

அதுல ஒண்ணு தாயார் முகத்துல விழவே பார்வதிக்கு பயங்கர கோபம் வந்துருச்சி. சாபம் கொடுக்கப் போனார். வில்வ இலையாலே நம்மை அர்ச்சிக்கிற இந்த முசுவை ஏன் சபிக்கணும்னு. அது அன்போட அடையாளம்னு சிவன் சொன்னதும் உமை மனமிரங்கி முசுவுக்கு அருள்புரிய சொன்னாள்.

நீ பூமியிலே பிறந்து அகில உலகத்தையும் ஆளுவாய்னு சொன்னார் சிவன்.

ஆனா அதைக்கேட்ட முசு எனக்கு பூலோக வாழ்க்கையே வேணாம். நான் மானுடபிறவி எடுக்க மாட்டேன், இந்த நித்யவாழ்வே போதும்னு சொல்லுச்சி.

அப்படி சொல்லாதே, மானிடப்பிறவி எடுத்தாலும் உலக மாயையில் மயங்காதபடி உன்னை குரங்கு முகத்தோட படைக்கிறேனு சொல்லி வரம் கொடுத்தார் சிவன்.

அப்படி பிறந்தவர்தான் முசுகுந்த ராஜா. திருவாரூர் ஸ்தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் தியாகராஜர் முதலில் திருமாலால் பாற்கடலில் வழிபடப்பெற்றவர். பிறகு இந்திரனாலும், அதுக்குப் பிறகு இந்திரனால் முசுகுந்த சக்கரவர்த்திக்கும் அளிக்கப்பெற்று, பிரதிட்டை செய்யப் பெற்றிருக்காரு.

தியாகராஜரோட பாதங்கள் வருஷம் இரண்டு நாள் தவிர, மற்ற நாட்களில் புஷ்பங்களாலே மூடப்பட்டு இருக்கும். பங்குனி உத்திரம் திருவிழா அப்போ இடது பாதத்தையும், திருவாதிரை சமயம் வலது பாதத்தையும் பக்தர்கள் தரிசனம் செய்யலாம்.

முசுகுந்த சக்கரவர்த்தியை பாக்க ஒரு நாள் தேவலோகத்துல இருந்து இந்திரன் வந்திருந்தார். எதுக்கு தெரியுமோ, சூரபத்மனை முருகப்பெருமான் சம்ஹாரம் செய்தார் இல்லையா, அதனாலே முருகனுக்கு தேவசேனாவை திருப்பரங்குன்றத்தில் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்க போகிற செய்தியைச் சொல்லி கல்யாணத்துக்கு அழைக்குறதுக்கு.

இந்தக் கல்யாணத்துல கலந்துகிடுறதுக்காக முசுகுந்த ராஜாவும் அவரது நாட்டு மக்களும் யானை, குதிரை முதலான படைகளோடும், கொக்கரை, படகம், பேரி, குடமுழா, நாதஸ்வரம் முதலான இசைக் கருவிகளை ஒலிக்கச் செய்துகொண்டும் திருப்பரங்குன்றத்துக்குப் போனார்கள்.

அந்தக் கல்யாண ஊர்வலத்துல கலந்துகிட்ட வாத்தியங்கள்ல ஒண்ணுதான் இந்த நாதஸ்வரம். அப்படித்தான் நான் கேள்விபட்டு இருக்கேன், வித்வான்களும் சொல்லியிருக்காங்க, ஆரம்பத்துல திருவாரூர் தியாகேசன் அளித்த தந்தத்தினாலான நாதஸ்வரமும், பின்னாலே கல் நாதஸ்வரமும் இருந்துருக்கு. அதுக்கு அப்புறம்தான் மரத்தில் வந்தது.

புஸ்வாணம் பாத்து இருக்கீங்களா, புஸ்னு கலர் கலராக பொறித்து தள்ளுமே, அந்த புஸ்வாணம் நிக்காமல் கலர்கலராக பொறிஞ்சி

aedahamlibrary

ஊத்துகிட்டே இருந்தா எப்படியிருக்கும். நாதஸ்வரம் கேட்குறப்போ அப்படித்தான் எனக்கு இருக்கும். சில சமயம் சூறைக்காற்றுல பறக்குற வைக்கோல் மாதிரி அது என்னை அடிச்சி இழுத்துட்டுப் போயிருது. வடக்கே எங்கேயாவது பிறந்து இருந்தா இந்த வாத்தியத்தைக் கேட்காமலே செத்துப்போயிருப்பேன், வாழ்க்கை வீணா போயிருக்கும். ஏதோ கொடுப்பினை இந்த வாத்தியங்களை எல்லாம் கேட்டுக் காதையும் மனசையும் நிரப்பிகிட்டேன்.

இதானே நீங்க வாசிக்கப்போற முதல்நிகழ்ச்சி. இந்த பார்மலே டெயில்ஸ் எல்லாம் பூர்த்திபண்ணி குடுத்துருங்க. இதுல படிக்காத ஆள் யாரும் இல்லையே, சும்மா கேட்டுகிட்டேன்.

மனுசனுக்குப் பழசை நினைச்சிப் பாத்துகிடுறதைத் தவிர என்ன மிச்சமிருக்கு. உங்களை மாதிரி யாராவது வந்தா நான் இதையெல்லாம் பேசித் தீர்த்துகிடுறேன். இருபது வயது பையன்கிட்ட இதை பேச முடியுமா. நான் பழசாகிட்டேன் இல்லேனு சொல்லல்லே. ஆனா அதுக்காக நான் கேட்ட சங்கீதமும் பழசா ஆகிருச்சென்னு சொல்றதை ஏத்துக்கிட முடியலை. அதுக்கு ஏது வயசு. பத்துவயசில திருச்சேறை சாரநாதப்பெருமான் கோயில் புறப்பாட்டிலே மல்லாரி கேட்டு இருக்கேன். சிவசுப்ரமணியபிள்ளை வாசிச்சாரு. இப்போகூட அது காதுல கேட்டுக்கிட்டுத்தான் இருக்கு. அதை எப்படி சொல்றது, ரெண்டு சொட்டு கண்ணீர் விட்டுத்தான் கட்டமுடியும். வேற என்ன செய்ய முடியும் சொல்லு.

நீங்க வாசிக்கிறதை அரைமணி நேரம் எடுத்துக்கிட சொல்லியிருக் கேன். எவ்வளவு நேரம் போடுவோம்னு தெரியலை. நேரமிருந்தா அப்படியே போடச்சொல்றேன். உள்ளே ரெண்டாவது மாடியில ரிக்கார்டிங் ரும். போகலாம்லே. வெற்றிலைப் பழக்கம் இருந்தா போயி துப்பிட்டு வந்துருங்க. கார்பெட் போட்ட ரும். இதுக்கு ஒரு செக்கு போட்டு உங்களுக்கு அனுப்பி வைப்போம். ஒரு மாசம் ஆகும். பேங்க் அக்கவுண்ட் இருக்குல்லே. எப்போ ஒலிபரப்பு செய்வோம்னு சொல்றேன். வேண்டியவங்க எல்லோரையும் கேட்கச் சொல்லு, நாலு பேர் கேட்டாதானே சந்தோஷம். நான் சொல்றது சரிதானே.

உங்களைப் பேச விடாம நானே பேசிக்கிட்டு இருக்கேனு பாக்குறயா, நான் அப்படித்தான். ஆள் கிடைச்சா விட மாட்டேன். நாம போகலாம், நீங்க ரெடிதானே.”

அவர்கள் மாடிக்குப் போனார்கள். ரேடியோ ஸ்டேஷனுக்கு இதுதான் முதல்முறையாக வருகிறார்கள் என்பதால் வியப்போடு

பார்த்தபடியே நடந்தார்கள். ரேடியோவில் நிறைய இசை நிகழ்ச்சிகளை பக்கிரி கேட்டிருக்கிறான். ஆனால் நாமே நேரில் வாசிக்கப் போகிறோம் என்பது மிகுந்த சந்தோஷம் தருவதாக இருந்தது.

அவர்கள் வாசித்து முடித்து வெளியே வந்தபோது ப்ரோகிராம் ஆபிசர் ஒருவர் கையெழுத்து வாங்கிக்கொண்டார்.

வாசித்தது எப்படியிருந்தது என ஒருவரும் சொல்லவில்லை. ரேடியோவில் கேட்டுக்கொள்வோம் என அவர்கள் வெங்கு அய்யரை காணச் சென்றார்கள். அவர் வேறு யாரோ ஒருவருடன் நீளமாக பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

அதைக் கண்டு ரத்தினம் சிரித்தார்.

“ஆள் கிடைச்சா விட மாட்டாரு போலிருக்கே.”

“நாம எவ்வளவுதான் வாசிச்சாலும் பேரு தஞ்சாவூர்க்காரங்களுக்குத் தான்னே” என்றார் பழனி.

“அதுக்கு என்னப்பா செய்றது? மேதைகள் அங்கேதானே இருந்திருக் காங்க” என்றார் ரத்தினம்.

“நம்ம ஊர்லயும்தானே இருந்துருக்காங்க. வெளியே தெரியாம போயிருச்சி. கமுகுமலை சுப்பையா, சிங்கிசுளம் கணேசனுக்கு என்ன குறைச்சல், அவங்களை ஏன் யாரும் கொண்டாடலை. நல்லா வாசிச்சா மட்டும் போதாது, தூக்கிவிட நாலு ஆளும் வேணும்” என்றான் பக்கிரி.

“அது நிஜம்தான் பா. இருக்கன்குடியில் முத்துமாணிக்கம்னு ஒரு பெரிசு இருக்காரு. என்ன வாசிப்பு தெரியுமா, பூரணமா இருக்கும். அப்பேர்ப்பட்ட ஆள் எல்லாம் பனங்காட்டுக்குள்ளே அடையாளம் தெரியாம போயிட்டாங்க, எந்த ராஜா அவரைக் கூப்பிட்டு வாசிக்கச் சொல்லிட்டாரு. எத்தனை பட்டம் பரிசு கொடுத்துட்டாங்க.”

அவர்கள் பேசியபடியே வெளியே வந்தார்கள். டவுன்பஸ் பிடித்து பேருந்து நிலையத்திற்குப் போக வேண்டும். பேசாமல் நடந்துவிடலாம் என நால்வரும் தார்சாலையில் நடந்து செல்லத் துவங்கினார்கள்.

உமாபதியைத் தொடர்பு கொள்வதற்காக ஏழு மணி வரை ரத்தினம் காத்துக்கொண்டேயிருந்தார். அதன்பிறகு தான் உமாபதியோடு பேச முடிந்தது.

“நீங்க எலக்ட்ரிக் ட்ரைன் பிடிச்சி காட்டாங்கொளத்தூர் வந்துருங்க, நம்ம பசங்க உங்களை கார்ல கூட்டிக்கிட்டு வந்துருவாங்க” என்றான் உமாபதி.

“எந்த ரயில் பிடிக்கணும்?”

“தாம்பரம் ஸ்டேஷன் உள்ளே போயி கேளுங்க. சொல்லுவாங்க.”

“வந்துற்றேன் தம்பி.”

“கிருபாணு ஒரு பையன் ஸ்டேஷன் வாசல்ல கார் வச்சிக்கிட்டு நிப்பான். உங்க நம்பர் அவன்கிட்ட குடுத்துறேன். நீங்க வாங்க.”

ரத்தினம் ஸ்டேஷன் உள்ளே போய் நடந்தபோது ஸ்டேஷன் வாசலில் இரண்டு பேர் கட்டி உருண்டு சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். யாரும் அவர்களை விலக்கிவிடவில்லை. அதைக் கண்டுகொள்ளாதவர் போல நடந்துபோய்க் கொண்டிருந்தார்கள். மனசு கேட்காமல் ரத்தினம் அவர்களை விலக்கிவிட்டார்.

கீழே விழுந்துகிடந்தவன் எழுந்து நின்று அழும் குரலில் சொன்னான்,

“அதான் வட்டி மாசம் மாசம் கரெக்டாதானே குடுத்தேன். ரெண்டு மாசமா குடுக்க முடியலை. அதுக்கு போயி இப்படி அடிப்பியா?”

“அடிக்கிறதா, உன்னை வெட்டியே போட்டுவேன். துட்டை வாங்கித் தின்னேயில்லை. குடுக்க வலிக்குதா” என்றான் அடித்தவன்.

அடிவாங்கியவன் முறைத்தபடியே தனது பையை எடுத்துக்கொண்டு சொன்னான்.

“ஒரு பைசாகூட குடுக்க முடியாது. உன்னாலே முடிஞ்சா என்னைக் கொல்லு.”

ஆத்திரம் அதிகமாகி கடன் கொடுத்தவன் அடிக்கப் பாய்ந்தான். இதற்குள் ரத்தினத்தைத் தள்ளிவிட்டு அந்த ஆள் ஓட ஆரம்பித்தான். அவனைத் துரத்திக்கொண்டு ஓடினான் கடன்கொடுத்தவன்.

எல்லா ஊரிலும் இதே சண்டைதான் போலும். காலை துவங்கிய துமே கடன்காரன் பிரச்சினையும் துவங்கிவிடுகிறது. இதைப் போல தண்டபாணி அண்ணனும் ஒருநாள் மதுரை பஸ் ஸ்டாண்டில் அடிவாங்கினார் என்பது ஞாபகம் வந்தது.

ரயில் டிக்கெட் கவுண்டரில் போய் காட்டாங்குளத்தூருக்கு டிக்கெட் எடுத்தார் ரத்தினம்.

அன்றைக்கு ரயிலில் பயங்கர கூட்டம், கால் ஊன்றி நிற்கவே யில்லை. முட்டித் தள்ளிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர் மனம் தண்ட

பாணி அண்ணனுக்கு அடி விழுந்ததைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தது.

○

பழங்காந்தம் பேருந்து நிலையத்தினுள் வைத்து அவர்கள் இருவரும் கட்டி உருண்டு சண்டை போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். சூரங்குடிக் காரன் தண்டபாணியின் மீதேறி உட்கார்ந்து முகத்தில் குத்திக் கொண்டிருந்தான். அவர் வலி தாங்கமுடியாமல் அழுதார். ரத்தினம் அவர்கள் இருவரையும் விலக்கிவிடப்போய் தானும் அடிவாங்கினார். பஸ் ஸ்டாண்டே அவர்களின் சண்டையை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. யாரோ ஒரு பஸ் டிரைவர் இறங்கிப் போய் அவர்களை விலக்கிவிட்டுக்கொண்டிருந்தார். வெற்றிலைவாங்கி வருவதற்காகப் போயிருந்த பக்கிரி வந்தபோது தண்டபாணி பொதுக் கழிப்பறை வாசலில் உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தார். கூட்டம் அவரை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

“என்ன அண்ணே ஆச்சு, யாரு அடிச்சது?” எனக் கோபமாகக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அந்த சூரங்குடிக்காரன் அண்ணாமலை, அடிச்சிப்போட்டான்” என ரத்தினம் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

“எதுக்குண்ணே அடிச்சான்?”

“என் தலையெழுத்து அந்த நாய் பயகிட்ட போயி கடனை வாங்கித் தொலைச்சேன்.”

“அதுக்கு இப்படி போட்டு அடிப்பானா, எங்கே இருக்கான் அவன்?” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“டிரைவர் அவனை இழுத்துக்கிட்டுப் போயிட்டாரு” என வடக்கே காட்டினார் பழனி.

விடுவிடுவென பக்கிரி நடந்தான். பின்னாடியே பழனியும் தண்ட பாணியும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள்.

பழக்கடையை ஒட்டி உட்கார்ந்திருந்தான் அண்ணாமலை. அவனது தலை கலைந்து கிடந்தது. பக்கிரியைப் பார்த்தவுடன் முறைத்தபடியே எழுந்து நின்றான். பக்கிரி ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டவனாக கேட்டான்.

“எதுக்குடா அண்ணனை அடிச்சே?”

“கடன் வாங்கிட்டுக் குடுக்காம ஏமாற்றிக்கிட்டு திரிஞ்சா சும்மாவா

aedahamlibrary

இருப்பாங்க. அதான்” என்றான் அண்ணாமலை.

“எவ்வளவு தரணும்?”

“ஒன்பதாயிரம்.”

“அண்ணே நீங்க எவ்வளவுண்ணே வாங்குனீங்க?”

“ஐந்தாயிரம் தம்பி, அதுக்கு வட்டி நாலாயிரம்.”

“அநியாயமா இருக்கு.”

“வட்டியில்லாம சும்மா தூக்கிக் குடுக்க நான் என்ன அவரு மாமனாரா?” எனக் கேட்டான் அண்ணாமலை.

“நீயும் நம்மளை மாதிரி ஒரு வாத்தியக்காரனா இருந்துட்டு இப்படி பணறது சரியில்லைப்பா” என்றான் பக்கிரி.

“வேற ஆளா இருந்தா எப்படிவோ மல்லுகட்டி இருப்பான், பணத்தை குடுத்து ரெண்டு வருசமாச்சி, எப்ப கேளு, வெள்ளிக்கிழமை தர்றேன்னு பொய். வயசாகிருச்சே தவிர பேச்சு சுத்தமில்லை. அதான் ரெண்டு வப்பு வச்சேன்” என்றான் அண்ணாமலை.

“அவர் காசை நான் தர்றேன் போதுமா?”

“இப்போ எனக்கு காசு வேணும்.”

“ஒன்பதாயிரத்துக்கு எங்க போறது?”

“பிறகு என்ன மசிருக்கு நியாயம் பேச வர்றே, கிளம்பு.”

பக்கிரி தன் கையில் போட்டிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி நீட்டினான்.

“இதை வித்து எடுத்துக்கோ.”

“இது தங்கமா?” என கையில் வாங்கிப் பார்த்தான் அண்ணாமலை.

“முக்காபவன், ஆறாயிரம் போகும், அடிச்சதுக்கு மன்னிப்பு கேளு.”

“அவரும்தான் என்னை அடிச்சாரு, அவரைக் கேட்கச் சொல்லு.”

“உங்க அய்யா வயசுடா அவருக்கு, மன்னிப்பு கேளு.”

“அந்த மசிரு எல்லாம் முடியாது. காசை குடுத்துட்டே இல்லை கிளம்பு” என்றான் அண்ணாமலை.

“விடுப்பா, இந்த நாய் பயகிட்ட போயி பேசிக்கிட்டு” என்றார் பழனி.

அவர்கள் மூவரும் டிக்கடையை ஒட்டிய சிமெண்ட் பெஞ்சில் போய் உட்கார்ந்துகொண்டார்கள்.

“எதுக்குண்ணே இவன்கிட்ட போயி கடன் வாங்குனீங்க.”

“நடுவுல உள்ளவ பெரிய மனுஷி ஆகிட்டா. அதுக்கு சடங்கு வைக்க கையில் காசில்லே, அதான்.”

“எங்ககிட்ட கேட்க வேண்டியதுதானே?”

“ரத்தினம் மூவாயிரம் குடுத்தான். ஆனா அது போதாமதான் கடன் வாங்குனேன்.”

“ஏற்கனவே தர்மலிங்கத்துகிட்டவேற கடன் வாங்கியிருக்கிங்களே.”

“அதை நாலுவருசமா அடைக்கமுடியலை. கோஆபரேடிவ் சொசைட்டில நகையை அடகு வச்சது மீட்க முடியாமல் ஏலத்துக்குப் போயிருச்சி. இப்படி வெறும் பயலாதான் பிழைக்கிறேன். என்ன செய்ய” என ஆற்றாமையில் அழத் துவங்கினார்.

“ஏண்ணே சின்னப்புள்ளை மாதிரி அழுதுகிட்டு, பணம் வரும் போகும்.”

“எங்க வருது, போகத்தானே செய்யுது” என்றார் தண்டபாணி.

அவர்கள் பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது பழனி ஒரு பலாப்பழம் ஒன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்.

“முப்பது ரூபாய்க்கு குடுத்தான், வாங்கிட்டேன்” என்றபடியே அழுதுவீங்கிய முகத்தோடு இருந்த தண்டபாணியைப் பார்த்தார்.

“என்ன அண்ணே, உடம்புக்கு முடியலையா?”

“பெரிய தகராறு, சூரங்குடிக்காரன் அண்ணாமலையில்லை. அவன் போட்டு அடிச்சிப்போட்டான்” என்றார் ரத்தினம்.

“எப்போ?”

“இப்போதான், நான் வெற்றிலை வாங்கப்போயிட்டு வர்றதுக்குள்ளே.”

“அவன்கிட்டயும் கடனு வாங்குனீங்களா?” என பழனி தண்டபாணியைத் திட்டத்துவங்கினார். அவர் அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். பிறகு தனது இயலாமையை சொல்லிக்காட்டுவது போல சொன்னார்,

“நாலு பொம்பளைப் பிள்ளை வச்சிருக்கேன். குத்துமணி நகை கிடையாது, நான் செத்துப்போயிட்டா அந்தப் பிள்ளைக எல்லாம் தெருவுலதான் நிக்கும். இந்தத் தவிலை தூக்கிப்போட்டுட்டு பேசாமல் கல்உடைக்கிற வேலைக்கு போயிரலாம்னு இருக்கேன். அதுலயாவது தினம் கூலி கிடைக்கும்.”

அவர்கள் யாரும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. பஸ் ஏறும்போது ரத்தினம் சொன்னான்,

“இனிமே கடன் வேணும்னா என்கிட்ட கேளுங்க, நீங்களா வாங்க வேணாம்.”

தண்டபாணி தலையாட்டினார். ஆனால் அதன் இரண்டுவாரங்களுக்குப் பிறகு அவர் டெய்லர் சுப்பையாவிடம் கடன்வாங்கிப் போனதாக பழனி புலம்பிக்கொண்டிருந்தார். பக்கிரி சொன்னான்.

“அவரை மாற்ற முடியாதுண்ணே. அவரும் பாவம் வாழணும்லே.”

ரத்தினத்திற்கு வருத்தமாக வந்தது. ஒரு கச்சேரிக்கு லட்சுமியாள் வாங்குகிற வித்வான்களும் இதே நாதஸ்வரம் தானே வாசிக்கிறார்கள். நமக்கு ஏன் யாரும் அப்படி கொடுப்பதில்லை. ஏன் நூறுக்கும் இருநூறுக்கும் வாசித்துக்கொண்டு அலைகிறோம். யோசிக்க யோசிக்க அந்த வருத்தம் மனதை வாட்டுவதாக இருந்தது.

ரத்தினம் காட்டான்குளத்தூர் ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியே வந்த போது கிருபா நின்றிருந்தான். அவன் தனது ஆம்னிகாரில் அவரை ஏற்றிக்கொண்டான். ஒரு மணி நேரத்திற்கும் மேலாக அவர்கள் மேற்கே போய்க்கொண்டேயிருந்தார்கள். புதிய குடியிருப்புகள், அடுக்குமாடி அலுவலகங்களைக் கடந்து நாற்பதடி உயர ஆஞ்சநேயர் சிலை ஒன்றுள்ள வீதியைக் கடந்து அவர்கள் ஒரு வீட்டின் முன்னால் போய் இறங்கியபோது வாசலில் எஸ்கே கன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ் என்ற போர்டு இருந்தது.

“இதுதான்னே நம்ம ஆபீஸ், மாடியில வீடு, நீங்க இங்கேய தங்கிக்கிடலாம்” என்றான் கிருபா.

கண்டிப்பாக யாரும் இங்கே தேடி வரவே முடியாது, குடியிருப்பவர்கள் எப்படித்தான் தினமும் வெளியே போய் வருகிறார்களோ, எவ்வளவு சந்து பொந்துகள், வளைவுகள்.

இரவு முழுவதும் பஸ்ஸில் பயணம் செய்த அலுப்பில் குளிப்பதற்காகச் சென்றார், அழுக்குபிடித்த குளியல் அறை, வெந்நீரும் வரவில்லை. குளித்துவிட்டு வந்தபோது உமாபதி வந்திருந்தான். நீண்டநாள் பழகியவன் போல உரிமையோடு சொன்னான்.

“நீங்க இங்கேயே தங்கிகோங்க, ஒரு பய இங்கே தேடி வரமுடியாது, பிரச்சினை எல்லாம் முடிஞ்ச பிறகு போகலாம்.”

“பக்கத்துல ஒரு பெட்டிக்கடையைக்கூட பாக்கமுடியலை.”

“இப்போதான் டெவலப் ஆகிட்டு இருக்கு. ரெண்டு வருஷத்துல

இந்த இடமே மாறிடும், கூடுவாஞ்சேரி பத்துவருஷம் முன்னாடி இப்படித்தான் இருந்துச்சு” என்றான் உமாபதி.

“இவங்க எல்லாம் நம்ம ஊருதானா.”

“ஆளுக்கு ஒரு ஊரு, ஆனா எல்லாம் அண்ணன் தம்பியா பழகிட்டோம்” என்றான் உமாபதி.

“பஸ்ல சரியா தூங்கலை. அலுப்பா இருக்கு.”

“நீங்க படுத்துத் தூங்குங்க. கிருபா உங்ககூடயே இருப்பான். என்ன வேணும்னாலும் வாங்கிக் குடுப்பான். அவன்கிட்ட காசு கொடுத்துருக்கேன்” என்றான் உமாபதி.

“சிகரெட் வெற்றிலை பாக்கு வேணும்.”

“வாங்கிட்டு வரச்சொல்லுறேன்.”

பூட்டியிருந்த அறையை திறந்துவிட்டார்கள். உள்ளே யாரோ இரவில் உறங்கிய பாய் சுருட்டப்படாமல் கிடந்தது. அதிலேயே ரத்தினம் படுத்துக்கொண்டுவிட்டார். படுத்த சில நிமிடங்களில் ஆழ்ந்து உறங்கிவிட்டார். அவர் எழுந்துகொண்டபோது மாலையாகி யிருந்தது. அலுவலகத்தில் ஒருவரைக்கூட காணவில்லை. எங்கே போய்விட்டார்கள், தேடிசப்தமிட்டும் பதில் இல்லை. அவராக நடந்து டீக்குடித்துவிட்டு வரலாம் என கிளம்பினார். அருகில் கடைகள் எதுவுமில்லை. உமாபதிக்குப் போன் அடித்தார். எடுக்கவே யில்லை.

திரும்பிவந்து அறையில் இருந்த சிறிய டிவியில் நியூஸ் பார்க்கத் துவங்கினார். இரவு பத்தரை மணிக்கு எட்டு பியர்பாட்டில்கள், ஒரு பிராந்தி பாட்டில் என நிறைய மதுவகைகளும் சாப்பாடு, கோழிக்கறிகளும் வாங்கிக்கொண்டு வந்திருந்தான் உமாபதி.

போதும்போதுமெனக் குடித்தார்கள். ஒரே ஆச்சரியம், குடிக்கும் போது யாரும் யாருடனும் பேசிக்கொள்ளவில்லை. குடித்து முடித்த பிறகு ஒன்றாக சாப்பிட்டபடியே டிவி பார்த்தார்கள். பின்பு ஒவ்வொரு வராக உறங்க ஆரம்பித்தார்கள். ஒரு கூச்சலில்லை. சிகரெட் புகை யில்லை. உரத்த பேச்சு இல்லை.

பதினைந்து நாட்கள் ரத்தினம் அங்கே தங்கியிருந்தார். வேளைக்கு சாப்பாடு, சிகரெட், குடி, சினிமா என அக்கறையாக கவனித்துக் கொண்டார்கள். பழைய விஷயங்களைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டே பகலில் படுத்துக்கிடப்பார்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்பு ஒருமுறை அவர்கள் வடமங்கலம் மாணிக்கவேல் வீட்டுக் கல்யாணத்திற்கு வாசிப்பதற்காக போயிருந்தார்கள். முதல்நாள் மாப்பிள்ளை அழைப்பு, மறுநாள் கல்யாணம் இரண்டிற்கும் அவர்கள் நாதஸ்வரம் வேண்டும் என்று பேசி ஆயிரம் ரூபாய் அட்வான்ஸ் தந்திருந்தார்கள். அத்தோடு ஒரு வேன் பிடித்து வந்துவிடும்படியாகவும் அதற்கான வாடகை அவர்களுக்கு தந்துவிடுவதாகவும் சொல்லியிருந்தார்கள்.

மாணிக்கவேல் வடமங்கலத்தின் பழைய எம்.எல்.ஏ. ஊரில் நூற்பு ஆலை ஒன்றும் சினிமா தியேட்டர், பெட்ரோல் பங்க் என ஏகப்பட்ட சொத்து வைத்திருந்தார். ஆகவே நிச்சயம் கல்யாணம் மிகப்பெரிய விசேஷமாக இருக்கும் என்று அவர்கள் சந்தோஷத்துடன் ஒத்துக் கொண்டார்கள்.

சொன்ன நாளில் அவர்கள் வேன் எடுத்துக் கொண்டு வடமங்கலம் போய் இறங்கியபோது மாணிக்க வேலின் வீடு பெரிய மாளிகை போலிருப்பதைக் கண்டார்கள்.

மாப்பிள்ளையும் அதே ஊர் என்பதால் வீதியை வளைத்து பந்தல் போட்டிருந்தார்கள். ரத்தினம் கோஷ்டி தங்கிக் கொள்வதற்காக உள்ளூர் லாட்ஜ் ஒன்றில் அறை ஒதுங்கியிருந்தார்கள். ரூமிற்குப் போனபோது ஒரு அட்டைப் பெட்டி நிறைய பியர் பாட்டில்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன.

ரத்தினம் அதைத் திறந்து பார்த்தபடியே பெரிய இடம்னா, பெரிய இடம்தான். எப்படி கவனிக்கிறாங்க பாரு என சந்தோஷப்பட்டார்.

மாலையில் குளித்து தயாராகி அவர்கள் மாப்பிள்ளை அழைப்பிற்குப் போனபோது டிரம்ஸ் அடிப்பவர்கள் ஒரு செட் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். திண்டுக்கல் கோஷ்டியது. இன்னொரு செண்டை மேளம் வேறு கேரளாவிலிருந்து கூட்டிவரப்படுவதாகச் சொன்னார்கள். இத்தனைக்கும் இடையில் நம்மை வேறு எதற்காகக் கூப்பிட்டிருக்கிறார்கள். என்ற யோசனையோடு நாம் மாப்பிள்ளை கார் முன்னால் நின்று வாசிப்போம். மற்றவர்கள் காருக்கு பின்னாடி வாசிக்கட்டும் என ரத்தினம் முடிவு செய்துகொண்டார்.

ஆனால் மாப்பிள்ளை அழைப்பு கிளம்புகிற நேரத்தில் மாணிக்க வேலின் மச்சின்ன் அவர்களை அழைத்து “உங்க கோஷ்டி காலையில் வாசிச்சிக்கிடலாம், இப்போ டிரம்ஸ், செண்டை ரெண்டு மட்டும் போதும” என்றான்.

“அது சம்பிரதாயமில்லையே. நாங்க வாசிக்கிறோம்” என்றார்

aedahamlibrary

ரத்தினம்.

“வேணாம்னா, வாயைப் பொத்திக்கிட்டு ஒதுங்கிப் போயிறணும் தெரியுதா” என எச்சரித்துவிட்டுப் போனான் மாணிக்கவேலின் மச்சினன்.

“என்ன இது, புதிதாக மாப்பிள்ளை அழைப்பில் செண்டை வாசிக்கிறார்களே” என்ற ஆதங்கத்துடன் இருந்தார் பழனி.

“அவர்களும் நம்மைப் போல வாத்தியக்காரர்கள் தானே வாசித்து விட்டுப் போகட்டும்” என்றார் தண்டபாணி.

செண்டைமேள வாசிப்பு அவ்வளவு சுகமாகயில்லை. புதிதாகப் பயிற்சி பெற்ற குழு போலும், அந்த இசையை கேட்கமுடியாதபடியே இன்னொரு பக்கம் டிரம்ஸ் அடிப்பவர்கள் பெரிய டிரம்மை ஒங்கியோங்கி அடித்து ஒலி எழுப்பிக்கொண்டிருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் நிற்பதற்கே காதுவலிப்பதாக இருந்தது. காரில் உட்கார்ந்திருந்த மாப்பிள்ளையின் முகத்திலும் போதை தெளியாமல் தானிருந்தது.

அவர்கள் தங்கள் வாத்தியங்களை உறையிலிட்டுவிட்டு கூட்டத்தை விட்டு ஒதுங்கி ஒரு டிக்கடையை ஒட்டி நின்றன்கொண்டார்கள். மாப்பிள்ளை ஊர்வலம் மெதுவாகப் போய்க்கொண்டிருந்தது. அரைமணிநேரத்துக்குப் பிறகு ஒரு ஆள் பதற்றத்துடன் ஓடிவந்தார்.

“எங்கடா போய்த் தொலைஞ்சிங்க. உங்களை எங்க போயி தேடுறது, வாசிக்கிறது தானே கூட்டிக்கிட்டு வந்தோம். இங்கே என்ன மசிரை புடுங்குறீங்க” என கத்தினார்.

“எங்களைத்தான் வேண்டாம்னு சொல்லிட்டாங்களே” என்றார் பழனி.

“யாரு வேணாம்னு சொன்னது, மண்டபத்து வாசல்ல மாப்பிள்ளை நிக் குறாரு. நீங்க வந்து வாசிச்சாதான் உள்ளே வருவேனு சொல்றாரு, கிளம்புங்க” என அவசரப்படுத்தினார்.

அவர்கள் வாத்தியங்களோடு ஓடினார்கள். தவிலைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடத் திணறினார் பழனி. அவர்கள் மண்டபத்திற்குள் போய்ச் சேருவதற்கு மாப்பிள்ளை உள்ளே போய் பெரிய சிம்மாசனம் போன்ற நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தான். மண்டபத்தில் இன்னிசை நிகழ்ச்சி நடத்தப்போகிறவர்கள் மைக்கை சரி செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

பெருமூச்சிட்டபடியே நம்மை ஏன் இப்படி அலைக்கழிக்கிறார்கள் என்பதுபோல மாப்பிள்ளையை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

வந்தது வந்துவிட்டோம், வாசித்துவிடுவோம் என உறையிலிருந்த நாதஸ்வரம் தவிலை எடுத்துக்கொண்டு நாதஸ்வரத்தை ஊத ஆரம் பித்தவுடன் இன்னிசைக் கச்சேரி நடத்துபவன் அருகில் வந்து “வெளியே போய் வாசியுங்க. நாங்க கச்சேரி பண்ணணும்” என்று சொன்னான்.

“மாப்பிள்ளைதான் எங்களை வாசிக்கச் சொல்லியிருக்காரு” என்றார் தண்டபாணி.

இதற்குள் புல்லாங்குழல் கொடுத்த மூங்கில்களே என ஒருவர் மைக்கில் பாடத்துவங்கியிருந்தார். அவர்களாக நாதஸ்வரம் இசைப் பதை நிறுத்திக்கொண்டார்கள். ஏன் இப்படி தங்களை அவமானப் படுத்துகிறார்கள் என்ற ஆத்திரத்துடன் அவர்கள் தங்குமிடத்திற்கு போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அன்றிரவு யாரும் கல்யாண வீட்டில் சாப்பிட வில்லை.

காலையில் முகூர்த்தத்திற்கு வர்சித்துவிட்டு காசை வாங்கிக் கொண்டு கிளம்பிவிட வேண்டும் என்று முடிவு செய்துகொண்டார்கள். காலை ஆறுமணிக்கு முகூர்த்தம் என்பதால் அவர்கள் குளித்துக் கிளம்பிப் போனபோது மேடையின் வலதுபுறம் அவர்கள் வாசிப்பதற்காக ஜமுக்காளம் போட்டு வைத்திருந்தார்கள். அந்த இடத்தில் மரமேடை ஒன்று பேச்சாளர்களுக்காக போடப்போவதாகச் சொல்லி அவர்களை மேடையை விட்டு கீழே இறங்கி மைக் செட்காரன் அருகில் உட்கார்ந்துகொள்ளச் சொன்னார்கள். அந்த இடத்தில் நாலு பேர் உட்கார போதுமான இடமில்லை என்றார் ரத்தினம்.

“தலைவர் வற்றதாலே கூட்டம் ஓவரா இருக்கும். இருக்கிற இடத்துல உட்கார்ந்து வாசிங்கப்பா” என அவர்களை ஒதுக்கி உட்கார வைத்தார்கள்.

அரைமணி நேரம் இசைத்திருப்பார்கள். தாலி எடுத்துக் கொடுத்து மணமக்களை ஆசீர்வாதம் செய்வதற்காக வந்திருந்த அறத்தமிழன் என்ற அரசியல்தலைவர் தனது பரிவாரங்களுடன் வந்திருந்தார்.

தமிழ்முறைப்படி திருமணம் செய்து வைக்கப்போகிறார் என்றார்கள் அதற்காக திருக்குறள் படிக்க ஒரு வயதானவர் மேடையில் நெடுநேரமாக நின்றன்கொண்டிருந்தார். அறத்தமிழன் தாலி எடுத்து தந்துவிட்டு மணமக்களை வாழ்த்தினார். தாலி கட்டுவதற்கு பதிலாக தங்கச் செயினை மாப்பிள்ளை பெண்ணிற்கு அணிவித்தார். இருவரும் மோதிரம் மாற்றிக்கொண்டார்கள். அவ்வளவுதான் கல்யாணம்.

அறத்தமிழன் மணமக்களை வாழ்த்திப் பேசும்போது மாறிவரும் காலத்தில் இதுபோல நாதஸ்வரம் மேளம் போன்றவற்றிற்கு வீண் செலவு செய்யக்கூடாது. இது கம்ப்யூட்டர் யுகம், இன்னும் எதற்கு

மேளம் நாதஸ்வரம், இவற்றை முதலில் ஒழித்து தலைமுழுக வேண்டும் என தனது புதிய சிந்தனைகளை முழங்கினார்.

பழனிக்கு ஆத்திரத்தை அடக்க முடியவில்லை.

“இந்தக் காலத்திலும் ஆம்பளையும் பொம்பளையும் தானே கல்யாணம் பண்ணிக்கிடுறாங்க, ஒருத்தனும் கழுதையைக் கட்டிக் கிடலையே, பேச வந்துட்டான்” பேச்சு என எரிச்சல் பட்டார்.

அடுத்த இரண்டு மணிநேரம் பலரும் வாழ்த்துரை வழங்கினார்கள். அந்த வாழ்த்துரையை கல்யாணத்திற்கு வந்தவர்களில் யாரும் கேட்கவேயில்லை. பந்தி முடிந்து ஆட்கள் மொய் எழுதத் துவங்கிய போது பக்கிரி “நாமளும் போயி சாப்பிட்டு வந்துருவோம்” என்றான்.

ரத்தினத்திற்கு மறுக்க முடியவில்லை. அவர்கள் சாப்பிடுவதற்காக டைனிங் ஹாலிற்குள் போனார்கள். இடம் பிடித்து உட்கார்ந்து இலை போட்ட போது அருகில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு ஆள் அவர்களிடம் “ஏன்பா நீங்களும் எங்ககூட ஜோடி போட்டு சாப்பிட வந்துட்டா எப்படி, எந்திரிச்சி மண்டபத்துப் பின்னாடி போங்க” என்றார்.

“ஏன், நாங்க மட்டும் மண்டபத்து பின்னாடி போயி சாப்பிடணும்” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அதான் முறை, சாதி வழக்கம்” என்றார்.

“அப்படி ஒண்ணும் நாங்க சாப்பிட வேண்டியதில்லை” என்றான் பக்கிரி.

“உங்களை யாரு சாப்பிடச் சொல்லிக் கூப்பிட்டது. சோற்றைக் கண்ட நாய் மாதிரி நீங்களாதான் வந்து நிக் குறிங்க” என்றார் அந்த பெரியவர்.

ஆத்திரத்துடன் அவர்கள் டைனிங் ஹாலை விட்டு வெளியே வந்து நின்றார்கள்.

“என்ன பேச்சு பேசுறான் பாத்தியாண்ணே, இவங்க கல்யாணத்துக்கு எல்லாம் வாசிக்க வந்தது நம்ம தப்பு” என்றார் பழனி.

“விடுறா, பேசின பணத்தை வாங்கிட்டுப் போற வழியிலே சாப்பிட்டுப் போய்க்கிட்டே இருப்போம்” என்றார் ரத்தினம்.

அவர்கள் பணம் கேட்பதற்காக தங்களை புக் செய்த சிதம்பரத்தைத் தேடியபோது அவர் அவசர வேலையாக மதுரை போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள்.

“அப்போ எங்க பணத்தை யார்கிட்ட கேட்குறது?” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“முதலாளிகிட்ட கூட்டிக்கிட்டுப்போறேன். அவர்கிட்டயே கேளு” என்றார் சிதம்பரத்தின் உதவியாள்.

அவர்கள் மாணிக்கவேல் முதலாளியை காணப்போனபோது அவர் யாருடனோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். பட்டு வேஷ்டியும் பட்டுச் சட்டையும் மினுமினுத்தன. உதவியாள் அவரிடம் ரகசியமான குரலில் ஏதோ சொன்னார்.

“ஐயாயிரத்தைக் குடுத்துவிடு, போதும்” என்றார் மாணிக்கவேல்.

உடனே ஒரு ஆள் தனது கைப்பையை திறந்து ஐயாயிரம் ரூபாயை எண்ணி எடுத்து உதவியாளரிடம் கொடுத்தான்.

அவன் ரத்தினம் கையில் கொடுத்து எண்ணிக் கொள்ளச் சொன்னான்.

எண்ணிப் பார்த்தபோது பேசிய பணம் இல்லை. வெறும் ஐந்தாயிரம்தான் இருந்தது.

ரத்தினம் ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு சொன்னார்,

“பேசினது பனிரெண்டு ஆயிரம் கூடுதலா வேனுக்குக் காக தர்றேனு சொன்னாரு சிதம்பரம், அதைக் குடுக்கச் சொல்லுங்க” என்றார்.

உதவியாள் மாணிக்க வேலிடம் போய் இதைச் சொன்னதும் அவர் விடுவிடுவென அருகில் வந்தார்.

“என்னடா பிரச்சினை பண்ணுறே. குடுத்ததை வாங்கிட்டு போகாம” எனக் கேட்டார்

“இல்லை முதலாளி, பேசின ரூபா குடுக்கலை” எனச் சொன்னார் ரத்தினம்.

“நீங்க வாசிச்சிக் கிழிச்ச கிழிப்புக்கு இதுவே ஜாஸ்தி. மொத்தமே அரைமணி நேரம் ஊதி இருக்க மாட்டீங்க. இதுக்கு ஐயாயிரம் போதும்” என்றார் மாணிக்கவேல்.

“அப்படிச் சொன்னா எப்படி முதலாளி” என்றார் ரத்தினம்.

“அதுக்காக உனக்கு அள்ளிக் குடுக்க இங்கே என்ன கொட்டியா வச்சிருக்கு.”

“பேசின தொகையைத்தானே கேட்குறேன். கூடுதலா ஒண்ணும் கேட்கலையே.”

“அந்த சிதம்பரம் பய விபரம் தெரியாதவன், ஏதோ பேசியிருப்பான். இதை வாங்கிட்டுக் கிளம்பு.”

“இல்லை முதலாளி. இந்தப் பணம் வேணாம்” என மறுதலித்தார்

ரத்தினம்.

“அப்போ காசே கிடையாது, போய்க்கிட்டே இரு” என விரட்டினார் மாணிக்கவேல்.

“அப்படிச் சொன்னா எப்படி முதலாளி?”

“பிறகு என்னடா, குடுத்த காசைத் திருப்பி நீட்டுறே. அவ்வளவு கொழுப்பா.”

“நாலு பேர் வந்துருக்கோம், ரெண்டு நாள் வாசிச்சிருக்கோம். வேன் வாடகை வேற இருக்கு.”

“உங்க மசிருக்கு வேன்லதான் வருவீங்களோ, ஏன் துரை பிளைமவுத் காரு கேட்க வேண்டியதுதானே.”

ரத்தினம் ஆத்திரத்தை அடக்கிக்கொண்டு அமைதியாக நின்றிருந்தார்.

“இவ்வளவுதான் என்னாலே தரமுடியும். பணம் வேணாமனு நினைச்சா, போய்க்கிட்ட இரு. நாளைக்கு வந்து கேட்டா சல்லிக்காக தரமாட்டேன்.”

“வயிற்றிலே அடிக்காதீங்க முதலாளி. அநியாயமா இருக்கு” என்றார் ரத்தினம்.

“அடி செருப்பாலே, கல்யாண வீடாச்சேன்னு பாக்குறேன், இல்லை, தூக்கிப்போட்டு மிதிச்சிருப்பேன், பணம் கிடையாது, உன்னாலே முடிஞ்சதைப் பாருடா.”

ரத்தினம் நின்றனுகொண்டேயிருந்தார்.

“டேய் சேகரு. இந்த நாயை வெளியே பத்திவிடுறா” என்றார் மாணிக்கவேல். ரத்தினம் துண்டை உதறித் தோளில் போட்டுக் கொண்டு வெளியேறி நடந்தான். வேனில் ஏறும்வரை யாரிடமும் இதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. வழியில் சாப்பிடுவதற்கு நிறுத்தும்போது பக்கிரியிடம் சிதம்பரம் பணத்தை ஊருக்குக் கொண்டுவந்து தருவதாகச் சொல்லியதாக பொய் சொன்னான்.

“இது என்னண்ணே புதுப் பழக்கம், பேசின தொகையை கையில் வாங்காம?”

“சரி, வந்து தர்றேனு சொல்லும்போது நாம என்ன செய்தது?” என சமாளித்தார் ரத்தினம்.

“ஏமாளியா இருக்காதீங்க, ஏச்சிப்புடுவாங்க, எல்லாம் திருட்டுப் பயலுக” என்றான் பக்கிரி.

இரண்டு நாட்கள் வரை அவர்கள் பணம் தரவில்லை என்பதை

aedahamlibrary

அவர் யாரிடமும் சொல்லவில்லை, ஆனால் விஷயம் எப்படியோ பழனிக்குத் தெரிந்துபோய்விட்டது. அவர் ஆத்திரத்துடன் நாம “ரெண்டுபேரும் காளியம்மன் கோவில்ல போயி காச வெட்டிப் போட்டுட்டு வந்துருவோம். அவங்க விளங்காம போகட்டும்” என சபித்தார்.

“ஈனப்பயலுக, அவ்வளவு வீடு வசதி இருந்தும் நம்ம வயிற்றில் போயி அடிக்கிறான். இந்தக் கல்யாணம் உருப்படாது பாரு, அவங்களுக்கு பிள்ளை குட்டி பொறக்காது, விளங்காம போயிருவாங்க” என்றார் ரத்தினம்.

“ஆமாம், நாம வயிறு எரிஞ்சி சொன்னா அவங்க எப்படி வாழ முடியும்” என்றார் பழனி.

அவர்களின் சுடு சொல்லோ என்னவோ அடுத்த மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு ஒரு சாலை விபத்தில் மாணிக்கவேலின் குடும்பம் பலியானது என்ற செய்தி தந்தி பேப்பரில் வந்திருந்தது. பழனி அதை எடுத்துக்கொண்டுவந்து ரத்தினத்திடம் காட்டிச் சொன்னார்.

“நம்மளை ஏமாற்றினான் இல்லை, கடவுளா பாத்து தண்டனை குடுத்துட்டாரு பாத்திங்களா. மனுசனை ஏமாற்றலாம், ஆனா கடவுளை ஏமாற்றமுடியாது.”

பாவம், ஏன் இப்படி சாலைவிபத்தில் செத்துப்போனார்களே என நினைத்தார் ரத்தினம்,

பேசின தொகை வராமல் போனதுடன் இப்படி கல்யாண வீடுகளில் நம்மைக் கூட்டிவந்து ஒருவரும் இசை கேட்காமல் அவமதிக்கிறார்களே, என அவருக்கு பலநேரங்களில் ஆதங்கமாக இருக்கும். ஆனாலும் பிழைக்க வேண்டுமே என்பதற்காகவே அவர் கல்யாணவீடுகளுக்கு வாசிக்க ஒத்துக்கொண்டுதானிருந்தார்.

○

தனியே ஒரு அறைக்குள்ளாகவே பகலெல்லாம் படுத்துக்கிடப்பது போரடித்தது.

ஒருநாள் உமாபதியின் கட்டுமானப்பணி நடக்கும் இடத்திற்கும் போய்ப் பார்த்துவந்தார். பெரிய அடுக்குமாடி குடியிருப்பு ஒன்றை கட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வளவு உயரத்திலிருந்து பார்க்கும் போது சென்னை விசித்திரமான நகரமாகத் தெரிந்தது. ஆளை இழுத்து கவிழ்த்திவிடுவது போல காற்று அடித்துக்கொண்டிருந்தது.

“இங்கேயே இருந்திரலாம்னு இருக்கு உமாபதி. எனக்கு இந்த இடம் ரொம்ப பிடிச்சிப் போச்சி” என்றார் ரத்தினம்.

“அப்போ சூப்ரவைசர் வேலை போட்டுத் தர்றேன், மாசம் இருபதாயிரம் சம்பளம், கூடவே இருந்துருங்க.”

“நமக்கு பழக்கமில்லாத வேலை.”

“பழகிட்டா போகுது, நாங்க என்ன பிறக்கும்போதே கட்டடம் கட்டவா பொறந்தோம், பழகிக்கிடைலை? பணம்தான்னே முக்கியம். என்ன வேலை செய்றோம்னு யாரும் பாக்க மாட்டாங்க. நான் ஊர்லயே கிடந்தா இந்நேரம் மாசம் பத்தாயிரம்கூட சம்பாதிச்சி இருக்க மாட்டேன், இப்போ மாசம் பதினைந்து லட்சம் வருது” எனச் சிரித்தான் உமாபதி.

உமாபதி பேசுவதைக் கேட்டுச் சிரித்தபடியே ரத்தினம் சொன்னார்,

“வீட்ல ஒத்துக்கிட மாட்டா.”

“நீங்க இங்கேயே இருந்துருங்க. உங்களுக்கும் ஒரு வீடு கட்டிக் குடுத்துருறேன் போதுமா.”

கேட்கவே ரத்தினத்திற்கு சந்தோஷமாக இருந்தது. அன்று நெடுநேரம் கட்டிடத்திலிருந்தபடியே தொலைவில் தெரியும் நகரை வேடிக்கை பார்த்தபடியே இருந்தார்.

இது நடந்து மூன்று நாட்களுக்கு பிறகு ஒரு நாள் மதியம் ஊரிலிருந்து சுப்புத்தாய் போன் பண்ணினாள். அவள் குரலில் பதற்றமிருந்தது.

“சின்னவனுக்கு தேள்கடிச்சி ஆஸ்பத்திரியில இருக்கோம். செலவுக்குக் கையில் காச இல்லை, நீங்க எங்கேயோ போய் உட்கார்ந்துகிட்டா நாங்க என்ன செய்யுறது?”

“எப்படி தேள் கடிச்சிச்சி” எனக் கேட்டார் ரத்தினம்.

“அதுதான் இப்போ முக்கியம். பிள்ளை பிழைச்சதே பெரிய பிழைப்பு. ராஜாராம் டாக்டர்கிட்ட பெட்டில வச்சிருக்கோம். பிள்ளை எந்நேரமும் அய்யா எப்போ வருவார்னு தான் கேட்டுக்கிட்டு இருக்கான். உங்களுக்கு வீட்டு நினைப்பே அத்துப் போச்சி.”

“அதெல்லாமில்லை, பத்து நாள்ல வந்துருவேன்.”

“நானும் புள்ளையும் செத்தாகூட உங்களுக்குக் கவலையில்லை” என போனில் அழுதாள்.

ரத்தினத்திற்கு சுரீர் என்றது. சின்னவன் குரலும் முகமும் மனதில் எழுந்தோடியது. பிரச்சினைதான் அடங்கிவிட்டதே இனி ஊர்வரைக்கு

போய் வந்தால் என்னவென்று தோன்றியது. உமாபதிக்கு போன் பண்ணி “அவசரமாக கொஞ்சம் பணம் வேண்டும்” என்று கேட்டார்.

அவன் ஒரு ஆளை அனுப்பி பணம் கொடுத்துவிட்டான்.

பணத்தை கையில் வாங்கியதும் உடனே ஊருக்குக் கிளம்பிவிட வேண்டும்போலிருந்தது. உமாபதியிடம் சொல்லிக்கொள்ளாமல் அவர் எலக்ட்ரிக் ரயில் பிடித்து தாம்பரம் வந்து இறங்கினார். அங்கிருந்து தூத்துக்குடி பஸ் பிடித்து அருப்புக்கோட்டைக்கு அவர் வந்து இறங்கியபோது விடிகாலை ஐந்தாகி இருந்தது. ராஜாராம் டாக்டர் ஆஸ்பத்திரிக்கு போனபோது வாசற்கதவு இழுத்து மூடப்பட்டிருந்தது. கதவைத் தட்டினார். பாதி திறந்து வெளியே வந்த வாட்ச் மேனிடம் தன் மகன் பெட்டில் இருப்பதாகச் சொன்னார்.

அவன் நர்ஸிடம் கேட்டு வருவதாக உள்ளே சென்றான். திரும்பி வெளியே வந்து, “அப்படி யாரும் பெட்டில் இல்லை” என்றான்.

பின் எதற்கு சுப்புத்தாய் பொய் சொன்னாள் எனப் புரியாமல் வீட்டை நோக்கிப் போனார் ரத்தினம். வீடு பூட்டப்பட்டிருந்தது. பக்கத்துவீட்டில் விசாரித்தபோது சுப்புத்தாய் ஊருக்குப் போனவன் திரும்பி வரவேயில்லை என்றார்கள். டவுன்பஸ் பிடித்து அவளது கிராமத்திற்குப் போய் இறங்கினார்.

சுப்புத்தாய் வீட்டுவாசலில் பாத்திரம் கழுவிக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். அவரைப் பார்த்த மாத்திரம் ஆங்காரத்துடன் கத்தியபடியே சண்டையிட்டாள். அவருக்குக் கோபம் தலைக்கேறியது.

“எதுக்குடி பிள்ளை ஆஸ்பத்திரியில் இருக்குனு பொய் சொன்னே.”

“யாரு பொய் சொன்னது, நேத்துதான் பிள்ளையைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்தோம்?”

“நான் ஆஸ்பத்திரிக்கு போயி விசாரிச்சிட்டுத்தான் வர்றேன்.”

“ஆமா, பொய்யிதான். ஏன் பிள்ளை செத்தாதான் வருவியா?” என ஆவேசமாகக் கேட்டாள்.

“லூசு மாதிரி பேசாதடி” என அடிக்க கையை ஓங்கினார்.

“அடிய்யா, உன்னைக் கூட்டிக்கிட்ட பாவத்துக்கு நான் செத்துப் போயிடுறேன். என் பிள்ளைகள் இப்பவே நாதியத்து போயி சாகபிழைக்க கிடக்குதுக. அதுகளையும் கொன்னு போட்டு, அப்புறம் நிம்மதியா ஊர் மேய போகலாம்.”

“உன்கூட என்னாலே மல்லுகட்ட முடியாது. நீ எதுக்குடி சாகுறே, நான் செத்துப்போயிடுறேன் போதுமா” என்றார் ரத்தினம்.

அவர்கள் சண்டையை விலக்கிவிட்டு சமாதானப்படுத்தினார்

aedahamlibrary

அண்டை வீட்டு முருகையா. உறக்கமற்று வந்த தலைவலி, கோபம், ஆத்திரம் அத்தனையும் அடக்கிக்கொண்டு மாமியார் வீட்டில் சாப்பிட்டார் ரத்தினம்.

காலை பதினோரு மணிக்கு பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு அவரோடு கிளம்பினாள் சுப்புத்தாய்.

வெறுங்கையோடு பிள்ளைகளைப் பார்க்க வந்திருக்கிறோமே என ரத்தினத்திற்கு குற்றவுணர்வாக வந்தது.

அவர்கள் மதியம் அருப்புக்கோட்டை திரும்பினார்கள். ரத்தினம் வீடு வந்து சேர்ந்த மூன்று மணி நேரத்திற்குப் பிறகு வாசலில் ஒரு போலீஸ்காரன் வந்து அவனை இன்ஸ்பெக்டர் கையோடு ஸ்டேஷன் கூட்டிவரச்சொன்னதாகக் கூறினான்.

எதற்கு எனக் கேட்டதற்கு, “அதெல்லாம் ஸ்டேஷனில் சொல்லு வாங்க” என கையோடு ரத்தினத்தைக் கூட்டிக்கொண்டு கிளம்பினான்.

சுப்புத்தாய் அந்தப் போலீஸ்காரனைத் தடுத்துக் கத்தினாள். போலீஸ்காரன் அவளை விலக்கிவிட்டு ரத்தினத்தை கூட்டிக்கொண்டு நடந்தான்.

இனி, தன்னை லேசில் விடமாட்டார்கள் என ரத்தினத்திற்கு நன்றாகப் புரிந்தது. அவர் ஆதங்கத்துடன் வீட்டைத் திரும்பிப் பார்த்தபடியே நடந்தார்.

33

தொடுமாக்கல்

பக்கிரி காவேரி ஆற்றின் படிக்கட்டில் உட்கார்ந்திருந்தான். யானையைக் குளிப்பாட்டுவதற்காகக் கூட்டிவந்திருந்தார்கள். பாகன் தலையில் சிவப்புத் துண்டு கட்டியிருந்தான். எல்லா ஊரிலும் பாகன்கள் ஒன்று போலவே இருக்கிறார்கள், ஏன் மெலிந்த ஆட்களே பாகன்களாக இருக்கிறார்கள் எனத் தெரியவில்லை. முகச்சாயலும் ஒன்று போலவே இருக்கிறது. யானையோடு பழகுகிறவர்கள் திருமணம் செய்ய மாட்டார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டிருந்தான். நிஜமா எனத் தெரியவில்லை. யானை மெதுவாக ஆற்றில் இறங்கியது. அது தண்ணீரை உறிஞ்சிப் பீச்சியடித்தது. கரையில் நின்றபடியே ஒரு சிறுவன் அதை வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

யானை எப்போதுமே சிறுவர்களைப் போலவே நடந்துகொள்கிறது. விளையாட்டுத்தனமில்லாத யானைகளேயில்லை. துதிக்கையால் உடல் மீது தண்ணீர் பீய்ச்சி அடித்து சந்தோஷத்தில் திளைத்தது. படிக்கட்டில் இருந்து வேடிக்கை பார்த்த சிறுவன் தேங்காய்ச்சிரட்டை ஒன்றை யானையை நோக்கி வீசினான்.

யானையின் முதுகில் அந்தச்சிரட்டை படவேயில்லை. யானையை ஆற்றில் குளிக்கவிட்டு பாகன் படியேறி மேலே வந்து நின்றான். பக்கிரி அவனைப் பார்த்துச் சிரித்தபடியே “யானையோட பேரு என்னது” எனக் கேட்டான்.

“கஜன்...தீப்பெட்டி வச்சிருக்கீங்களா” எனக் கேட்டான் பாகன்.

பக்கிரி தீப்பெட்டியை எடுத்து நீட்டியதோடு “சிகரெட் வேணுமா” எனக் கேட்டான்.

மாவுத்தன் சிரித்தபடியே “சிகரெட் புகை யானைக்கு பிடிக்காது.”

“அப்போ பீடி” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“அது பழகிப்போச்சு” என்றபடியே தன்னிடமிருந்த பீடியைப் பற்றவைத்துக்கொண்டு படிக்கட்டில் உட்கார்ந்துகொண்டான் மாவுத்தன்.

“உங்களுக்கு எந்த ஊரு” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“சிட்டம்புரா, வயநாடு” என்றான் மாவுத்தன்.

யானை தண்ணீரை விட்டு எழுந்து பாகன் இருக்கிறானா எனத் தேடியது. மாவுத்தன் சைகையால் அதை குளிக்கும்படியாகச் சொன்னான். யானை திரும்பவும் தண்ணீரை உறிஞ்சி குளிக்கத் துவங்கியது.

“நல்லா குளிக்கட்டும், யானை தொடுமாக்கல் போகப்போவது” என்றான் மாவுத்தன்.

“அது எங்கேயிருக்கு?”

“தென்மலைக்கு மேலே.”

“அங்கே என்ன திருவிழாவா.”

“தீ மிதி. அதுக்கு யானை கொண்டு போறது வழக்கம்.”

“போய் வர எத்தனை நாள் ஆகும்?”

“பத்து நாள் ஆகும். ஆனா மலைமேலே போறது அத்தனை சொகமாயிருக்கும். அங்கே வெயிலே வராது. எப்பவும் ஜிலுஜிலுனு காத்து, மேகம் எல்லாம் தலைமேல இடிக்கிற மாதிரி ஓடும். அந்த உலகமே வேற” என நினைவுகளில் கிறங்கியிருந்தான். மாவுத்தன்.

பக்கிரி அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். யானையோடு சேர்ந்து வாழ்வது விசித்திரமான வாழ்க்கைதான். சிறுவயதில் யானைப்பாகனுக்கு பீடியும் கடலைமிட்டாயும் வாங்கிக் கொடுத்து அவன் கையில் உள்ள அங்குசத்தை வாங்கிப் பார்த்திருக்கிறான். ஒருமுறை மாவுத்தனோடு கூடவே நடந்து வானூர் வரை போயிருக்

aedahamlibrary

கிறான். எத்தனை வயதானாலும் யானை வசீகரமாகவேதானிருக்கிறது.

மாவுத்தன் பக்கிரியைப் பார்த்துக் கேட்டான்,

“வெளியூரா?”

“ஆமா, அக்கா வீட்டுக்கு வந்துருக்கேன்.”

“இந்த ஊர்ல யாரும் இப்படி யானையை வேடிக்கை பார்க்க மாட்டாங்க” என்றான் மாவுத்தன்.

“எனக்கு யானையைப் பிடிக்கும். நான் கூட வந்தா தொடுமாக்கலுக்கு என்னையும் கூட்டிக்கிட்டுப் போவியா” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

அதை சரியாக உள்வாங்கிக்கொள்ளாதவன் போல மாவுத்தன் கேட்டான்.

“என்னது?”

“உன்கூட வரலாமானு கேட்டேன்.”

“நடந்தா?”

“ஆமா, யானையைக் கூட்டிக்கிட்டு நடந்துதானே போவே.”

“கொஞ்சம் நடப்பேன். அப்பன்காட்டுக்குள்ளே போனதும் யானைமேல ஏறிப் போவேன்.”

“நானும் கூட நடந்து வர்றேன்.”

“மலையில் நடக்குறது கஷ்டம்.”

“எனக்கு எங்கேயாவது கண்காணாமல் போகணும்னு மனசில தோணிக்கிட்டே இருக்கே. அதான்” என்றான் பக்கிரி.

“நீ என்ன வேலை பாக்குறே?” எனக் கேட்டான் மாவுத்தன்.

“நாயனம் வாசிக்கிறேன்.”

“கோவில்லயா” எனக் கேட்டான் மாவுத்தன். “ஆமாம்” எனத் தலையாட்டினான் பக்கிரி.

“போய்வர ஏழு நாள் நடக்கணும். கால் வீங்கிப்போயிடும் பரவாயில்லையா?”

“அதெல்லாம் நான் நடப்பேன்.”

“அப்போ கூட வா, எனக்கும் பேச்சுத் துணைக்கு ஆச்சு” என்றான் மாவுத்தன்.

இருவரும் பரஸ்பரம் பார்த்து சிரித்துக்கொண்டார்கள்.

“அங்கே ரொம்ப குளிர்மா.”

“இப்போ அவ்வளவு குளிர் இருக்காது. ஆனா நிறைய பூ பூத்து இருக்கும். தேன் கிடைக்கும். ”

“நாம எப்போ கிளம்பணும்?” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“நாளைக்கு சாயங்காலம் கிளம்புவோம். அப்போதான் ராத்திரிக் குள்ளே நடுக்காடு போக முடியும், அங்கே தங்கிரலாம். நாம தொடுமாக்கல் போய்ச்சேர மூணு நாள் ஆகிரும். வழியில் சாப்பிட ரொட்டி, கடலை மிட்டாய், சிகரெட், பீடி எல்லாம் வாங்கிக்கிடணும்.”

“நான் வாங்கிட்டு வந்துருறேன்.”

“நீ குடிப்பியா” எனக் கேட்டான் மாவுத்தன். பக்கிரி தலையாட்டி யதும் மாவுத்தன் சொன்னான்,

“நடுக்காட்டில் நல்ல சாராயம் கிடைக்கும், தேன் மாதிரி இருக்கும். விடியவிடிய நாம குடிக்கலாம்.”

கேட்கும்போதே பக்கிரிக்கு நாக்கு நமநமத்தது.

யானை குளித்தது போதும் என்பதுபோல எழுந்து நின்று சப்த மிட்டது. மாவுத்தன் ஆற்றுக்குள் இறங்கி யானையின் கால்கள் அருகே போய் நின்றான். யானை உடலை சிலுப்பிக்கொண்டது.

யானை ஆற்றிலிருந்து மேலேறி வரும்போது மாவுத்தன் யானை மீது அமர்ந்தபடியே சொன்னான்

“நாளைக்கு இங்கேயே வந்துரு, நாம தொடுமாக்கல் போகலாம்.”

பக்கிரி உற்சாகமாகத் தலையசைத்தான். யானை கம்பீரமாக அசைந்துபோகத் துவங்கியது.

காலைச் சுற்றிய பிரச்சினையைத் தூர எறிந்துவிட்டு நிம்மதியாக ஒருவாரம் காட்டிற்குள் சுற்றிக்கொண்டிருக்கலாம். நாட்டுச்சாராயம் குடித்துவிட்டு போதையில் மயங்கிக் கிடக்கலாம். போதும் இந்த ஓட்டம் என அலுப்பாக வந்தது.

இரவு நெடுநேரம் வரை அவன் படித்துறையிலே உட்கார்ந்திருந்தான், ஆற்றின் நீரோட்டம் சீராக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

மனது தொடுமாக்கல் போவது பற்றியே யோசித்துக்கொண்டிருந்தது.

34

கோடுமுடி

மறுநாள் காலை கோமுவைக் கூட்டிக்கொண்டு டெய்லர் கடையில் அளவு கொடுத்துவிட்டு திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தான் பக்கிரி.

அக்கா வீட்டுவாசலில் இரண்டு போலீஸ்காரர்கள் நின்றுருந்தார்கள். தன்னைத் தேடித்தான் அவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள் என்பது பார்வையிலே அவனுக்குப் புரிந்தது. இப்படியே ஓடிவிடலாமா என நினைத்தான், கோமு பயந்து போய்விடுவான். ஒருவேளை அக்காவை போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு வரச்சொல்லி பிரச்சினை பண்ணுவார்கள். ஆகவே முகத்தை இயல்பாக வைத்துக்கொண்டு எதுவும் தெரியாதவன் போல வந்தான்.

“உன்னைத் தேடித்தான் தம்பி வந்துருக்காங்க” என பயந்து வெளிறிய முகத்தோடு சொன்னான் அக்கா.

“என்ன விஷயம்” எனக் கேட்டான் பக்கிரி.

“ரத்தினம் நடந்த எல்லாத்தையும் ஒத்துகிட்டாப்லே, உன்னை அரஸ்ட் பண்ணி கூட்டிக்கிட்டுப் போக வந்துருக்கோம்” என்றான் ஒரு போலீஸ்காரன்.

“அக்காட்டே பேசிட்டு வந்துடுறேன்” என்றான் பக்கிரி.

“வெளியே இருக்கோம்” என்றான் இன்னொரு போலீஸ்.

அக்காவை அழைத்துக்கொண்டு வீட்டினுள் சென்றான். அக்கா கலங்கிப்போயிருந்தாள். உடைந்து போன குரலில் கேட்டாள்,

“என்னடா இவங்க சொல்றது எல்லாம் நிசமா, நீ கொட்டகைக்கு தீ வச்சியா?”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லைக்கா, சின்ன பிரச்சினை, சரியாகிரும்.”

“ரெண்டு வருஷம் ஜெயில்ல போட்டுவாங்கன்னு சொல்றாங்க.”

“போட்டா இருந்துட்டு வர வேண்டியதுதான், என்ன செய்யச் சொல்லுறே.”

“எதுக்குடா உனக்கு இந்த வேண்டாத வேலை?”

“சோற்றுல உப்பு போட்டுத் திங்குறேன்ல அதான்.”

அவனது கையைப் பிடித்துக்கொண்டு அக்கா சப்தமாக அழுதாள். பக்கிரி அமைதியாக நின்றன்கொண்டிருந்தான்.

கோழு அவர்கள் என்ன பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் எனப் புரியாமல் அம்மா அழுவதை வெறித்துப் பார்த்தபடியே நின்றிருந்தாள்.

“யக்கா, அழாதே, நான் கிளம்புறேன், மாமாகிட்ட சொல்லிரு.”

கோழு பயத்துடன் கேட்டாள்,

“மாமா உன்னை போலீஸ் அடிப்பாங்களா?”

“அதெல்லாம் அடிங்க மாட்டாங்க, மாமா அடுத்த தடவை வரும்போது உனக்கு வாட்ச் வாங்கித் தர்றேன். வரட்டா” எனக் கிளம்பினான்.

போலீஸ்காரன் வீட்டுவாசலில் வைத்து பக்கிரியின் கையில் விலங்கை மாட்டினான். பிறகு மூவரும் வெயிலுக்குள்ளாகவே பேருந்து நிறுத்தம் நோக்கி நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

மாவுத்தன் வழியில் எங்காவது தென்படுவானா எனப் பார்த்த படியே நடந்தான். பக்கிரி.

அவர்கள் ஈரோட்டிற்கு பஸ்பிடித்து இறங்கி ஒரு டிக்கடையில் தேநீர் குடித்தார்கள். இங்கிருந்து மதுரை பஸ்ஸிற்கு மாற வேண்டும்.

காலியாக இருந்த ஒரு பஸ்ஸில் ஏறிக்கொண்டார்கள். ஜன்னல் ஓரம் பக்கிரி உட்கார்ந்துகொண்டான். பேருந்து கிளம்பும்போது வெயில் முற்றியிருந்தது. அடுத்த அரைமணி நேரத்தில் ஊரை விலக்கி பேருந்து செல்லத்துவங்கியது.

டிரைவர் பாட்டு போட்டுவிட்டிருந்தார் பக்கிரிக்குப் பிடித்தமான ஆயிரம்கண் போதாது வண்ணக்கிளியே பாட்டு.

aedahamlibrary

அவன் மெதுவாக முணுமுணுத்தான். போலீஸ்காரன் முறைத்த படியே “வாயை மூடிக்கிட்டு வாடா” என்றான்.

அந்தப் பாடலை மனதிற்குள்ளாகவே பாடத் துவங்கினான். வெளியே தூரத்தில் நீர்க்கருவைக் காட்டில் இருந்து, கனத்த தோகை தரையில் இழுபட மயில்கள் இரண்டு அலைந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டான். ஒரு மயில் தனித்து நின்று தோகையை விரித்து ஆடத் துவங்கியது.

பேருந்திலிருந்தபடியே மயில் ஆடுவதைக் காணுவது சந்தோஷ மாயிருந்தது. இன்னமும் மயில்கள் அழிந்துபோய்விடவில்லை. கிராமங்களை விட்டு மனிதர்கள் விலகிப்போய்விடலாம், மயில்கள் போய்விடாது. அவை தன்னியல்பாக அலைந்துகொண்டுதானிருக்கும்.

அவனைப் போலவே பஸ்ஸில் உடனிருந்த இரண்டு போலீஸ்காரர் களும் மயில் ஆடுவதை மலர்ந்த முகத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந் தார்கள். போலீஸ்காரர்களின் முகத்திலிருந்த கடுமை மறைந்து மெல்லிய புன்னகை படர்ந்திருந்தது.

அவர்களின் சிரித்த முகத்தைக் கண்ட போது பக்கிரிக்கு இந்த போலீஸ்காரர்களும் பாவம்தான் என்று தோன்றியது. தனக்குத் தானே சிரித்துக்கொண்டான்.

என்றோ மருதூரில் கேட்ட மயில்களின் சப்தமும் ராகவையாவும் நினைவில் வந்து போனார்கள்.

பேருந்து சீராகப் போய்க்கொண்டிருந்தது.

கண்ணிலிருந்து மயில்கள் மறையும் வரை பக்கிரி அதையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

கலைகள் என்பது எப்போதும் உன்னதங்களின் மீது கட்டப்படும் மகத்தான அனுபவங்கள் அல்ல. கலைகள் தரும் மன எழுச்சிக்குப்பின்னே அதைப் படைப்பவர்களின் இருண்ட நிறல்கள் அசைந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்த நாவல் வறுமைக்கும் அவமானங்களுக்கும் வீழ்ச்சிக்கும் நடுவே கலையின் மாபெரும் வெளிச்சத்தை ஏந்தி நடுத்த மனிதர்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது. கரிசல் பூமியின் சங்கீதம் என்பது ஒரேசாளம் ஆனதல்ல, அது வாசனைகளால் நிரம்பியது என்பதுதான் இந்த நாவலின் மையப் படிமம். அது ஆற்ற முடியாத மனித துயரத்தின் வாசனை. மனித மனதின் பிரகாசமான தருணங்களின் வாசனை. எந்த ஒரு அடங்காறத்தையும் அதிகாறத்தையும் மனம் உடையச் செய்து கரையவைக்கும் வாசனை. அந்த வாசனையின் வழியே இந்த நாவல் தமிழ்வாழ்க்கையின் இதுவரை சொல்லப்படாத கதைகளைச் சொல்கிறது.

சாதிய சமூகத்தின் வெறுப்புக்கும் கீழ்மைகளுக்கும் நடுவே தமிழ்ச் சமூகத்தின் கலைகளின் மீது படிந்த புழுதிகளையும் வெளிச்சங்களையும் இந்த நாவலில் எழுதிச்செல்லும் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் எந்த ஒரு அவலமும் மனிதனின் கலை சார்ந்த கனவுகளை அழித்துவிட முடியாது என்பதை ஒரு பிரமாண்டமான சித்திரமாக உருவாக்கிக் காட்டுகிறார்.

 <p>அதிர்மை பதிப்பகம்</p> <p>₹ 370</p>		<p>ISBN - 978-93-81975-70-1</p> <p>01755581027701</p> <p>aedahamlibrary www.aedahamlibrary.com</p>
--	---	--